

શ્રેષ્ઠ હરિવલ્લભદાસ બાળગોવિંદદાસ અન્યમાળા. નં. ૩૧.

શ્રી ત્રિભુવનમદ્દેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટ
બિદહુશ કવિવૃત્ત

વિક્રમાંકદેવચરિત

મહાકાવ્યતું

આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્ત

કચ્છેટર વોટસન મ્યુઝીયમ ઓફ એન્ટીક્વીટીઝનું કરેલું

ગદ્યમય ભાષાંતર.

તૈયાર કરનાર

આચાર્ય ગિરિજશંકર વલ્લભજી.

મુ. રાજકોટ.

શ્રેષ્ઠ હરિવલ્લભદાસ બાળગોવિંદદાસ સ્મારક ફંડ ખાતેથી

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર,

ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી તરફથી

આસિ. સેક્રેટરી હીરાલાલ ત્રિભુવનદાસ પારેખ,

અમદાવાદ.

આવૃત્તિ પહેલી.

પ્રત ૧૦૦૦.

સંવત ૧૯૬૮.

ઈ. સ. ૧૯૧૧.

મૂલ્ય બાર આના.

सर्व प्रकारना हक्क शु० व० सोसायटीने स्वाधीन छे.

नम्र सूचन

इस ग्रन्थ के अभ्यास का कार्य पूर्ण होते ही नियत
समयावधि में शीघ्र वापस करने की कृपा करें.
जिससे अन्य वाचकगण इसका उपयोग कर सकें.

अभिलाषा.

धी "डायमंड न्यूजिलि" प्रिन्टींग प्रेसमां
प्रीत देवीदास छगनदास छायुं.

શ્રી હરિવલ્લભદાસ બાળગોવિંદદાસ ગ્રન્થમાળાનો

૨૫૦૦ ઉપોદ્ધાત ૯-૭૭૫૦૮

સુરતનાં વતની અને ધંધાર્યે મુંબઈનિવાસી સ્વર્ગવાસી શ્રી હરિવલ્લભદાસ બાળગોવિંદદાસે તા. ૧૬ સપ્ટેમ્બર સન ૧૮૭૭ ના રોજ વિલ્લ કર્યું છે, તે અન્વયે પ્રથમ સન ૧૮૮૦ માં રૂ. ૨,૦૦૦ સોસાઈટીને મળ્યા; તે એવી શરતથી કે તેના વ્યાજમાંથી સામાજિક સુધારો થાય એવાં પુસ્તકો તૈયાર કરી છપાવવાં. સદરહુ વિલ્લથી શ્રી હરિવલ્લભદાસે અમુક પ્રસંગ બન્યા પછી બાકી રહેલી પોતાની તમામ મીલકત પુસ્તક પ્રસાર માટે સોસાઈટીને અર્પણ કરેલી છે. તે અન્વયે સન ૧૮૯૪ માં રૂ. ૧૮,૦૦૦ ની સરકારી પ્રોમિસરી નોટો પુસ્તકો તૈયાર કરાવવા તથા તે પ્રસિદ્ધ કરાવવા માટે સદરહુ વિદ્યાવિલાસી અને પરોપકારી ઉદાર ગૃહસ્થ તરફથી મળેલી છે, તેમાંથી આજ પર્વેત નીચેનાં પુસ્તકો “શ્રી હરિવલ્લભદાસ બાળગોવિંદદાસ ગ્રન્થમાળા” તરીકે પ્રસિદ્ધ થયાં છે:—

૧. કચી કચી નાતો કન્યાની અછતથી નાની થતી જાય છે, તેનાં કારણો તથા તેમાં સુધારો કરવાના ઉપાય	રૂ. ૦—૭—૦
૨. માને શિખામણ.	રૂ. ૦—૬—૦
૩. નીતિમંદિર.	રૂ. ૦—૧૨—૦
૪. બાળલગ્નથી થતી હાનિ.	રૂ. ૦—૬—૦
૫. પુનર્વિવાહપક્ષની પૂરેપૂરી સોજેસોજ આના ફજેતી !	રૂ. ૦—૫—૦
૬. ભોજનવ્યવહાર ત્યાં કન્યાવ્યવહાર.	રૂ. ૦—૪—૦
૭. ધાર્મિક પુરુષો.	રૂ. ૦—૪—૦
૮. ઉદ્યોગી પુરુષો.	રૂ. ૦—૪—૦
૯. બેન્ગમીન ફ્રાંકલીન.	રૂ. ૧—૦—૦
૧૦. બોધક ચરિત્ર.	રૂ. ૦—૪—૦
૧૧. સદ્વર્તન.	રૂ. ૧—૮—૦

28906

028906

gyanmandir@kobatirth.org

૧૨. રઘુવંશ કાવ્ય.	૨. ૧—૮—૦
૧૩. જવજી દાદાજી ચૌધરીનું જીવનચરિત્ર.	૩. ૦—૨—૦
૧૪. ગુજરાતનો પ્રાચીન ઇતિહાસ ભાગ ૧ લો.	૩. ૦—૧૨—૦
૧૫. ગુજરાતનો અર્વાચીન ઇતિહાસ ભાગ ૨ જો.	૩. ૧—૦—૦
૧૬. નીતિસિદ્ધાંત.	૩. ૧—૦—૦
૧૭. ક્રાન્સિસ બેકનનું જીવનચરિત્ર.	૩. ૧—૪—૦
૧૮. શેઠ હરિવલ્લભદાસ બાળગોવિંદાસનું જીવનચરિત્ર.	૩. ૦—૬—૦
૧૯. પરોપકાર.	૩. ૦—૧૨—૦
૨૦. ઢોરનું ખાતર.	૩. ૦—૪—૦
૨૧. જગતનો અર્વાચીન ઇતિહાસ.	૩. ૨—૦—૦
૨૨. કિરાતાજીનીય કાવ્યનું મૂળ સાથે ગુજરાતી ભાષાંતર.	૩. ૧—૦—૦
૨૩. વિવિધ પ્રકારના હુન્નરોપયોગી તેજભો.	૩. ૦—૧૨—૦
૨૪. વાર્નિશ.	૩. ૧—૦—૦
૨૫. જીવનનો આદર્શ.	૩. ૦—૧૨—૦
૨૬. કીર્તિકૌમુદી.	૩. ૦—૮—૦
૨૭. શિશુપાલવધ-પૂર્વાર્ધ (સર્ગ ૧ થી ૧૦)	૩. ૧—૦—૦
૨૮. હિંદુસ્તાનમાં અંગ્રેજી રાજ્યનો ઉદય.	૩. ૦—૬—૦
૨૯. રસાયનશાસ્ત્ર.	૩. ૦—૧૦—૦
૩૦. બ્રિટિશ હિન્દુસ્તાનનો આર્થિક ઇતિહાસ, વિભાગ ૧ લો.	૩. ૦—૧૨—૦
૩૧. જાપાનની કેળવણીની પદ્ધતિ.	૩. ૦—૧૨—૦
૩૨. શિશુપાલવધ-ઉત્તરાર્ધ (સર્ગ ૧૧-૨૦)	૩. ૧—૦—૦
૩૩. લેન્ડોરના કાલ્પનિક સંવાદો, ભાગ ૧ લો.	૩. ૦—૧૨—૦
૩૪. ખગોળ વિદ્યા.	૩. ૦—૧૨—૦
૩૫. લેન્ડોરના કાલ્પનિક સંવાદો, ભાગ ૨ જો.	૩. ૦—૧૨—૦
૩૬. વિક્રમાંકદેવચરિતનું ગદ્યમય ભાષાંતર.	૩. ૦—૧૨—૦

ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટીની ઓફિસ,
અમદાવાદ—તા. ૩૦ સપ્ટેમ્બર સને ૧૯૧૧.

પ્રસ્તાવના.

પ્રસ્તાવનાનું ખરું કામ ગ્રંથમાં પ્રવેશ કરાવવાનું છે તેથી તેનું નામ પ્રવેશક પાડ્યું હોય તો ચાલી શકે.

ગ્રંથમાં પ્રવેશ કરાવવો એટલે ગ્રંથનું નામ, તેનું લક્ષણ, ગ્રંથનો વિષય, તે સાથે તેના ગુણદોષ, તેમાં આવતા શબ્દો, છંદ, ગ્રંથનો નાયક, કર્તા તથા પ્રયોજન વગેરે ઇતર સંબંધ આવત વિષે યથાયોગ્ય યથામતિ લખ્યું તે.

તે પ્રમાણે આ ગ્રંથનું નામ “ વિક્રમાંકદેવ ચરિત ” છે. તેનું વિશેષણ મહાકાવ્ય છે. મહાકાવ્ય એ શબ્દ એ શબ્દ મળીને થયો છે. કવેરિદં (કર્મ) કાવ્યં અને મહશ્ચ તત્કાવ્યં ચ મહાકાવ્યં એમ તેની વ્યુત્પત્તિ તથા વિગ્રહ છે. વા. યુ. માં પ્રદીપકારે લોકોત્તર વર્ણના નિપૂણ સ્વરૂપસ્ય કવેરસાધારણં તાદૃગ્વર્ણનાત્મકં કર્મ એમ કવેઃ અને દ્વદં એ એ પદને પણ સ્ફુટ કરીને લક્ષણ કર્યું છે. મહાકાવ્યનું લક્ષણ સાહિત્ય દર્પણમાં આ પ્રમાણે આપ્યું છે—

સર્ગબંધં મહાકાવ્યં તત્રૈકોનાયકઃ સુરઃ

સદ્વંશઃ ક્ષત્રિયોવાપિ ધીરોદાત્તગુણાન્વિતઃ ॥ ૧ ॥

એકવંશ ભવા ભૂપાઃ કુલજા બહવોઽપિ વા ॥

શૃંગારવીર શાંતાનામેકોંગીરસ ઇષ્યતે ॥ ૨ ॥

અંગાનિ સર્વેઽપિ રસાઃ સર્વે નાટક સંશ્રયઃ ॥

ઇતિહાસોદ્ભવં વૃત્તમન્યદ્વા સજ્જનાશ્રયં ॥ ૩ ॥

ચત્વારસ્તસ્યવર્ગાઃ સ્યુસ્તેષ્વેકં ચ ફલં ભવેત્ ॥

આદૌ નમસ્ક્રિયાશીર્વા વસ્તુનિર્દેશ એવ વા ॥ ૪ ॥

કચિન્નિદા ચલાદીનાં સતાં ચ ગુણકીર્તનં ॥

એકવૃત્તમયૈઃ પદૈરવસાનેન્ય પદ્યકૈઃ ॥ ૫ ॥

નાતિ સ્વલ્પા નાતિ દીર્ઘા : સર્ગા અષ્ટાધિકા રૂઢ ॥

નાનાવૃત્તમયઃ કાપિ સર્ગઃ કશ્ચન દૃશ્યતે ॥ ૬ ॥

સર્ગાંતે ભાવિસર્ગસ્ય કથાયાઃ સૂચનં ભવેત્ ॥
 સંધ્યાસૂર્યેંદુરજની પ્રદોષદ્વાંત વાસરાઃ ॥ ૭ ॥
 પ્રાતર્મધ્યાન્હમૃગયા શૈલર્તુવનસાગરાઃ ॥
 સંભોગવિપ્રલંભૌ ચ મુનિસ્વર્ગપુરાધ્વરાઃ ॥ ૮ ॥
 રણપ્રયાણોપયમ મંત્રપુત્રો દયાદયઃ ॥
 વર્ણનીયા યથાયોગં સાંગોપાંગા અમી इह ॥ ૯ ॥
 કવેર્વૃત્તસ્ય વા નામ્ના નાયકસ્યેતરસ્ય વા ॥
 નામાસ્ય સર્ગોપાદેય કથાયાઃ સર્ગનામ તુ ॥ ૧૦ ॥

इत्यादि (६ परि.)

ભાવાર્થ—મહાકાવ્યમાં અધ્યાયને ઠેકાણે સર્ગ જોઈએ. એક નાયક,
 અને તે દેવતા અથવા સારા કુળનો ક્ષત્રિય. તે પદ્ધિરોદાત્ત, અથવા એક
 વંશના કુલીન ઘણા પણ ચાલે. શૃંગાર, વીર, અને શાંતમાંથી એક રસ
 મુખ્ય, અને બાકીના ૬ રસ અંગભૂત. નાટકના બધા સંધિ, ઐતિહાસિક
 કે સત્પુરુષને ઉદ્દેશીને બીજું (કલ્પિત અથવા મિશ્ર) કથાનક, તેના ચાર
 વર્ગમાંથી ૧ ફળ તરીકે, આરંભમાં નમસ્કાર, કે આશીર્વાદ અથવા વસ્તુ-
 નિર્દેશજ. ક્યાંક બળની નિંદા, સત્પુરુષના ગુણાનુવાદ, આખો સર્ગ એક
 વૃત્તના શ્લોકોવાળો, અને છેલ્લો શ્લોક બુદ્ધ વૃત્તવાળો, ઝાઝા ન્હાના નહિ,
 તેમ ઝાઝા મોટા નહિ એવા ૮ થી વધારે સર્ગ. કોઈ સર્ગ વિવિધ વિવિધ
 વૃત્તવાળો પણ હોય છે. સર્ગની સમાપ્તિએ આવતા સર્ગની હકીકતની
 સુચના, સંધ્યા, સૂર્ય, ચંદ્ર, રાત્રિ, પ્રદોષ, અંધારું, દિવસ, સહવાર, મધ્યા-
 ન્હ, મૃગયા, પર્વત, ઋતુ, વન, સમુદ્ર, સંભોગ, વિપ્રલંભ (ઠગાઈ), મુનિ,
 સ્વર્ગ, નગર, યજ્ઞ, રણ, સહકાઈ, વિવાહ, મંત્ર, પુત્રપ્રાપ્તિ, ઇલાદિનું યથાયો-
 ગ્ય સાંગોપાંગ વર્ણન. કવિના કે વિષયના કે નાયકના કે બીજા નામથી

૧ અવિકલ્પનઃ ક્ષમાવાનતિગંભીરો મહાસત્ત્વઃ ॥ સ્થેયાન્ નિગૂઢ-
 માનો ધીરોદાત્તો દૃઢવ્રતઃ કથિતઃ ॥ (શ. ચિ.) એટલે બડાઈ મારનાર
 નહિ, ક્ષમાવાળો, અતિગંભીર, મહા બળવાન, અતિ સ્થિર, શુભમાનવાળો, અને
 દૃઢ સંકલ્પવાળો ધીરોદાત્ત કહેવાય.

કાવ્યનું નામ અને જે જે સર્ગમાં જે જે વાત આવે તે તે સર્ગનું તે તે નામ રાખવું. ઇલાદિ.

એ બધાં લક્ષણો આ મહાકાવ્યને લાગું પડે છે કે નહિ એ પુસ્તક વાંચતાં પોતાથી જણાઈ આવે એમ છે એટલે તે ખતાવવા જરૂર નથી એટલે ઉપરની બધી બાબત ઘણું કરી આ ગ્રંથમાં આવી જાય છે. પરંતુ માત્ર સર્ગનાં નામ નથી રાખ્યાં તે ગ્રંથકારની અભિરૂચિ ઉપર છે. અને તે બાબત “ ઘણું કરી ” એ વાક્યનો લાભ લે છે.

આ ગ્રંથનો મુખ્ય વિષય કલ્યાણના ચૌલુક્યવંશી આહવમદ્વ અથવા ત્રૈલોક્યમદ્વના પુત્ર વિક્રમાંકદેવનું વર્ણન છે તે તેના નામ ઉપરથીજ સ્પષ્ટતર છે.

આખા કાવ્યના કુલ ૧૮ સર્ગ છે. તેમાં ૭ થી ૧૩ સુધીમાં ઋતુઓનું વર્ણન છે. તથા તેમાં વિક્રમાદિત્યની સ્ત્રીનું વર્ણન છે. ૧૮ મો સર્ગ આખો કવિએ પોતાના દેશ, રાજા અને પોતાના વર્ણનમાં રોક્યો છે. સર્ગ વાર વર્ણન અનુક્રમણિકામાં છે.

આખા કાવ્યના કુલ શ્લોક ૧૬૫૧ છે તે સર્ગવાર અનુક્રમે આ પ્રમાણે છે:-પહેલાના ૧૧૮, બીજાના ૯૧, ત્રીજાના ૭૭, ચોથાના ૧૧૯, પાંચમાના ૮૯, છઠ્ઠાના ૯૯, સાતમાના ૭૭, આઠમાના ૮૮, નવમાના ૧૫૧, દસમાના ૯૧, અગ્યારમાના ૯૫, બારમાના ૭૮, ત્રેસમાના ૯૦, ચૌદમાના ૭૨, પંદરમાના ૮૭, સોળમાના ૫૩, સત્તરમાના ૬૮ અને અઠારમાના ૧૦૮ છે; અને તે ૧૧૬ છંદ અથવા વૃત્તમાં વહેંચી દીધા છે.

આ કાવ્ય કવિએ વૈદર્ભી રીતિમાં ગ્રંથ્યું છે એટલે તેની ઢબછબ અને

૧. તેમાં ઇદ્રવન્તના કુલ શ્લોક ૬૮ છે તે ૧ લામાં ૪, ૧૨, ૧૪, ૧૫, ૩૩, ૩૫, ૩૭, ૩૯, ૪૩, ૬૦, ૬૬, ૬૭, ૭૨, ૭૭, ૭૮, ૭૯, ૮૭, ૯૦, ૯૩, ૧૦૧, ૧૦૪, ૧૦૬, ૧૦૯ અને ૧૧૦ મો મળીને ૨૪ છે. ૨ ના સર્ગમાં નથી. ૩ ના સર્ગમાં ૨, ૨૨, ૨૫, ૪૬, ૪૭, ૪૯, ૫૦ અને ૭૦ મો મળીને ૮ છે. ૭ મા સર્ગમાં ૨૭, ૨૮, ૪૧, ૬૦, અને ૬૫ મો મળીને ૫ છે. ૮ મા સર્ગમાં ૧૪, ૩૩, ૩૫, ૪૬, ૪૮, ૮૫, ૮૬, ૧૦૧, ૧૦૫, ૧૧૯, ૧૩૬, ૧૪૧, ૧૪૪, અને ૧૪૯ મો મળીને ૧૪ છે. દસમા સર્ગમાં ૬, ૮, ૯, ૩૧, ૩૨, ૪૧, ૪૫, ૪૬, ૭૯, ૮૨ અને ૮૫ મો એમ ૧૧ છે. બારમા સર્ગમાં ૧૧, ૧૬, ૩૨, ૫૩, ૭૪ અને ૭૫ મો એમ ૬ છે. અને ૧૬ માં ૨૨ મો ૧ એમ મળીને કુલ ૬૮ છે.

ઉત્તમતા વિષે થું કહેયું. કેમકે માધુર્ય વ્યંજકૈર્વર્ણરચના લલિતાભિ-
 કા ॥ અવૃત્તિ રૂપવૃત્તિર્વા વૈદર્ભી રીતિરુચ્યતે (શ. ચિં.) એ લક્ષણ
 પ્રમાણે તેમાં માધુર્ય વ્યંજક વર્ણ હોવા જોઈએ અને તે છેજ; પણ તેમ
 કરતાં વર્ણ મિત્રાર્ધ વિશે વિશેષ ઢળાણ થયું છે તેથી કેટલાક વગર જરૂ-
 રના શબ્દો ગૂંથી દીધા છે. મ્હારે તો તેની કવિતાનાં વખાણજ કરવાં

ઉપેન્દ્રવળ્લાના કુલ શ્લોક ૧૦૪ છે તે-તે ૧ લા સર્ગમાં ૪૧, ૫૧, અને ૮૩ એમ
 ૩. બીજામાં ૧ થી ૮૭ સુધીના એમ ૮૭; ત્રીજા સર્ગમાં-૪૧ મો એમ ૧; સાતમા
 સર્ગમાં-૧૪ મો ૧; ૬ મા સર્ગમાં ૬૮ અને ૮૧ એમ ૨; ૧૦ મા સર્ગમાં-૭, ૧૬, ૩૪,
 ૩૭, ૭૫ અને ૭૮ મો એમ ૬; ૧૨ મા સર્ગમાં ૨૦, ૨૬, ૪૯ અને ૫૦ એમ ૪ મળીને
 ૧૦૪ છે. ઉપનિષદના કુલ શ્લોક ૫૦૧ છે તે-૧ લા સર્ગમાં ૧, ૨, ૩, ૫, ૬, ૭, ૮, થી
 ૧૧ એમ ૪; ૧૩, ૧૬, ૧૭, ૧૮ થી ૩૨ એમ ૧૫; ૩૪, ૩૬, ૩૮, ૪૦, ૪૨, ૪૪ થી ૫૦
 એમ ૭; ૫૨ થી ૫૬ એમ ૫; ૬૧ થી ૬૫ એમ ૫; ૬૬, ૬૮, ૬૯, ૭૦, ૭૧, ૭૩, ૭૪,
 ૭૫, ૭૬, ૮૦, ૮૧, ૮૨, ૮૩, ૮૪, ૮૬, ૮૮, ૮૯, ૯૧, ૯૨ થી ૧૦૦ એમ ૬; ૧૦૨,
 ૧૦૩, ૧૦૫, ૧૦૭, ૧૦૮, ૧૦૯, અને ૧૧૧ થી ૧૧૭ એમ ૭ મળી ૬૩; ત્રીજા સર્ગમાં
 ૧૩ થી ૨૧ એમ ૧૬, ૨૩, ૨૪, ૨૬ થી ૪૦ એમ ૧૫, ૪૨, ૪૩, ૪૪, ૪૫, ૪૮ થી ૬૬
 એમ ૨૨, ૭૧, ૭૨ અને ૭૩ એમ ૬૬; સાતમા સર્ગમાં ૧ થી ૧૩ એમ ૧૩, ૧૫ થી
 ૨૬ એમ ૧૨, ૨૯ થી ૪૦ એમ ૧૨, ૪૨ થી ૫૬ એમ ૧૮ અને ૬૨ મો એમ ૫૬; ૬ મા
 સર્ગમાં-૧ થી ૧૩ એમ ૧૩, ૧૫ થી ૩૨ એમ ૧૮, ૩૪ થી ૪૫ એમ ૧૨, ૪૭, ૪૯,
 થી ૮૦ એમ ૩૨; ૮૧, ૮૩, ૮૪, ૮૭ થી ૯૭ એમ ૧૧; ૯૮, ૯૯, ૧૦૨ થી ૧૦૪ એમ
 ૩; ૧૦૬ થી ૧૧૮ એમ ૧૩; ૧૨૦ થી ૧૩૫ એમ ૧૬; ૧૩૭ થી ૧૪૦ એમ ૪; ૧૪૨,
 ૧૪૩, ૧૪૫, થી ૧૪૮ એમ ૪ એમ ૧૩૪; ૧૦ મા સર્ગમાં-૧ થી ૫ એમ ૫; ૭, ૧૦
 થી ૧૮ એમ ૬; ૨૦ થી ૩૦ એમ ૧૧; ૩૩, ૩૫, ૩૬, ૩૮, ૩૯, ૪૦, ૪૨, ૪૩, ૪૪, ૪૭
 થી ૭૪ એમ ૨૮; ૭૬, ૭૭, ૮૦, ૮૧, ૮૩, ૮૪, ૮૬ થી ૯૦ એમ ૫, એમ ૭૪; ૧૨ મા
 સર્ગમાં ૧ થી ૧૦ એમ ૧૦; ૧૨ થી ૧૫ એમ ૪; ૧૭, ૧૮, ૧૯, ૨૧ થી ૨૫ એમ ૫;
 ૨૭ થી ૩૧ એમ ૫; ૩૩ થી ૪૮ એમ ૧૬ અને ૫૪ થી ૭૩ એમ ૨૦ એમ ૬૩; ૧૬ મા
 સર્ગમાં-૧૭, ૨૧ એમ ૫; ૨૩ થી ૩૧ એમ ૯, અને ૩૭ મો એમ ૧૫ મળીને ૫૦૧ છે.

શાર્દૂલવિકીરિતના કુલ શ્લોક ૩૮ છે અને તે ૧ લા સર્ગમાં ૧૧૮ મો, ૨ નામાં
 ૯૦ મો, ત્રીજામાં-૭૪, ૭૫, અને ૭૭ મો એમ ૩; ૪ થામાં ૧૧૬ મો; ૫ મામાં ૮૬ મો.
 ૬ ઠામાં ૬૬ મો, ૭ મામાં ૬૩ થી ૬૬ સુધી એમ ૪; આઠમામાં ૮૧, ૮૨, ૮૫, ૮૬,

નેમળે કેમકે તેનો હું ઉપાસક બન્યો છું. પણ નિષ્પક્ષપાતપણે કહ્યા વિના નથી ચાલતું કે બિદકણે ભલે ખીજા ઉત્તમ કવિયોની પેઠે વર્ણન કરવાની ક્ષમ્ય રાખી હોય પણ તેમાં તે કાવ્યો નથી કેમકે કેટલેક ઠેકાણે તો કવિતા એવી નિરસ દેખાય છે કે આપણને વાંચતાં કંટાળો આવે કે આમાં તે તેણે શું વર્ણન કર્યું. દલપતરામની કવિતાની છટા લેવાને જેમ

૮૭, અને ૮૮ મો એમ ૬; દસમામાં ૯૧ મો; ૧૧ મામાં ૭૫, ૭૬, ૭૭, ૮૦, ૮૨, ૮૩, ૮૫, ૮૬, ૮૮, ૯૦, ૯૧, ૯૨ અને ૯૪ મો એમ ૧૩; તેરમામાં ૮૭, ૮૮ એમ ૨; ચૌદ-મામાં ૭૧ મો; ૧૫ મામાં ૮૦ મો; ૧૬ મામાં ૫૧ મો અને ૧૮ મો ૧૦૪ મો મળીને ૩૮ છે.

વસંતતિલકાના કુલ ૩૦ શ્લોક છે અને તે ખીજા સર્ગમાં ૮૮ મો; ૩ નામાં ૭૬ મો; પાંચમામાં ૮૫ થી ૮૮ એમ ૪; અગ્યારમામાં—૭૩, ૭૮, ૮૭. ૮૯ અને ૯૩ મો એમ ૫; સોળમામાં ૩૨ થી ૩૬ એમ ૫; ૩૯, ૪૦, ૪૧, ૪૪, ૪૬, થી ૫૦ એમ ૫; એમ ૧૪, સત્તરમામાં ૬૫, ૬૬, ૬૭, અને ૭૬ મો એમ ૪; અને ૧૮ મામાં ૬૮ મો મળીને ૩૦ છે.

શાલિનીમાં કુલ શ્લોક ૨૦ છે અને તે—૧ લા સર્ગમાં ૮૯ મો; છઠ્ઠામાં ૯૮ મો સાતમામાં ૭૦ અને ૭૨ થી ૭૫ એમ ૪ એમ ૫; ૬ મામાં ૧૫૦ અને ૧૫૧ મો એમ ૨; ૧૧ મામાં ૭૯, ૮૧, ૮૪, મો એમ ૩; બારમામાં—૭૬, ૭૭ અને ૭૮ મો એમ ૩; ૧૩ મામાં ૮૬ અને ૯૦ મો એમ ૨; ૧૫ મામાં ૮૬ મો; ૧૬ મામાં ૪૫ મો અને ૧૮ મામાં ૬૮ મો મળીને ૨૦ છે.

હરિણી છંદના કુલ શ્લોક ૫ છે અને તે—ખીજા સર્ગમાં ૯૧ મો, ૪ થામાં ૧૧૮ મો; ૧૪ મામાં ૭૨ મો, ૧૫ મામાં ૮૫ મો; અને ૧૬ મામાં ૫૩ મો મળીને ૫ છે.

રથોદ્ધતા છંદના કુલ શ્લોક ૨૨૬ છે અને તે ૫ મા સર્ગમાં ૧ થી ૮૪ સુધી એમ ૮૪; ૧૧ મામાં ૧ થી ૭૨ સુધી એમ ૭૨ અને ૧૪ મામાં ૧ થી ૭૦ સુધી એમ ૭૦ મળીને ૨૨૬ છે.

અનુબંધ છંદના ૨૧૪ શ્લોક છે અને તે—૪ થા સર્ગમાં ૧ થી ૧૧૭ સુધી એમ ૧૧૭; ૮ મામાં ૧ થી ૮૦ સુધીના એમ ૮૦ અને ૧૬ માં ૧ થી ૧૬ સુધી એમ ૧૬ તથા ૩૮ મો મળીને ૨૨૪ છે.

પુષ્પિતાગ્રા છંદના કુલ શ્લોક ૯૯ છે અને તે ૬ ઠા સર્ગમાં ૧ થી ૯૭ સુધી એમ ૯૭; ૭ મા સર્ગમાં ૭૭ મો અને ૧૧ મામાં ૯૫ મો મળીને ૯૯ છે.

નર્મદાશંકરે શાંકાં માર્યા છે અને તેમાં જેમ તે નથી ફાવી શક્યો તેમ આણે પણ ઠેકઠેકાણે ઉપમા મુકાને કાલિદાસની છટા વાંચી છે પણ તે પ્રમાણે બની શક્યું નથી. કાલિદાસની છટા અને મીઠાશ અને સાથે સરલતા નથી જ આવી શક્યાં. તેમાં અમુક અમુક શબ્દો તો વારંવાર યોજેલા જોવામાં આવે છે. જેવા કે પ્રલય, મંગી, વિક્રમ, લટમ, કંદલ, વિલાસ, લીલા, લોલ, સ્ફુરત, વિલોલ^૧ વગેરે એમ છે તથાપિ તેને નિરંકુશાઃ કવયઃ એ વચનનો લાભ આપવો જોઈએ (પણ તેની પણ હદ હોય છે.)

આ પ્રમાણે દોષ લેશ દર્શાવી જવાયો છે તે માટે હું કવિની ક્ષમા ચાહું છું; કેમકે કદિ પ્રત્યક્ષ દષ્ટેપિ સતાંત્વવચેની પેડે હું પોતે તે તે શ્લોકનું સારસ્થ સમજવામાં મતિભ્રમિત થયો હોઉં; કેમકે જામનગરના (કહેને કે આખી કાઠીયાવાડના) સુપ્રસિદ્ધ શાસ્ત્રી જેને મહારા મિત્ર કહેવરાવવાની હું મહારી યોગ્યતા સમજતો નથી એ શાસ્ત્રીજી હાથીભાઈના મહોયે કવિનાં વખાણ સાંભળ્યાં છે. (પરંતુ કવિ પોતાની કવિતાની નીરસતા ૧લા સર્ગના ૨૮મા શ્લોકમાં કબુલ કરે છે.)

હું એમ માનતો હતો કે હેવાક અને લટમ શબ્દો જેવા અપ્રસિદ્ધ શબ્દો બિદહણેજ દાખલ કર્યા છે પણ લટમ શબ્દની વપરાશ બીજે

સંગ્રહાંદના કુલ શ્લોક ૧૧૩ છે અને તે ૭મા સર્ગમાં ૬૭, ૬૮, ૬૯, અને ૭૧ એમ ૪; ૮ મામાં ૮૩ મો, ૧૩ મામાં ૮૬ મો; ૧૬ મામાં ૫૨ મો. અને ૧૮ મામાં ૧ થી ૬૭ સુધી એમ ૬૭; ૬૯ થી ૧૦૩ સુધી એમ ૩૫, ૧૦૫ થી ૧૦૮ સુધી એમ ૪ મળીને ૧૧૩ છે.

શિખરિણી છંદનો ૧ અને તે ૮મા સર્ગમાં ૮૪ મો છે.

પૃથ્વી છંદનો ૧ અને તે ૧૧ મા સર્ગમાં ૭૬ મો છે.

વંશસ્થના ૮૫ અને તે ૧૩ મા સર્ગમાં ૧ થી ૮૫ સુધીના છે.

વૈતાલીયછંદના ૮૪ શ્લોક છે. અને તે ૧૫ મામાં ૧ થી ૮૪ સુધીના છે.

ઉપપૂર્વાછંદના ૨ શ્લોક છે અને તે ૧૬ મા ૪૨ ૪૩ મો છે.

કુલ સંખ્યા-
માં ૬૦ નો ફેર
છે તે વર્ગવારી
કરતાં રહી ગયા
હશે.

૧ એક પેલા સર્ગમાંજ ૮ વાર લીલા, ૬ વાર વિલાસ, ૨ વાર ભંગી, અને પ્રણવ, લોલ, સ્ફુરત અને ઉલ્લાસ શબ્દો એકેકવાર આવ્યા છે.

પણ જોવામાં આવી. રાજતરંગિણીના ખીજ તરંગના મંગળાયરણમાં છેલા પાદમાં જયતિલટમા પુંભાગાભ્યાં શરીર વિનિર્મિતિઃ એમ એ શબ્દ વાપરેલો છે. તેમજ અતિક્રાંતઃ કાલો લટમ લલના ભોગ સુલભઃ એમ ભતૃહરિએ પણ મુક્યો છે તેનો અર્થ સુંદર મુક્યો છે. (શ. ચિં.)

હેવાક શબ્દ માટે બહુ શોધ કરવી પડી. હાથીભાઈ શાસ્ત્રીએ તેનો અર્થ વિલાસ કહ્યો હતો. પણ મી. આપ્ટેએ પોતાના સંસ્કૃત અંગ્રેજી ક્રોશમાં ઠીક વિસ્તાર આપ્યો છે. તેણે અર્થ અત્યુત્સુક અથવા અનિર્વાર્ય ઇચ્છા એવો મૂક્યો છે અને ટીકા કરી છે કે-આ શબ્દ લટમની પડે પાછળના લખનારા જેવા કે બિલ્હણ ઇત્યાદિયેજ વાપર્યો છે. તે શબ્દ પ્રશ્યન અથવા અરેખીકમાંથી આવ્યો હોય એમ સંભવે છે. પણ તે ખીજે પણ વપરાયેલો જવામાં આવ્યો છે. જેમકે હેવાકસસ્તુ શૃંગારો હાવોક્ષિભ્રૂવિકારકૃત (દશરૂપ) (આ કાવ્યમાં એ શબ્દ ૯ માં સર્ગ ના ૧૭ માં અને ૧૮ માં સર્ગના ૧૦૧ માં શ્લોકમાં વાપરેલો છે) ખીજ પણ નયનાયુધ, ઉત્તરલીકૃત, રતિરત્નસંપત્ત મુરલ તુલ્કાર વગેરે કંઠિણ શબ્દો વાપરેલા છે.

આ કાવ્યમાં બે ત્રણ ચાર શ્લોકે સંબંધ મળે એવી રચના પણ જોવામાં આવે છે. તે તે સ્થળે યુગ્મ કુલકં ઇત્યાદિ શબ્દો મુકવા જોઈએ તે નથી મુકાયા પણ સર્ગ ૪ થામાં શ્લોક ૯૧ મે યુગલકં લખ્યું છે તેમ સર્ગ ૨ જના શ્લોક ૮૫ મે ચતુર્ભિઃપાતકા એમ લખ્યું છે. પણ છાપેલા પુસ્તકની નોટમાં તેને તે સ્થળે મુકેલા જોવામાં આવે છેઃ જેમકે—

સર્ગ શ્લોક

૬ ૪૬ સંબંધ કુલકં
૧૨ ૫૪ Inserts „
૧૩ ૬૫ મેઘોપલંભ „
૧૩ ૭૫ મેઘસ્તુતિ „

સર્ગ શ્લોક

૧૩ ૮૫ સરિદુપાલંભ કુલકં
૧૪ ૧૦ ક્રિયા „
૧૪ ૪૫ Inserts „
૧૫ ૩૦ „ „
૧૫ ૩૬ „ „

આ વિષયમાં નિયમ એવો છે કે:-

૨ શ્લોક માટે	૩ માટે	૪ માટે	૫ માટે	૬ માટે
એક મતે યુગ્મક	સંદાતનિક	કલાપક	કુલક	•
બીજે મતે યુગલક	ગુણવતી	પ્રભદ્રક	વાળાવળી	કરહાટક
ત્રીજે મતે સંદાતનિક	વિશેષક	કપાલક	કુલક	•
ચોથે મતે •	•	પાતકા	•	•

(ગુ. શા.)

પંડિત બ્યુલરે આ પુસ્તક છપાવતી વખતે નોટમાં પાઠ ફેરના શબ્દો મુક્યા છે એ બહુ સારું કર્યું છે પણ તે સાથે જ લેખક દોષ વગેરેથી થયેલા અશુદ્ધ શબ્દો પણ મુક્યા છે કે જેમ કરવાની જરૂર નહતી.

હુંજ આ કવિના કાવ્ય વિષે જરા વધુ પડતું બોલ્યો છું એમજ નથી પણ દાક્તર બ્યુલરે પણ આખા કાવ્ય ઉપર તે છપાવતી વખતે લંબાણથી દીખાવ્યો લખ્યો છે તેમાં કહ્યું છે કે “ તેણે ઐતિહાસિક બાબતો વર્ણનના તોરમાં બગાડી નાંખી છે. જેમકે ચોલ ઉપર ચૌલુક્યોની ચ્હડાઇનું વર્ણન લખતાં ચોલ તદ્દન માર્યા ગયા એમ લખી પાછું તરતજ લખ્યું છે કે ચોલ લોકોની પાછી તૈયારીને લઇને ચૌલુક્યને પાછી તૈયારી કરવી પડી. અમુખ્ય પાત્રોના વર્ણનમાં અસંબદ્ધતા છે. વિક્રમ સાથે શત્રુ મિત્રનો સંબંધ ધરાવનારા રાજામાંથી જુજનાંજ નામો આપ્યાં છે. પણ બિલ્હણની વિક્રમાંકદેવની લખેલી બાબતો સાચ છે, એમ કલ્યાણના ચૌલુક્યના અસંખ્ય શિક્ષા લેખોથી તેમજ બીજેથી સાબિત થાય છે. આ આખું કાવ્ય પોતાના રક્ષક અને આશ્રયદાતાની સ્તુતિ રૂપ છે અને એમ બીજા કવિઓએ પણ કર્યું છે તોપણ તે હિંદુસ્તાનના સાહિત્યના ઇતિહાસ માટે ખાસ ઉપયોગી છે.” બ્યુલર કવિના ૧૮ મા સર્ગ માટે સાર આપે છે.

બિલ્હણે ૧૮ મા સર્ગમાં કાશ્મીરનું વર્ણન પ્રવરપુરથી શરૂ કર્યું છે તે શહેરની પવિત્રતા ત્યાંના બ્રાહ્મણોની વિદ્યા, ઉનાળામાં ત્યાં રહેતી દંડક, ત્યાંનાં ઝુડોની રમણીયતા, વગેરે વર્ણવે છે; ત્યાંની સ્ત્રીઓની સુંદરતા, તેઓની દેખાણી કે જે તેઓને સંસ્કૃત અને પ્રાકૃત ભાષા પોતાની સ્વ-

ભાષા જેવીજ સરલતાથી બોલવાને શક્તિવાન કરે છે; તેમ તેઓની નાટ્ય કળાનાં ધણાં વખાણુ કરે છે. ત્યાંના મકાનોમાં ભટ્ટારકમઠ, હળધરનો કરેલો અગ્રહાર,^૧ ક્ષેમગૌરી, સંગ્રામ મઠ, અનંતદેવનો સ્થાપેલો અગ્રહાર, શંકરના મંદિર પાસેનો અનંતદેવની રાણી (સુભદ્રા)નો બાંધેલો ભંડાર, ગંજધામ, પ્રવરેશ્વરનું મંદિર ઇત્યાદિ.

ત્યાર પછી બીલહણના વખતના એ રાજાઓ અને તેના પુત્રોનું વર્ણન આપે છે. પહેલો રાજા અનંતદેવ છે તેનાં વખાણુ લખી તેણે શક તથા દરદને જીત્યા, અને ગંગા સુધી ચઢાઈ લઇ ગયો હતો. તે પોતાના લશ્કર તથા જનાના સહિત માન સરોવર ગયો હતો. તેણે ચંપા દારૂવન ત્રિગર્ત, અને ભર્તૃલના સ્થાનમાં ધણીપણું ભોગવ્યું હતું. તેની સ્ત્રી સુભદ્રા હતી, તે કહાપણુ અને પવિત્રાર્થમાં પુરી હતી. તે રાજાની પાસે ખુશામતીયા ભાટચારણો વગેરે પૈસા મેળવવા માટે આવી શકતા નહીં. તેની રાણીનો ક્ષિતિપતિ નામનો ભાઇ લોહરનો રાજા હતો. એ અતુલ ગુણી હતો.

એ રાજા અનંતદેવ ને સુભદ્રાને પેટે કળશ નામે પુત્ર થયો તે પ્રવાસમાં અચ્છેદ સુધી ગયેલો. કૈલાસ અને અલકા (યક્ષની પુરી)માં ગયો હતો. ત્યાંથી પાછા ફરતાં માનસરોવરમાંથી સુવર્ણનાં કમળ લાવ્યો હતો. તેણે રેતીનું મેદાન વડોળી સ્ત્રીયારાજ્ય જીત્યું હતું. તેનો પુત્ર હર્ષદેવ થયો તે શૂર અને કવિ હર્ષદેવથી હુશીયાર હતો. તેણે જુદી જુદી ભાષાઓમાં સરસ કાવ્યો રચ્યાં હતાં.

તે પછી કવિ પાના વિષે લખે છે (તે કવિ વર્ણન પ્રસંગે લેખાશે.)

આ કાવ્ય વિક્રમાદિત્યના વર્ણનનું છે એમ તો આગળ લખાઈ ગયું છે. એ વિક્રમાંકદેવ કોણુ હતો? ક્યારે અને ક્યાંનો હતો એ પ્રાયશઃ આ કાવ્યમાંજ આવી જશે તથાપિ તે વિશે દિગ્દર્શન આંહી થવું ઉચિત છે.

બ્રહ્માજી એક વખત સંધ્યા કરતા હતા. તે સમયે ઇંદ્રે જઇ ધર્મ રક્ષક પુરુષની યાચના કરી. બ્રહ્માએ અર્ધ દેવા ચુલુક (અંજલિ) ભરી

બ્રાહ્મણોને રહેવા નાટે રહેલા અને દાનમાં આપેલાં ગૃહોનો ગુદ.

હતી તેમાં દષ્ટિ કરી. તેમાંથી એક પુરુષ ઉત્પન્ન થયો. તેનું નામ ચુલુકમાં-
થી થયો માટે ચૌલુક્ય પડ્યું. એ ચૌલુક્ય વંશનો મૂળ પુરુષ થયો. પણ
આ શબ્દ ઇતિહાસના ગ્રંથોમાં જુદા જુદા રૂપથી વપરાય છે. ચૌલુક્ય,
ચાલુક્ય, ચુલુક્ય, ચાલુક, ચલુક્ય, ચલ્ક્ય, ચૌલુકેક, ચુલુક અને
ચલુગ. પણ ગુજરાતી ભાષામાં એનો અપભ્રંશ સોલંકી શબ્દજ વપરાય
છે. (એ. ગ્રં. મા. નોટ) આ કાવ્યમાં જુદે જુદે સ્થળે ચુલુક્ય અને
ચાલુક્ય એ બે શબ્દજ વાપર્યા છે. પ્રભાના ચુલુકમાંથી ઉત્પન્ન થયાની
વાત ગુજરાતના સોલંકી કુમારપાળના સમયના (વિ. સં. ૧૨૦૮ ના)
વડનગરના શિલાલેખમાં, ચિતોડના કિલ્લાવાળા લેખમાં અને ઇ. સનની
૧૩ મી શતાબ્દીમાં લખાએલા ખંભાતના કુંતલાનાથના લેખમાં પણ લખ્યું
છે. (એ. ગ્રં. મા. ભા. ૧ પૃ. ૧૧.) તેમજ તેને ચંદ્રવંશીનું વિશેષણ જન
હર્ષગણિ વિરચિત વસ્તુપાલ ચરિત્રમાં પણ લખ્યું છે (એ. ગ્રં. મા. પૃષ્ઠ ૧૦)

એ ચૌલુક્યથી હારિત થયો અને તેનો માનવ્ય તે પછી અનુક્રમે
તેના વંશમાં તૈલપ થયો. (આના સેનાપતિ આર્યને મુળરાજે હરાવી હાથીની
સેના ઝુટવી લીધાનું કી. કૌ. સર્ગ ૨ જના શ્લોક ૬૩ માં લખ્યું છે પણ
તેને લાટ દેશનો રાજા કહ્યો છે.) તૈલપનો સલાશ્રય તેનો જ્યસિંહ, અને
તેનો આહવમદ્ધ અથવા ત્રૈલોક્યમદ્ધ થયો. આનું નામ સોમેશ્વર અને તેનાં
મહારાજાધિરાજ, પરમેશ્વર, પરમભદ્રારક, સમસ્ત ભુવનાશ્રય, પૃથિવી વલ્લભ,
આહવમદ્ધ, અને ત્રૈલોક્યમદ્ધ એવાં બિરુદ હતાં (એ. ગ્રં. મા. પૃ. ૬૧)

તેણે કલ્યાણપુર વસાવ્યું, ચોલના રાજાને જીત્યો, ધારા નગરી જીતિ,
અને ભોજ ત્યાંથી ભાગ્યો, ડાહલ (ચેદી)ના રાજા કર્ણને હરાવ્યો, સમુદ્ર
તટ ઉપર જયસ્તંભ સ્થાપિત કર્યો, દ્રવિડ દેશના રાજાને હરાવ્યો, અને ચો-
લની રાજધાની (કાંચીનગરી) પડાવી લીધી તેથી આનો રાજા જંગ-
લમાં નાશી ગયો.

તેને સર્વ પ્રકારનું સુખ હતું પણ પુત્ર મુખ્ય જોવા નહોતો પામ્યો.
તેથી રાજ્ય કારભાર પોતાના મંત્રીઓને સોંપી તે રાણી સહિત તપ કરવા

ગયો. શિવજીની કૃપાથી તેને સોમેશ્વર, વિક્રમાદિત્ય અને જયસિંહ એમ ૩ પુત્ર થયા. તેમાં વચ્ચે વિક્રમાદિત્ય (આ કાવ્યનો નાયક) શસ્ત્ર શાસ્ત્રમાં સહુથી ડાહ્યો હોવાથી રાજાને આહ તેના ઉપર અધિક હોતો તેથી મ્હોટેરાને મુકીને તેને યુવરાજ બનાવવાની રાજાની ઇચ્છા થઈ. તેને મ્હોટાભાઈને અન્યાય થાય તેથી વિક્રમાદિત્યે તે લેવાની ના પાડી તેથી રાજાએ મ્હોટા પુત્ર સોમેશ્વરને યુવરાજ બનાવ્યો. અને વિક્રમાદિત્ય (આપણો વિક્રમાંકદેવ) પિતાની આજ્ઞાથી શત્રુઓ ઉપર ચઢી ગયો.

પ્રથમ તેણે ચોલ રાજાને જીતી કાંચીનગરી લૂટી લીધી, માલવના રાજા (પરમાર જયસિંહ હોવો જોઈએ કેમકે તે ભોજ પછી ગાદીએ બેઠો હતો) તે પોતાનું ગએલું રાજ્ય પાછું મેળવવાની આશાથી મદદ મેળવવા આવ્યો. જેની સહાયતા વડે ગૌડ (બંગાળા) તથા કામરૂપ (આસામ) ઉપર દબાણ કર્યું, સિંહલના રાજાને હરાવ્યો, અને તેને અગસ્ત્યાશ્રમ તરફ નસાડ્યો. મલયાચળના ચંદન વનનો નાશ કરી કરેલના રાજાને માર્યો. અને ગાંગકુંડ, વેંગી, તથા ચક્રકોટને જીતી પાછો ફરતાં કૃષ્ણા નદીને કાંઠે આવ્યો, ત્યાં દૂતે આવીને ખબર દેતા કે તમારા ચોલ, પાંડ્ય, અને સિંહલના રાજાઓને જીત્યાની ખબર સાંભળી આપના પિતા બહુ રાજી થયા. પરંતુ પછવાડેથી તેને એકાએક હર્ષજન્ય દાહજ્વર ચઢી આવ્યો જેમાંથી નિવૃત્તિ થવાની તેણે કાંઈ આશા ન દીધી ત્યારે દક્ષિણ પથની ગંગા તુંગભદ્રામાં જળ સમાધિ લેવાનો નિશ્ચય કરી મંત્રીઓની સંમતિ લઈ, ત્યાં જઈ શિવની આરાધના કરતે કરતે જળ નિમગ્ન થઈ પરલોક પધાર્યા. આ ખબર સાંભળીને શોકમગ્ન થઈ ત્યાંથી ચાલી તે પોતાના ભાઈની પાસે કલ્યાણ આવ્યો.

૧. જળ નિમગ્ન થઈ તે આત્મઘાત ગણાય અને પાપમાં મનાય પણ કેટલાક રાજાઓ ગંગાદિ પવિત્ર નદીઓમાં ખૂડી મરવામાં અને અગ્નિમાં બળી મરવાનાં ઉદાહરણો મળે છે. બંગાળનો સેનવંશી રાજા બહાલસેન અને ચંદોલના યશોવર્માનો પુત્ર ધંગદેવ આદિ ગંગામાં ખૂડી મર્યા હતા. અને રાજા શૂદ્રક અને લાહોરનો રાજા જયપાળ આદિ અગ્નિમાં બળી મર્યા હતા (અને તેમાં તેઓ પાપ નહિ પણ પુણ્ય માનતા હતા) (જો. ગ્રં. મા.)

સોમેશ્વર વીર પ્રકૃતિનો રાજા હતો તે પોતાના રાજ્ય સમયમાં શુઓની સાથે બરાબર લડતો રહ્યો હતો. તે વિ. સં. ૧૧૦૦ (ઈ. સ. ૧૦૪૩) માં ગાદીએ બેઠો હતો અને શાકે ૯૯૦ (વિ. સં. ૧૧૨૫) (ઈ. સ. ૧૬૬૮) વૈશાખ વદી ૮ ને દીને દેહાંત થયો. એમ લગભગ ૨૫ વર્ષ રાજ્ય કર્યું.

સોમેશ્વર બીજો—વિક્રમાદિત્યનો મ્હોટો ભાઈ એનાં બીરદ પૃથ્વી વલ્લભ, મહારાજાધિરાજ, પરમેશ્વર, પરમ ભટ્ટારક, અને ભુવનેકમલ મળે છે. એ ગાદીએ બેઠો તેવોજ ચોલ દેશના રાજા વીરચોડ (વીરરાજેન્દ્ર) એમણે તેની ઉપર ચઢાઈ કરી. ગુદ્દિ નામનું સ્થાન ઘેરી લીધું. એ ખબર સાંભળતાંજ સોમેશ્વરે તેની સામે પોતાની અશ્વશૈળ મોકલી, બંનેને ઘોર સંગ્રામ થયો તેમાં વીરચોડ ભાગો.

વિક્રમાદિત્ય, પોતાનો પિતા ગુજરી ગયા પછી કલ્યાણ આવી સોમેશ્વરને મળ્યો તેણે તેનું સન્માન કર્યું. બંને ભાઈએ! વચ્ચે કેટલાક દિવસ સુધી ઠીક પ્રીતિ રહી. અને વિક્રમાદિત્યે લડાઈમાંથી જે પૈસો મેળવ્યો હતો તે પોતાના ભાઈને નજર કર્યો. પરંતુ થોડા સમય પછી સોમેશ્વર કુમારે ચઢ્યો અને અભિમાની, નિર્દય, અને પ્રજાપીડક નીવડ્યો. અને વિક્રમાદિત્ય સાથે દ્વેષબુદ્ધિ રાખવા લાગ્યો. વિક્રમાદિત્યે જ્યારે જોયું ત્યારે લાગ્યું કે રાજાનું આચરણ સુધારવું અસંભવિત છે અને અહીં રહેવામાં જીવની હાનિ છે ત્યારે પોતાના નાનેરા ભાઈને લઈને કલ્યાણથી નીકળી ગયો. સોમેશ્વરે પોતાના ભાઈએને ભાગ્યા જોઈને તેને પકડવાને સૈન્ય મોકલ્યું પણ તેનો પરાજય કરીને વિક્રમાદિત્ય તુંગભદ્રા નદીને કાંઠે પહોંચ્યો. અને ચોલના રાજા સાથે લડવાની ઇચ્છાથી કાંઈ દિવસ ત્યાં રહ્યો અને પછી ત્યાંથી હડીને થોડો વખત વનવાસી પ્રદેશમાં રહ્યો. ત્યાંથી મલય દેશમાં થઈને આગળ વધ્યો. કોકણના રાજા જયદેશીયે તેની પાસે હાજર થઈ તેની ઇચ્છાથી અધિક દ્રવ્ય નજર કર્યું. આલુપવંશી રાજાએ એની આધીનતા સ્વીકારી. ત્યાંથી તે ચોલ તરફ ચાલ્યો તે ખબર સાંભળી ત્યાંના રાજાએ મુલેહ કરી પોતાની પુત્રી પરણાવવાની વાત દૂતદ્વારા કહેવરાવી, તે

સ્વીકારી. તે સૈન્ય સહિત તુંગભદ્રા તીરે આવ્યો. ત્યાં ચોલરાજ પોતાની પુત્રી સહિત આવી તેનો વિવાહ વિક્રમાદિત્ય સાથે કરી પોતાને ગામ પાછો આવ્યો.

થોડા દિવસ બાદ ચોલનો એ રાજા ગુજરી ગયો અને તેનો મુલક શત્રુઓએ દબાવ્યો. એ ખબર વિક્રમાદિત્ય તુંગભદ્રા તીરે રહેતો હતો ત્યાં મળ્યા તેથી તે પોતાના શાળાની^૧ સહાયતા કરવા દક્ષિણ તરફ ચાલ્યો. અને કાંચીમાં આવી ઉપદ્રવ કરનારાઓને જીતી નશાડ્યા. પછી ત્યાંથી ગંગકુંડ જઈ શત્રુઓનું સૈન્ય વીખેરી નાંખી પોતાના શાળાને તેના આપની ગાદી ઉપર બેસારી એક મહીનો કાંચીમાં રહી પાછો તુંગભદ્રાને તીરે આવ્યો. પરંતુ થોડા વખતમાં જ કાંચીમાં ફરી ઉપદ્રવ થયો જેમાં તેનો શાળો માર્યો ગયો અને વેંગીદેશના રાજા રાજાએ કાંચી પોતાને હસ્તગત કરી લીધું. તે ખબર મળતાં જ વિક્રમાદિત્ય રાજા સાથે લડવાને તૈયાર થયો. તે રાજાએ તેનો મ્હોટો ભાઈ સોમેશ્વર જે વિક્રમાદિત્યને મારવાને ચ્હાતો હતો તેને પોતાનો સહાયક કરવા ચ્હાતું અને સોમેશ્વરે તે સ્વી-કાર્યું. વિક્રમાદિત્યે રાજા ઉપર ચ્હાઈ કરી એટલામાં સોમેશ્વર પછવાડેથી આવી પહોંચ્યો. પણ તે પોતાના ભાઈની સાથે લડતું ચ્હાતો નહતો તેથી તેને દૂત મોકલી રાજાની સહાયતા ન કરવાનું કહેવરાવ્યું જેથી તેણે ઉપરથી સ્વીકાર્યું પણ અંતઃકરણથી તે વિક્રમાદિત્યને નષ્ટ કરવાનો ઉદ્દેશ કરી રહ્યો હતો તે જોઈ વિક્રમાદિત્યે બંને સાથે લડતું નક્કી કર્યું. અને ઘોર સંગ્રામ થયો તેમાં સોમેશ્વર કંદ થયો અને રાજા ભાગી ગયો. વિક્રમાદિત્ય ત્યાંથી કલ્યાણ આવી રાજ્યગાદી પર બેઠો અને પોતાના નાના ભાઈ જયસિંહને વનવાસ પ્રદેશનો ઉપરી કરાવ્યો.

પંડિત ગૌરીશંકર પોતાના ઐતિહાસિક ગ્રંથમાળામાં ઉપલી વાત સંક્ષેપમાં લખી ઉમેરે છે કે બિહલણે પોતાના આશ્રયદાતા વિક્રમાદિત્યના દરબારમાં રહીને વિક્રમાંકદેવચરિત રચ્યું છે જેમાં તેણે તેને નિર્ધારી

૧ વિક્રમાદિત્યનો શાળો તે ચોળના રાજા વીરરાજેન્દ્ર દેવનો પુત્ર મરકેશ્વરી મા હોવો જોઈએ. જેને અધિરાજેન્દ્રદેવ પણ કહેતા હતા. (જૈ. અ. મા. નો. ૨)

તથા બ્રાતૃવત્સલ અને સોમેશ્વરને દુષ્ટ તથા બ્રાતૃદ્રેષી લખ્યો છે. પરંતુ એમાં એણે પોતાના આશ્રયદાતાની તરફદારી કરી છે એ એના લેખમાંથી જ ઝળકી આવે છે. સોમેશ્વરે વિક્રમાદિત્યને વનવાસી પ્રદેશ આપ્યો હતો જેથી તે સંતોષી ન થઈ પોતાના મ્હોટા ભાઈનું રાજ્ય પડાવી લેવાનો ગુપ્ત પ્રવાસ કરી રહ્યો હતો; પરંતુ એ વાત જાહેર થઈ જવાથી જ તેને કલ્યાણ છોડવું પડ્યું હતું એમ જણાય છે. એનું જ્યેષ્ઠાદિ સામંતોનું પોતા તરફ મેળવવું, અને ચોળવાળાઓ જે સોલંકીઓના વંશ-પરંપરાના શત્રુ સમજતા હતા તેનાથી મિત્રાઈ કરવી એ બધું સોમેશ્વરનું રાજ્ય પડાવી લેવા માટેનું હતું. તેમજ વિક્રમાદિત્યે સેઉણ દેશના ચંદુ-રાજા સેઉણચંદ્રને પોતાનો મદદગાર કર્યાનું પંડિત હેમાચિ પોતાના વ્રતખંડની સમાપ્તિએ લખે છે. એવી દશામાં હું એને નિર્લાભી નથી કહી શકતો.

વિક્રમાદિત્યનાં^૧ ખીરૂદ પૃથ્વી વલ્લભ, મહારાજાધિરાજ, પરમેશ્વર, પર-મભદ્રારક, ત્રિભુવનમલ્લ, કલિવિક્રમ, અને ૨પરમર્દી દેવ મળે છે.

વિક્રમાદિત્ય ગાદી ઉપર બેઠા પછી તેને ખબર મળ્યા કે કરહાટકના શિલારા રાજાની પુત્રી ચંદ્રલેખાનો સ્વયંવર થાય છે, ત્યાં ધણુ રાજાઓ ભેળા થયા છે તેથી ત્યાં વિક્રમાદિત્ય ગયો. ચંદ્રલેખાએ સહુ રાજાઓનાં વૃત્તાંત સાંભળી વિક્રમાદિત્યને પસંદ કરી તેને વરમાળા પહેરાવી. તેની સાથે વિવાહ કરી તે પોતાની રાજધાનીમાં આવ્યો. કેટલાક દિવસ પછી એક વિશ્વાસપાત્ર માણસથી ખબર મળ્યા કે તમારો નાનો ભાઈ જયસિંહ તમારું રાજ્ય છોડાવી લેવાની ઇચ્છા રાખે છે અને તેથી પ્રજાપીડન કરી બહુ દ્રવ્ય ભેળું કરેલું છે અને સૈન્ય વધારી જંગલી લોકોને પોતાની તર-

૧ વિક્રમાદિત્યને ઠેકાણે વિક્રમ, વિક્રમાર્ક, વિક્રમાંક, વિક્રિ, વિક્કલ, અને વિક્કિલ પણ લખેલું મળે છે. જેમાં પાછળનાં ૩ નામ એ વિક્રમનું પ્રાકૃત (તે દેશનું) નામ છે.

૨ પરમર્દિને ઠેકાણે ચેમાર્દિ, પર્માડિ, અને ચેર્મ પાઠ પણ મળે છે જે તે દેશનાં પ્રાકૃત નામ છે.

૩ તેને ચંદલદેવી અને ચંદલા પણ લખી છે, તે શિલારાવંશના રાજા મારસિંહની પુત્રી હશે.

ફેણમાં લીધા છે. અને તે આપની ઉપર ચઢાઈ લાવશે. એ ખબર સાંભળી તેને ઘણો ખેદ થયો અને તે વાત ખરી ખોટી જાણવા હૈત મોકલ્યો. તેણે તે વાતની ખાત્રી કરી. તે પોતાના નાના ભાઈ સાથે લડવા ઇચ્છતો નહોતો તેથી સંધિનું કહેણ મોકલ્યું પણ તેને તેણે ગણકાર્યું નહીં, અને તે કૃષ્ણા નદી સુધી ચાલ્યો આવ્યો અને આસપાસ જીલમ કરવા લાગ્યો. વિક્રમાદિત્યે કાંઈક દિવસ સુધી એ ઉપદ્રવ સહન કર્યો પરંતુ આખર તેની સામે તેને ચઢવું પડ્યું અને બંનેને લડાઈ થઈ તેમાં જયસિંહ ભાગ્યો અને તેના હાથી, ઘોડા, ખજાનો વગેરે લૂટી લઈ વિક્રમાદિત્ય પાછો આવ્યો. કેટલાક દિવસ પછી જયસિંહ જંગલમાંથી પકડાયો અને તેને વિક્રમાદિત્યની પાસે લાવ્યા અને તેનો અપરાધ ક્ષમા કર્યો.

વિક્રમાદિત્યે કમળા વિલારી નામનું વિષ્ણુનું મંદિર કરાવ્યું અને તેની સામું તળાવ કરાવ્યું. તેની સામે એક શહેર બનાવ્યું. જેનું નામ વિક્રમનગર પાડ્યું.

ઘણાં વર્ષો સુધી સુખશાંતિથી રાજ્ય કરી પાછી ચોલ દેશ ઉપર ચડાઈ કરી ત્યાંનો રાજા નાશી ગયો અને વિક્રમે કાંચીપુરી લઈ લીધી, અને કેટલીક મુદત ત્યાં રહી પાછો પોતાની રાજધાનીમાં આવ્યો.

વિક્રમાદિત્યનો સેનાપતિ કાલિદાસ હતો તેણે લાળ, મગધ, નેપાળ, પાંચાળ, ચોળ આદિ રાજાઓને મારીને એના ખજાના, મ્હોટા મ્હોટા હાથી, ઘોડા, સ્ત્રીઓ આદિ પડાવી લઈ વિક્રમાદિત્યને સ્વાધીન કર્યા હતા.

વિક્રમાદિત્યના પાછલા સમયમાં દ્વારસમુદ્રનો રાજા વિષ્ણુ વર્દન જે સ્વતંત્ર થઈ ગયો હતો તેણે પાંડય, ગોવા અને કાંકણના આદિ રાજાઓની સહાયતા મેળવી તે વિક્રમાદિત્ય ઉપર ચડી આવ્યો. તેણે તેની સામે સૈદ્રકવંશી સામંત આચ (આચગી બીજા)ને મોકલ્યો,

૧ દ્વારસમુદ્ર—જદવવંશી રાજાઓની રાજધાની, આ શહેર નિલમના રાજ્યમાં હસન જિલ્લામાં છે અને તે આજ હંસેબીડ નામથી યશિદ છે. (જે. ઇ. મા.)

તેણે તેને પરાજીત કર્યો, ગોવા પડાવી લીધું. લક્ષ્મણને રણમાંથી નશાડ્યો. પાંડવના રાજાનો પીછો લીધો, મલપાને હરાવ્યો અને કાંકણ પડાવી લીધું અને વિષ્ણુવર્દન હાર ખાઈ પાછો વળ્યો.

વિક્રમાદિત્ય વિદ્યાનુરાગી અને વિદ્વાનોને આશ્રયદાતા હતો. કાશ્મીરી પંડિત બિલ્હણને પોતાના દરબારનો મુખ્ય પંડિત કર્યો જેણે વિક્રમાંકદેવ ચરિત કાવ્ય લખીને તેનું નામ અમર કર્યું. યાજ્ઞવલ્કય સ્મૃતિનો ટીકાકાર વિજ્ઞાનેશ્વર પણ તેનો આશ્રિત હતો એમ એ પોતાની ટીકાના છેવટમાં લખે છે કે “ પૃથ્વી ઉપર કલ્યાણપુર જેવું નગર નથી, નહોતું અને નહિ થાય. શ્રી વિક્રમાર્ક (વિક્રમાદિત્ય) જેવો ખીજો રાજા દીકો નથી કે સાંભળ્યો નથી અને વિજ્ઞાનેશ્વર જેવો કોઈ પંડિત નથી એ ત્રણે કલ્પ સુધી બન્યાં રહ્યાં ” ઇત્યાદિ.

વિક્રમાદિત્ય કલ્યાણના સોલંકીઓમાં સહુથી પ્રતાપી દેશ વિજયી અને ઉદાર રાજા થયો. એના રાજ્યમાં પ્રજા સુખ ચેતથી રહી.

એને ઘણી રાણીયો હતી તેમાંથી ૬નાં નામ આ પ્રમાણે હતાં:-૧ ચંદલદેવી, ૨ સાંબલદેવી. ૩ લક્ષ્મીદેવી, ૪ જઝલદેવી, ૫ મલયદેવી અને ૬ માલિકાદેવી. તેમાં ચંદલદેવી પટ્ટરાણી હોવી જોઈએ. તેને પેટે સોમેશ્વર તથા જયકર્ણ એ પુત્ર અને મૈમલદેવી નામની પુત્રી થઈ. તેને ગોવાના કદંબવંશી સામંત જયકેશી સાથે પરણાવી હતી. જઝલદેવી કદંબ વંશી તિલ્લની પુત્રી હતી. જયકર્ણ પોતાના બાપની હયાતીમાં એક જીલાનો અધિકારી હતો.

વિક્રમાદિત્ય ૫૦ વર્ષ રાજ્ય કરી વિ. સં. ૧૧૮૩ માં દેહાંત થયો.

આ રાજાઓને કર્ણાટકના રાજા (સર્ગ ૩ શ્લોક ૩૩) અને કુંતલ દેશના રાજા (સર્ગ ૩ જના શ્લોક ૪૧) પણ લખ્યા છે.

વિક્રમાંકદેવનું વંશ વૃક્ષ.

ચૌહાણ—પ્રહાના સંધ્યાર્થ કરેલા ચુહાણ (અંજલી)
માંથી ઉત્પન્ન થયેલો પુરુષ.

હારીત.

માનવ્ય તેનો વંશજ.

તૈલપ.

સત્યાશ્રય.

જયસિંહદેવ.

સોમેશ્વર (આહવમદલ-ત્રૈલોક્યમદલ.)

સોમેશ્વર (ખીન્તે.)

વિક્રમાદિત્ય

જયસિંહ.

ની

રાડના શિલાસ કદંબવંશી સામંતની રા કદંબવંશી તિક્કડની
રાજની પુત્રી. પુત્રી. ણી પુત્રી.
આ

ચંદલદેવી. સાંબળદેવી. લક્ષ્મીદેવી. જક્કલદેવી. મલયવતીદેવી. માલિકાદેવી.

સોમેશ્વર (ખીન્તે) જયકર્ણ. મૈમલદેવી=ગોવાનો કદંબવંશી સામંત જયકેશી.

આ કાવ્યના રચનાર કવિ બિલ્હણ વિષે જે કંઈ હકીકત મળી છે તે લખી આ પ્રસ્તાવના પુરી કરીશું.

બિલ્હણ કવિ ઇ. સ. ૧૦૮૫ માં હતો (કી. કૌ. નોટ પૃ. ૧૪૫) તે કાશ્મીરના ખોનમુખ ગામનો રહીશ, કૌશિક ગોત્રી બ્રાહ્મણ હતો.

૧ હાલનું ખુતમોહ જે કાશ્મીરની રાજધાની શ્રીનગરથી ૩ માઈલ જયવન નામના સ્થાન પાસે છે.

એના વિદ્વાન પૂર્વજોને કાશ્મીરનો ગોપાદિત્ય^૧ રાજા મધ્ય^૨ દેશમાંથી કાશ્મીરમાં લાવ્યો હતો. જેમાં મુખ્ય મુક્તિકલશ હતો તે અગ્નિહોત્રી હતો. તેનો પુત્ર 'રાજકલશ' તે પણ અગ્નિહોત્રી હતો. ઉપરાંત દાની, પરાક્રમી અને વેદ વિદ્યા પારંગત હતો. એણે જનસુખાર્થે વ્યાખ્યાન સ્થાનો, કુવા અને પરબો કરાવી હતી. એનો પુત્ર જ્યેષ્ઠકળશ હતો તેણે મહાભાષ્ય ઉપર ટીકા કરી છે (પણ દાકતર ખુલ્લર કહે છે કે તે ક્યાંહીથી ઉપલબ્ધ નથી) તેને નાગાદેવી નામની સ્ત્રીથી ઇષ્ટરામ, બિલ્હણ અને આનંદ એમ ત્રણ પુત્રો થયા. તે ત્રણે વિદ્વાન અને કવિ હતા. બિલ્હણે કાશ્મીરમાં રહીને વેદ, વેદાંગ, વ્યાકરણ, સાહિત્ય આદિ શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કર્યો અને એની કવિતાની ખ્યાતિ દૂર દૂર સુધી ફેલાઈ.

રાજા ૪ કળશના સમયમાં તેની સાથે કાંઈક કચવાણ થવાથી તે ત્યાંથી નીકળ્યો અને કર્ણાટકમાં જઈને રહ્યો તથા સ્વદેશમાં મુસાફરી કરી. તે મથુરાં, વૃંદાવન, કનોજ, પ્રયાગ અને કાશીમાં કાંઈક દિવસ રહ્યો, અને ત્યાંના પંડિતોથી શાસ્ત્રાર્થ કરતો ડાહલના કર્ણ રાજાના દરબારમાં પહોંચ્યો; ત્યાં પંડિત ગંગાધરને શાસ્ત્રાર્થમાં જીતીને તે ધારામાં આવ્યો. પણ તે સમય ભોજ જીવતો નહતો. તે પછી તે ગુજરાતમાં થઈને સોમનાથ આવ્યો. ત્યાંથી જળમાર્ગે દક્ષિણમાં ગયો અને ત્યાંથી રામેશ્વર થઈને પાળા ઉત્તરમાં આવતાં કડ્યાણપુરમાં આવ્યો. ત્યાં વિક્રમાદિત્યે તેનું બહુ સન્માન કર્યું અને વિદ્યાપતિનો ઈલકાળ આપ્યો અને ઘણી સમૃદ્ધિ આપી તેથી તેણે વૃદ્ધાવસ્થામાં ત્યાં રહીને સુમારે ઇ. સ. ૧૦૮૫ માં વિક્રમાંક-દેવચરિત બનાવ્યું.

૧ ગોવિંદવંશી અક્ષનો પુત્ર હતો.

૨ હિમાચલ અને વિંધ્યચળની મધ્યનો દેશ.

૩ પાણિનિની કરેલી અધ્યાયી ઉપર પતંજલિ ઋષિએ કરેલું ભાષ્ય અને મહાભાષ્ય એવી સંજ્ઞા તેને એકનેજ છે.

૪ કાશ્મીરનો રાજા (ઇ. સ. ૧૦૬૩-૧૦૮૯)

એણે ખીજું પણ પુસ્તકો બનાવ્યાં છે. “ત્રિષપકોશ” તેણે કોશ કર્યાનું અભિધાન ચિંતામણિ નામના પુસ્તકની વિજ્ઞાપનામાં લખ્યું છે. “કર્ણ સુંદરી નાટિકા” પણ તેણે રચ્યું છે. જેનો નાયક ગુજરાતનો સોલંકી રાજા કર્ણ છે. એ પુસ્તક તેણે રાજા કર્ણના સમયમાં અણહિલપુરમાં આદિનાથના મહોત્સવની યાત્રા પ્રસંગે લખવી બતાવવા સારૂ બનાવ્યું હતું. એનું ચોથું પુસ્તક “બિલ્હણ ચરિત કાવ્ય” મનાય છે પણ મી. ગૌરી-શંકર કહે છે કે “પરંતુ એ પુસ્તક એનું બનાવેલું નથી કેમકે એમાં લખ્યું છે કે “ગુજરાતના રાજા વૈરિસિંહના વખતમાં બિલ્હણ અણહિલપટ્ટનમાં ગયો. તે રાજાએ એની વિદ્વતા સાંભળીને પોતાની પુત્રી શશિકળાને લગાવવાને તેને સોંપી. કાંઈ સમય પછી બિલ્હણ તે રાજકન્યા સાથે પ્રેમમાં ફર્યો. આ જો ખરું હોય તો બિલ્હણની બાબતમાં તે બહુજ દીલગિરિ ભરેલું ગણાય. પોતાની વિદ્યાર્થીણી જે પોતાની પુત્રી તુલ્ય ગણાય તેની ઉપર દુષ્ટ દષ્ટિ કરવી એ કેટલું બધું શાસ્ત્રવિરુદ્ધ અને નીતિવિરુદ્ધ ગણાય? આવી હકીકત ભુકુંડને માટે પણ કહેવાય છે. ભુકુંડના આખ્યાનનું ગુજરાતી તપાસણી માટે મહારી પાસે આવેલું સારે તેને મેં એજ મુદ્દાથી ધિક્કારી કહાડવાની મહારી ફરજ અદા કરી હતી. એટલા સારૂજ આપણા વડીલો સ્ત્રીઓને પુરૂષોદ્વારા વિદ્યાવતી ન કરવાને આગ્રહી હતા. ખાધેલ-પીધેલ-કુમારિકાને યુવાન પાકકને સ્વાધીન કરવાનું કામ કેટલું સાહસ છે એ જોઈ શકાય છે. આ બે દાખલા સીવાય ઘણા એવા દાખલા અત્યુચ્ચૌ-કુચ કલશૌ ત્વયાપિ દત્તૌ જેવા જાણવામાં આવ્યા છે અને એટલા માટેજ માત્રા સ્વસ્ત્રા દુહિત્રાવા જેવા અટકાયતના કાયદા (નીતિશાસ્ત્રો) વિદ્વાનોએ મુક્યા છે. એ બબર રાજા સુધી પહોંચી (સાહસ કેમ જાનું રહે) તેથી રાજાએ તેને દેહાંત શિક્ષા ફરમાવી. વધ સ્થાનમાં તેને ઇષ્ટદેવનું સ્મરણ કરવાનું કહેતાં તેણે ૫૦ શ્લોકનું ખંડકાવ્ય બનાવ્યું. જેનો આરંભ અद्यापि तां कनकचंपक दामगौरीथी थाय છે. બધા શ્લોકનો આરંભ અद्यापिથી

१ मात्रा स्वस्त्रा दुहित्रावा नैकांतवसतिं वसेत् ॥ बलवानिन्द्रिय
ग्रामोत्रिद्रांसमपिकर्षति.

થાય છે. વયમાં એક એવો શ્લોક પણ આવે છે કે—અद्याપિ મન્મનસિ
તત્ પરિવર્તતે યદ્રાત્તૌમયિ ક્ષુત્તવાતિ ક્ષિતિપાલ પુઞ્યા ॥ જીવેતિ મંગલ-
વચઃ પરિહૃત્ય કોપાત્ કર્ણે કૃતં કમલપત્ર મનાલપંત્યા. આથી એ પણ
સિદ્ધ થાય છે કે તે તેની સાથે છુપો પરણ્યો હતો. એ સ્ત્રીપુરુષના વ્યવ-
હારથી રહેતાં. ડાકતર ખુલ્લર પણ કહે છે કે તેણે ગાંધર્વ વિવાહ કરી
લીધો હતો. આ કાવ્યનું નામજ ચૌરપંચાશિકા છે. જેને બિલ્હણનું કરેલું
અને વધસ્થાને લઈ જતાં રસ્તામાં કર્યાનું કહે છે. કાંઈ ચૌર નામના
કવિનું કરેલું અને કાંઈ સુંદર નામના કવિનું એમ જુદા જુદા અભિપ્રાય
જણાવે છે. એમ એ રાજકન્યાના સ્મરણમાં ૫૦ શ્લોક કર્યા તેટલામાં
રાજાએ પોતાની રાણીથી પોતાની પુત્રીનો પ્રેમ બિલ્હણ ઉપર પૂર્ણ હોવાનું
સાંભળ્યું. તેથી તેનો કોપ કાંઈક શાંત થયો. એમજ તેની પ્રજા અને
મંત્રીઓની સલાહથી તેમજ બ્રાહ્મણ વધના પાપથી કરીને જે કાંઈ થવાનું
હતું તે થયું એમ મન વાળી તેનો અપરાધ ક્ષમા કરી શશિકળાનો વિવાહ
તેનાથી કરી ઘણાં ગામ, ઘોડા વગેરે સમૃદ્ધિ આપી. પરંતુ બિલ્હણના
સમયમાં ગુજરાતમાં વૈરિસિંહ^૧ રાજાજ નહતો (બિલ્હણ તો કર્ણના સમ-
યમાં ગુજરાતમાં ગયો હતો) તેથી ઉપલી બધી વાત કલ્પિત લાગે છે
અને બિલ્હણના વૃત્તાંતમાં પરિચય વગરના કાંઈ કવિની રચના છે.

એ ૫૦ શ્લોકનું ખંડ કાવ્ય ચૌરપંચાશિકા અથવા સુરત પંચાશિ-
કાના નામથી પણ પ્રખ્યાત છે. એના બધા શ્લોક દ્વયર્થ છે. એનો
આશય જેવો રાજકન્યા સાથે ઘટે છે તેવો દુર્ગાની સાથે પણ ઘટે છે.
હસ્ત લિખિત પુસ્તકોમાં ક્યાંઈ તેના કર્તા તરીકે બિલ્હણ મળે છે તો
ક્યાંઈ ચૌર કવિ અને ક્યાંઈ સુંદર કવિ મળે છે.

બિલ્હણનાં રચેલાં પુસ્તકમાં હજી બીજાં પણ ઉમેરાય છે. કેમકે

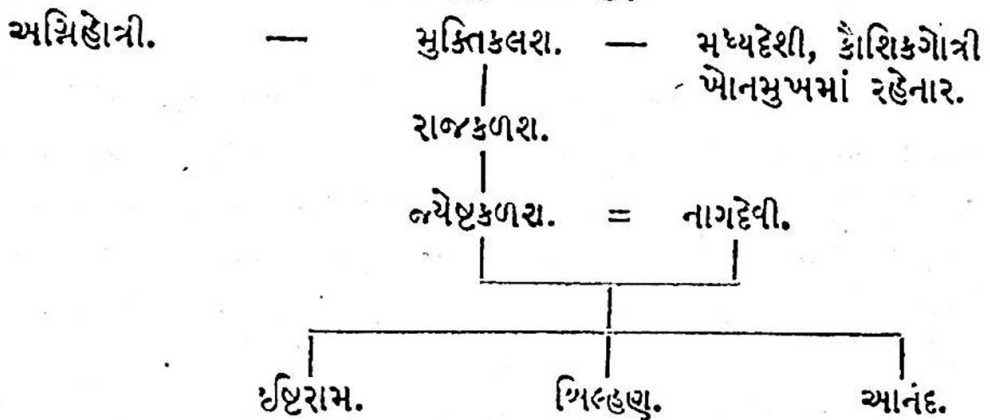
૧. વૈરિસિંહ—આવડાવંશનો રાજા હતો અને તેણે ઈ. સ. ૮૩૮ થી ૮૪૯ સુધી
ગુજરાતમાં રાજ્ય કર્યું હતું એટલે બિલ્હણ ગુજરાતમાં આવ્યો ત્યારે વૈરિસિંહને
મરી ગયે ૨૦૦ થી વધુ વર્ષ થઈ ગયાં હતાં.

શાહેધર પદ્ધતિ અને સૂક્તિ મુક્તાવળી આદિ સુભાષિત ગ્રંથોમાં એના કરેલા એવા શ્લોકો છે કે જે ઉપર લખ્યા એકે ગ્રંથમાં નથી.

દાકતર ખ્યુલર કહે છે કે જ્યાં સુધી વિક્રમાંકદેવચરિત હાથ નહોતું લાગ્યું ત્યાં સુધી ખિલ્હણને પંચાશિકાના કર્તા તરીકે ઓળખવામાં આવતો હતો.

પંડિત વામનાચાર્ય ઝાલકિકર કહે છે કે કર્ણાટકમાં પંચાશિકાનું હસ્ત લિખિત પુસ્તક છે. તેમાં રાજનું તથા તેની દીકરીનાં નામ જુદાંજ છે. રાજનું નામ 'મદનાલિરામ' અને તેની દીકરીનું નામ યામિનીપૂર્ણતિલકા હતું અને તે બંને પંચાળ દેશની રાજધાની લક્ષ્મીમંદિરમાં રહેતાં હતાં.

ખિલ્હણનું વંશ વૃક્ષ.

આ કાવ્યનું ભાષાંતર કરવાનું કામ મને ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાયટી તરફથી ફરમાવેલું હતું. તે સમજ્યોડી, વૃત્તાંતર અથવા ગદ્યમય એમ યથા રૂચિ કરવાનું ફરમાવ્યું હતું. પ્રથમના બે સર્ગ તો મેં સમજ્યોડી કર્યા પણ તેમ કરતાં વખત બહુ જતો હતો (તેનું કારણ આગળ આવશે.) તેથી છેલ્લું ફરમાન સ્વીકારી ત્રીજા સર્ગથી ગદ્યમાં કરવું શરૂ કર્યું. તેમ થતાં પણ વાર બહુ લાગી (૩ વર્ષ.) તે મ્હારે દીલગીરી સાથે કશુલ કરવું પડે છે (તેનું કારણ પણ આગળ આવે છે.) પાછળથી સોસાયટીના ફરમાવ્યા મુજબ પહેલા બે સર્ગ ગદ્યમાંજ કરી બધું ગદ્યમયજ કર્યું કારણ અમુક ભાગ પદ્યમાં અને અમુક ભાગ ગદ્યમાં એ ફીક ન દેખાય.

પ્રથમ તો પુસ્તક મેળવવા બહુ શ્રમ કરવો પડ્યો. શ્રીમાન બુલરે બોંબે સંસ્કૃત સીરીઝમાં એ પુસ્તક છપાવ્યું છે છતાં તેની એક પ્રત મ્હારે હાથ ન લાગી. છેવટે મ્હારા મિત્ર પંડિત જ્યેષ્ઠારામ મુકુંદજીએ પોતાનું ખાનગી પુસ્તક આપ્યું જેથી હું આ કામપાર ઉતારી શક્યો એટલે એ ખાતે હું તેનો જેટલો ઉપકાર માનું તેટલો ઓછો છે. પુસ્તકની એકજ પ્રત તે પણ અશુદ્ધ, જે કે ડા. બુલરે તેનું શુદ્ધિપત્રક મુક્યું છે તો પણ તેમાં પણ હજી ભૂલો રહી ગઈ છે, જે તે નોટમાં તે તે સ્થળે દર્શાવી છે, ટીકા ન મળે, મોહું (૧૮ સર્ગનું) કાવ્ય, સર્ગ પણ મ્હોટા મ્હોટા, કવિતા કંઠે, તેમાં મ્હારી તખ્તીયતની નબળાઈ એ બધાં કારણુ લંબાણુ થવા પુરતાં છે તોપણ અતિ લંબાણુ થવા માટે હું સોસાઈટીની ક્ષમા ચાહું છું.

આ કામમાં અત્રેના સુપ્રસિદ્ધ શાસ્ત્રીજી હાથીભાઈ હરિશંકરની મને કીમતી મદદ મળી છે જેથી તેમનો ઉપકાર પણ હું ભૂલી શકું નહિ એવો થયો છે. તે સાથે વખતો વખત શબ્દચિંતામણી કોશ, વાયસ્પત્ય બૃહદ્દલિ-ધાન કોશ, મરાઠી ઐતિહાસિક કોશ, નર્મકથા કોશ, આપટેનો કોશ, જ-ગદુચરિત્ર, ઐતિહાસિક ગ્રંથમાળા, ઇતિહાસ તિમિરનાશક, ભૂગોળ હસ્તામલક, આદિ ગ્રંથોનો ઉપયોગ કર્યો છે તેથી તેના કર્તાઓનો પણ ઉપકાર માનું છું. અને છેવટે આ કામ સોંપનાર ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાઈટીનો અને તે દ્વારા તેના આસીસ્ટન્ટ સેક્રેટરી સાહેબનો પણ હું ઉપકાર માનું છું.

તા. ૧૧-૩-૧૯૦૯
રાજકોટ.

આચાર્ય વલ્લભજી હરિદાસ.

અનુક્રમણિકા.

૧ લા સર્ગમાં.

શ્લોક ૧૦ નું મંગળાચરણ કરીને તે પછી કવિ વૈદર્ભી રીતિથી કાવ્ય કરવાની સુચના કરે છે. અને તે પછી કવિ અને કવિતા વિષે કટલુંક વિવેચન કરી શ્લોક ૩૯ થી બ્રહ્માજીની સાથે ઈંદ્રની વાતચીતથી ચુલુક્ય વંશની ઉત્પત્તિની કથાની શરૂઆત કરે છે.

ચુલુક્ય વંશીઓએ અયોધ્યામાં નિવાસ કર્યો, તેનો હારીત થયો, તેનો માનવ્ય અને તેના વંશમાં તૈલપ થયો. તે પછી સત્યાશ્રય થયો, તે પછી જયસિંહદેવ થયો તેનો ત્રૈલોક્ય બીજા નામવાળો આહવમદ્લ થયો. શ્લોક ૧ થી ૧૧૮ સુધી.

૨ જા સર્ગમાં.

આહવમદ્લે કલ્યાણપુર વસાવ્યું, તે પુરનું વર્ણન, રાજાને અપુત્રત્વની ચિંતા, તે પોતાની સ્ત્રી પાસે જણાવ્યું, સ્ત્રી સહિત તેનું તપ કરવા નીકળ્યું, તેને શિવજીનું પ્રસન્ન થયું. અને ૩ પુત્રનું વરદાન, તેમાં ૨ પુત્રની પ્રાપ્તિ. શ્લોક ૧ થી ૯૧ સુધી.

૩ જા સર્ગમાં.

મધ્યમ પુત્રનું વિક્રમદેવ નામ પાડ્યું, તેનું ચૈાલ, તેની બાળલીલા, ત્રીજા પુત્રની પ્રાપ્તિ, વિક્રમાદિત્યને યૌવરાજ આપવાનો રાજાનો વિચાર, મ્હોટા ભાઈને મુકીને પોતાને માટે વચલે પુત્ર ના પાડવી, તેથી રાજાએ મ્હોટા પુત્રને યુવરાજ કર્યો. વિક્રમાદિત્યે દિગ્વિજયનું કામ ઉપાડી લેવું અને તે સાથે તેનું નીકળ્યું શ્લોક ૧ થી ૭૭ સુધી.

૪ થા સર્ગમાં.

દિગ્વિજયમાંથી પાછો ફરતાં કૃષ્ણા નદીને કાંઠે રાજધાનીથી આવેલા દૂતનું મળ્યું અને તેણે તેના પિતાના મરણના સમાચાર આપવા અને તેનું

પુર પ્રત્યે પાછા ફરવું. કેટલેક દિવસે સોમશ્વરની દુષ્ટ બુદ્ધિનું થવું અને તેથી વિક્રમાંકદેવનું રાજ્ય છોડી બીજે જામને વસવું. શ્લોક ૧ થી ૧૧૯ સુધી.

૫ મા સર્ગમાં.

વિક્રમાદિત્યનું પાછું દિગ્વિજય સારું નીકળવું તેમાં નાનેરા ભાઇને પોતાની સાથે બોલાવી લેવું. સોમશ્વરે તેની પછવાડે લશ્કરનું મોકલવું તેને હરાવી પાછું વાળવું, મલય દેશ તરફ જાવું, દ્રવિડ રાજાના દૂતનું આવવું, તેણે દ્રવિડ રાજા પોતાની પુત્રી આપવા ઇચ્છે છે એ વાતનું કહેવું, તે રાજાએ સ્વીકારવું, તે બંનેનું મળવું અને તેને પોતાની કન્યાનું આપવું. શ્લોક ૧ થી ૮૯ સુધી.

૬ મા સર્ગમાં.

દ્રવિડરાજાનું પાછું ફરવું, તેના મરણના ખબરનું વિક્રમાંકદેવના જાણવામાં આવવું, તેથી તેનું તે રાજ્ય જવું, અને દ્રવિડ રાજપુત્રને ગાદીએ બેસાડવું, ત્યાં કેટલાક દિવસ રહી ગાંગકુંડપુર જોવું, એક માસ ત્યાં રહેવું, પાછું તુંગભદ્રા તરફ આવવું. કેટલેક દિવસે દ્રવિડ રાજપુત્ર ઉપર વેંગિનાથનું ચઢી આવવું. અને તે વેંગિનાથ સાથે પોતાના મ્હોટા ભાઈ સોમદેવનું મળી જવું. એ સાંભળી વિક્રમાંકદેવને ખેદ થયો. તેને સ્વપ્નમાં શિવજીનો ઉપદેશ, તેથી મ્હોટેરાભાઇને અને રાજાને ફ્રેજ ઉપર ચઢવું. તેમાં રાજા-ગનું ભાગી જવું અને સોમદેવનું કેદ પકડાવું. અને પોતે ગાદીએ બેસવું અને પોતાના નાના ભાઇને (વનવાસી) રાજ્યનું સોંપવું. શ્લોક ૧ થી ૯૯ સુધી.

૭ મા સર્ગમાં.

વિક્રમાંકદેવનું દિગ્વિજય કરતાં કલ્યાણમાં પાછા ફરવું અને તે પ્રસંગે વસંતઋતુનું વર્ણન શ્લોક ૧ થી ૭૭ સુધી.

૮ મા સર્ગમાં.

કર્ણાટકના રાજા કર્ણાટની પુત્રી ચંદ્રલેખાના સ્વયંવરની વાત સાંભળવી. તે પ્રસંગે તેના શરીરનું વર્ણન શ્લોક ૧ થી ૮૮ સુધી.

૯ મા સર્ગમાં.

વિક્રમાંકદેવના દૂતનું ત્યાં જઈ આવવું અને તેનું મન તમારા તરફ છે એમ દૂતનું રાજને કહેવું અને રાજને પણ સ્વપ્નમાં શિવજીએ ત્યાં જવાનું કહેવું, તેનું જવું, સ્વયંવર મંડપમાં કન્યાનું આવવું, અન્ય રાજાઓના અનાદરનું વર્ણન અને વિક્રમાંકદેવના ગળામાં વરમાળાનું આરોપવું. શ્લોક ૨ થી ૧૫૧ સુધી.

૧૦ મા સર્ગમાં.

વિક્રમાંકદેવનો ચંદ્રલેખાથી વિવાહ, ફરીથી વસંત વર્ણન તે પ્રસંગે કીડાવન વિલાસ વર્ણન, તથા જળકીડા વર્ણન શ્લોક ૧ થી ૯૧ સુધી.

૧૧ મા સર્ગમાં.

સંધ્યા સમયનું વર્ણન, અંધકાર વર્ણન, ચંદ્રોદય વર્ણન, પાનગોષ્ઠી વર્ણન, રાયન વર્ણન, પ્રભાત વર્ણન વગેરે શ્લોક ૧ થી ૯૫ સુધી.

૧૨ મા સર્ગમાં.

ગ્રીષ્મ વર્ણન, પુરપ્રવેશ વર્ણન, વાપીવિહાર, અલંકારપરિધાનાદિ વર્ણન. શ્લોક ૧ થી ૭૮ સુધી.

૧૩ મા સર્ગમાં.

ફરીથી ગ્રીષ્મ વર્ણન, વર્ષા વર્ણન, શ્લોક ૧ થી ૯૦ સુધી.

૧૪ મા સર્ગમાં.

વિક્રમાંકદેવ પાસે એક આમ પુરૂષનું આવવું, તેણે નાનો ભાઈકાવ-તરાં રચે છે એમ કહેવું, અને કેટલેક દિવસે તે કૃષ્ણવેણી નદીને કાંઠે તમારી સામે થશે એમ કહેવું. એ ખબરથી વળી રાજાનું ચિંતામાં પડવું, ત્યાં શરદ ઋતુનું વર્ણન, તેટલામાં કૃષ્ણવેણી તટે તેનું આવવું અને વિક્ર-માંકદેવનો સંધિ માટે આગ્રહ, તે તેઓનું ન સ્વીકારવું, શ્લોક ૧ થી ૭૨ સુધી.

૧૫ મા સર્ગમાં.

બંનેના સૈન્યનું લડવું પરસ્પર યુદ્ધ, તેમાં સામાવાળાઓનું ભાગવું, અને વિક્રમાંકદેવનું પાછું આવવું શ્લોક ૧ થી ૮૭ સુધી.

૧૬ મા સર્ગમાં.

હેમંતનું વર્ણન, વિક્રમાંકદેવનું સ્ત્રીઓ સહિત મૃગયા માટે નીકળવું, મૃગયા વર્ણન, ત્યાંથી પાછા ફરવું. શ્લોક ૧ થી ૫૩ સુધી.

૧૭ મા સર્ગમાં.

તેના રાજ્યમાં સુખોનું વર્ણન, તેને પુત્રો થવા, તેના દાનનું વર્ણન, તેણે વિષ્ણુનું મંદિર તથા તળાવ કરાવ્યાં, તેના પુરનું વર્ણન, ચોલ રાજાને ગર્વિષ્ટ સાંભળીને કાંચી નગરી તરફ ચઢવું. તે લડાઈનું વર્ણન, ત્યાં શરૂ સ્ત્રીઓની પડયા પડય, ચોલનું ભાગવું, કાંચીપુરીમાં વિક્રમાંકદેવનું રહેવું, અને પોતાની નગરીમાં પાછા ફરવું. શ્લોક ૧ થી ૬૮ સુધી.

૧૮ મા સર્ગમાં.

કવિનું પોતાનું વર્ણન, તેમાં કાશ્મીરમાં પ્રવરપુર છે, ત્યાં વિતસ્તા નદી છે ઈત્યાદિથી આરંભી પુર વર્ણન. ત્યાં અનંતદેવ રાજા હતો તેની સ્ત્રી સુભટાને કળશદેવ પુત્રનું થવું, તેનો હર્ષદેવ, તેનો નાનો ભાઈ ઉત્કર્ષદેવ, ત્રીજો વિજયમક્ષ પુત્ર થયો. એ પ્રવરપુરથી એક ગવ્યૂતિ જયવન છે, ત્યાં તક્ષકકુંડ છે. તેને કાંઠે ખાનમુખ ગામ છે, ત્યાં કૌશિકગોત્રી બ્રાહ્મણો છે. તેમાં મુખ્ય મુક્તિ કળશ, તેનો રાજકળશ, તેનો જયેષ્ઠ કળશ, તેની સ્ત્રી નાગાદેવીને બિલ્હણ થયો. તેનો મ્હોટો ભાઈ ઈન્દિરામ અને નાનો ભાઈ આનંદ હતો તે બિલ્હણે કર્ણાટકના રાજાનું આ કાવ્ય રચ્યું. શ્લોક ૧ થી ૧૦૮ સુધી.

ॐ नमः श्री सिद्धि बुद्धि सहिताय गणपतये.

अथ श्री विष्णुमांडूदेवचरित महा काव्यनु गुजराती गद्य भाषांतर.

सर्ग १ लो.

ते विष्णुनी तरवार (नंदक नामनी) लुजनी कांतिनो दंड होय शुं
એવી ઉંચી ચઢતી તે તમારી રક્ષા કરો, કે જે (અંદર પડતી) પાંચજન્ય
(વિષ્ણુના) શંખની પ્રતિબિંબની રચના વડે ધારાજળનું શીણુ હોય એવી
શોભા પ્રકટ કરે છે.

૧.

લક્ષ્મીજીના નિવાસ સ્થાનરૂપ ક્ષીરસાગરના કમળમાં જે ભ્રમરની કાંતિ
ધરે છે અને જેના દેહની કાંતિ નીલોત્પલ કમળના જેવી છે એવા ભગવાન
મુકુંદ તમારી સમૃદ્ધિને માટે થાઓ.

૨.

જગતનું ઉત્પત્તિસ્થાન એવા વિષ્ણુની એ વક્ષઃસ્થળી (ત્રણે) જગ-
તની રક્ષા કરો કે જે (વક્ષસ્થળી) લક્ષ્મીજીના અંગની રતાશવડે સૌભા-
ગ્યરૂપી સુવર્ણની કસોટીની પાટલી સરખી જણાય છે.

૩.

તે (પાર્વતીજી) પ્રિય (મહાદેવજી) ના અર્ધ દેહમાં સ્થિતિ કરનારાં
છે તેનું ઉચ્ચતર એક સ્તન તે બીજા સ્તનને જાણે વાત પુછવા તેના
મુખાગ્ર તરફ જોતું હોય એવાં પાર્વતીજી તે તમારી રક્ષા કરો.

૪.

ઉદ્ધાસે સહિત લક્ષ્મીનું પ્રતિબિંબ જેમાં પડ્યું છે એવો નંદક (વિ-
ષ્ણુનું ખડ્ગ) તેમાં ઘાડો આનંદ આપો કે જે વિષ્ણુને યમુનાના પ્રવાહમાં
લીલા કરતાં રાધાનું સ્મરણ નિલ કરાવે છે.

૫.

પડખામાં રહેલાં પાર્વતીજીના કાપથી પ્રગટ રીતે મુંઝાણા એવા
શિવજીના હે માત તમને નમસ્કાર છે એવા સંધ્યાને કરાતા નમસ્કાર
જય પામો.

નૃહસ્પતિની સ્પર્ધાથી સાર પામવાને જાણે ગ્રહમંડળી (ઇન્દ્રીયતી હોય) તેથી જે (સરસ્વતીજી) ની માળા (ઝેરખો) થઈ રહી હોય એવાં સરસ્વતી તમને પ્રસન્ન રહે. ૭.

તમામ વિદ્ન નિવારવામાં ડાહ્યા જાણે મંત્રાક્ષત હોય એવા દિશાઓના મુખમાં ગણપતિની સુંદતા પાણીના છાંટા નાંખવાની લીલા તમને પ્રીતિ કર થાઓ. ૮.

શ્રવણરૂપી અમૃતની વાદળાં વગરની વૃષ્ટિ અને સરસ્વતીના વિભ્રમની જન્મભૂમિ એવી સ્વૈદર્ભી રીતિ તે પુણ્યવાન પુરુષોના પદોના સૌભાગ્યના લાભની જમાન^૩ રૂપી થતી ઉદય પામે છે. ૯.

તે (કવિઓ) જ્ય પામો કે જેનાં પંચમ નાદનાં જેવાં વિચિત્ર પ્રકારની રચનાથી ભૂપિત થયેલાં મુખોમાં વીણા વગાડતી જાણે સરસ્વતી નિત્ય વાસ કરતી હોય એવી શોભે છે. ૧૦.

હે કવીંદ્રો સાહિત્યના દરિયાના મંથનમાંથી નીકળેલું કાનનું અમૃત સાચવી રાખો કેમકે તેને લુંટી લેવાને કાવ્યાર્થ ચોર એવા દૈત્યો પણ થઈ પડ્યા છે. ૧૧.

અથવા સર્વે યથેચ્છ ગ્રહણ કરો તેમાં કવીશ્વરને કાંઈ ખોટ જવાની નથી; કેમકે ધણાં રત્નો દેવતાઓએ ગ્રહી લીધાં છે તોપણ સમુદ્ર તો રત્નાકરજ છે. ૧૨.

૧ સ્ત્રીઓની શૃંગારાંગ એક ચેષ્ટા=લટકો.

૨ કાવ્ય રચનાનો એક પ્રકાર છે જેમકે માધુર્ય વ્યંજકૈર્વર્ણે રચના લલિતાત્મિકા ॥ અવૃત્તિરલ્પવૃત્તિર્વા વૈદર્ભી રીતિ રુચ્યતે ॥ (શ. ચિ.) અથવા અસમસ્તૈક સમસ્તા યુક્તા દશમિર્ગુણૈશ્ચ વૈદર્ભી ॥ વર્ગદ્વિતીય વહુલાસ્વલ્પપ્રાણાક્ષરા ચ સવિધેયા ॥ એક સમાસ અથવા અલ્પ સમાસ વાળી સ્વલ્પ (લઘુ) પ્રાણ પ્રયત્નવાળા અક્ષરો (વર્ગના ૧ લા ૩ જા અને ૫ મા અક્ષર અને ચ ર લ વ એ અક્ષરો) જેમાં વિશેષ હોય એવી અને ૧૦ ગુણ રૂપે માનેલા ઐશ્વર્યાદિ વાળી.

૩ ખોળાધર. તે એટલા માટે કે વૈદર્ભી રીતિમાં પદ્યમાં સારાંજ આવે.

વૈદર્ભીની લીલાના ભંડાર એવા વિદ્વાનોના હજારો નિગંધ છે તથાપિ વૈચિત્ર્યના રહસ્યમાં લોભી એવા ચિત્તવાળા (વિદ્વાનો=સહૃદય) (આમાં) શ્રદ્ધા કરશે.

૧૩.

સાહિત્ય વિદ્યાના શ્રમ વગરના (પ્રગંધો) માં કવિઓના ગુણ કુંઠિત થઈ જાય છે. કૃષ્ણા ગુરૂ ધૂપનો વાસ અનાદ્ર એવા સ્ત્રીઓના વાળમાં શું અસર કરે.

૧૪

પદોની પ્રૌઢિની મ્હોટાઈ વડે પુરાણી રીતિનો અતિક્રમ (વિપરીતતા) અતિ વખણાય છે. અતિ ઉંચાઈને લીધે કંચુકી ફાડી નાંખનારાં સ્ત્રીઓનાં કુચમંડળ કવિઓને વંધ છે.

૧૫.

ભલે વ્યુત્પત્તિ વિદ્વાનોને છોડી દે તથાપિ તે જડ પુરૂષોને રંજન કરે નહીં, કેમકે (જેમ) મોતીમાં છિદ્ર પાડનારી શળી ટાંકણાનું કામ સારે નહીં.

૧૬.

જે પુરૂષો કવિની કથાનો રસ ગ્રહણ કરે છે તે ખીજી કથાઓમાં રાજી થાય નહીં કેમકે મોથ ચરવામાં રસિક એવા કસ્તુરીયા મૃગ તે તૂણ ચરે નહીં.

૧૭.

જેને જડમાં પ્રતિભાનું અભિમાન થયું છે એવા ખજા, બિચારા કવીં-દ્રોની ઉક્તિમાં કાણુ માત્ર (કેમકે) અગ્નિ ઓલવવામાં ગર્વ ધારણ કરનાર જળ તે રત્નના પ્રકાશને શું કરી શકે.

૧૮.

ઉલ્લેખની લીલા કરવામાં ડાહ્યા એવા વિદ્વાનો ઝવેરી જેવા છે તેની વિચારરૂપ શરાણની પાટલીમાં સારી સૂક્તિ (સારી વાણી) રૂપી રત્નો તે નિધિરૂપ થાઓ.

૧૯.

એમાં દુર્જનનો કાંઈ પણ દોષ નથી તેનો સ્વભાવજ ગુણને ન સહન કરી શકે એવો છે. ચંદ્રખંડ જેવી ઘોળી શેરડીની સાકર પણ કેટલાકને ગમેજ નહીં.

૨૦.

કવિતાના વિલાસ નક્કી કુંકુમ અને કેસરના સહોદર (સગા ભાઈ) છે કેમકે તેનો ઉદ્ભવ શારદાદેશ (કાશ્મીર અને સરસ્વતીના હુકમ) વિના મ્હે ખીજે ક્યાંઈ દીઠો નથી.

૨૧,

જેઓ ૧૨સ અને રધ્વનિના માર્ગમાં ફરે છે અને ડવકોક્તિના રહ-
સ્યની છાપ જેમાં પડે છે એવા છે તે અમારા પ્રબંધને ધારો; બાકીના તો
શુક (શુકદેવજી અને પોપટ=પુરાણ અને વ્યર્થ આલાપ) ના વાક્યોનો
પાઠ કરો. ૨૨.

મહાકવિઓનું અનન્ય સાધારણ ગુણપણું છે તે અનર્થ કરનારું છે
(કેમકે) સભામાં સુલભ એવા અદ્વિવિવાળા પુરૂષો એઓનું થોડું બોલવું
પણ ખમી શકે નહીં. ૨૩.

અલૌકિક લેખ સમર્પણ કરીને ડાહ્યા પુરૂષોની ચિત્તરૂપી કસોટીની
પાટલીમાં પરીક્ષા પામેલું આ કાવ્યરૂપી સુવર્ણ લોકોના કંઠભરણપણાને
પામે. ૨૪.

સારા ચરિત્રના વિલાસથી શૂન્ય એવા રાજાઓ કવિનો સંગ્રહ કરીને
શું કરે. શું કદી ચણોડીનાં ધરેણાવાળા વનચરોને સોનીનો ખપ પડે ? ૨૫.

જે રાજાની પાસે કવીશ્વરો નથી તેનો યશ ક્યાંથી હોય ? પૃથ્વીમાં
કેટલા રાજા નથી થયા કે જેનાં નામ પણ કોઈ જાણતું નથી. ૨૬.

જે રાવણનો યશ સંકુચિત રહ્યો છે અને જે રઘુરાજ પુત્ર (રામ)
કીર્તિનું પાત્ર બન્યા છે એ સર્વ આદિ કવિ (વાલ્મીકિ) નો પ્રભાવ છે,
તે માટે રાજાઓએ કવિઓ ઉપર કોપ ન કરવો. ૨૭.

મહારી વાણીની પ્રવૃત્તિ (જે કે) નીરસ છે તોપણ રાજાના ચરિત્રો
વડે માન્ય થશે. કાણ ગંગાની સુડી માટીને પણ માથે નથી ધારતું ? ૨૮

૧ શૃંગારાદિ રસ. ૨ ધ્વનિ કાવ્ય. ૩ એક અર્થાલંકાર છે જેમકે
કુવલયાનંદમાં= મુંચ માનં દિન પ્રાપ્તં આમાં માનં મુંચ દિન પ્રાપ્તં એવી
ઉક્તિ છે તેને વક્રોક્તિમાં ફેરવીને નંદિનં પ્રાપ્તં મા મુંચ એવો ભાવ લઇને
નેહ નંદી હરાંતિકે એવો આડો જવાબ એટલે આંહી નંદી નથી તે તો
હરની પાસે છે, અથવા ગુજરાતીમાં “ડોલા આવે રાજ હવે સુવા દો તો
ભલું ” એ અર્ધ સોરઠાનો જવાબ દીધો કે ડોલા ન સમય આજ સુવા મળે
ગાંધી ગૃહે.

કાનને અમૃતરૂપ લાગે એવો સૂક્તિરસ મુકીને ખળ પુરુષોનો મહોટો પ્રયત્ન દોષમાં થાય છે. ઊંટ કીડાના બગીચામાં પેશીને કાંટાના બળાને ગોતે છે.

૨૯.

આ ચાલુક્ય રાજાઓના વંશમાં ઉત્પન્ન થયેલા ગુણુરૂપી મોતીની, અને મહારી વાણી રૂપી સૂત્રમાં ગ્રંથી એવી એકાવલી (હાર) તમોને કંઠનું વિભૂષણ હો.

૩૦.

સાતે લોકમાં પ્રખ્યાત એવા અને સરસ્વતીના વિભ્રમ (લટકા) નું પાત્ર એવા બ્રહ્મા છે. જેના ચાર મુખનાં ચાર કાવ્ય ચાર શ્રુતિઓ પ્રસિદ્ધ છે.

૩૧.

હું શંકા કરું છઉં કે આસનપણાને પામેલા એક કમળની અતિશય સેવાથી આરાધ્યા એવા જેણે કમળના આખા કુટુંબને લક્ષ્મીનું સ્થાન કરી દીધું.

૩૨.

કોઈ કાળે એ બ્રહ્મા બ્રહ્મર્ષિઓ સાથે બ્રહ્મમયી કથા ગંગા કાંઠે કરતા હતા (ચારે) સવારની સંધ્યાનો સમય થયો (તે વખતે)

૩૩.

ચક્રવાક, કમળ નાળનું સૂત્ર પોતાની પ્રિયાની ચાંચમાં હવું તેને અન્યોન્યને વિયોગ પાડનારની બ્રાંતિથી જેમ તેમ તેની ચાંચમાંથી ખેંચે છે.

૩૪.

દાન દેવાને તત્પર થયેલી સિદ્ધ સ્ત્રીઓના કુંકુમે કમલિનીના પ્રિય (સૂર્ય) નું ગિંચ ગિંચકળ (ઘોલાં) ની ઉપમા ધારણ કરે છે.

૩૫.

રાત્રિના વૃદ્ધપણાથી મસ્તકરૂપ ચંદ્ર નમી ગયેલો જોઈ તે એ ફેરફારથી સરોજનીનું હાસ્ય સહિત કમળ રૂપી મુખ થયું શું.

૩૬.

સહુને જીતનારા અન્ય પુરૂષનું વિધાતાના ચુલુકમાંથી ઉત્પન્ન થયું સાંભળીને કમલિની રૂપી સ્ત્રીનો પતિ પૂર્વ ગિરિરૂપી કિલ્લા ઉપર ચઢી જોડો શું ?

૩૭.

જે (ચંદ્રિકા) ચક્રવાક નામના (પક્ષિના) શરીરમાં પરસ્પર ન દેખવારૂપ લેપપણું પામી છે તેજ ચંદ્રિકા ચંદનના ગારા રૂપ પામેલી થકા ચંદ્રમા રૂપ શરાણુના ચક્ર ઉપર ખુડી ગઈ.

૩૮.

સંધ્યાની સમાધિમાં લગવાન (બ્રહ્મા) હતા તે વખતે ઇંદ્રે હાથ
જોડી નમસ્કાર કરીને મસ્તકના મુગટમાં રહેલા પારિજાતના પુલમાં રહેલા
બ્રમરોના નાદવડે એવડાણું એવાં વચનો વડે વિનંતિ કરી. ૩૯.

જે ઐરાવત હાથીના મદના જળના સંગવડે મળેલા બ્રમરોની માળા
તે સામ્રાજ્ય લક્ષ્મીના જય તોરણ સરખા બે દાંત ઉપર જાણે વંદન કર-
વાની માળા કેમ ધારણુ કરી હોય એવી (શોભે) છે. ૪૦.

જે મહાર્જુ જીવ છે તે મહારા હજાર નેત્રરૂપી કમળમાં લોલ એવા
બ્રમરના ટોળા સરખું કાળું હોઈને રાજ્ય લક્ષ્મીના મુખ ઉપર કરતુરીના
ચાંડલાની શોભા ધારણુ કરે છે. ૪૧.

જે નંદન વનમાં કલ્પવૃક્ષની છાયામાં રતિ શ્રમથી વિશ્રાંતિ લેવા
સાર (એડેલી) દેવતાની સ્ત્રીઓ મહારા શોર્ય રસે વૃદ્ધિ પામેલા યશો-
ગાય છે, ૪૨.

અથવા બહુ કહેવાથી શું ? આજે ઇંદ્ર અંકુશ વગરના મહિમાનું પાત્ર
થયો છે તે બધાએ સ્વામી આપની પાદ સેવાની રજ માથે ચઢાવી છે
તેનો પ્રભાવ છે. ૪૩.

હે નાથ ! પૃથ્વીમાં હાલમાં એવું અનિષ્ટ (થાય છે એમ) જાસુસે હુંને
નિવેદન કરેલ છે કે જે હું માનું છઉં કે દેવતાઓનો યજ્ઞ વિભાગનો ભોગ
સ્મરણ માત્રમાં રહેશે. ૪૪.

(માટે) તમારે ધર્મ દ્રેષીઓને નિવારવા માટે કાષ્ટક અવાર્ય વીર્ય
ઉત્પન્ન કરવો ઘટે છે કે સૂર્યના કિરણના ફેલાવાની પેઠે જેના વંશથી
દિશાઓ સ્વસ્થ કરાય. ૪૫.

એવી રીતે ઇંદ્રે બોલાતું વચન બ્રહ્માએ સાંભળીને સંધ્યાના જપથી
પૂર્ણ એવા બોબામાં ધ્યાનવાળાં પોતાનાં નેત્રો મૂક્યાં. ૪૬.

તેવામાં કાંડાના પૃષ્ઠ ભાગ ઉપર શોભી રહ્યા એવા ઇંદ્ર નીલમણિના
કંકણની શોભાથી જાણે જેણે ધર્મ પ્રતિબંધકાને બાંધવા સારું ભેળા ઉત્પન્ન
થયેલા નાગપાશ બાંધ્યા હોય ? ૪૭.

ઉગ્રી તર્જની કરેલા હાથ વડે લક્ષપૂર્વક જાણે જોધ રહ્યા હોય

તે જાણે દિક્પાલ વર્ગના નીરર્ગલ એવાં આચરણોને ક્રોધ થઈ નિષેધ કરતો હોય ?

૪૮.

પૃથ્વીને પોતાના વંશજોને વિશેષ ભોગવાય એવી કરવાને જાણે બાજુ-બંધમાં પ્રતિબિંબરૂપે પડતા વિમાનની રચનાવડે ભુજવડે કરીને પર્વતને ઉપાડતો હોય એમ જોઈ રહેલોજ-

૪૯.

અત્યંત ગર્વ સહિત મંદહાસ્યવાળું અને દાંતવાળું અને અધરરૂપી પક્ષવ જેમાં શોભી રહ્યા છે તેથી જાણે દુધના જેવા ઉજળા એવા શત્રુના યશને તરત પીને ઉત્પન્ન થયો હોય ?

૫૦.

અસ્ત્રોએ અભેદ એવું સુવર્ણનું બનેલું સ્વભાવ સિદ્ધ કવચ ધારણ કરતો એવો અને જયશ્રીના સુવર્ણના આસન સરખા ઉન્નત એવા ખભા ધારણ કરતો-

૫૧.

હાલમાં હવે દાનવેન્દ્રોએ (દાનવના રાજાઓએ) સ્વર્ગની સ્ત્રીને ગ્રહણ કરવાને અંજલી (તિલાંજલી) આપી (અગસાવ્યું) એવા હર્ષથી દેવતાઓની સ્ત્રીઓનાં નેત્રકમળની પંક્તિથી પૂજતો-

૫૨.

તેને બ્રહ્માએ પોતે ઘણીવાર સુધી ઉત્સુક થઈને ઇચ્છાથી અધિક જોતા પદાર્થોની સિદ્ધિવડે આશ્ચર્ય સહિત હસતા મુખે જોયો.

૫૩.

પૌરૂષ રૂપી સુવર્ણની કસોટી સરખી (અને) યશરૂપી ધોળા કમળના ગારા સરખી હાથમાં રહેલી તરવાર ઉપર અતિ પ્રહૃષ્ટ (આનંદમય, સંતુષ્ટ.) દૃષ્ટિ કરી રહેલો એવો-

૫૪.

જાણે હેમાચળની શિલાથી ઘડેલો તેથી ઉદાર એવા સુવર્ણના સરખા દેખાવવાળો એવો સુભટ જે ત્રૈલોક્યની રક્ષા કરવામાં પ્રવીણ એવો વિધાતાના ચુલુક (અંજળી) માંથી ઉત્પન્ન થયો.

૫૫.

“ધૈર્યવાન થા” એમ કહીને હર્ષનાં આંસુથી ભરાઈ ગયેલાં હજાર નેત્રવાળા ઈંદ્રને મોકલીને તે (વીરે) બ્રહ્માની આજ્ઞાથી દેવતાઓના વિરોધીના ક્ષયની દીક્ષા લીધી.

૫૬.

રાજા અને પર્વતના કુળ ઉપર પ્રતિષ્ઠા પામીને અને રત્નાકરના ભોગની યોગ્ય એવો, વિજીતના ચરણથી જેમ ગંગાનો પ્રવાહ થયો તેમ, તેનાથી ક્રમે કરીને વંશ ઉત્પન્ન થયો.

(તેવીજ રીતે) હિમાચળની તળાટીમાં લોટતાં જેના ઘોડાઓ ટહાડથી ખેદ પામ્યા.

શ્રી 'તૈલપ' નામે પ્રતાપી રાજા ક્રમે કરીને તે વંશમાં વિશેષ થયો જેણે ક્ષણ માત્રમાં શત્રુની લડાઈમાં લોહીનો ગારો જેમાં શેષ રહ્યા એવો વીરરસ કર્યો. ૬૭.

પૃથ્વીના કાંટાંરૂપ રાઠોડવંશને સમૂળ નિર્મૂળ કરવામાં કુશળ એવા જે ચાલુક્યના ચંદ્ર જેવા રાજા પાસે રાજ્ય લક્ષ્મી સુખે કરીને આવી. ૬૮.

શૌર્યની ઉનાશથી લિના થયેલા હાથનું (માં રહેલું) અને લડાઈમાં શત્રુઓના કાળ જેવું જેવું ખડ્ગ, ઇંદ્રે પ્રેરેલી પુષ્પની વૃષ્ટિના પરાગના સંગથી મજબુત થયું. ૭૦.

જેના યશ આંજણુ જેવા કાળા ખડગની પાટલીથી થયેલા છે (છતાં) હું જાણું છઉં કે શત્રુઓની સ્ત્રીઓના અર્થ જેવા ઘોળા ગંડસ્થળમાં લોટવાથી ઘોળાશને પામ્યા છે. ૭૧.

સ્ફુરણાયમાન થતા યશસ્વી હંસના વિલાસનું પાત્ર એક તરવારસ્વી ઉંચી શોભાવાળું નીલ કમલ જેણે વીરલક્ષ્મિના મુગટ માટે જાણે 'સંગ્રામ-સ્વી' લીલાના તળાવમાંથી ખેંચી લીધું. ૭૨.

જેણે યુદ્ધમાં સૈન્યને સાક્ષી માત્ર રાખી દાસી કરેલી શત્રુની લક્ષ્મીને ગમ્મત પડવા જમાન તરીકે શત્રુ રાજાની કીર્તિને બોલાવી. ૭૩.

એ પછી ચાલુક્ય વંશની નિર્મળ મોતીની શોભા સરખો 'સત્યાશ્રય' નામનો રાજા થયો જેના ખડ્ગે બ્રુહદીના કોધે જેમ તેમ શત્રુઓના કપાળોને પણ ચુરા કરી નાંખ્યા. ૭૪.

જેનાં બાણો લડાઈસ્વી રાત્રીઓમાં શત્રુરાજાઓના મસ્તકનાં મણી પરોવ્યાં છે તે જાણે ખડ્ગસ્વી અંધારામાં દીવા લીધા હોય એમ શત્રુના સમૂહને મારે છે. ૭૫.

રણાંગણમાં જેનો પાત વ્યર્થ નથી થાતો એવાં અસ્ત્રોને, લીલામાં ખેંચેાં છે ધનુષ્યનો ગુણ જેનો એવો ચાપ દંડ જેની કાટિ (અગ્ર ભાગ)

નમતા નથી તેને લીધે જાણે ચુંબન કરતો હોય શું એવો શોભે છે. ૭૬.

અતિ સાહસવાળાં જેનાં બાણ પરશુરામના બાણનો ગર્વ ખમી શક્યાં નહીં કેમકે પરશુરામનાં બાણ કૌંચ પર્વતમાં છિદ્ર પાડવામાંજ ડાહ્યાં છે. અને આનાં બાણ તો હજારો ભૂભૂત (પર્વત અને રાજાઓ) ના અંગમાં છેદ પાડનારાં છે. ૭૭.

ગર્વિષ્ટ શત્રુના દેહમાં, સંગ્રામમાં યોજાવવાથી સૂત્ર બાકી રહ્યું એવો હાર થઈ જવાથી જેને યજ્ઞોપવીતની બ્રાંતિથી મારવામાં થોડી વાર વિદ્ન નડ્યું. ૭૮.

તે પછી ચાલુક્ય સિંહાસનનું ધરેણુંપણું શ્રી જયસિંહદેવ પામ્યો જેના હાથીના યુદ્ધમાં મોતીની પેડે મોટા યશો શોભવા ગાળ્યા. ૭૯.

જેના પ્રતાપે પીડાતી શત્રુરાજાઓની મહારાણીઓ ચંદનના ગારાવાળા પ્રિયના ખોળામાં દોડવાનું સ્મરણ કરે છે. ૮૦.

જેનો પ્રતાપરૂપી સૂર્ય સવારમાં જેમ, તેમ સંગ્રામમાં પ્રતિષ્ઠા ધારી રહ્યા છે ત્યારે સૂર્યકાંત મણિ જેવા ક્યાં રાજાને તાપ પ્રગટ નથી થયો. ૮૧.

જેની ચઢાઈમાં સેનાના ભારથી આખી પૃથ્વી દોલાયમાન થઈ છે, તેથી આળા વણવાળા પૃષ્ઠ ઉપર પીઠ લગાવ્યાથી કૂર્મપતિને અકર્મક^૧ કરી નાંખ્યો. ૮૨.

જેના શત્રુ રાજાઓ, મુગટમાંના માણેકના કિરણોની લેહેરથી ઢંકાઈ ગયા છે તેથી ચિતાનો અગ્નિ હશે એવો ભય રાખી લડાઈમાં શીયાલડીઓ તેને એકાએક ગ્રહણ કરતી નથી. ૮૩.

જે ચઢાઈમાં દિગ્પાળોની પુરીને લુટીને કેવળ હાથીઓને ન લઈ શક્યો કેમકે તેઓ તો સપ્તચ્છદ^૨ (સાત વણ) ના જેવી ગંધવાળા જ્યના હાથીની ગંધથી ભાગી ગયા છે. ૮૪.

૧ અકર્મક=કર્મકાંડ રહિત. આર્દ્રવણવાળા પૃષ્ઠ ઉપર પીઠ માંડવું પડ્યું તેથી તેની કર્મકતામાં ખસેલ પડી, કેમકે પીઠ નીચે હોય ઉપર હોય નહીં.

૨ આ નામની એક ઔષધિ થાય છે જેની ગંધ બહુ ઉગ્ર હોય છે (કહે છે કે તે કવીનાર્ધનનો ગુણ ધરાવે છે)

અપાર વીરના વ્રતનો પાર પામેલા જેને શત્રુઓ નિરંતર સામા થતાજ નથી ત્યારે જે રણમાં ધનુષ ચડાવી રાખેલો એવોજ રહે છે તેની સામે યશ આવીને ઉભો છે. ૮૫.

જેણે લડાઈના ઉત્સવમાં ગર્વ મુકીને દેવતાઓના પુરને યશના છોગાવાળું કરતાં ઇંદ્રે પોતાના હાથે પારિજાતની માળા પહેરાવી તે ધારણ કરે છે. ૮૬.

તેનાથી 'આહુવમદ્વ' નામનો જેનું ત્રૈલોક્યમક્ષ એવું બીજું નામ છે તે થયો જેનું મંડલાગ્ર (તરવારના મંડળનો આગલો ભાગ) ધારાના જળમાંથી નિકળેલી જળમાનુષી હોય શું એમ લક્ષ્મી છોડતી નથી. ૮૭.

જેને આખ્યાયિકાઓની સીમમાં, અદ્ભુત કથાઓમાં, સર્ગબંધમાં, અને દશ રૂપકમાં, પવિત્ર ચારિત્રને લીધે બીજો રામ છે એમ કવીંદ્રોએ પ્રતિપાદિત કર્યો છે. ૮૮.

કુવાની પેઠે રાજાઓને પણ ખાલી કરી નાંખીને પરબની પેઠે જેણે પોતાની વીરશ્રીવડે સુધારસનાં પાત્ર દિશાનાં મુખને કરી મુક્યાં. ૮૯.

રાજાઓમાં તિલકરૂપ જે રાજાની તરવાર અતિ ધણો શત્રુઓનો પ્રતાપ પી જઈને આંસુના જળ સાથે ડોળીને ચોળ દેશની સ્ત્રીઓના કપોલ સ્થળમાં રહેલું ચંદન પી ગઈ. ૯૦.

જેની તરવાર દીવા અને પ્રતાપ રૂપી અગ્નિ પાસે હોવાથી જાણે તરસ લાગી હોય એમ પરમાર રાજાની કીર્તિની ધારા જેવી ઉદાર એવી ધારાનગરીનો કાળીયો કરી ગઈ. ૯૧.

અગાધ પાણીમાં બુડી ગયેલા ભૂભૂત (રાજાઓ અને પર્વત) ના કુટુંબવાળું છે છતાં જેનું ખડ્ગે ભાગ્ય ક્ષય થવાને લીધે માળવાની એક ધારાને છોડી દેવાને સમર્થ ન થયું. ૯૨.

નિઃશેષ રાજહંસ (લક્ષ્મી અને રાજા) જેના બાળક મેઘના સરખા કાળા ખડગે કાઢાડી મુક્યા ત્યારે ભોજ રાજાના ભુજરૂપી પાંજરામાંથી જેણે

૧ નાટકં સપ્રકરણં માણઃ પ્રહસનં હિમઃ ॥ વ્યાયોગ સમવાકારૌ
વીશ્યંકેહા મૃગાદશ (પ્ર. સ.)

કીર્તિ રૂપી હંસીને પણ વિરસ કરી મુકી.

૯૩.

ભોજરાગ્નએ મુકેલી ધારા પડતા માત્રમાં રણમાં જેના કલ્પાંત કાળમાં અગ્નિ સરખી આકરી મૂર્તિવાળો પ્રકાપનો અગ્નિ વિચિત્ર પ્રકારે શાન્તિ પામ્યો.

૯૪.

જેણે દિશાનાં મુખને કાટિ હોમના અગ્નિના ધુમાડાવડે મલીન કરીને તે નિરંતર અખંડ ચંદ્રમા જેવી ઉજળી કીર્તિ વડે ઘોઘ નાંખે છે.

૯૫.

નક્કી રણમાં જયરૂપી અમૃતવડે એ રાગની તરવાર તૃપ્ત થઈ છે તેથી જેણે એકજ ધારા ગૃહણ કરી અને યશની હજારો ધારા ફેલાવી.

૯૬.

ધ્રુવી મધ્યમ ચક્રવર્તિ જેણે અનેક યજ્ઞની ક્રમથી દીક્ષા લીધી હતી તોપણ ધ્રુવના પદથી અધિક પદ ઉપર હતો તેથી તેને શંકા થઈ નહીં.

૯૭.

ચિંતામણિ જેની આગળ કોડી સરખો છે તેમ આવી વારતા લોકમાં પ્રસિદ્ધ છે કે ત્યાં સુવર્ણની તુલા ઉપર ચડ્યો હતો ત્યારે ચિંતામણી પાપાણની તુલામાં રહ્યો હતો.

૯૮.

મચ્છરના પ્રમાણનું રૂપ ધારણ કરીને ભયથી ક્યાંક ખુણામાં છુપી રહેલા કળીયુગને કાઢાડવા સાડ જાણે જેણે યાગના ધુમાડાથી ઘર ભરી દીધું.

૯૯.

સ્વાભાવિક સૂર્યના જેવા તેજવાળા ક્ષત્રીના પ્રતાપથી દૃષ્ટિનો નાશ થાય એમ માની જે રાગથી ખેંચીને એવો કળીયુગ ક્ષણ માત્ર કટાક્ષ મુકતો નથી.

૧૦૦.

જેણે, કૃતી, અને ચાલુક્ય વંશમાં જન્મીને વતસલ હોવા છતાં, એક અન્યાય કર્યો (તે એકે) પોતાના ચરિત્રોવડે પૂર્વ રાગઓના ગુણોને ભુલાવી દીધા.

૧૦૧.

જે રાગની સાથેના નિરર્ગલ કલેશે કરીને કર્ણ [તેનો રાગ તથા કાન] વગરની ડાહલ દેશની શ્રી થઈ ગઈ તે હજી સુધી કપુરના અકોટા સરખા યશ મેળવી શકતી નથી.

૧૦૨.

અથવા પાઠાંતર.—

જે રાગના કલહ વડે જેના કર્ણ [રાગ તથા કાન] તુટી પડ્યા છે

એવી કાહલ દેશની પૃથ્વી દાંતના અકાટા જેવી કીર્તિ હજી સુધી પામી શકી નથી. ૧૦૩.

જેની તરવાર રણમાં અતિ ઉજળતા ધારાજળે શોભે છે, જે ગર્વિષ્ટ એવા હાથી (અને ઢેડ) હજારના સંગવાળી એવી વૈરીની લક્ષ્મીને છાંટી લેતી હોય શું ? ૧૦૪.

જેની શત્રુની સ્ત્રીઓને નિરંતર સંતાપથી દુઃખ થાય છે તેથી સોસાઈ જવાની શંકાથી કુંકુંમપંક જાણે મહો ફેરવીને પાછું કુચ સ્થળમાં રહ્યું. ૧૦૫.

એક ઠેકાણે વાસ કરવાથી અવસાનને પામેલી તાંબુલની શોભાને જાણે યાદ કરતી હોય એમ જેની વૈરિ સ્ત્રીની હાસ્યની કાંતિ તનુપણાને પામી. ૧૦૬.

જેને સમુદ્ર, વેલાવન (કાંઠાના વન) માં નિરંતર બળતા અસ્ત્રના સમૂહવાળો જોઈને એકદમ ખીનીતો એવો તે ફરી પાછો ખાલી કરવાને પરશુરામ આવ્યા હોય એમ શંકા કરે છે. ૧૦૭.

સમુદ્ર, જેના ત્રટો રત્નોના ઢગલા લઈ લે છે તેથી છીપ પુટે છે એ યુક્તિ વડે જાણે રોષથી કાંઠાની પાટયોમાં માથા ફેડતો હોય એવો લાગે છે. ૧૦૮.

સમુદ્ર, જેને દોરી ચડાવેલા ધનુષવાળો જોઈને શોણનદના પથ્થરવડે રાતા શોણના દેહવાળો તે વડે ક્ષોભ પામેલો તે વારંવાર રામચંદ્રજીના બાણના જીના ગુમડાની પુટ હોય એમ દેખાડતો હોય શું. ૧૦૯.

જેના સેનાના સમૂહને વેલાવન (કાંઠાના વન) માં જગતતો જાણે ઢગલો કરેલો હોય એમ માનીને જળની સમૃદ્ધિ ક્ષય ન થઈ તેથી ખારા-પણાને બહુ (ગુણકારી) માન્યું. ૧૧૦.

સમુદ્રને કાંઠે દંભ વગરના વીરે જે જયસ્થંભ ઉભો કરાવ્યો તે પોતાની મેજે (સ્વેચ્છાથી) વિહાર કરવાની પ્રકૃતિવાળા જળના હાથીઓએ બાંધવાના સ્થંભના લગથી ખારની નજરથી જોયો. ૧૧૧.

સમુદ્ર જેની પાસે રહેલી સ્ત્રીઓના લાવણ્યના સ્વાવને મેળવીને દેવ-તાઓએ સાર ખેંચી લીધો છે તેથી અમૃતના દર્શનનું સુખ પામ્યો. ૧૧૨.

જે (રાજા) જયમાં એક પ્રીતિવાળો અને વિજયના ઉદ્ધમમાં ચઢા-

ઇના અવધિરૂપ સમુદ્રને માનીને રામચંદ્રજીના કરેલા સેતુમાં સમસ્યા પુરવાને ઉત્કંઠિત થયો (સેતુનો તુટી ગયેલો ભાગ જેમ સમસ્યા પુરે એમ પુરવાને) ૧૧૦.

જેણે હાથના ગર્વથી દ્રવિડના મુખીને જે એક વીર હોઈને સામે દોડ્યો તેણે બાણના સમૂહથી થતા છિદ્ર ઉપર છિદ્ર વડે વીર રસનું અભાજન કર્યું. ૧૧૪.

જે રાજાએ યશસ્વી લુગડું લુટી લેવામાં કેલી કરવાવાળાએ કંપિત અંગવાળી કરીને એ હાથના બળથી કાંચીને પકડીને ચોળ રાજ્યની લક્ષ્મીને ખેંચી લાવ્યો. ૧૧૫.

જેની બીકથી ભાગી ગયેલા ચોલ રાજાને કાંટાવાળા વનના ભાગે હજી પણ શું થવાનું છે એ જાણવા સાર અક્ષર જાણે જેવા હોય તે સાર કપાળનો ભાગ ફાડી નાંખ્યો. ૧૧૬.

જેના ભુજના પરાક્રમનો ધણો અગ્નિ નિઃશેષ શત્રુવર્ગને બાળે છે સારે શત્રુ રાજાએ વિચારાતો કોઈ પણ મંત્ર એ અટકાવી શક્યો નહીં. ૧૧૭.

એ રાજા જ્યારે પરાક્રમ કરે છે ત્યારે અસ્ત્રની કુશળતાની વિધિમાં શું કહીએ; કે જેનાં લાંબાં બાણ કામદેવના બાણની પેઠે સર્વથી સહન ન કરી શકાય એવાં છે, અને જેનો ભુજ, ઉંચી પ્રત્યંબામાંથી નિકળેલા નિરંતર કઠિન શબ્દોથી જેને અગ્રવાદ પ્રાપ્ત થયો છે એવો હોઈને યુદ્ધમાં રાજાઓને બેભાન કરે છે. ૧૧૮.

ધતિશ્રી ત્રિભુવન મહાદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટ બિલ્હણના કરેલા વિક્રમાંકદેવ ચરિત મહાકાવ્યમાં આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્તના કરેલ ગુજરાતી ગદ્ય ભાષાંતરમાં પ્રથમ સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૨ જો.

પૃથ્વીના ઇંદ્ર (એવા) એ રાજ્યએ ક્રમે કરીને અતિ ઉત્તમ એવું
'કલ્યાણપુર' કર્યું જેમાંની ઉંચી ધરોની પંક્તિના દીવાની સમૃદ્ધિએ આ-
કાશ કાજળ સરખું જણાય છે. ૧.

જ્યાં સ્ત્રીઓનાં ઉંચાં અને ચંદન લેપવાળાં ઘોળાં સ્તનોએ મુખના
વાયુને પાછા ધકેલ્યા તે અપમાનને સહન કરનારા થાય છે. ત્યારે ત્યાં
મલયના વાયુ તો માનમાં (જ) રહે છે. ૨.

ખડીકણ કિરણના સમૂહવાળો ચંદ્ર સ્ત્રીના ગંડસ્થળની કાંતિની સંપ-
ત્તિવડે ખરેલી સાદ્ કરવાની ભસ્મની રજથી અરિસાની તુલ્ય થાય છે. ૩.

જ્યાં રાતરે વિલાસથી ડોલતાં દંતપત્ર નામના ધરેણુમાં ચંદ્રમાનું
મંડળ આખું જણાતું નથી તેથી પડછાયાને ખ્હાને સ્ત્રીઓના કપોળમાં પડી
તેની કાંતિનું જળ લૂટી લે છે. ૪.

ચંદ્ર જ્યાં પ્રતિબિંબને રસ્તે ગયો તોપણ જગતા કામદેવવાળાં સારી
ભરવાળી સ્ત્રીઓનાં મુખ જાણે ચોકીદારવાળાં છે તેથી તેને છેતરી ન
શક્યો. ૫.

જળાશયો જ્યાં પોતે નવા ઇંદ્રનીલ મણિના દ્રવ જેવા નિર્મળ પાણી-
વાળા હોઇને શરદ્ ઋતુએ જેમાંનો મેઘરૂપી ગારો ઘોઈ નાંખ્યો છે એવા
યમુનાના હૃદ જેવા કાળા આકાશને હસે છે. ૬.

ન્યાંની, ઉંચા ભટ્ટ જેમાં રહ્યા છે એવી સ્ફટિકની કાટની રાંગની
હાર, તે ઉંચા કાંગરાની માળાવડે આકાશરૂપી કીડાના અરીસામાં વિલાસથી
ઘોળેલી દાંતની મંડળીને જાણે જોતી હોય. ૭.

જ્યાં રાત્રીએ પુરની સ્ત્રીનાં હજારો મુખની કાંતિવડે ચંદ્રમા ઢંકાઈ
ગયો છે તે રૂપાના કપુરના કરંડીયા જેવો ઘોળો ચંદ્ર ક્યાં છે એમ રોહિણી
ભ્રમ પામે છે. ૮.

જેની લીલા કરવાની સ્ફટિકની પૃથ્વીની ચોખી દુધના દરિયા સરખી
કાંતિની આગળ દાવામિમાં બળેલી વનસ્થળી સરખું કાજળ જેવું કાળું
આકાશ દેખાય છે. ૯.

તટના ઝાડનાં પ્રતિગિંચની હારવડે જાણે પારિજાતવાળી હોય એવી શોભા દેખાડતું તેનું જે તળાવ છે તે જેનો સાર દેવોએ હરી લીધો છે એવા સમુદ્રને તિરસ્કાર કરે છે. ૧૦.

ક્ષણ ક્ષણ પ્રત્યે રણમાં જેણે ક્રોધ ધોહી નાંખ્યો છે એવા માની રાજાએ જેની રક્ષા કરી છે એવા પુરમાં ઉત્તમ જે પુરની ઇંદ્રે રક્ષેલી પુરી સમાનતા કરી શકે એમ નથી. ૧૧.

વિલાસમાં હાલતાં, લય પામેલા મૃગના જેવી આંખવાળી જ્યાંની સ્ત્રીઓનાં મણિનાં કુંડલના મેમાનરૂપ ગંડસ્થળરૂપી ચંદ્ર મંડલમાં ઘસાઇ જવાની ખીકથી જાણે મૃગ પદ કરતું નથી. ૧૨.

ઉજ્જગતા મોતીની કાંતિના પાણીએ ભરેલા સોનાના કુંડલ, દેવમંદિર માથે રાખીને, જાણે આકાશ ચારી માટે તરસના તાપની શાંતિ સાર જેણે પરખ કરી હોય ? ૧૩.

ત્રણ જગતને કામણુ કરવામાં સમર્થ એવી સ્ત્રીની લીલા જોઇને જ્યાં કામદેવે પરાભવ યાદ કરીને શિવજીને માટે ફરીથી ધનુષ સજ્જ કર્યું. ૧૪.

કામદેવનાં વખાણુ સરખાં થયેલા લીલા સહિત જપૈયાના સમૂહના શબ્દો સ્ત્રીઓના કંઠના શબ્દને ક્ષણ માત્ર વિસામો આપનાર થાય છે. ૧૫.

સ્ત્રીઓની જ્યાં રોષની ઉત્પત્તિ જરના સૌભાગ્યના ગુણે મટાડી ત્યાં વનમાં પુંસ્કોકિલના પંચમસ્વરની ઉર્મિઓ શેષ રહેલા માનજવરના ઓસડ રૂપ થઈ. ૧૬.

જેના ધરમાં પ્રવેશ કરીને ચંદ્રમા અસંશય મોટો ગુણ મેળવે છે કે જે સ્ત્રીઓના હજારો મુખચંદ્રના મધ્યમાં આવી જવાથી રાહુના લક્ષ્યમાં આવતો નથી. ૧૭.

જેનાં મંદિરોના ધ્વજપટની પાટલીઓ ચાલતા મોતિઓની કાંતિના નિર્ઝરવડે આકાશ તલના હલાવવાથી બ્રાંતિરૂપે આણેલું ગંગાજળ જાણે ફેંકતી હોય. ૧૮.

જ્યાં શિવજીની આંખોનો અગ્નિ ભુલાણો નથી એવો કામદેવ ઉઘડેલાં કમળ જેવી લાંબી આંખવાળી સ્ત્રીઓના વિલાસના અમૃતના સ્થાનરૂપ કુચકુંભનો નિવાસ મુકતો નથી. ૧૯.

જ્યાં કામદેવની અસ્ત્ર કુશળતા અદ્ભુત છે કે જે કમળ સરખાં સ્ત્રીનાં નેત્રવડે શિલા જેવાં કઠોર મનને પણ વીધી નાંખે છે. ૨૦.

સમુદ્રની વેલા તે રતિરૂપી રત્નની સંપત્તિ અને વીજળીરૂપી સ્ત્રી તથા મેઘ મંડળીનું તાંડવ તેમ વિભ્રમરૂપી તારા જેમાં છે એવી નલસ્થળી તે કામદેવની રચેલી શય્યા છે તે જ્યાં શોભે છે. ૨૧.

જ્યાં વર્ષામાં પણ હર્ષથી ગદ્ગદ થએલા હંસો તળાવડીનાં ગુણથી સ્થિતિ મૂકતા નથી. દુર્જનો જ્યાં અલંબનીય કિલ્લાની અતિ ઉંચાઈના યશ ગાય છે. ૨૨.

રાતમાં જ્યાં ઉંચાં ઘરની સોજત કરતા ચંદ્રમાનું હરિણ સ્ત્રીઓના વસંત ઋતુની દૂર્વાના અંકુર વાંકી કાંધ કરીને ગ્રહણ કરવાની ઇચ્છા રાખે છે. ૨૩.

જ્યાં અધીર લોચન સ્ત્રીઓ, ઘેર ઘેર પાશલા વગરનું નેત્રરૂપી હરિણનું બંધન જેમાં છે, અને જ્યાં અક્ષર વગરનું કામદેવનું શાસન છે એવું વિચિત્ર પ્રકારનું નૃત્ય આચરે છે. ૨૪.

આ (નગર) ત્રણ લોકના અદ્ભુત ગુણ વડે મનનો માર્ગ પણ છોડીને રહેલું છે અને એ અલકાનગરી માનસ (મન અને માનસ સરોવર) થી પ્રખ્યાત છે ત્યારે તે કેમ સરખાઈ કરી શકે. ૨૫.

પરશુરામના પ્રયંડ એવા ધનુષના પરિશ્રમવાળો એ રાજા બધી દિશાઓને જીતીને સેંકડો માગણોને ભરી દેતો એવો રહે છે. સમૃદ્ધિનું કૃળ પાત્રે દાન દેવું એ છે. ૨૬.

જગતમાં અમુલ્ય બધી વસ્તુઓ રાજાને પગ તળે છે તોપણ પુત્ર મુખરૂપ ચંદ્રનું દર્શન વિના એ રાજા પ્રભાત કાળના નીલોત્પલ જેવા દીન નેત્રવાળો થયો. ૨૭.

એ રાજા કંઠમાં આવેલાં ગદ્ગદ પદ વડે સરસ્વતીના હારની લતા જેવી ઉજળી દાંતની કિરણને પ્રકાશતો એક વખત પોતાની સ્ત્રીને કહેવા લાગ્યો. ૨૮.

આ ગૃહસ્થાશ્રમરૂપી ધર્મનું વૃક્ષ ફળે (ફળ વિના) શૂન્ય છે. તેથી નિરંતર મનને ખેદ કરે છે, જે ત્હારામાં પુત્ર નામનું મ્હારું પ્રતિબિંબ હજી લગણું હું જોતો નથી તે. ૨૯.

હે બાલમૃગાક્ષિ ! ત્હારા શરીરમાં એવું કાંઈ અપલક્ષણ જોવામાં આવતું નથી; મ્હારા પૂર્વ જન્મનું પાપ જરૂર ત્હારામાં ફળની સંપત્તિને અટકાવનારું છે. ૩૦.

આ ક્રમે કરીને આવેલી સમૃદ્ધિ મ્હારા ગુણે કરીને સરખો આશ્રય દેખતી નથી તે સમુદ્રમાં રહેલા વહાણના કુવા (થંભ) ઉપર શંકુતી (તીડ) ની પેઠે વારંવાર કંપે છે. ૩૧.

હે સ્ત્રી ! તું પ્રિયની મેહેરબાનીથી, વિલાસની સંપત્તિથી અને ધરેણાંના વૈભવથી તેવી નથી શોભતી કે જેવી, અકારણ થોડું હસનારા, ખોળારૂપી પલંગમાં રહેલા પુત્રથી શોભે. ૩૨.

હિંસ્ર પશુઓ કયો પોતાનો ગુણ ધારીને છોકરાની રક્ષાનો શ્રમ વેઠતાં હશે ? એવું કાંઈ પદાર્થનું અચિંત્ય સામર્થ્ય જ છે કે જેમાં દૃઢ મન વિશ્રામ પામે છે. ૩૩.

અશ્વમેધ આદિ ક્રિયાના ક્રમથી શું (ક્રમનું શું ફળ) ? કે (જેથી) બન્ને લોકનો બંધુ એવો પુત્ર નથી; જે ગૃહસ્થો પિતૃનું ઋણ ટાળવાને અસમર્થ હોય તે શું શુભ પામે. ૩૪.

પ્રતાપ અને શૌર્યાદિ ગુણે અલંકૃત છતાં ત્યાં સુધી રાજ્ય કૃતાર્થપણું પામતો નથી કે જ્યાં સુધી હાથના પરાક્રમથી કીર્તિ મેળવનાર પુત્ર વડે પુત્રીની પંકિતમાં ચ્હડતો નથી. (ત્યાં સુધી). ૩૫.

શ્રાત્રના માર્ગને દુઃખ દેનારી એવી રાજ્યની વાત સાંભળીને અત્યંત દુઃખ પામેલી રાણી કાંઈ બોલી નહીં, પરંતુ વાળ ડાલે એવી રીતે નિશાસો મુક્યો. ૩૬.

તે કૃપાયુક્ત મનવાળો રાજ્ય ધીરજ રાખીને એ અધીરલોચના સ્ત્રીને ખોળામાં બેસારીને ઉજવળ દાંતની પંકિતની કાન્તિના જળ વડે દુઃખરૂપી કલંકને હરતો થયો બોલ્યો, ૩૭.

ખેદ કરવાથી નિવૃત્ત થા, જરા ઉના નિશાસાથી ધૂસરા રંગવાળા હોઠવાળું મુખ શું કરે છે. ઇચ્છિત વસ્તુને હરકત કરનાર કર્મનો નિગ્રહ કરવામાં હું આગ્રહ વાળો છું. ૩૮.

વેદ ભણ્યો છું, શાસ્ત્રનો અભ્યાસ કર્યો છે, ઇતિહાસના માર્ગમાં ધણો શ્રમ કર્યો છે, ગુરૂને વિષે અવજ્ઞા વગરનું મહાર્ નિરંતર મન છે તો એમાં ઉપાય (કરવો) મહારે દુર્લભ નથી. ૩૯.

(જ્યાં) બાળક ચંદ્રમા જેના મસ્તકમાં છે એવા કુળના પ્રભુ (શિવજી) સેવાય છે (ત્યાં) દુષ્પ્રાપ્ય શું છે. હાથમાં રહેલા (પદાર્થ) માટે હે ચક્રારલોચને તપસ્વી (લોકો) આલસ્યથી હણાયા (છે તેથી) પાત્ર (થતા) નથી. ૪૦.

તો, ઇન્દ્રિય કાબુમાં રાખી છે એવો (હું) ત્યાં સુધી ત્હારા સહિત ઘણા ભાવથી તપને માટે પ્રયત્નવાન થાઉં છું કે જ્યાં સુધી ચંદ્રખંડ જેનું ઘરેણું છે એવા જગત્તા ગુરૂ (શિવજી) દયા કરે. ૪૧.

પાપના કર્મની શાંતિ સારૂ સર્વ ઇન્દ્રિયને તપાવનારૂં તપ કરીને તુરત અખંડ ભક્તિ વડે શિવજીને પ્રસન્નતા પમાડું. ૪૨.

બહુ સારૂં એમ રાણીએ સંમતિ આપી તેથી તે રાજા બધી ચિંતા કારભારીઓ ઉપર નાંખીને પ્રાર્થિત વસ્તુની સિદ્ધિ સારૂ અનુષ્ઠાન વિશેષ કરવાને તત્પર થયો. ૪૩.

પોતાને હાથે લાવેલાં પુલવડે શિવજીને પૂજતો. માટીની ઓટડી ઉપર સુવાથી ધૂસરા અંગવાળો (થઇને) એવું તપ સાધવા માંડ્યું કે જેથી મહોટા ઋષિઓ પણ એનાથી હલકા પડી જાય. ૪૪.

તે સુકુમારપણું જેને એક ધન છે એવો છતાં પણ તપોધન (ઋષિઓ) થી પણ દુઃસહ એવો પરિશ્રમ સહન કરવા લાગ્યો. તીવ્ર તપમાં રહેલો રાજા તારાની કાંતિના મંડળનો અતિથિ, ચંદ્રના જેવો શોભે છે. ૪૫.

કઠણ વ્રત આચરવાથી દુબળા થઈ ગયેલ રાજાની પાસે રહેતી તે રાણી, તીક્ષ્ણ શરાણુ ઉપર સજેલાં માણેકની સાથે અતીવ નિર્મળ પ્રભા શોભે તેમ શોભે છે. ૪૬.

રાણી શિવજીના મુગટમાં રહેલાં ગંગાના તરંગમાં પવને જેનો શ્રમ હરેલો છે એવી થઈ થકી પોતાના હાથે મંદિર અને તેનું આંગણું લીધે છે એવી રીતે રાજની સારી પેઠે સેવા કરે છે. ૪૭.

તે રાજ, તેવી સ્ત્રીની ઉન્નતિને જે યોગ્ય અને ઔદાર્ય જેને ધન છે એવાના ચિત્તે જે માનેલું એવું, એ શિવજીના પૂજનમાં જીતેન્દ્રિય એવો રાજ કદપે છે. ૪૮.

એમ એ રાજ ધણા સમય સુધી શિવને પ્રસન્ન કરવા સારૂ ઉગ્ર-વ્રતનો આશ્રય લઇને રહ્યો છે. (તેણે) કોઈ વાર પ્રભાતની પૂજા સમયે આકાશમાં થયેલી વાણી સાંભળી. ૪૯.

હે સુલુક્ય રાજાઓના ધરેણા (૩૫) શ્રમ બસ (કરો) આકર્ષ તપ બંધ કરો. ભક્તવત્સલ એવા પાર્વતીપતિ ત્હારી ઉપર કોઈ જાતની અપૂર્વ મેહેરબાની મુકે છે. ૫૦.

આ ત્હારી વ્હાલી સ્ત્રી, હે રાજા! ત્રણ પુત્રનું ભાજન થશે અને જે વડે સુલુક્ય વંશ મોતીની પેઠે ઉંચા યશ વડે પવિત્રપણાને પામશે. ૫૧.

પ્રતાપનો ભંડાર, જયશ્રીનું સ્થાન, અને કળાનું ઘર એવો ત્હારો વચ્ચે દીકરો દિલીપ, માંઘાતા આદિ પૂર્વના રાજની પ્રખ્યાતિથી ઉપરવટ થઇને વિશેષ થશે. ૫૨.

જે દીકરા તારે પોતાના કર્મથી થશે પરંતુ વચ્ચે દીકરો તો મ્હારી મ્હેરબાનીથી થશે (કે જે) સમુદ્રના પારમાં રહેલી સમૃદ્ધિને પણ પોતાના ભુજને બળે રામની પેઠે આણશે. ૫૩.

કાનરૂપી છીપવડે આકાશરૂપી સમુદ્રમાંથી આવ્યું એવી રીતનું અમૃત પીને રૂવાડાં સર્વ ઠેકાણેથી ઉભાં થયાં અને તેણે ઠંડક વળી હોય એમ જણાવ્યું. ૫૪.

તે પછી ઉજળતા આનંદના જળે આંખ ભરાઈ ગઈ છે એવો આનંદ અને આળસવાળાં જેનાં નેત્રકમળ છે એવી પોતાની સ્ત્રીને કે જે બીજને દુર્લભ એવા ગુણે યુક્ત છે તેને ગુણવાન રાજાએ સંતોષ પમાડી. ૫૫.

ધીરજથી નાનું પારણું કરીને ધનવડે બ્રાહ્મણનું મંડળ કૃતાર્થ કર્યું

અને અખંડ સૌભાગ્ય વિલાસવાળી એ સ્ત્રીની સાથે પાડો રાજ્ય સુખમાં રમણ કરવા લાગ્યો. ૫૬.

ક્રમે કરીને ઇંદ્ર સરખો એ રાજા, એ સ્ત્રીને વિષે મનોહર પુત્ર સારાં મુહૂર્તમાં પ્રાપ્ત કરીને, ઝાઝો ઉત્સવ કર્યો (એવો હોઈને) પરમ નિવૃત્તિ પામ્યો. ૫૭.

તે (પુત્ર) ચંદ્રની પેઠે ઉજવળ મુખવાળો હોઈને કુળના નેત્ર રૂપી ચક્રારને પારણા (તૃપ્તિ) કરનારો તે પ્રસન્ન એવા રાજા થકી ઘટિત એવું સોમ નામ પામ્યો. ૫૮.

અનન્ય સામાન્ય પુત્રને બતાવનારી આકાશવાણીને નિરંતર સંભારતો થકો મધ્યમ લોકનો ધણી એ રાજા બીજા ગર્ભ માટે દૃઢ ઉત્સાહ વાળો થયો. ૫૯.

તે પછી રાજાએ ગર્ભમાં રહેલા કાંઈની કાંતિ વડે લિપ્ત થયેલી અને નિર્મળ એવા સ્ફટિકની કાંતિવાળી રાણીનાં લમણાં ખુલતાં ઈંડા જેવાં પીંગળાં દેખતો હવો. ૬૦.

તેણે હેમની મ્હોટી વૃષ્ટિ કરાવી, વિચિત્ર પ્રકારનાં ઉપયાચિત કરાવ્યાં. શિવજીની કૃપાથી યોગ્ય પુત્રની લાલસા વાળા તે રાજાએ શું શું ન કર્યું. ૬૧.

રાણી, વિષાદરૂપી પંકનો નાશ થયાથી સુધાના પ્રવાહથી ઘોએલી દેહરૂપી કેળને ધારણ કરતી (એવી હોઈને) રાજાના મનને નિરંતર પ્રસન્ન કરતી. ૬૨.

દુધને માટે ચંદ્રને નયોવીને નકી તેના કુચરૂપી કુંભમાં અમૃત ભર્યું. જે કમળ સરખાં કાળાં તે બે (સ્તન)નાં મુખ થયાં છે તે લાંછનની કાંતિવાળાં હોય એવાં શોભે છે. ૬૩.

રાજાની સ્ત્રીના કુચરૂપી સોનાના ઘડા દુધને ખ્હાને સુધારસ ધારણ કરે છે, (તે ઉપરનું) ઇંડકના ઉપચાર માટે અર્પણ કરેલું આદ્ય ચંદન તે ગળવાના શુદ્ધ વસ્ત્રની શોભા ધરે છે. ૬૪.

રાણીના કુચરૂપી કુંભમાં રાજના પુત્ર માટે સુરક્ષિત જે દુધ (છે તે) વિલાસના હારમાં ઉજળાં મોતી છે તેને જ્ઞાને મોગરાના પુલથી જાણે સુવાસિત કરાવું હોય. ૬૫.

રાણીના રતનની દીંટડી કાળી છે તેને જ્ઞાને જે રતન ઉપર રાજના પુત્રના ઉપયોગ માટે મ્હોટાઇથી ઉતરી આવેલી રસાયની ઓસડની ગોળીની જે કાઝ હોય એવી શોભે છે. ૬૬.

નિરંતર યાચકોને આયાસ દેનાર દારિદ્ર્યને એ કેમ સહન કરી શકશે ? કેમકે જે રાણીના ગર્ભમાં છે ત્યાં જે મધ્યનું (કટિનું) દારિદ્ર નથી ખમી શકતો (એટલે કટિ ભાગ પાતળો પડેલો નથી ખમી શકતો અર્થાત કટિ ભાગ પોહોળો થયો છે.) ૬૭.

વલી (બલી)ની મ્હોટાઇ જોણે મટાડી છે તે (વિજળ) કાઠ પણ કારણથી આંહી (ગર્ભમાં) છે. એથીજ રાણીનો ગર્ભ પેટ ઉપરની વલી (બલી અને વાટા)ની સ્થિતિ ભાંગતો થકો ઉદરમાં રહ્યો છે. ૬૮.

પૃથ્વીનો ભાર ઉતારવા સારૂ અવતાર લીધો છે તેથી એ (ગર્ભ) પૃથ્વીને પીડા થાય એ સહન કરી શકતો નથી તેથીજ જાણે રાણી ગર્ભના ભારના આળસને લીધે જાણે હળવે હળવે પગલાં મુકતી હોય. ૬૯.

તે અદ્ભુત ગર્ભ ધારણ કરનારી રાણી શબ્દે સહિત કાંચી (કંદોરો) નાં મણીનાં પ્રતિબિંબ જેમાં પડ્યાં છે એવી સ્ત્રી વડે શોભે છે તે જાણે ચોતરફ પહેરેગીર ઉભા હોય એવી કુળદેવતાના સમૂહે સેવાતી શોભે છે. ૭૦.

એ રાણી રતનમયી ભૂમિમાં અતિ દુઃસહ તેજ વડે સણગારેલી શોભે છે તે જાણે મ્હોટા ઘરના પ્રતિબિંબને જ્ઞાને કુન્નાચલે પણ પ્રણામ કરાતી હોય. ૭૧.

રાજની સ્ત્રી, મેખળાના સમૂહમાં રહેલાં માણેકનાં કિરણથી, ઉગનારા સૂર્ય સરખાના તેજનો થયેલો સમૂહ, આગળ તડકો કેમ હોય એમ ધારણ કરે છે. (?) ૭૨.

રાણીના હૃદયમાં રાત્રીના આરંભે જે ચંદ્રનું પ્રતિબિંબ પડે છે તે ગર્ભમાં રહેલા રાજના પુત્રની સુખ સ્થિતિ માટે જાણે અસીસું કેમ હોય. ૭૩.

રાજની રાણી દિગ્ગજની કુંભસ્થળ રૂપી લીંતમાં (પોતાના) એ પગ મુકવા ઇચ્છે છે અને ધણીવાર સુધી ધારા જળના પાનમાં લંપટ (મોહ પામેલી) થએલી તેથી નેત્ર તરવારની રેખા ઉપર મુક્યાં છે. ૭૪.

વારંવાર ઉપર રહેલા તારા ઉપર પણ તે રાત્રી આંખ કરે છે, ધણી ક્રોધવાળી થઇને દિગ્ અંગનાઓ પાસે પગચંપી કરાવવા સાફ બોલાવે છે. ૭૫.
આલૂપણુ શબ્દ કરતાં હતાં તે ઉપર પણ ભ્રમે ચડાવતી નેત્રી હતી; અને ધરના દીવા ઉપર પણ તેને તેજ વડે સ્તબ્ધ શિરવાળા નેઇને તે ખાર કરતી હતી. ૭૬.

એ પ્રકારે સ્ફુરણાયમાન થતાં મનોહર અને વિચિત્ર દોહદ વાળી તે તેજનો નિધિ એવો પુત્ર (થશે એમ) જણાવતી એવી રાણી ક્ષણ ક્ષણ પ્રત્યે રાજની આંખને અમૃતની વાટ થઇ પડી. ૭૭.

શાસ્ત્ર વિધિએ બધાં પુંસવન આદિ કર્મ યથાક્રમે કરીને વિશેષ ચિહ્નો વડે રાણીએ ફળ હવે પાસે છે એમ રાજને જણાવ્યું. ૭૮.

રાજ, ત્રૈલોક્યની લક્ષ્મીએ લીલા સહિત નેએલો, અને દ્રવ થએલાં ચંદ્રનાં કિરણોથી જાણે નહાયો હોય, વાંચ્યા રૂપી વેલનું ફળ પાસે જોને છે એવો થતો થકો આનંદથી ક્યાંઇ સમાતો નથી. ૭૯.

વૈદ્યોએ સર્વ ઓસડો કર્યાં છે, રક્ષા વિધિના મંડલાક્ષત ચારે કાર પાથર્યાં છે. પ્રસવના યોગ્ય વિધિમાં ડાહી એવી કુટુંબની સ્ત્રીઓથી નિરંતર અર્ચિત થએલ છે. ૮૦.

પ્રધાન જ્યોતિષોએ ખતાવેલે દિવસે તે સુષ્ટુ સૂતિકાગૃહમાં પેડી, હજારો સારા શુકનથી તેઓ રાજને મ્હોટો ઉત્સવ જણાવતી. ૮૧.

તે સમયે દીવાઓ સ્ફુરણાયમાન થતી કાંતિ ધારી રહ્યા છે અને પીડાને વશ થઇને જાણે જપ કરતા હોય, વિલાસની હંસણી બાળકોએ યુક્ત છે તેને જાણે ઉપાય પુછવાને કુટુંબીઓ ઉત્સુક થતા હોય. ૮૨.

ધરની ડેલીમાં રક્ષાની ઓપધીઓ દોટેલી છે તેની પાસે શસ્ત્રધારીઓ હથીયાર સજ્જ કરી ઉભા છે અને આણી કાર તેણી કાર અક્ષતવડે ત્રોટન ક્રિયા કરીને હુંકારમંત્ર, મંત્ર જાણનારા બોલે છે. ૮૩.

ગૃહના મધ્ય ભાગમાં ધરડી સ્ત્રીઓ કાંમક હળવે હળવે પોતાનો મત

ખતાવે છે, અને નિવાસના પાંજરામાંથી અતિ શોક દેખાડતી પોપટીઓ કાન દેતી રહી છે. ૮૪.

જે અદ્ભુત ધામમાં કોઈ પણ આગળના ચક્રવર્તીએ જન્મ નથી લીધો તેવું લગ્ન પામીને શિવજીની કૃપાથી રાજાને પુત્ર પ્રાપ્ત થયો. ૮૫.

ભ્રમરના શબ્દ સહિત દેવતાઈ ધુલો પડ્યાં, સુરનું દુંદુભિ વાગ્યું, દિશાઓ પરમ પ્રસન્નતા પામી, કુમારની સાથે જ જાણે ગુણો ઉત્પન્ન થયા હોય. ૮૬.

નવા પ્રતાપના કાંટાના સમૂહની કાંતિવડે અને નિરંતર રાતના દીવાની સંપત્તિવડે એ જગતના નેત્રને ખાળક ચંદ્રમાની પેડે ઉદયની સંધ્યાવડે જેમ તેમ શોભા પામ્યો. ૮૭.

નિર્મળ એવી પાસેની ધરની ભીંતમાં લોકોત્તર શરીરવડે પ્રતિબિંબો પડ્યાં છે તેથી કૃતજપણાથી (આપણી કરેલી) સેવા સંભારશે એમ દિશાઓએ જોળામાં લીધો હોય એવો રાજપુત્ર શોભે છે. ૮૮.

એ પછી રાજાને પુત્ર થયાની વાત પ્રથમ દેવતાઓને આનંદ પમાડે એવા નાંદિના નાદે કરી, તે પછી તેના યોગ્ય ઉત્સાહથી સ્ત્રીઓના ઉતાવળે ચાલવાની લીલાથી ગદ્ગદિત થયેલા વાગ્વિલાસે કરી. ૮૯.

ચારણોને સોનાં દેવાય છે, ગીતનો ધ્વનિ થઈ રહ્યો છે, ગાયકો ગાય છે, કરટ નામના હલકા લોકો લોટી રહ્યા છે, નૃત્યનો ઉત્સવ આરંભાઈ રહ્યો છે, ન્યાં મંગળની તુરી અને દુંદુભિના નાદ થઈ રહ્યા છે, ઊંચે સ્વરે વૈતાલિકો ગાય છે, અને આગળના રાજાઓને ઉલ્લંઘી જાય એવી રીતે વખાણ થાય છે, એવું રાજાનું ઘર થઈ રહ્યું છે. ૯૦.

એ પછી ઉચિત કર્મમાં આસ્થા રાખનારા ગોરે ખતાવેલાં બધાં કર્મ વિધાન જાણવાવાળા રાજાએ કયો અને વારંવાર એ રાજા પુત્રના સ્પર્શથી મહોત્સવનો અનુભવ કરે છે. આ જગતમાં ગાર્હસ્થ્યનું એ મુખ્ય ફળ છે. ૯૧.

ઈતિશ્રી ત્રિભુવન મહાદેવ વિદ્યાપતિકાશ્મીરક ભટ્ટ બિલ્હણના કરેલા શ્રી વિક્રમાંકદેવચરિત નામના મહાકાવ્યમાં આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્તના કરેલ ગદ્ય ભાષાંતરમાં ખીજે સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૩ જો.

વિખ્યાત ગુણવાળો એ બાળક, કાંઈ જીદાજ પ્રકારની એજા કરે છે તેથી અનુમાન કરેલાં પરાક્રમ અને અદ્ભુત તેજને લીધે (પોતાના પિતા) રાજા (આહવમલ્લ) તરફથી શ્રી વિક્રમાદિત્ય એવું નામ પામ્યો. (તેના પિતાએ તેનું 'વિક્રમાદિત્ય' નામ પાડ્યું.) ૧.

એ આલુક્ય વંશ ભૂપણ રાજાની સ્ત્રી, યશવટે જોણે દિશાનાં મુખ રંજીત કર્યાં છે એવો અને પોતે ઉજ્જવળ કાંતિવાળો છે એવા વિક્રમાદિત્ય (પુત્ર) વડે સામ્રાજ્ય લક્ષ્મી જેમ પરાક્રમ વડે શોભે તેની પેઠે શોભી રહી છે. ૨.

એ (બાળક) હસ્તકમળ વડે હાર પકડી રાખીને ધાવવાને પ્રવૃત્ત થયો તે મ્હારે ભોગમાં રંગુણિયો જહાર રાખવા યોગ્ય નથી એમ જાણે પોતાનો સ્વભાવ જણાવતો હોય (એવો લાગે છે). ૩.

(મ્હોની) મ્હાય જઈને જહાર પાછી નીકળતી હોય શું એવી માનાં સ્તન અને ખોળામાં વિશ્વાસ કરતી હારની શોભા તે જાણે નિમિત્ત વગર મ્હો મરકાવતા એ બાળકના હાસ્યની કિરણ હોય એવી રાજાના નેત્રાત્સવમાં ધન્ય પતાકા સમાન થઈ પડી. ૪.

તે (બાળક) ની મુઠીમાં પેઠેલી રાતા સ્તનરૂપી દીવાની શોભી રહેલી કાંતિની ટસર તે જાણે શત્રુના કંઠના ઢોહીવાળી થયેલી બાળકની ભેળી ઉત્પન્ન થયેલી તરવાર હોય તેવી શોભે છે. ૫.

એ કુમાર જે બેઠેલાંને મૂકીને ઉભેલાંની તરફ (રીંખતો) ગયો તે એ જાંચા મનવાળો નીચા તરફ થનારી એવી અધિક વિમુખતા જણાવતો હોય શું? ૬.

૧. બિદહણ નીચેનાં નામ વાપરે છે. વિક્રમાંક, વિક્રમાંક દેવ, વિક્રમ લાંછન, અને વિક્રમાદિત્ય દેવ, અને વિક્રમાર્ક પણ જોવામાં આવે છે. તેનું બીજું નામ ત્રિમુવનમલ્લ છે (બિદહણ લેખ).

૨. ગુણવાન પુરુષો. (હાર પણ ગુણ (દોરા) વાળો છે.

એ કુમાર જે ધાન્યની દીકરીને મહો મરકાવીને પહુંકારો દે છે તે રાજના કાનમાં ઉપરા ઉપર જતા અમૃતના ઘુંટડા થઈ પડ્યા. ૭.

તે આંગળી ઝાલીને જે ઉભો થાય છે અને કાંઈ અસ્પષ્ટ (શબ્દો) જે બોલે છે તે પણ રાજની આંખને અને કાનને વારંવાર વશીકરણ કરનારું થયું. ૮.

ક્રમે કરીને જેને ચૈલકર્મ કર્યું છે એવો તે નંદન તે ચાલુક્ય રાજ-ઓમાં શ્રેષ્ઠ એવા એ રાજને વિનોદની લીલા (રૂપી વેલ) નાં ધણાં કુલોના નંદનપણાને પામ્યો. ૯.

એ (કુમાર) ધૂળમાં રમવાથી મેલા થયેલા શરીરવાળો રાજના ખો-ળામાં ખેશીને પોતાના શરીરમાંથી ખરેલી રજ વડે તેણે (રાજના) મનને કામણના ચૂર્ણની ગરજ સારી. ૧૦.

રાજઓ પ્રણામ (કરવા) હાથ જોડે છે તે તરફ એ પરવાની પેઠે કાંઈક અર્થ વીચેલી આંખે જોનારો એ રાજ તે (કુમાર) ના એક હસ્ત કમળના પ્રણામ (સલામ) માં પોતાને કૃતાર્થ માને છે. ૧૧.

કુંતળ રાજ ક્ષણ ક્ષણ તે (કુમાર) ના મુખનું ચુંબન કરે છે (તેથી) તેનું મન તે (કુમાર) ના હોઠ જેમ સ્વાભાવિક રંગ (રતાસ) થી કરી પરિ-પૂર્ણ છે તેમ રાજનું મન પણ રંગ (પ્રેમ) થી સંપૂર્ણ થઈ ગયું. ૧૨.

તે રાજપુત્રે ગળામાં સિંહનો નખ પહેર્યો છે તે જાણે મુખરૂપી ચંદ્રમાં ફરવાની અલિલાષા કરનારા હરિણને ખીવરાવવા સાથે રાખ્યો હોય એવો શોભે છે. ૧૩.

તે ક્રીડા કરતો, નાયકોના ઝાંઝરના નાદથી આવેલા રાજહંસોને લગાડી મૂકે છે તે (પોતે) એકલોજ પૃથ્વીનો પાલન કર્તા થવાનો હોઈને રાજહં-સોને સહન કરી શકતો નથી એ કહી બતાવે છે. ૧૪.

તે ક્રીડામાં તત્પર રહેલો લોહના પાંજરામાં રહેલાં સિંહનાં બચ્ચાંને

૧. મૂળમાં હુંકાર છે તેનો અર્થ જોસમાં હું કેવું એવું છે પણ આ હુંકાર નો અપભ્રષ્ટ હોંકારો દેવો એ અર્થ ઇષ્ટ લાગે છે.

૨. કુમાર અને દેવતાઓનો બગીચો.

પીડા કરે છે તે જાણે થનારા શત્રુ હાથીઓની સાથેના યુદ્ધમાં તેનું શૈશ્ય ઉપયોગી થશે એમ માની તે હરી લેતો હોય એમ લાગે છે. ૧૫.

તે ઉદય પામેલો અને વૃદ્ધિ પામતો બાળચંદ્રમા પગના નખવડે જાણે ચંદ્રમાનાં બાળક છોકરાંઓ પોતા સાથે રમવાને તેના (પગમાં પડી) યાચતાં હોય એવો તે શોભે છે. ૧૬.

એ રાજપુત્ર ક્રમેકરીને બધી લિપિમાં પ્રતિષ્ઠા પામ્યો (તે શીખ્યો) એવા પુણ્યાત્માને આ લોકમાં ગુરુઓ નિમિત્ત માત્ર હોય છે. ૧૭.

અભ્યાસ માટે બધી દિશામાં બાણ ફેંકતા રાજપુત્રના પ્રહારથી બહીની હોય શું એમ (બધેમાં) ભ્રમણ કરતી અર્જુનની કીર્તિ વીખાઈ ગઈ. ૧૮.

રૂપમાં લોભાઈ ગયેલી રાજકન્યારૂપી ભ્રમરીઓ જેને નથી મેળવી શકી એવા જેના મુખકમળનું, કવિત્વ અને વક્તૃત્વના ફળવાળી (ફળદેનારી) સરસ્વતી ચુંપન કરે છે. ૧૯.

લાવણ્યની કળાના સમૂહવડે ભરાતા આવતા એ બાળચંદ્રને જોઈને કમળવેલ્યની પેઠે સ્ત્રીઓની પણ નીંદર ઉડી ગઈ. ૨૦.

તે ધૈર્યવડે (તેઓનો) અનાદર કરીને ચાલ્યો જાય છે ત્યારે તેના ઉપર કામદેવના ઉત્સાહવાળી, અને બાંધેલી તથા મોહભરેલી, ભૃગુટીની છટાવાળી, પુરની સ્ત્રીઓનાં નેત્રકમળ કાપ સહિત પડે છે (પોતા તરફ નથી જોતો તેથી કાપવાળી આંખે તે તરફ જોયે છે.) ૨૧.

લાવણ્યની શોભાના સમૂહનું ધામ એવો એ કુમાર ધીરે ધીરે વધવા માંડ્યો ત્યારે કયી સ્ત્રીઓનાં નેત્ર નિદ્રામાં દરિદ્ર* નથી થાતાં? (કાટી આંખે નથી જોયા કરતાં?) ૨૨.

બાળક છતાં પણ આ રાજપુત્ર પોતે ઉન્નત છે તેથી તેજસ્વીઓની ઉન્નતિ ખમી શકતો નથી (તેથી) સૂર્ય દેવ પણ શરણ લેવાની ઇચ્છાથી વિણ્ણપદ (આકાશ અને વિણ્ણનાં ચરણ) ને આશરીને રહેલો (અર્થાત્ તપ કરતો) શોભે છે. ૨૩.

તેજ એજ જેને ધન છે એવા પુરુષોની ઉપર રહેલા એ (કુમાર)ના

* નિદ્રામાં દરિદ્ર એટલે નિદ્રા વગરનાં.

મુગટનું રત્ન (તેની પણ) ઉપર રહ્યું છે તેથી જાણે મણિમય પાદપીઠ (પગ મૂકવાની બાજોઠી) માં પ્રતિબિંબ પડવાની યુક્તિવડે ક્ષમા માગવા સાર આજોટનું હોય (એમ લાગે છે.) ૨૪.

તેટલામાં રાજાને જયસિંહ નામે ત્રીજો પુત્ર પણ થયો (જે) સ્વપ્નમાં પણ કહેવા માત્રના યશમાં પણ દરિદ્ર હતો કેમકે (તે) શિવજીનો પ્રસાદ નથી. ૨૫.

હવે કોઈ સમયે એ રાજા, સર્વ વિદ્યામાં જરા પણ અટકે નહિ એવા અને સંગ્રામના ઉત્સવમાં ઉત્કંઠા ધરનારા એવા વિક્રમાદિત્યને જો-ધને વિચાર કરવામાં પ્રવૃત્ત થયો. ૨૬.

અદ્ભુત સાહસનાં જોનામાં ચિન્હ છે એવો આ એક વીર જો સિંહાસનને શોભાવે (સિંહાસન ઉપર બેશે) તો સિંહજીની પેઠે તેના જોળામાં બેઠેલી રાજ્ય લક્ષ્મીને સામે થવાને કોણ સમર્થ થાય ? ૨૭.

(માટે) હું સામ્રાજ્યનો ભાર મુકી દીધા વગર પુત્રને પ્રથમ યુવરાજ કરું (કે જેથી) બે તટના સારા આશ્રયથી નદીની પેઠે રાજ્યશ્રી સાધારણ પણાને પામે (સરલ થાય). ૨૮.

એમ નિશ્ચય કરીને પ્રયત્ન કરનારા પિતાને કોઈ વખત પ્રભાસ કરીને તે પ્રત્યે સરસ્વતીનાં નેપુરના શબ્દના સગા ભાઈ સરખા શબ્દ વડે કુમાર બોલ્યો. ૨૯.

રાજાઓની આજ્ઞા મસ્તકનું ચુંપન કરે છે (માથે ચઢાવાય છે), લાગ અને ભોગમાં લક્ષ્મી વશ થઈ રહી છે. તમારી મહેરબાનીથી બધું સુલભ છે (માટે) મ્હારે સારૂ યૌવરાજ્ય (નો વિચાર) (બંધ) રાખો. ૩૦.

તે પછી રાજા બોલ્યા કે વત્સ ! મ્હારા ઇચ્છેલામાં ઉલટો ભાવ કેમ ધરે છે ? ખરેખર ત્હારી ઉત્પત્તિમાં મને જે પરિશ્રમ પડ્યો છે તેમાં શિવજી પ્રમાણ છે (તે જાણે છે) ૩૧.

તું યૌવરાજ્ય અંગીકાર કરીને જગદ્રક્ષામાં ખબરદાર નહીં થાતો પણજીના શબ્દથી દિશાનાં મુખને ભરી દેનાર મ્હારા હાથનો કલેશ કેમ શાંત થાય. ૩૨.

એ પ્રમાણે પેદાઈપતિનું ખેદયુક્ત વચન સાંભળીને સરસ્વતીના હાલતા વસ્ત્રના જેવી સુંદર દાંતના કિરણની રેખ પ્રકાશતો કુમાર પ્રત્યુત્તર દે છે. ૩૩.

તમારી પાસે જે ડહાપણ બતાવવાનું નાટક કરવું તે કવિઓની આગળ વાચાળપણું છે અને ચંદ્ર પાસે હોય ત્યારે કાંતિનો મદ કરવો એના જેવું છે તોપણ લક્ષિતવડે કાંઈક કહું છું. ૩૪.

પિતાનો મહારા ઉપર પક્ષપાત થાય છે એ (વાત) વિચારની ચતુરાઈને મટાડી દે છે. (એ વિચાર ચતુરાઈ ભરેલો નથી) (કમકે) મહોટેરો પુત્ર સોમદેવ છે ત્યાં મહારો યૌવરાજ્યમાં અધિકાર નથી. ૩૫.

ઓહો ! ચાલુક્યવંશ પણ જે અનાચારનું પાત્ર થાય તો તો મહોટું ધાતકીપણું કહેવાય. અરે બીજું શું ? આ કળિષ્ઠ હાથી નિરંકુશ થઈ ગયો. ૩૬.

તો પ્રથમ પિતાને, લક્ષ્મીનો હાથ પકડાવવાને, મહારો મહોટો ભાઈ પોતે લાયક છે. વિરક્ષતાને લીધે મલિન થઈને મહારે રાજ્યલક્ષ્મીને સ્વીકારવાનું કામ નથી. ૩૭.

મહોટેરાને સુકાઈ ગયેલા મુખવાળો બનાવીને હું લક્ષ્મીના પ્રેમમાં આશક્ત થાઉં તો પછી બીજું શું ? અન્યાય કરનારો થઈને મેં જ કુળમાં કલંક આલેખ્યું (હરે). ૩૮.

પિતા ચિરકાળ રાજ્યને શોભાવો, મહારો મહોટો ભાઈ યૌવરાજ્ય-પદને આરોહણ કરો, (અને) હું રમત સાથે દિશાનાં અંતરાળ દબાવી પાડી આપ બંનેના પ્યાદલનું વ્રત ધારણ કરું. ૩૯.

રામના પિતાએ જે પોતાના રાજ્ય ઉપર ક્રમનું ઉલ્લંઘન કરીને ભરતનો અભિષેક કર્યો તેથી ઉઠેલી “ સ્ત્રીજીત ” એવી તેની અપકીર્તિ હજી સુધી પણ દિશાઓના અંતરાળમાં છે. ૪૦.

માટે કુંતલેદ્રના યશનો વિરોધી આ મહારા વિષેનો પક્ષપાત અટકવો જોઈએ. શું મહેનત વગરનું મહારૂં યૌવરાજ્ય રાજ્ય વિચારતા નથી ! ૪૧.

કાનને પવિત્ર કરનાર પુત્ર થકી એવું વચન સાંભળીને રાજાને આ-
શ્ચર્યકારક લાગ્યું. કુલટા સ્ત્રીઓમાં મુખીપણું ધરાવનારી આ લક્ષ્મી કેવું
ચિત્ત મલિન નથી કરતી ? ૪૨.

સ્નેહ સહિત એને ખોળામાં બેસારીને રોમાંચ ઊભાં થયેલા શરીર
વાળો (રાજા) અતિ ઉજવળ દંત કાંતિ વડે મહેરબાનીની મોતીની માળા
એના ગળામાં પહેરાવતો થકો કહેવા લાગ્યો. ૪૩.

ખરેખર ઘણાં લાગ્યવડે એ ભગવાન ભવાનીપતિ હુંને પ્રસન્ન થયા
છે, કે જે ચાલુક્ય કુળનું વિભૂષણ એવા તું પુત્રની મહેરબાની કરી. ૪૪.

(નહીંતર) આવાં શ્રવણામૃત વચનો કેના બીજના મુખમાંથી ની-
કળે ? દેવતાઓ રૂપી ભ્રમરોને ચાટવા લાયક મધુ પારિજાત વિના બીજો
કોણ ઉત્પન્ન કરે ? ૪૫.

જે (રાજ્યલક્ષ્મી) સાર કયા રાજાના કુમારો ન્યાય વિપર્યયનું પાત્ર
નથી થતા ? તે હજારો ઉન્નત હાથીના જેવી ભારે રાજ્યલક્ષ્મી ત્હારે
તૃણવત્ હલકી છે. ૪૬.

લંકાની પાસેના સમુદ્રમાંથી એ (લક્ષ્મી) નીકળી છે (તેથી) રાક્ષ-
સીની પેઠે રૂધિર રૂપી આસવથી તૃપ્ત થાય છે. એ લક્ષ્મી ત્હારા ભુજ દંડમાં
બંધાએલી થઈને વિનયના વ્રતનું પાત્ર થયાની. ૪૭.

તેં જે માર્ગ બતાવ્યો તે હું જાણું છું (કેમકે) મારી પણ ચાલુક્ય
કુળમાં ઉત્પત્તિ (થઈ) છે. પરંતુ સ્વભાવથી ચપળ એવી લક્ષ્મી આ
લોકમાં ગુણના બંધનથી રહિત (પુરૂષ) માં દૃઢતા કેમ પામે ? ૪૮.

મ્હારો દોષ કાંઈ પણ નથી; તુંને જો નવાઈ લાગતી હોય તો જોશી-
ઓને પૂછી જો. સામ્રાજ્યની ના પાડનારા એના પાપ ગ્રહ પાપ અગ્રહણ
કરેલા જ છે. ૪૯.

સામ્રાજ્ય લક્ષ્મીનો ઘણી તુંને જ શિવજીએ પણ કહેલો છે. લોક
મ્હારૂં બહુ પુત્રપણું પણ આગલ્યા એ પુત્ર વડે જ વિસ્તારે છે. ૫૦.

તો હે વત્સ ! મ્હારૂં વાક્ય પ્રમાણ કર્યું. ચાલુક્યની લક્ષ્મી ચિરકાળ

ઉંચીજ રહો. અદેખાઇ વિનાના રાજ્યો મહારો, ગુણને લઇને, પક્ષપાત કલંક વગરનો (છે એમ) વખાણો. ૫૧.

એવું પિતાનું આદર સહિત વાક્ય સાંભળીને કુમાર હસતો હસતો ફરી બોલ્યો. મહારા ભાગ્યના દોષે કરીને મહારી કીર્તિના કલંકનો હેતુ તાતનો આ દુરાગ્રહ છે. ૫૨.

કદિ તેના ગ્રહ રાજ્યના દૂત (રાજ્ય મેળવી દેનારા) ન હોય અથવા શિવજી કરુણા રહિત હોય તો તે વડેજ તાત કૃતાર્થ થશે માટે મહારી કીર્તિનો નાશ થતો અટકાવો. ૫૩.

દ્વિગ્વિજયમાં એની શક્તિ નથી એમ નથી (કેમકે) જેનો નાનેરો ભાઇ મસ્તક ઉપર આજ્ઞા ધરનારો છે એ સ્થાનમાં રહેલોજ અદ્ભુત કાર્ય કરનારો હોઈને રક્ષામણિની સમાનતા ધારણ કરે. ૫૪.

ઇલાદિ અતિ વિચિત્ર વચનોથી પિતાને કૌતુક પમાડી ઉત્સવ બતાવી ઉદાર સ્વભાવવાળા તેણે મહોટરા ભાઈને યૌવરાજ્યની મહોટાઇનું પાત્ર કરાવ્યું. ૫૫.

ન ચીમળાઇ ગએલી કીર્તિવાળા ભુજના ઇચ્છિતનું શિવજી પોતે સમાધાન કરશે. એમ વિચાર કરીને પુત્રે કહેલું બધું એ રાજ કરવા પ્રવૃત્ત થયો. ૫૬.

મહોટરાને મહોટાઈનું પાત્ર કર્યો તોપણ લક્ષ્મી તો તેનેજ માને છે. પૂરે સિંધુ નદીને નિચાણમાં ઉતારી દીધી હોય તોપણ તે સમુદ્રના માર્ગ-નેજ ઇચ્છે છે. ૫૭.

દેવના ઉપદેશવાથી અને ગુણ દેખવાથી રાજના ચિત્તમાં તેજ વસી રહ્યા છે. જેમ રત્નના પરીક્ષકે વખાણ્યું હોય અને એનો પ્રભાવ જોવામાં આવ્યો હોય એક મહોટી કિંમતવાળું રત્ન (તેમ). ૫૮.

તે યૌવરાજ્યની શ્રીને આશરીને રહેલા મહોટાભાઈના અને રાજ્ય ઉપર સ્થિત થયેલા પિતાના એમ બંનેનું કાર્ય જેમ પૃથ્વીના અને શેષના ભારને આવિક્ષેપ ઉપાડે છે તેમ (ઉપાડે છે.) ૫૯.

તે (રાજાની) આજ્ઞાને નમન કરનાર એ પુત્ર (વિક્રમાદિત્ય) નેજ

રણના ઉત્સવમાં સર્વ ઠેકાણે આજ્ઞા કરે છે. અને રાજ્યયશ જેમાં મુગટ-
૩૫ છે એવાં તે પુત્રનાં મેળવેલાં જયરૂપી અમૃત પીયે છે. ૬૦.

તે હાથીના કુંભસ્થળના સિંદુરથી રાતા દરિયા જેવો શોભે છે. ચો-
લની સેનાના ક્ષયથી નીકળેલી લોહીની નદીના સમૂહવડે જાણે ભર્યો હોય
એવો શોભે છે. ૬૧.

ચાલુક્ય રૂપી રામ, હરિ (ધોડા અને વાનર) ની સેના સહિત કાંઠા
ઉપર આવ્યા ત્યારે પ્રગટ થતી મોતીની છીપને જ્ઞાને જાણે ભયે કરી
દાંત પોતાના) ખેંચી કહાડતો હોય શું? ૬૨.

તે જ્યારે મલયાદ્રિનાં કુંજમાં પેઠો ત્યારે તેની સેનાના હાથીના કા-
નના ફડફડાટથી વસંતઋતુ વિના પણ વિયોગિનીઓને તાપ કરનારો ચંદન
વાયુ પ્રગટી નીકળ્યો. ૬૩

એ કુંતલરાજપુત્ર કોઈ જાતની રાજહંસની લીલા દેખાડે છે. તે
તરવારની ધારારૂપી જળમાં મળેલો શત્રુઓનો યશ તે જાણે દુધ હોય
એમ જાણીને ખેંચી લે છે. ૬૪

તે વીરમાં અગ્રણી જ્યારે વિજયમાં ઉદ્ધુક્ત થઈને ધનુષ્ય દંડ ખેંચે
છે ત્યારે દ્રવિડદેશની સ્ત્રીઓનાં મુખ ઉનામાં ઉના નિશાસાથી ઝાંખાં
પડી ગયાં. ૬૫.

તે (જ્યારે) વિરૂદ્ધ (થયો) ત્યારે ચોલ દેશના રાજ્યએ અતિશ્રમને
લીધે પર્વતનાં ઝરણાંનું પાણી પશુની પેઠે સ્તનના સ્વાદની પેઠે પીને
ઓય મા ! એમ કહીને પૃથ્વીનો ત્યાગ કર્યો. ૬૬.

તેણે શરણે આવેલા માલવ દેશના રાજાને અકંટક રાજ્ય ઉપર સ્થાપ્યો.
કન્યા દેવાને જ્ઞાને તેને ઘણા રાજ્યો સર્વસ્વનું દાન કરે છે. ૬૭.

તે સંગ્રામમાં મદ્દ જેવા રાજાના ત્રૈલોક્યમાં એક વીર પુત્રે ન જીતી
શકાય અને મ્હોટી લડાઈઓ પાડનારા શત્રુ રાજાઓની કેટલી લડાઈને પો-
તાના અદ્ભુત સાહસવાળા બે બાહુના પરાક્રમ વડે નથી જીતી ? (અર્થાત્
બધી લડાઈઓમાં જીત મેળવી છે). ૬૮.

તે અતિ ઉંચો અને ઉંચી ગરદનવાળાને જ મારનારો છે તેની

આગળ નમવા સિવાય તેની તરવારને અટકાવવાનો રાજાએ જીજ્ઞે
માર્ગ છેજ નહિ. ૬૯.

તે કારણરૂપ અવતરેલા જનાર્દને^૧ પેટ ઉપર (પડેલી) હારની સરે
વડે જાણે નાભિમાંથી કમળની ઉત્પત્તિ વારવા સાર ચંદ્રમાની કાંતિ કેમ
ફેલાવી દીધી હોય ? ૭૦.

તે ગુણી પ્રિયનું હસ્તકમળ હર્ષથી હેમ વર્ણનું થયું ત્યારે તેની આગળ
કવિઓને રાજ કરવામાં ભોજ રાજ (કાઈ ગણુતીમાં) નહિ અને હાથીનાં
દાન દેવામાં ડાહ્યા મુજ (પણ કાઈ ગણુતીમાં) નહિ. ૭૧.

શત્રુની લક્ષ્મીને આલિંગન લેવાની ક્રીડામાં ધણા ઉત્કંઠિત એવા તેના
ખે ભુજ છે (તેમાંના) બાહ્યબંધમાંનાં રત્નની કણીઓના કાંટાની તીવ્રતા
તરવારમાં ભટકાઈ ને ટળી ગઈ. ૭૨.

તે એક છત્રવાળાએ ઉંચા રાજ્યના લોભથી બીજાં છત્રો થતાં અટ-
કાવવા સાર ઉંચા વંશ (કુળ અને વાંસ)વાળા ભૂલૂતો (રાજા અને
પર્વતો)ના દંડ બધાના સૈકડો કટકા કરી ભાંગી નાંખ્યા. ૭૩.

જેણે સંગ્રામમાં જોડતો વિજય હાથી ગ્રહણ કર્યો છે અને કામના
રાજાના મહોટા પ્રતાપ અને રાજ્ય લક્ષ્મીને નિર્મૂળ કરી નાંખી છે એવા
એ (કુમાર)નો પૂર્વ પર્વત (ઉદયાચળ)માં સૂર્યનાં રથના પૈડાંના ઘોષ વડે
જેની પરોઢિયાની નીંદર હરાઈ ગઈ છે એવી સિદ્ધ દેવની સ્ત્રીયો બરફના
જેવો ઉજવળ યશ ગાતી હતી. ૭૪.

તેનો સંગ્રામ જોવામાં ઇંદ્ર ઉત્સુક થયા હતા પરંતુ ઉચ્ચૈઃશ્રવા (ઘોડો)
બહુ આકરો કરેલો ધનુષનો ટંકારવ ખમી શક્યો નહિ. ત્યારે દેવતાઈ હાથી
ઉપર ચઢ્યા તેણે પણ રણના રસથી ક્રોધાયમાન થયેલા ગંધર્વસ્ત્રિઓએ
ઘેરી લેવાથી તે ભાગવામાં તત્પર થયો તેથી તેણે (હાથીએ) પણ તેને
(રાજાને) દૂર કહાડ્યો. ૭૫.

૧. જનાર્દનના નાભિકમળમાંથી કમળ થયું હતું તે ન થવા દેવા જાણે ચંદ્રમાની
કાંતિ ફેલાવી દીધી. ચંદ્રમાની કાંતિ કમળ થવા ન દે એ પ્રસિદ્ધ છે.

૨. દેવતાની એક ભત્રીજી સર્ગ ૨ ના શ્લોકની ૧૧ ની નોટ.

એ (રાજા)ના પ્યાદલોએ કાંચી (પુરી) લૂટી લીધી તેથી જેમાં દેવા-
લયની ધ્વજની પટ્ટીઓ માત્ર બાકી રહી તે લૂટારાઓએ બધો વસ્ત્રનો
ઠાઠમાડ લૂટી લેવાથી પુરસ્ત્રીઓને લંગોટી વાળવાની કૃપણતા માટે
જાણે (હોય). ૭૬.

આંહી ભગાડેલા રાજાઓને દુળી નાંખવાની જે ક્રીડા તેથી ઉઠેલો જે
શબ્દ તે, મેઘની ગર્જનાને અનુસરનારા ધનુષના શબ્દોવડે (મિશ્રિત થઇને)
જગતને કંપાવી રહ્યા હતા ત્યારે રાવણનાં માથાં કાપ્યા છતાં પણ જેનો
ક્રોધ શાંત નથી પડ્યો એવા રામચંદ્રની પુનરાવૃત્તિ અકાલિક કંપમાં બાંપડાં
લંકાના લોકોએ માની. ૭૭.

ધૃતિશ્રી ત્રિભુવન મહાદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટ બિલ્હણના કરેલા

વિક્રમાંકદેવચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્તકૃત

ગુજરાતી ગદ્ય ભાષાંતરમાં ત્રીજો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૪ થો.

રાજપુત્ર કાર્ય થકી યુવરાજપણામાં રહેલો તે નિષ્કપટ વીર એવા
તેણે કામદેવની પેઠે દિગ્વિજય કર્યો. ૧.

તેના હાથીઓએ કેરંલ દેશની સ્ત્રીઓના ગુંચવાઇ ગયેલ વાળરૂપી
વેલની સાથે મલયવૃક્ષ લીલા માત્રમાં ભાંગી નાંખ્યા. ૨.

તેના મદવાળા હાથીઓએ મલયને જ્યારે વૃક્ષવોણો કરી મુક્યો ત્યારે
હું માનું છું કે ચંદનના વાયુનો ન મટાડી શકાય એવો દુકાળ પડ્યો. ૩.

મલયાચળ ચંદનમાંથી ટપકેલા શીણુને મશે તે જાણે પરોક્ષ થઇ
ગયાં હોય (મરી ગયાં હોય) નહિ એમ તેના પિંડ મુકે છે. ૪.

ઘાટા ચંદનના ઝરવાથી (તે રૂપ) ગારાવાળાં થયેલાં મસ્તકવાળા
તેના હાથીઓએ જરા વાર સમુદ્રમાં પેકેલા તેથી તેમાંના વડવાનળનો તાપ
શાંત કર્યો. ૫.

વડવાનળથી તપેલા સમુદ્રમાં ચંદનના ઝરવાથી સુવાસિત થયેલી મલ-
યની નદીઓ શીતોપચાર કરવામાં ચક્રવર્તીપણું પામી. ૬.

તેની સેનારૂપી બધી સ્ત્રીઓએ સખીની પેઠે મલયવાયુની જન્મ ભૂમિને પ્રીતિવડે જોઈ. ૭.

મલયે ચંદન વાયુના બીજ સાર જાણે હોય તેમ તેની સ્ત્રીઓના સુગંધી એવા વિશ્વાસના વાયુ વડે ગુફાઓ ભરી દીધી. ૮.

હાથીઓએ મૂળમાંથી ખેંચી કહાડી ફેંકેલી એવી ચંદનના વૃક્ષ રૂપી દોલત તે જાણે કિંમત લેતો હોય તેમ સમુદ્રમાંથી તેણે રત્નો ગ્રહણ કર્યા. ૯.

હાથીએ ખોદી નાંખેલાં ચંદન વૃક્ષના ટપકવાથી ઘોળી થઈ ગએલી શિલાવડે મલય જાણે તેની સેનાના ખળભળાટથી અસ્થિશેષ જેવો થઈ ગયો. ૧૦.

સમુદ્ર નારાયણની નિદ્રાનો લંગ કરનારા સેનાના કલબલાટથી જાણે કાપાયમાન થયો હોય એમ ખળભળી ઉઠ્યો. ૧૧.

પાણીના હાથીની બહેડી સરખા મ્હોટા સર્પો સમુદ્રને કાંઠે ગુછળાં-વાળીને સુતા હતા તે તેના હાથીઓએ કચરી નાંખ્યા. ૧૨.

સમુદ્રનાં મોતીયો જેને પગે વળગી ગયેલાં છે તેથી તેના હાથીયો પગે નક્ષત્રોને કચરનારા ઇંદ્રના હાથીની શોભા ધારણ કરે છે. ૧૩.

તેનાં વાહન એકેકે સમુદ્રમાં પ્રવેશ કરે છે તેથી ઘોડારને સંભારીને જાણે ઉચ્ચૈઃશ્રવસ આવતો હોય એમ સમુદ્ર માને છે. ૧૪.

તેના હાથીના પગ ભટકાવ્યાથી જેમાંની મોતીની છીપો ભાંગી ગઈ છે તેથી ભયે વ્યાકુળ થઈ ગએલા સમુદ્રને પોતાની છાતી ફાટી ગયાનો ભ્રમ થાય છે. ૧૫.

તેના સૈન્યથી રગડાણો એવો સમુદ્ર મરવાનો ઉપાય ખોળે છે તેવામાં વિષને શિવજી ગળી ગયા છે એ બાબત અફસોસ કરે છે. ૧૬.

સ્ત્રીના હોઠ સરખી કાંતિવાળાં સમુદ્રનાં પરવાળામાં પ્રીતિનું પાત્ર થએલી રાજપુત્રની દષ્ટિ શોભી રહી છે. ૧૭.

તેણે ફરલ દેશના રાજના લોહી વડે મેલા કરી નાંખેલા સમુદ્રને અગરલ્ય ઋષિનો ત્રાસ છોડાવ્યો. ૧૮.

સમુદ્રના મધ્યને ડોહોળી નાખ્યું તેથી ધુમરી ખાતા સર્પો દાંતમાં વળગી જાય છે તે જાણે સમુદ્રનાં આંતરડાં હોય એમ તેના હાથીઓ ખેંચે છે. ૧૯.

તેના લયથી સિંહલદ્વીપનો રાજા શરણે આવ્યો તે અગરત્ય ઋષિના આશ્રમમાં વિશામો ખાવા લાગ્યો. ૨૦.

તેણે વિચિત્ર પ્રકારનું ધનુષ હલાવતાં હલાવતાં ગાંગકુંડ(ની) પુરસ્ત્રીનાં મુખચંદ્ર પડી જતા કુંડળરૂપી મંડળવાળાં કર્યાં. ૨૧.

તેણે યશરૂપી કુંચી (ચિત્ર કાઢવાની પીછી) દિશારૂપી ભીંત ઉપર મુકી તેથી દ્રવિડ દેશથી સ્ત્રીના લમણાં રૂપી પાટીયા ઉપર પીંગળાશ ઉતારી (ચીતરી). ૨૨.

હંચાં શિખર (ઘરનાં) પડી ગયાં છે તેથી તે જયશીલે જાણે રાજધાનીની નગરી, કપાએલા માથાવાળી કરી મુકી હોય. ૨૩.

પાણીમાં બોળાએલી રાજાની રાણીઓ મમતા પામેલાં વસ્ત્રો પાસે આંસુ પડાવીને તે (કુમાર) ના યશને કહી દેખાડે છે. ૨૪.

તેના બાહુએ ચોલ દેશના રાજાના અંતઃપુરના ઘરના બારની ચોકીનું કામ હલાવાતા પુછડાં રૂપી દંડ ધારણ કરનારા સિંહોને સોપ્યું. ૨૫.

દ્રવિડ રાજા જ્યારે ભાગ્યો ત્યારે સાંકડા ગુફાના દ્વારમાં પેસવામાં ચિંતાથી દુર્બળ થઇ ગએલા દેહને બહુ (ઠીક) માન્યો. ૨૬.

તેના લયથી ઝાડની ઓળમાં ભાગી ગએલી ચોલ દેશની સ્ત્રીઓના કપુરના ટપકાંના ચિહ્નવાળા વાળ હજી સુધી દેખાય છે. ૨૭.

તેના બાહુએ કંપાવેલી, તરતમાંજ અમૂલ્ય પદાર્થો પડી ગયા તેથી કાંચી (કંદોરો અને નગરી) દ્રવિડ દેશની પૃથ્વીના કીલ્લાનું સૂત્ર બાકી રહ્યું હોય (એવી દેખાય છે.) ૨૮.

પ્રતાપની મ્હોટાઇમાં પ્રીતિવાળા એણે (કુમારે) વેંગિ ભૂપની સ્ત્રી-જનોને કામદેવના પ્રતાપનું સ્થાન ન થવા દીધું. ૨૯.

રિપુની સેના જેણે દાબી દીધી છે એવા તેણે (કુમારે) ચક્રકાટ પતિની ચિત્રશાળામાં લખેલા હાથી (પર્યંત) ને છોડાવ્યા. ૩૦.

કામ પરવારી પાછો વળ્યો અને કાંઈક ભાગના માર્ગમાં હોતો ત્યાં તેને અકસ્માત ઉદ્દેગ જણાવા લાગ્યો. ૩૧.

તે ડાબી આંખના ફરકવાથી શંકિત થઈ ભય પામીને પિતાજીના ચરણનું કલ્યાણ હો એમ આંસુ પાડતો બોલ્યો. ૩૨.

ચિંતાએ કરીને હૃદય બેહેર મારી ગયેલાને તેને કાઈ અદશ્યોએ આવીને અમંગળની વાર્તાની પેઠે તેના કાનમાં કાંઈક કહ્યું. ૩૩.

સારી નરસી ચીજ પ્રાણીઓના અંતઃકરણમાં પ્રતિબિંબની પેઠે આગળથીજ સામી આવીને ઉભે છે. ૩૪.

અશેષ શાસ્ત્રમાં ઉંડો ઉતરી ગયો છે તેથી નિર્મળ બુદ્ધિવાળો થયો છે તોપણ કુમાર કાઈ અકારણ અધીરતા પામ્યો. ૩૫.

ખરાબ નિમિત્ત (દેખાય છે તે)ની શાંતિ માટે સર્વસ્વ દાનનો વિચાર કરી, એ કૃષ્ણા નદીને કાંઠેથી તે આઘો ન ખસ્યો. ૩૬.

તેટલામાં તેજ ક્ષણે સુકાઈ ગયેલા મહોવાળો રાજધાનીથી સામે આવેલો મુખ્ય દૂત દીઠો. ૩૭.

અપ્રિય જણાવવામાં જીલને આજણી બેઠેલી જોઇને જાણે વિસ્તારવાળા શ્વાસોશ્વાસ વડે અનર્થ કહેતો હોય ? ૩૮.

અત્યંત ઊના મહેના નિશાસાના વાયુવડે દુર્વાર્તારૂપી વજ તથા અગ્નિ પાસે છે એમ જાણે જણાવતો હોય ? ૩૯.

ધણીમાં ભક્તિવાળી દિશાઓ રાજની સ્થિતિ પૂછતી હોય તેથી જાણે અતિ ઉતાવળાં પગલાંથી દોડતો દેખાતો હોય ? ૪૦.

અનર્થની વાર્તા ઉપાડીને આવ્યો છે તે રૂપી મહાપાપે દૂષિત થયેલો છે એમ ગણીને ધૈર્ય જાણે બધી રીતે છોડી દીધો હોય ? ૪૧.

પ્રણામ કર્યા છે અને પાસે ઉભો છે એવાં એ (દૂતને) રાજપુત્ર જે (બાપને) બહાલો છે તે પિતાના ચરણ (કમળ)નું કુશળ આ પ્રમાણે પુછતો હવો. ૪૨.

હળવેથી પાસે બેસીને ઉત્સાહ વાણી વાણી વડે નાકની ટોચ ઉપર જેને આંસુનાં ટીપાં આવી ગયાં છે એવો તે દૂત કહેવા લાગ્યો. ૪૩.

કુમાર તમે તમારા મનને દબ કરો અને ધીરતાને છોડી દેશો માં. દુર્વાર્તારૂપી પ્રલયકાળનો મેઘ આ ઘડી છુટે છે. ૪૪.

દેવ, પિંગળો પડી ગયો ત્યાં સુધી પાંડવ દેશને, હાલકલોલક થઈ ગયો ત્યાં સુધી ચોલદેશને, અને સિંહલને દબાવી દીધો ત્યાં સુધી તમારા વિજયને સાંભળીને, સુખમય સ્થિતિ પામ્યા. ૪૫.

તેને વિધિયાંડાળે અકાળે દાહજવર ઉત્પન્ન કર્યો. સુખ સંપત્તિ કોઈથી કંપ વગર મેળવી શકાતી નથી. ૪૬.

ચંદનના લેપે કરીને પણ તેને સંતાપ શમ્યો નહિ (અને) તે વારંવાર તમારા આલિંગન રૂપી અમૃતની આકાંક્ષા ધરવા લાગ્યા. ૪૭.

ક્રમથી તેણે અર્ધ જાગવું જેમાં છે એવું જોવા માંડ્યું તે જાણે ઇંદ્રના દૂત (તેડવા આવ્યા હોય તે)ની સામાં ગજનિમીલિકા (આંખ વીંચામણાં) કરતા હોય. ૪૮.

અંતરમાં જાણે દાહ થતો હોય તે જોઈને જાણે પ્રિયકીર્તિ (ખૂહાર) નીકળી હોય તેમ દાંતની કાંતિ દેખાડતા તે (રાજા) મંત્રિયો પ્રત્યે આ પ્રમાણે બોલ્યા. ૪૯.

રાજાઓના મુગટના માણકની પટ્ટીમાં પ્રતાપરૂપી ટાંકણાથી જાણે કોરેલી હોય એવી પોતાની આસાની અક્ષર માલિકા મૂકી. ૫૦.

દિશાની ભીંતોમાં બાણુની પંક્તિઓથી કાંણું કરી મુકીને તેને પોતાના યશરૂપી રાજહંસના પાંજરાની શોભાને પમાડી. ૫૧.

બંધી વગરની સમૃદ્ધિ વડે પૃથ્વીને દરિદ્રીઓ વગરની કરી (અને) સત્પુરુષોના ધરમાં લક્ષ્મીને કુળવધૂ જેવી કરી. ૫૨.

ધનુષની ચતુરાઈથી પ્રાપ્ત થયો છે લક્ષ્મીનો સમાગમ જેને એવો અને કાકુસ્થ વંશનું ધાતું સામર્થ્ય એવો વિક્રમની પદવીવાળો પુત્ર પ્રાપ્ત થયો છે. ૫૩.

તેજ યશવાળાએ યુવરાજત્વ સોંપીને ચક્રવર્તીપણાને ભાર ઉપાડનારો આ સોમેશ્વરને કર્યો. ૫૪.

એ રીતે કૃતકૃત્ય થયેલો માહેશ્વર શિરોમણિ જે હું, તેનો શિવજીના પુરમાં જવાને ઉત્સવ (છે.) ૫૫.

મદોન્મત્ત દ્વારપાળને હાથે સેવકોને (સેવા કરવા આવનારાઓને)
પણુ જોણે ગલહસ્તિત કર્યા છે (ગળચી ભરી ધકેલી કઢાવ્યા છે, એવા
અભાગ્યા રાજાઓ દૈવને પણ અગમ્ય એવા પોતાને માને છે. ૫૬.

મહારો જન્મ ચાલુક્ય રાજાઓના શુદ્ધ કુળમાં છે, મહારા કાનની મિ-
ત્રાઇ કેટલાંક શાસ્ત્રાર્થના છાંટા પામ્યા છે (અર્થાત્ મેં કેટલાંક શાસ્ત્ર સાં-
ભળ્યાં છે.) ૫૭.

અભાગ્યા જીવિતને હાથીના કાનના અગ્રના જેવું ચપળ હું જાણું
છું. મહારે પાર્વતીના પ્રાણનાથ વિના બીજે વિશ્વાસ નથી. ૫૮.

તે હું તુંગભદ્રાના ખોળામાં (ખેશી) શિવજીનું ચિંતવન કરતે (આ)
દેહ ગ્રહણની વિડંબના (નામેશી) મટાડવાને ઇચ્છું છું (અર્થાત્ તુંગભદ્રા
નદીમાં પડીને દેહ ત્યાગ કરવા ઇચ્છું છું.) ૫૯.

શિવજીની સેવામાં આ દેહ ઉપકાર માટે ચાલ્યો ગયો (તો) એ કૃત-
મ્મતાનું વ્રત (કહેવાય એટલે કૃતમ્મતા કરી વહે) તેનો જ્યાં ત્યાં ત્યાગ કરવો. ૬૦.

“બહુ સાર” એમ રાજાના વચનને કારભારીઓએ કબુલ રાખ્યું
(કેમકે) યોગ્ય આચરણમાં કેનું મન ઉત્સાહ ચતુર (ઉત્સાહિત) ન થાય? ૬૧.

તે પછી પ્રેમીજન જેને પ્રિય છે એવો રાજા કેટલીક મજલે દક્ષિ-
ણાપથની ગંગા (તુંગભદ્રા) નાં દર્શન કરતો હવો. ૬૨.

તે તુંગભદ્રાને તે માંની રાજાએ તરંગ રૂપી હસ્તો વડે (પોતાને)
ઉપાડીને ઇંદ્રના મંદિરમાં ફેંકતી હોય એવી માની. ૬૩.

ત્યાં પ્રીણમાં મ્હોટા મ્હોટા ગોળાની પંકિત હતી તે જાણે બ્રહ્માએ
વિમાનના હંસની હાર ગોઠવી હોય એવી દીઠી. ૬૪.

ધણે દૂર સુધી ઉડીને પડતા એવા છાંટા વડે એ પૃથ્વીનો ચંદ્રમા
ગ્રહો ભેળા થયા હોય એવો શોભવા લાગ્યો. ૬૫.

x આવી રીતે દેહપાત કરવો એ આત્મવાત નથી પણુ વિહિત મ-
રણુ છે, જેમકે—વ્યાધિતો મિષજાત્યકો વિપ્રો વૃદ્ધો યુવા થવા ॥ તનું-
ત્યેજેજ્જલામ્યાદૈઃ સયથેષ્ઠં ફલં લભેત્ ॥ ઇત્યાદિ (ધર્મસિંધુ.)

તેમાં ઉતરીને ધીર પુરૂષોમાં મુખ્ય એવો એ રાજા નાહીને શિવ-
જીનાં ચરણદ્વયનું ચિંતવન કરવા લાગ્યો. ૬૬.

તે જરા પણ ખેદ પામ્યા વગર અપરિમિત સુવર્ણના ગંજ દેવા લાગ્યો.
મહાભાગ પુરૂષો કષ્ટ વેળા પણ દાન દેવામાં મ્હો ફેરવતા નથી. ૬૭.

તે ગળા લગી પાણીમાં ઉતરીને મ્હોટા મોજા રૂપી તુરીના ઘોષ
વડે તે શિવપુરીમાં સધાવ્યો. ૬૮.

એટલું કહીને તે (દૂત બોલતો) બંધ થયો ત્યારે તે (વિક્રમાંક) આંસુનો
વરસાદ વરસાવતો અને પાસેનાં માણસોએ જેની પાસેથી છરી ઝોટી લીધી
છે એવો, આક્રંદ કરીને ગળું પુલાવી મુકયું છે એવો, સ્વભાવથીજ ઢીલા
સ્વભાવનો અને બાપનો સ્નેહ તેથી પૃથ્વી ઉપર આજોટતે શરીરે રૂદન
કરવા લાગો. ૬૯-૭૦.

એ રીતના દુરાચારના નિયમને ગ્રહણ કરનારા યમને સૂર્ય પણ તેને
વંશમાં કાંટારૂપ માને છે. ૭૧.

એ દુઃખને ન જાણનારા (બીજા) દિવસોનો ખાર કરતો (એ) દિવસ
પણ જાણે પોતાને મંદભાગ્ય સમજતો હોય. ૭૨.

તે પછી એ કેટલોક વખત (તેવી સ્થિતિમાં) રહીને અવિચ્છિન્ન
પડતાં આંસુનો વરસાદ વરસાવતો વિચારવા લાગ્યો. ૭૩.

હે આદિકૂર્મ કમો સુખસ્થિતિની ના પાડે છે (અર્થાત્ કામ ક-
રવાનાં હોય ત્યાં સુખે એથી રહેતું હોયજ નહિ. અથવા કામ હોય ત્યાં
સુખે એથી રહેવાયજ નહિ.) હે શેષ કચરાઇને હાડપિંજર બાકી રહે એવો
થા. (એટલે પૃથ્વીનો ભાર ઉતારનાર હવે કાઢ નથી.) ૭૪.

હે દિગ્ગજે સ્વતંત્ર ક્રીડા કરવાનો આદર તજી દો, અને બધા ભેળા
મળીને પાછા આ પૃથ્વીને ધારણ કરો. (કેમકે પૃથ્વીનો ભાર ઉપાડનારો
ગયો.) ૭૫.

(કેમકે) આહુવમદ્વિ જેવા (રાજા) ના સુવર્ણના સ્તંભની બ્રાંતિ
કરનારા બાહુને (તો) બ્રહ્માએ ઇંદ્રની ધુરા ધારણ કરવાને નિશ્ચિત કર્યો. ૭૬.

હે રાજાઓ તમે પોતપોતાની રાજધાનીમાં સ્થિર થઇને રહો (કેમકે)
વીરના સિંહાસન ઉપર બીરાજવાને (હવે) એવો ઉત્સાહ ક્યાંથી (કહાડશે.) ૭૭.

હે પૌષ્પ તેનો બાહુ દંડ (તો) છુટો પડ્યો હવે તું શું કરીશ, હે પ્રતાપ તું પ્રતિપાલક વગરનો થઈ ગયો તેથી પરિતાપ પામતો હઈશ. ૭૮.

હે પદ્મા (રાજ્ય લક્ષ્મી!) પાછું પદ્માકર (તલાવ)ને ધર ધાર્ય. (કેમકે) આ તહારા પતિની બુદ્ધાઈનો સંતાપ બીજે સ્થળે તું સહન કરી શકીશ નહિ. ૭૯.

શેષની કૃણાના મંડળ રૂપી ડીંટીયાથી પૃથ્વીને ખરી પડવું એ સારું છે અથવા માટીના પીંડને એવું સ્નેહનું પાંડિત્ય ક્યાંથી (હોય). ૮૦.

હું માનું છું કે બ્રહ્મા કોઈ અપૂર્વ મૂર્ખ ઉઠ્યો છે (કેમકે નહીંતર) ઘણા વખતના કલેશથી ઉત્પન્ન થએલી પોતાની કૃતિનો કેમ નાશ કરે. ૮૧.

અહો એવું શૌર્ય, અહો ધૈર્ય, વિચિત્ર પ્રકારનું ગાંભીર્ય અને શોભા, (અને) તે સાચું છે કે એક ઠેકાણે એ બધા ગુણ દુર્લભ છે. ૮૨.

શત્રુનાં શસ્ત્રોને બુઠાં કરી નાંખનાર એ વજ્ર જેવી આકૃતિવાળાનો જે ક્ષય થયો તે મહારા ભાગ્યના દોષથીજ (થયું છે) અથવા બીજો પાઠ-મહારા ભાગ્યના દોષથીજ આ ક્ષય થયો છે એમ (હું) જાણું છું. ૮૩.

બ્રહ્મા એવું સૃષ્ટિનું રત્ન કયો રીતે બનાવશે, અથવા એવા પરમાણું કેમ ભેળા થઈ શકશે. ૮૪.

સામી દોડતી આવતી અનેક (સેના અને નદીઓ) ને પેશી જવા દેવાને સમર્થ, સત્વગુણનો સમૂહ એવો રાજા, સામી દોડતી આવતી અનેક નદીઓને પેસવા દેવાને સમર્થ અને પ્રાણીના સમૂહવાળા સમુદ્રના જેવો એવો (મનુષ્ય) દુર્લભ છે. ૮૫.

આર્ય અને સુકુમારપણાનું એક પાત્ર એવા રાજાથી હાય મહારા વિના (થએલો) ખેદરૂપી અગ્નિ કેમ સહન થઈ શક્યો હશે. ૮૬.

એ અને બીજી બરાડાસહિત વારંવાર ચિંતવન કરી કરીને હળવે હળવે વિવેક રૂપી દીપક વડે તે રસ્તે ચહુડ્યો. ૮૭.

સધાવેલા પિતાની યથાવિધિ ક્રિયા કરીને પછી મહોટા ભાઈને જોવાની ઉત્કંઠાથી પ્રેરાએલો તે આગળ ચાલ્યો. ૮૮.

કેટલાક દિવસોએ તે માર્ગ ઉલંઘીને (કાપીને) તે પછી શબ્દ વગરની સેનાના સમુહ સહિત તે પુરીમાં પેઠા. ૮૯.

હુંસ વિનાની જેમ તળાવડી, ન્યાય વિનાની જેમ રાજતા, કવિ વિનાની જેમ સુખસભા, ચંદ્ર વિનાની જેમ રાત્રિ, દાન વિનાની જેમ લક્ષ્મી, કવિત્વ વિનાની જેમ વાચાળતા, તેમ એ પિતા વિનાની પુરીને અપવિત્ર માનું છું. ૯૦-૯૧.

આગળથી આવેલા મ્હોટા ભાષ્યએ જેને માન આપ્યું છે એવો તે તેનીજ સાથે કલેશ સહિત રાજમંદિરમાં પેઠા. ૯૨.

અન્યોન્યને ગળે વળગી પડ્યા તેથી જાણે તેઓના આંસુના જળની ધારા ત્યાં અતિ બંધાઈ રહી હતી તે દબાવ્યુંથી જાણે બાહ્ય નીકળી પડી હોય શું. ૯૩.

ક્રમ થકી તે બંનેએ દુઃખ ત્યાગ કર્યું અને જાળ વડે વેઢારાતી અન્યોન્ય સ્નેહ વૃત્તિથી કેટલાક દિવસ નિર્ગમન કર્યા. ૯૪.

ગુણો વડે પોતે મ્હોટો છે તોપણ મ્હોટેરા ભાષ્યને તે પિતા તુલ્ય લેખે છે, મહાત્માઓની પ્રવૃત્તિઓ અવળે માર્ગે થાયજ નહિ. ૯૫.

તેણે દિશાના ચક્રને વલોવીને ભેળી કરેલી વસ્તુઓ તેને સુપરદ કરી (સોંપી) યશસ્વીને લોભ હોય નહિ. ૯૬.

તે પછી કેટલેક દિવસે સોમેશ્વર પાપ કરવામાં તત્પર થયો. એ મ્હોટી સમર્થ એવી ભવિતવ્યતા તેને કાણુ મટાડી શકે એમ છે. ૯૭.

મદિરા જેવી રાજ્ય લક્ષ્મી તેને મદ ઉત્ત્ર કરવામાં કારણભૂત થઈ. તે ખશી ગયેલું યશસ્વી તમામ વસ્ત્ર જાણી શક્યો નહિ. ૯૮.

મંગળની તુરીના શબ્દે જાણે તેને ખેરપણુ આવી ગયું હોય એથી તેણે લેશ પણ મહાત્માઓનાં વચન સાંભળ્યાં નહિ. ૯૯.

તેણે મદનો જ્વર પ્રગટ કરીને અંગને કસરાતાં જણાવતાં રાજ્યલક્ષ્મીની પેઠે રાજ્યલક્ષ્મીનો ક્ષય કર્યો. ૧૦૦.

કુંતળના ઉદ્ધાસ બંધ પડ્યા તેથી વૈરાગ્ય દેખાડતી પૃથ્વી તે ધણી જીવતે જીવે વિધવા જેવી દેખાવા લાગી. ૧૦૧.

તેના બેસવાથી પીઠ દૂષિત થઇ હોય એમ હાથીઓ સુંઠ ઉંચી કરી તેમાંના છાંટાના જળ વડે પોતાની પીઠ ઉપર જાણે પ્રોક્ષણ કરતા હોય. ૧૦૨.

રખેવાળોએ મંડળ ભ્રમણમાં પ્રવૃત્ત કરેલા (કાવો લેવરાવતા) તેની સેનાના ઘોડાઓ તેની અયોગ્યતા સિદ્ધ કરવાને જાણે સોગન લેતા હોય? ૧૦૩.

હું માનું છું કે, તેણે જે ક્ષાત્ર તેજનો લાગ કર્યો છે તે, કદાચિત્ રાજ્યલક્ષ્મીને લાખની માનતો હશે તેથી તે ગળી જાય તો એવી ખીક-થી હશે. ૧૦૪.

તેણે પોતે પિશાચીણી જેવી રાજ્યલક્ષ્મીને ચુંખન કર્યું તેથી સ્વાદ લાગ્યો તે હવે સહુનાં ગળાં ચુસી લોહી ચુસી લેવાની ઇચ્છા રાખે છે. ૧૦૫.

તે ઉદ્ધત ચામરના ઝાઝા પવનથી ઉડેલી ધૂળથી ભરાઈ ગયો તેથી માર્ગ જોઈ શકતો નથી. ૧૦૬.

તેજના ભંડાર એવાં રત્નનો ઢગલો પેહેરે છે તોપણ તે દૈવનો હણેલો અંધારાના ઢગલાથી ઢંકાઈ ગયો છે. ૧૦૭.

નમવાવાળા બધાને ઉપર જવાની બંધી છે એમ ધારીને તેણે વિન્હળ થઈને હેઠે ઉતરવું હીક માન્યું. ૧૦૮.

પિશાચની પેઠે સર્વનાં છિદ્ર ગોતવાને તત્પર થયેલો તે મદની મૂર્છા વડે કાંઈ પણ કર્તવ્ય જાણી શકતો નથી. ૧૦૯.

લોભનુંજ એક ઘર એવા એ રાજા થકી સઘળાં માણસ અલગ રહેવા માંડ્યાં. રાજાનો લાગ એ જગત્ને વશીકરણનું ઓસડ છે. ૧૧૦.

અકારજમાં પણ કુમારનો અભિપ્રાય તેણે પ્રગટ કરવા માંડ્યો. લક્ષ્મીના સુખમાં મોહ પામેલાને શું અસંભવિત છે. ૧૧૧.

તે અંકુશ ફેરવતો થકો હાથી ઉપર ચઢીને પ્રખ્યાતિનું બીજ વાવવા જાણે આકાશ સ્થળને ખોદતો હોય? ૧૧૨.

ઝાઝા બકબકાટનું શું કામ? તેણે એવું રાજ્ય ચલાવવા માંડ્યું કે જેને લીધે ચંદ્રમાના મિત્ર સરખા ચાલુક્ય વંશમાં કલંકતાને પામ્યો. ૧૧૩.

મ્હોટેરા ભાઈનો દુરાગ્રહ મટાડી શક્યો નહિ. રાજ્ય રૂપી ગ્રહ જેને વળગ્યો હોય તેને માટે મંત્ર શું, અને ઓસડ શું? ૧૧૪.

તે વિચારવા લાગ્યો કે ઉંધી બુદ્ધિનાને શું કરવું ? આમાં અપ-
કીર્તિના ભાગનું પાત્ર હું થઈશ. ૧૧૫.

અવળે મારગે ચાલનારા ગુરૂનો ત્યાગ કરવો ઠીક ગણાય. તો
અહીંથી દક્ષિણ સમુદ્ર તરફ જવાનું ધારું. ૧૧૬.

હું જ્યારે એ દ્રવિડો આદિને અત્યંત પીડીશ ત્યારે તેઓ ઉલટા
ચાલનારા પણ આર્યને હરકત કરવાને સમર્થ નહિ થાય. ૧૧૭.

એ ચુલુક્ય વંશના મસ્તકનો મણિ, એમ કર્તવ્ય મનથી નિશ્ચય
કરી નગારાના શબ્દ વડે કાનના રસ્તાને ફાડી નાંખતો નીકળ્યો અને
ક્રોધાયમાન થયેલાએ સાહસનાં ખીરદવાળાએ રાજાઓની સેનાના હાથીઓમાં
પોતાનાં બાણ વડે કેટલા (હાથી) નું ઘૈર્ય ન છોડાવી દીધું ? ૧૧૮.

મધુએ ત્યાગ કરેલી વનની પૃથ્વીની પેઠે ધનુષથી છુટી પડેલી પણ-
છની પેઠે, મોતી કહાડી લીધેલી છીપની પેઠે, અને મધુરત્વ વિનાની કવિ-
તાની પેઠે, તેણે એકે ત્યાગ કરેલી ચાલુક્ય રાજ્યની સ્થિતિ શોભતી
નથી. સારા જન્મવાળાનું સામર્થ્ય વર્ણવવાને કેની વાણીનો વિસ્તાર
(સમર્થ) છે. ૧૧૯.

ઇતિ શ્રી ત્રિભુવન મહાકાવ્યે વિદ્યાપતિ કાશ્મીરકલદ્ર બિલ્હણના
કરેલા વિક્રમાંકદેવચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્તના
કરેલા ગુજરાતી ગદ્ય ભાષાંતરમાં ચોથો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

૧. ગુરોરપ્યવલિત્તસ્ય કાર્યાકાર્યમજાનતઃ ॥

ઉત્પથપ્રતિપન્નસ્ય પરિત્યાગોવિધીયતે ॥

(પ્રબોધ ચંદ્રોદય નાટક)

સર્ગ ૫ મો.

એ દુર્મતિ (મ્હોટો ભાઈ) રાજ્ય કંટક કહાડવાને ઉદ્યુક્ત (થયો છે તે) આંને નાના ભાઈને નહી સહી શકે એમ મ્હોટા ભાઈ તરફના સંકટની શંકા રાખીને તેણે નાના ભાઈ સિંહદેવને બોલાવી લીધો. ૧.

સર્વ આબુથી તુરીના મંગળ શબ્દ બંધ થયા છે તે જાણે ધરણાંનો શબ્દ છાનો રાખતી હોય એમ ઠેકાણાવગરના ચિત્તવાળા એ રાજાએ તેની પછવાડે ચલાવી હોય એવી રાજલક્ષ્મી જણાણી. ૨.

બોળામાં બેઠેલાને મારી નાંખવા સાડ ગોંધી રાખ્યો છે એમ કેમ શંકા* રાખે છે ? (તેથી) તે રાતમાં ખાટલામાં લોટતાં લોટતાં ચંદન બધું લોવાઈ જાય છે એ રીતે તપ્યાં કરે છે. ૩.

તે રાજાનું મન મ્હોટા ભયરૂપી ગારામાં ખુંચી ગયું છે. તે ઘણી સંખ્યાવાળો ભાર ખેંચી કહાડવાને સમર્થ એવા મદોન્મત્ત હાથીઓથી પણ ખેંચાઈ શકાયું નહિ. (ગારામાંથી) ૪.

એ ઉકળતા મનવાળાએ તેની પાછળ પુષ્કળ સૈન્ય મોકલ્યું. લોભી મનવાળા ચર્મચક્ષુ પુરૂષોનું કર્મ શું સત્વગુણ રહિત ન સંભવે ? ૫.

એ સૈન્ય તેને પ્હોંચી ગયું તોપણ અન્યાયના પંકની શંકાથી તેણે તે સૈન્યને એકદમ હણ્યું નહિ. અટકળાય નહિ એવા ભુજ બળશાળી તેના જેવા પુરૂષો સંકટમાં પણ પીડા× વિનાના હોય છે. ૬.

શત્રુ રાજાઓના કાળરૂપ તેણે નિર્દય રીતે મારવાને એ સૈન્યને ઉદ્યુક્ત થયું ત્યારે તેને મદવાળા હાથીના પગ વડે ચૂર્ણ કરાવીને એક કાળીયો કરી નાંખ્યું. ૭.

શું ઝાઝા બડાકા મારવા, વારંવાર શત્રુની સેનાઓ આવી તેને કાળના મુખ રૂપી ખાડામાં નાંખીને તેણે રાજાને પોતાનું અંગ બાકી રહ્યું એવો કર્યો. ૮.

* મૂળમાં અશક્કમા: છે તે અશક્કથા: હોવું જોઈયે.

× મૂળમાં અગહના છે અને ગહનનો અર્થ પીડા-દુઃખ એવો શબ્દ-ચિંતામણિમાં કર્યો છે. તે વિના ઉંડાનો અર્થ સંભવતો નથી કેમકે અ છે.

લક્ષ્મીના વિલાસ સ્થળમાં બાથમાં લીધેલા રાજહંસની પેઠે યશને
રમાડતા થકા જાણે વિષ્ણુ ઉદય પામ્યા હોય ? ૯.

ભાઈના દુરાચરણના ચિંતવનથી કોપરૂપી ગારાથી ડહોળાઈ ગયેલું
મન ધારણ કરનારા તેને તુંગભદ્રાએ સ્વચ્છ પાણીવડે પ્રસન્નતા પમાડ્યો. ૧૦.

હાથીના સમૂહના નહાવા સાથે ઉતરવાને લીધે વાહીનીપતિ (નદીપતિ
સમુદ્ર અને સેનાપતિ) ને માર્ગે તે (તુંગભદ્રા) આવી અને (સાટે) હાથીના
મદની નદીઓ સમુદ્રમાં જઈ મળી. ૧૧.

હાથી (નદીના જળમાં પ્રતિબિંબરૂપ) સામાવળીયા હાથીને જોઈને
તેને દળી નાંખવાની આકરી ધ્વજ્જાથી નદીનું ચોખ્ખું પાણી ગ્રહણ કરી
શક્યો નહી. ક્રોધી માણસનો એ સ્વભાવજ છે. ૧૨.

બ્રમરના શબ્દથી આકુળ થએલો હાથી પાણી પીવાની પણ ધ્વજ્જા
કરતો નથી. (અને) પાણીમાં પેશી જઈને તેઓને પીડા પમાડી, ગરજવાને
વાચાળ બનવું એ દુષણજ છે. ૧૩.

પાસે આવેલી હાથણીના લોભથી હાથીએ સામાવળીયા હાથીને છોડી
દીધો. પ્રત્યંક દંડવાળો કામદેવ જ્યાં ત્યાં તૈયારજ છે એ આશ્ચર્ય છે. ૧૪.

હાથીઓએ માર્ગે રોકી રાખ્યો છે તેથી ઘોડા પાણીમાં ઘણીવાર
સુધી નાહી શક્યા, અને જોડોને તો કાંઠાના ઝાડના કાંટા મળ્યા એટલે
નદીની સામું પણ જોવું નથી. ૧૫.

હાથીના મદના પાણીથી મેલા થઈ ગએલા સમુદ્રને હમેશ ઝરતા
મદવાળા ઐરાવત હાથીનું બ્રમણ સાંભરી આવે છે. ૧૬.

અંકુશને ન ગણકારનારો હાથી જે નહાવામાં ગુંથાયેલી કુટુંબની
સ્ત્રીઓના મધ્યમાં ગયો તે ઉપર બેઠેલાના ભાગ્યની સંપત્ત છે. ૧૭.

કેટલાક દિવસ સુધી પ્રિયાઓના કેસરના ગારાવાળી એ નદીને કરીને
પછી લડાઇ પાસે આવવાથી જેના બાહુ ખરાબ રીતે ફરકી રહ્યા છે એવો
એ ચોળ દેશની સામે આગ્રહ સહિત ચાલ્યો. ૧૮.

જ્યાંની મૃગનયની સ્ત્રીઓ નજરબાગનાં પક્ષિઓના નાદથી ગળાના
ઘાટા સ્વર ઢંકાઈ જાય છે તેથી (પોતાની) ચતુરાઈનો ગુણ દેખાડી શકતી
નથી. ૧૯.

જ્યાં કામદેવ (પોતાના) દાહથી માંડીને તેજની સાથે વિરોધ રાખ-
તો થકો, સોપારીના વનની કાળી પંક્તિમાં મળેલાં સૂર્ય કિરણની કાંતિમાં
વસે છે. ૨૦.

જ્યાં પવને હલાવેલાં કેવડાનાં ઝાડના સમૂહની રજથી ઘોળી થઇ
ગયેલી પૃથ્વીમાં સ્ત્રીઓને શરણે આવેલો કામદેવ શિવજીના અગ્નિની પેઠે
લસમ થઇ ગયો. ૨૧.

નારીયેળીનાં ફળના સમૂહમાં નૃત્ય કરવાથી તેની અંદર રહેલા પાણી-
ની લેહેરને ચુંથી નાંખનારા અને પાકી કેળની સમૃદ્ધિને લૂટી લેનારા
જ્યાંના વાયુ કામદેવનાં શસ્ત્ર રૂપ થાય છે. ૨૨.

એ રાજપુત્ર તે વનવાસના મંડળમાં સ્ત્રીઓની નજરખાગની પૃથ્વીને
અદ્ભૂત એવા વિલાસની સાક્ષિણી કરવા માટે કેટલાક દિવસ રહ્યો. ૨૩.

પેહેલાં દેખાડેલા પરાક્રમની સ્મૃતિ સેનાના તુરીના નાદ વડે મલય
દેશના રાજાઓને કરાવતો એ રાજા મોજ મારતો ધીરે ધીરે આગળ વધ્યો. ૨૪.

જ્યકેશી રાજાએ તેની મુલાકાત લઇને માગ્યાથી વધુ ધન આપીને
કાંકણ દેશની સ્ત્રીઓના મુખચંદ્રનું હાસ્ય રૂપી અજવાળીયું નિશ્ચળ કર્યું. ૨૫.

એ શુદ્ધ પરાક્રમ વાળાએ ચંચળાઇ છોડી દીધેલા આલુપ રાજાને
વધાર્યો. એવાઓની અવિનયની પહેલી દૂતિ જેવી અનમણીજ (નમનનો
અભાવ) કોપને વધારે છે. ૨૬.

ઘાડાં ફેલાઈ ગયેલાં બાણો વડે આગળ દેખાડેલો એવો કેરલ રાજા-
ના સ્ત્રીઓના ગાલરૂપી સ્થળીમાં આંસુનો નિવાસ દેખાડી દીધો. ૨૭.

વેગથી આવેલા તે રાજાને જોઇને થએલા લય વડે હાલકલોલક
થતા સમુદ્ર રૂપી નીલ કુંડળવાળી દ્રવિડ દેશની પૃથ્વી કંપવા લાગી. ૨૮.

તે પછી ન્યાય માર્ગને જાણનારો દ્રાવિડ દેશના રાજાનો દૂત, એ
તૈયાર રહેતા ધનુષવાળા અને બદલો ન વાળી શકાય એવા કોઇ વિશેષ
પરાક્રમવાળા એ રાજાની સલામાં આવ્યો. ૨૯.

મસ્તક વડે પૃથ્વી તળને ચુંબન કરનારો એ દૂત કુંતલેંદ્ર સુત
(વિક્રમાદિત્ય) ને પ્રણામ કરીને દાંતની કિરણરૂપી પલ્લવમાં મુક્યાં છે
કામળ પદ જેનાં એવી વાણી બોલ્યો. ૩૦.

હે ચુલુક્ય વંશના ઘરેણા ! તમારા ગુણ ગણવાને કાણુ ડાહ્યા થઈ શકે એમ છે. સૂર્યના તેજનો સરવાળો કરવાને કેની ચતુરાઈ (ચાલે) ૩૧.

તમારી તરવારના પાણીનું નિર્મળપણું હું શું વર્ણવું ? જેનાથી ઉત્પન્ન થયેલો જગત્સ્પી છીપના સંપુટમાંના મોતી જેવો યશ, ચંદ્રમાની કાંતિને પામે છે. ૩૨.

ત્હારા ખડ્ગના પાણીનાં શું વખાણુ કરીયે. જેમાં શત્રુના માથાના વાળ જાણે ફરકતા એવા શેવાળ હોય તે વડે તે તેમાં મુકેલો રાજહંસ સરખો યશ શોભે છે. ૩૩.

ત્હારા ભુજમાં રમી રહેલા ધનુષનો શબ્દ સંગ્રામની હદમાં કાણુ સહન કરી શકે, કે જે શત્રુઓના ધરમાં સ્ત્રીઓના કકળાટના શબ્દથી સ્પષ્ટ થાય છે. ૩૪.

ત્હારી પ્રત્યાના શબ્દો વડે દિગ્ગજે પણ મદવોણા થાય છે. (અને તેથી) કાળા ભ્રમરોએ ત્યાગ કીધા છે તેથી જાણે દિશાને સ્વચ્છતાને પમાડે છે. ૩૫.

તું જેવા જીતનારા વિના અસાધ્ય સાધવાને ક્ષત્રીઓ અસમર્થ છે. જગતને પ્રલય સમય વિના સમુદ્ર ઓળી દેવાને હિંમતવાળો થતો નથી. ૩૬.

જે તે ઉચ્ચ ગુણવાળાએ પોતાનું રાજ્ય મ્હોટા ભાઈને તૃણની પેઠે સોંપી દીધું; તેથી જગતમાં ત્હારું કીર્તિ સ્પી ચાંદરકું વજ્રલેપની પેઠે નિશ્ચળ થયું છે. ૩૭.

અથવા તું ત્હારી જમીનને શું કરે છે. તું આખી પૃથ્વીનો ધણી છે. સિંહ જે પર્વતમાં વસે ત્યાં તે મૃગરાજપણું પામે છે. ૩૮.

હે મ્હોટા શૂરવીર તું જે પૃથ્વીમાં વસે છે તે પૃથ્વી પુણ્ય ફળના પાત્રપણાને પામે છે. તે પૃથ્વીને કુત્સિત રાજાઓ કદરાઈથી (વ્યર્થ ધારીને) લાગ કરે છે તે તું જેવા ગુણ થકી ઉજવળ એવા પતિને પામે છે. ૩૯.

હે વિક્રમાદિત્ય ત્હારી ખ્હીકથી પર્વતની ગુફાના આશ્રયમાં લાજ ઓઘ બેઠેલા રાજાઓ રહેલા છે તેને પણ સંગ્રામની હદમાં ત્હારા ધનુષની પણુછના થતા શબ્દના પડછંદા વડે ત્હારું ધનુષ પીડે છે. ૪૦.

સજ્જનો દોષ માત્રને તિરસ્કારી કાઢાડી મનમાં ગુણજ ધારણ કરે છે. મેઘ સમુદ્રની ખારાશને દૂર કરીને જળ માત્ર ગ્રહણ કરે છે. ૫૧.
વારંવાર દિગ્વિજયના વ્યસનવાળા મહે તેનું શું પ્રિય કર્યું છે તો-
પણ તે મહારી ઉપર અતિશય રાજી રહે છે. ઉંચા અંતઃકરણવાળા પુરુષોનું
ચરિત્ર કોણ જાણે છે. ૫૨.

એ ઝાઝા ગુણુરત્નવાળા અને સ્નેહથી પવિત્ર હૃદયવાળાનું ઇચ્છિત
હું પાર પાડું છું. ઉલટો થવા ધારતો નથી માટે જે તેના મનમાં હોય
તે કરે. ૫૩.

એ રીતે અમૃતના ઝરણુરૂપી અને ચંદ્રના કિરણ જેવી નિર્મળ વાણી
દેખાડતા વિક્રમાંકને એ પછી એ ભલો દૂત ભય ત્યાગ કરીને વિનંતિ
કરે છે. ૫૪.

હવે તમારે ખીજું શું કરવું ઘટે છે, દાનેશ્વરીપણું જે ખતાવે છે તે
તમે કર્યું. ચુલુક્ય કુલના રાજ યાચના કરનારાઓના માગેલા વિષયથી કોણ
ઉલટું કરે છે. ૫૫.

મહારા ધણીને દગાખોર ન જાણતા હો, અને આ વાતમાં તમારા
મનમાં ચોખ્ખવટ લાગતી હોય તો તુંગભદ્રા વડે ચિહ્નિત થયેલા પાસેના
માર્ગમાં પાછા ફરીને પગલાં કરો. ૫૬.

ત્યાં એ શુદ્ધ હૃદયવાળો કેટલીક ચાલતી મજલ વડે પ્રતાપી એવા
તમારી સાથે પર્વણીને દિવસે ચંદ્ર જેમ સૂર્યની સાથે તેમ પરિચય કરશે. ૫૭.

ધનુષ ધરીને એ ઠેકાણે (આવેલા) તમારે વિષે પ્રીતિદાન પણ ભીતિ-
દાનપણાને પામશે અને તેથી ત્યાં તેનું વિલક્ષણપણું અને ગુણમાં પ-
ક્ષપાતીપણું જાણવામાં આવશે. ૫૮.

આજ સુધી તેના વચનની અસત્યતા ક્યાંહી પણ લોકોએ જોઈ નથી.
મહારા જેવાના અશુભપણાથી (કદિ ન કલ્યામાં આવે પણ) તમારા જે-
વાને તો તે સ્પષ્ટ જણાશે. ૫૯.

ઈત્યાદિ વચનોએ વારંવાર આ ચતુરે સમજાવેલો એ (રાજા) ચોલ
દેશના રાજાનું હૃદય જાણવામાં આવવાથી આગળ ખતાવેલે નદી કાંઠે
તે ગયો.

તે પછે તરત જ ચોળ દેશનો રાજા પણ ઉત્સવ કરીને કામદેવની પતાકા રૂપી અને હાસ્યવાળા મુખવાળા તે કન્યા સહિત શહેરમાંથી બહાર નીકળ્યો. ૬૧.

તેને કુંતલ રાજાના પુત્રની સાથે સંધિ (કરવાનો) બંધ નિશ્ચલ જોઈને મહાભય રૂપી પીડા શાંત જેની થઈ છે એવી પ્રજા પોતપોતાના ઘરમાં આદરવાળી થઈ. ૬૨.

દિગ્ગજોના કાન ફાડી નાંખે એવા તેના દુંદુભિના આકરા નાદથી ઐરાવત હાથીના નગારાનો શબ્દ થાતો હોય શું એવું આકાશ શોભી રહ્યું છે. ૬૩.

બધી બાબુથી કાનને આકરા લાગે એવા ફેલાઈ રહેલા દુંદુભિના નાદના પડછંદાને બહાને ચીંકાર કરતા હાથીના ટોળાના ભટકાવાથી જાણે દિશાની ભીતો ફાટી પડતી હોય (એવું જણાય છે.) ૬૪.

કાન ફડફડાવવાના પવનની લેહેરોથી ઠંડા બનેલા સુંદમાંથી નીકળતા છાંટાના જળવડે, ભય થકી મૂર્છિત થઈ ગયેલા આગળ પડેલા દિગ્ગજોને તેના હાથીની લંગરની લંગર જાણે (પાણી) છાંટતી હોય. ૬૫.

ત્યાં પૃથ્વી ઉપરની રજ ઉડીને હાથીના ધ્વજના વસ્ત્રના છેડાના ફડફડાટથી આઘી નીકળી જાય છે કે જેથી સૂર્યને દિગ્બ્રમ થાય છે. (પોતાનો રસ્તો ચુકી જાય છે.) ૬૬.

નિરંતર માર્ગમાં ચાલનારો સૂર્ય, પૃથ્વીની ધૂળને બહાને પશ્ચિમ પર્વતની વાંકી ચુકી તળેટીમાં પૂરણી પૂરવા સાર પોતાના રથમાં માટી ભેળા કરે છે. ૬૭.

ચંદન વૃક્ષની ઘટામાં ભેળા થયેલી રજકુલની રજથી સુગંધી બનેલી તે ચોરાઈની ક્રીડામાં પથારીના ઉપયોગમાં આવ્યાથી દેવતાઓની વ્યભિચારી સ્ત્રીઓ રાજ થાય છે. ૬૮.

કુલના મધુને રજથી દૂષિત થયેલું જોઈને ભ્રમરો નંદન વનનો ત્યાગ કરે છે જેથી અંધકારના પડને બહાને પાદળ ભ્રમરોથી છાંદી રહ્યું હોય એવું થઈ ગયું છે. ૬૯.

જીતનારા ઘોડાની સેનાની ખરીથી ખોદાએલી પૃથ્વીની ધૂળનાં પડથી માર્ગમાંનાં જે વાંકાંચુકાં સ્થળ પુરાઈ ગયાં તેથી તેની સેના સુભાગ્ય-
પણાને પામી. ૭૦.

મનથી પણ ન ઉલ્લંઘી શકાય એવી ખાડાવાળી તળેટીની જમીનને કુદી જતા તેના ઘોડાઓ વડે બધી કારથી ભુલા પડેલા વાતમૃગવાળી હોય એવી પૃથ્વી થઈ ગઈ. ૭૧.

તેણે શિલીમુખ (ખાણ અને ભ્રમર) તથા જ્યા લતા (પણછ રૂપી વેલ અને પૃથ્વીની વેલ) તેની સમૃદ્ધિ વડે તે તે સ્થળે વિજયશ્રી માટે ફીડાના બગીચા કરી મુક્યા. ૭૨.

ચાલ્યા વગર ન રહ્યા એવે કેટલેક દિવસે તે રાજા નદીયે પહોંચ્યો. કાર્યના સમૂહને પુરું કર્યા વિના બુદ્ધિવાળા પુરૂષોને નીંદર સાથે ઓળખાણ પણ કેવી (હોય) ? ૭૩.

એનો ખટલો શીતળ અને સ્વચ્છ તુંગભદ્રા વડે તરતમાં રાજ થયો. પણ જે કાંઈક પણ પાછળથી આવ્યા તેને ગારો ખાડી રહેલું જળ મળ્યું. ૭૪.

દક્ષિણ સમુદ્રને કાંઠેથી આવેલી રજે જાણે ચાડીયાપણું કાઢું હોય એમ તરત વચમાં પડીને તે સમુદ્રની સ્ત્રી (નદી) ને અવળી ગતિ વાળી કરી. ૭૫.

દરિયા કાંઠે ઘર કરી પડેલાં જનોને હરકત ન પડે એ રીતે એ સેના લાંબી થઈ. વચમાં લોકો એવી રીતે રાત રહ્યા કે જેથી રાજાના મહેલ સુધી પહોંચી જવાયું. ૭૬.

ચોલ (દેશનાં જનો) ના જળફીડામાં નહાવાથી મળેલા કપુર વડે ઘોળા થઈ ગયેલી એ નદી હીમાચળની બખોલમાંથી નીકળેલી નદી જેવી શાભે છે. ૭૭.

ત્યાં દક્ષિણ કાંઠે સ્થિતિ કરીને પડેલો કુંતલદેશનો રાજા તેની સેનાને જોઈને હજાર આહવ (યજ્ઞ અને સંગ્રામ) માં દીક્ષા પામેલા (પોતાના) બાહુને નમન કરે છે, અને ચુંબન કરે છે. ૭૮.

દ્રાવિડ રાજ્યએ પણ ઉંચા હાથીવાળું તેનું સૈન્ય કૌતુકથી જોઈને કન્યાદાનના બહાનાથી અનર્થ રૂપી ગારાથી પોતાના રાજ્યને ઉદ્ધાર્યું માન્યું. ૭૬.

તે પછી યોગ્ય પુરૂષો મોકલીને તેઓએ પરસ્પર પ્રેમ ફેલાવ્યો. તે સંગમ સહુ લોકોએ માન્ય રાખેલો એવો ગુરુ પુણ્યના યોગ જોવા થયો. ૮૦.

મહારા શુભ કર્મે આ સાક્ષાત્ લક્ષ્મીપતિનાં દર્શન મને કરાવ્યાં એમ આંસુ ભર્યા નેત્રવાળા એ રાજ્યએ કુંતળરાજના પ્રભાવ થકી માન્યું. ૮૧.

તે પછી પગમાં પ્રણામ કરવાને તૈયાર થએલા એ દ્રવિડના રાજાને તેની કાંઈ જાતની ઉતાવળથી રાજ થયેલા ચિક્કમાંક રાજાએ હર્ષથી રોક્યો. ૮૨.

(આ) શું કરો છો ? અધિક વયવાળા છો તેથી તમારું ચરણ-કમળ મહારા મસ્તક ઉપર મુકો. આજ (તરતજ) ઉત્પન્ન થયેલા નિર્મળ રત્નને શું અધિક વયવાળા માથે નથી ચઢાવતા. (દ્રવિડ રાજ્યએ જવાબ આપ્યો.) ૮૩.

એમ કહેતા અને હર્ષનાં આંસુથી અવિચ્છિન્ન ભરાઈ ગયેલા નેત્રવાળા એનાથી કુંતળદેશના રાજા અતિશય આનંદને પામ્યા અને એ દ્રવિડ રાજાને બાથમાં ઘાલી લીધા. ૮૪.

તે પછી અર્ધાસન (આપવાના) વિવેકથી પૂર્ણ થયેલા મનોરથ વાળાએ એાળદેશના રાજા રાજાઓની પંક્તિની સભામાં માથાના મુગટના રત્નના તડકા રૂપ એ ભુતલેશ્વરને જણાવતા પોતાના દાંતની કિરણો વડે ખોલ્યા. ૮૫.

(તમારાં) ઐગ ચંદન રસથી પણ શીતળ છે અને (તમારો) આ યશવડે બાહુ ચંદ્રના પ્રકાશને બહાર કહાડે છે. તો હે આલુક્ય વંશના તિલક ? દુષ્ટ રાજાઓને પરિતાપ કરવામાં શ્રેષ્ઠ એવો તમારો પ્રતાપ કયાં વસે છે. ૮૬.

ધૈર્યનું ધામ અદ્ભુત ચરિત્રના લંડાર અને અનવધિ કરણા રસના દૃષ્ટાંતની ભૂમિ એવા તમને તમામ આદિ રાજાઓને બનાવવાનાં રજકણના ઢગલા વડે બ્રહ્માએ રચ્યા છે. ૮૭.

૧. મૂળમાં તિલક: છે તે જોડું છે. સંબોધન છે માટે વિસર્ગ ન જોયે.

ત્રણ લોકના ધરેણુરૂપ આ કન્યા, આ મહોદું સિંહાસન, આ મહારો
આત્મા એ બધું ભેળું અથવા જીવું જીવું ગ્રહણ કરે અને એ પુણ્ય વડે મહારી
યશની પતાકા પ્રસિદ્ધિ પામે. ૮૮.

ધત્યાદિ ઘાટા પ્રેમ વડે દ્રવિડેશ્વરે મધુરતામાં મુખ્ય એવાં પદ વડે
વારંવાર તેને કહ્યું ત્યારે તે ચુલુક્યના વિદ્યાધર રાજા ચોલસ્રીની વાંકી એવી
વાળની લટકી દોલામાં (પોતાની) ચપળ એવી આંખને રમાડતા આ-
નંદને પામ્યા. ૮૯.

ધતિશ્રી ત્રિભુવન મહાદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટ બિલ્હણના કરેલા વિક્રમાંક
દેવચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્તના કરેલા ગુજરાતી
ગદ્ય ભાષાંતરમાં પાંચમો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૬ ફો.

ત્યાં ધણા વૈભવ સહિત (પોતાની) પુત્રીએ ગુણુનિધિ નૃપપુત્રને આપીને તે પરણનાર (ચાલુક્ય રાજ) ની માંડમાંડ રજા લઇને તે પછી ચોલ દેશનો રાજા (ત્યાંથી) ચાલ્યો. ૧.

કુંતલ દેશના રાજાના પુત્રે એ દ્રવિડ દેશના રાજાને પાર વગરનું નાણું આપ્યું. યશમાં જેને મળ પડી હોય તેવા અને ગુણુમાં પ્રીતિવાળા પુરુષોને ધનમાં તૃણના જેવી ગણના હોય. ૨.

પ્રસન્ન મનવાળો અને માનની સિદ્ધિ પામેલો એ રાજા ગયો ત્યારે ગુણુનોજ એક પક્ષ કરનારો આ રાજા પગલે પગલે *ઉત્કંઠિત થયો. નિર્મળ (પુરુષો) નાં મન કુલના જેવાં કામળ હોય છે. ૩.

દ્રવિડના રાજાની અદ્ભુત વાતોના વખતમાં એ રાજપુત્ર (તેના) ગુણુમાં પ્રીતિમાન થઇ ગયો. મ્હોટી બુદ્ધિવાળાએ (પોતાનાં) લમણાં રોમાંચથી ભરી દીધાં. ૪.

(મ્હેં) તેને કેમ જવા માટે મનાઈ કરી નહિ. હવે શું પાછો નેત્રના પરિચયમાં આવશે શું ? એમ સજ્જનનો શિરોમણિ એ કુમારે ઘણીવાર સુધી કાંધક વિચાર કર્યો. ૫.

તેણે દ્રવિડ પતિની પુત્રીને ત્રિભુવનમાં દુર્લભ એવી સંપત્તિનું સ્થાન કરી. પ્રેમી જનને વિષે અને (પોતાની) સંતતિનો પણ અનુગ્રહ કરવાને શુભ અંતઃકરણ વાળાની મેહેરબાની પ્રસરે છે. ૬.

તે પછી રણના વેગવાળા વિલાસના કૌતુક વડે એણે યશના શિરોમણિની સ્થિતિ ધારણ કરતાં દુષ્ટ વિધિના દુરાગ્રહ થકી એકાએક દ્રવિડ રાજાને ઈર્ષલોક ગયા સાંભળ્યા. ૭.

કામળ હૃદય, ગુણુમાં પ્રીતિ અને અતિ મ્હોટા પરિચયથી એ રાજપુત્ર અંદ્રમાના કિરણના જેવા ધોળા કપોલમાંથી ઝરતા આંસુવાળાએ ઘણીવાર સુધી વિલાપ કર્યો. ૮.

* આંહી મૂળમાં ઉદકણ્ઠત : પાઠ છે તેને બદલે ઉદકણ્ઠત બોધ્યો.

દ્રવિડ દેશનું રાજ્ય વીંખાઈ ગયું એવી વાત તેને કાને પડી તેથી
ખેદ સહિત કુટુંબવાળા ચોલ રાજપુત્રને સમૃદ્ધિનો અભિષેક કરવાને
તે ચાલ્યો. ૯.

સૈકડો હાથીના કાનના ફૂડફૂટથી નીકળતા વાયુવડે ઠંડા કરેલા રા-
જાઓના યશને પીળતો એ રાજા આદિપુરી કાંચી પહોંચ્યો. ૧૦.

મનોહર મેખળાના સમૂહના શબ્દરૂપી જયનાં નગારાંથી જેમાં કામ-
દેવે ધનુષ્ય સજ્જ કર્યું છે, અને સુંદર કટાક્ષ રૂપી બાણનો વરસાદ વર-
સાવતું પુરસ્ત્રીઓનું મંડળ તેની આગળ (પ્રગટ થયું.) ૧૧.

કાંઈક (સ્ત્રી) જેના હોઠે કેસુડાંને હસી કાઢ્યાં છે તેણે (પોતાના
મ્હોમાં રહેલી સોપારીની ફાડ્ય પોપટના મ્હોંમાં મુકીને આંખને પ્રેમ આ-
પનાર એ પુત્રને ચુંબનની ચતુરાઈ કહેવા લાગી. ૧૨.

અન્ય સ્ત્રી પડવાની ખુદીકને પણ ન ગણકારીને ન ચુડી શકાય
એવી ધરની ટાય ઉપર ઉતાવળી ચુડી કામદેવના પરાક્રમથી વાસિત થ-
એલી તરૂણ સ્ત્રીઓ મરણને પણ તૂણ સમાન ગણે છે. ૧૩.

ખીજ સ્ત્રી વૃથા કલબલાટ કરીને રાજપુત્રના તરફના કટાક્ષને પામી
ઉપાય જેવા માટે સ્ત્રીઓમાં કામદેવરૂપી ત્રીજું નેત્ર અવતરે છે. ૧૪.

હૃદયમાં જેણે સ્થાન કર્યું છે અને શુદ્ધ જેનો પ્રકાશ છે એવા રાજ-
પુત્રે (હાર પણ એવો છે તેથી તેને) જાણે હલકો પાડી દીધો હોય એવા
પડી ગયેલા હારને ન ગણકારીને અન્ય સ્ત્રી હરિણના સરખાં ચપળ
નેત્રવાળી ચાલી ગઈ. ૧૫.

છાતી ઉપર કામદેવના મુગટની લીલાને યોગ્ય એવા કામળ પલ્લવના
જેવા આકારવાળી નખલિપિને દેખાડતી અન્ય સ્ત્રી સુરતના વિમર્દને*
સહન કરી શકવાપણું જાહેર કરે છે. ૧૬.

+ આંહી કરૂણા રસમાં શૃંગાર મિશ્રણ થયું છે એ ઠીક નથી લાગતું.
અપમેપીનસ્તન ની પેઠે.

* મસળાવું.

અન્ય સ્યામ કમળના જેવા સુંદર નેત્રવાળી સ્ત્રીનું મણિમય કુંડળ કાનમાંથી નીકળી જઈને ખભા ઉપર આવીને ગળામાંથી નીકળી ગએલા કામદેવના ચક્રની શોભા ધારણ કરે છે. ૧૭.

હાથ આવેલા ચૌલુક્ય રાજપુત્રને પ્રથમ જેવાના આશ્ચર્યથી ઉતાવળી થતી પુરસ્ત્રીઓને એ રીતે કામદેવનો લોભ પમાડનારો વિલાસ થયો. ૧૮.

એ નરપતિપુત્રને વળી કોપથી ફરકતા હોઠવાળી કોક સ્ત્રી કામદેવની લીલા પ્રગટ કરાય એ રીતે કાંઈક હાસ્ય લપિત ક્રોધ વડે આંખના ખુણાથી નેયો. ૧૯.

સુવર્ણની ધરતી વંડીમાં આવીને ઉભેલો રાજપુત્ર મેરૂ પર્વતની તળાટીની બખોલના મધ્યમાં રહેલા સૂર્યને હલકો કરી નાંખે છે. ૨૦.

એમ કેટલાક દિવસ ઝાઝા વિલાસ સાથે શહેરની આસપાસની પૃથ્વીમાં વ્યતીત કરીને પગ તળે જેણે દુષ્ટાને દાખી દીધા છે એવો તે તેણે ગાંગકુંડપુર નેયું. ૨૧.

દ્રવિડ રાજના પ્રતાપની બહીકથી સમુદ્ર જાણે કાંઈક આવો ખસ્યો હોય અને તેમાંથી જેનું વિવાહનું મંગળ થયું નથી એવાં લક્ષ્મીનું આદિ ધામ જાણે બહાર નીકળ્યું હોય ? ૨૨.

જે (પુર) આકાશમાં પહોંચેલા સોનાના કીલ્લાના મંડળ વડે શોભે છે તે જાણે દેવતાઓની સમૃદ્ધિના ભારથી હેમાચળમાં પેશી ગએલું સુરપુર હોય નહિ ? ૨૩.

શત્રુઓના સૈન્યના સાથને વીખેરી નાંખીને એ રાજપુત્રે ત્યાં ચોલ રાજના પુત્રને ગાદીએ બેસારીને દ્રવિડ સ્ત્રીઓનાં નયનરૂપી પસલા વડે જેની કાંતિ લૂટાય છે એવો એ એક મહિનો માત્ર રહ્યો. ૨૪.

કરડા મોર્ગોમાં જંગલના ધનુર્ધરોને રમત માત્રમાં વીખેરી નાંખીને જેણે તરંગ વડે વંદનની માળાઓ ઉત્પન્ન કરી છે એવી તુંગભદ્રા તરફ તે પાછો આવ્યો. ૨૫.

તે પછી દૈવયોગથી કેટલાક દિવસો ગયા. ત્યારે ચોલ રાજપુત્ર કે જે સ્વભાવથીજ વિરોધિ હતો તેની લક્ષ્મી આજીગ નામનો વેંગીનો રાજા લૂટી ગયો. ૨૬.

વળી એ કુટિલ બુદ્ધિવાળાએ શંકા લાવીને પછવાડે કાપ કરાવવા માટે એના સ્વાભાવિક વિરોધી સોમદેવને વધુ ચડાવ્યો. (ઉસ્કેર્યો.) ૨૭.

સૈકડો સુભટોની સજેલી તરવારની ધારામાં ફીડા કરવાથી જેના ચરણક્રમણમાં ધા પડ્યા હોય શું એથી જાણે લક્ષ્મી ન્યાયનિપુણો ઉપર પણ પગ મુકી શકતી નથી તો પ્રમાદીયો ઉપર તો ક્યાંથીજ મુકી શકે ? ૨૮.

કુત્સિત રાજાઓની બુદ્ધિ એવી રીતની ઉતરી જાય છે કે જેણે રાજ્યલક્ષ્મી તેનાથી દરીયાના કાંઠાના પર્વતમાં ભટકાએલા બહાણની પઠે તરત છુટી પડી જાય છે. ૨૯.

આ નિરંકુશ એવા કળિયુગમાં પણ હથીયારના દેવતાનું હજી સુધી પણ એવું દૃઢ વ્રત છે કે જેથી એ અન્યાયને માર્ગે ચાલનારા બળવાન રાજાને પણ સંગ્રામમાં ભુલાવે ખવરાવી દે છે. ૩૦.

એ રીતે જતી રાજ્યલક્ષ્મીએ જેઓની બુદ્ધિ ચોરી લીધેલી છે એવા વગર વિચારે ઉતાવળ કરનારા બળેલા રાજાઓ મ્હોટી સેનાના અભિમાનથી શત્રુના પ્રતાપ રૂપી દીવામાં પતંગીયાની ગતિને પામે છે. ૩૧.

દ્વારપાળ પાસે સહુને મનાઈ કરાવવી એથી રાજાઓ બધુએ ઉજડજડ જાણે છે પરંતુ એક ક્ષણ પણ એ સ્વાભાવિક મૂર્ખો પરલોકની ચિંતા કરતા નથી. ૩૨.

કુત્સિત બુદ્ધિવાળા પુરૂષો સ્ફાટિકની શિલાની ઘોળ બનાવટમાં દેવ બુદ્ધિ ધારણ કરે છે. એમ મનમાં લાવીને બળેલા રાજાઓ શિવજીના લિંગનો પણ મિથ્યા સ્પર્શ કરે છે. ૩૩.

અવિચ્છિન્ન હજાર સ્ત્રીઓના મધ્યમાં સ્થિતિ હોવાથી જાણે પુરૂષ વ્રત ખોધ ખેઠા હોય એવા એ રાજાઓ ડગલે ડગલે અતિ ભયભીત રહીને બધી બાબતો ભય કલ્પ્યા કરે છે. ૩૪.

રૂધિરના ગારાવાળા સંગ્રામના મ્હોટા રસ્તાઓમાં એક પાસેથી બીજા પાસે વહી જનારી એ કાડીની રાજ્યલક્ષ્મી રાજાઓના હૃદયમાં પગ મુકીને તેઓને કલંકિત કરે છે. ૩૫.

એ લક્ષ્મી ગુણી અને અગુણી, સ્વજન અને શત્રુ, આત્મ અને અનાત્મ એમ વિચાર કરતી ખસી જવાના માત્ર ધંધાથી રાજાઓની બુદ્ધિમાં ફેરફાર કરી નાંખે છે. ૩૬.

કુટુંબમાં એક જ રાજ્યપદ પામે એ વિધિના લેખની વાત છે એવો મનમાં વિચાર કરતા નથી અને રાજ્યો રાજ્યના લોભથી કુળનો પણ નાશ કરે છે. ૩૭.

એ મ્હોટા મનવાળાએ મ્હોટેરા ભાઇનું શું બગાડ્યું છે કે જોણે એનો અપકાર કરવાની બુદ્ધિએ ચોલ રાજગની સાથે સંધી કરી તે. ૩૮.

એ પછી રાજપુત્ર વિક્રમાંકદેવ ન્યાય છોડી દીધેલા રાજગને મારવા સારૂ ચડ્યો. ત્યારે સોમદેવ પોતાના તમામ લશ્કર સાથે અતિ ત્વરાથી તેની પુંઠે પડ્યો. ૩૯.

જેના (હાથીઓના) અતિ મ્હોટા ગંડ સ્થળના મદના પંકમાં ઉત્પન્ન થએલી કમલીનીના પાંદડાની નકલ કરનારાં ભ્રમરનાં મંડળ પાછળ ચાલતાં કાળાં છત્રની બરોબરી કરે છે. ૪૦

અગણિત અંકુશ વડે દોડેલા જે (હાથીઓ) કાંઠા ઉપર (રહેલા) કુલાચળ પર્વત સાથે ભટકાયા તેથી એઓ જાણે નીકળતી ધાતુ (વાળી) નદીઓને બહાને મુખમાંથી અવિચ્છિન્ન લોહી નાંખતા હોય (એવા દીસે છે.) ૪૧.

જે (હાથીઓ) પોતાના બે દંતોસળમાંજ એક નિવાસ કરીને રહે એવી લક્ષ્મીને કરવા સારૂ, જાણે ઉપોઠ કૌતુકવાળા (પરણેલાના જેવાં કૌતકનાં ચિન્હ (મીઠોળ વગેરે)વાળા તથા એક જાતની વ્યૂહ રચના કરેલા) તેણે હાથીઓએ (આ લક્ષ્મીનાં ઘર છે માટે) સ્મરણ માત્રને શરણે રહે (નાશ થએલાં) એવાં કમળવાળાં તળાવ ક્રોધથી કરી નાંખ્યાં. ૪૨.

જે (હાથીઓ) કાનને મીઠો લાગે એવો શબ્દ કરવાવાળા ભ્રમરનો ઉપકાર જાણે કરતા હોય એવી બુદ્ધિથી ઝાડ હલાવીને પાડેલાં ફુલ વડે મદના જળને વધારે સુગંધવાળું કરે છે. ૪૩.

જે (હાથીઓ) પોતાના શરીરના ભારથી ગળક થતી પૃથ્વીને જાણે ઉંચા પર્વતો જેવા પોતે ઉપાડી રાખતા હોય એમ મદને લીધે મીચેલી આંખવાળા કાંઈક મીઠામાં ઉપાડેલી સુંઢવાળા થઈને ચાલતા થકા દેખાય છે. ૪૪.

(એવા) તેના મોટા હાથીઓ રણરૂપી સમુદ્રને ડોળી. નાંખવામાં ઉગ્ર પર્વતો હોય એવા જેની ઉપર યોદ્ધાઓ બેઠા છે, અને જેની સંખ્યા નથી એવા તે ઘણી મોટી શોભા ધારણ કરે છે. ૪૫.

વજ્ર જેવા કઠિન લોહાથી બાંધેલા બખતરવાળા અને બાણના કટકાઓથી કાંટા ભરાઈ ગયા હોય એવા જેના રથના જૂથ પોતાના સ્થાનની ફરશબંધી જમીનની પેઠે સંગ્રામની બાણ ફેંકવા લાયક જમીનને ઠેકી જાય છે. ૪૬.

વા નાંખવામાં ચંચળ એવાં પૂંછડાંના હાલવાથી નીકળતા પવનના સમૂહ વચ્ચે આવેલો પવન (રથે) ઉતાવળી ચાલથી જીતી લીધો છે, તોપણ ન દેખી શકાય એવો છે માટે શરમાતો નથી. ૪૭.

પોતાના રથને ઉપાડવાને માટે પસંદ કરેલા ઘોડાઓની મણિમય પલાણુ ઉપર પ્રતિબિંબ* રૂપે બેઠેલા સૂર્ય પોતે તે ઉપર ચઢીને જાણે પરીક્ષા લીધી હોય. ૪૮.

અનુમાનમાં આણેલા દોડવાને લાયક એવો વેગ અને મોહાળી પૃથ્વી તે કેમ ન કરી એમ (મનમાં આણીને જે ઘોડા આકાશમાં (ચાલતાં) ફરકતી ખરી વડે જાણે બ્રહ્માને તરછોડતા હોય ? ૪૯.

જેના ઉપર અસવારો બેઠા છે અને જેને સહી રહેલાં સોનાનાં વિચિત્ર બખતર બાંધ્યાં છે એવા જેના ઘોડા પ્રત્યેક દિશામાં અગણિત પંક્તિઓ કરીને કયો સમારંભ ન કરે ? ૫૦.

તેની સેનાની કાળી શોભી રહેલી અને નિર્મળ તરવાર રૂપી લત્તાઓના સમૂહ વડે જાણે આકાશરૂપી પર્વતની તળેટી વેગવાળાં સૈકડો ઝરણાં ધારણ કરતી હોય શું એવી શોભે છે. ૫૧.

જણાએલાં મોરનાં પીઠાં રૂપી ધરેણાંની શોભાવાળી તેની ભાલાંની પંક્તિઓ, કાણુ માત્ર પણ શત્રુની સેનાના યોદ્ધાઓનાં માથાનાં મંડળોથી ખાલી નહીં એવી ક્યાં શોભા નથી પામતી. ૫૨.

* આંહી મૂળમાં પ્રતિફલન નિમાઃ પાઠ છે ત્યાં નિમાઃ ને બદલે નિમાત્ અથવા મિષાત્ હોવું જોઈએ.

અથવા બહુ અદ્ભુત (વાતો) કહેવાની શી જરૂર ? જગતમાં એક મહર્ષિ (રાજા) નું સૈન્ય રણના રસથી ચાલેલું તેને જોઈને કેના ચિત્તમાં (સંકલ્પ) વિકલ્પ પ્રવેશ નથી કરતો. ૫૩.

ઉદાર બાહુવાળા એ રાજપુત્ર (વિક્રમાંકદેવ)ની પાસે કમથી દ્રવિડનું સૈન્ય આવ્યું ત્યારે ઘણું દહાડે અપકાર કરવાનો વખત જેને મળ્યો છે એવો તે રાજા (સોમેન્દ્ર) પણ પાસે આવ્યો. ૫૪.

પ્રહે જેને ઝડપી લીધો હોય એવા (પોતાના) મ્હોટા ભાઈને લડવામાં સામે જોઈને જેની આંખ આંસથી ભરાઈ ગઈ છે, એવો વિક્રમાંકદેવ કાંઈને કાંઈ ઘણીવાર સુધી વિચારીને પછી આ પ્રમાણે જણાવતો હતો. ૫૫.
ઓહોહો ! આ અપકીર્તિ રૂપી ફળ દેનારું અનર્થનું બીજ અવિનય રૂપી રસના પૂરે ભરેલી વિરોધની સારણો વડે દુષ્ટ વિધિયે વાળ્યું છે. ૫૬.

કે જે હણુએલા ન્યાયવાળો આ મ્હારો મ્હોટો ભાઈ શત્રુની ઓથે આવ્યો છે તેને રણના મ્હોખરામાં ફરતો બાણો વડે કેમ વિચાર કર્યા વિના મ્હારે તેને વારવો ? ૫૭.

બાપની દોલતને પણ હું શત્રુ કરીને આંહી આવીને વસ્યો છે. તે હું હાલ આને કેમ હેરાન કરું. ઓહોહો ! આ મ્હોટો અનર્થ મ્હારા મનને પીડા કરે છે. ૫૮.

હું આંહીથી કાંઈક (કાળ) ખમી નીશરું, ગોત્ર વધ કરવાને આ મ્હારો બાહુ આગળ વધતો નથી. પરંતુ આ દુષ્ટ લોક મ્હારે માથે કાંઈક પણ અપયશ મુકીને રાજ થાય છે. ૫૯.

શુદ્ધ અંતઃકરણવાળો એ રાજપુત્ર એમ કલંક વગરની વાણી બોલીને યશ રૂપી ધનવાળા એમણે તેની પાસે ધીરે ધીરે વિનમણીનાં ક્યાં વચનો ન કહ્યાં. ૬૦.

તે તો સૈકડો સોગન વડે બધું પામીને અસત્ય વચનવાળો કુળ દૂષણપણાને પામ્યો. ક્ષણમાં મારવાની અતુકુળતા બોળે છે. મલિન બુદ્ધિ વાળાના કઠિન ચરિત્રને ધિક્કાર (હોળો.) ૬૧.

૧. આંહી મૂળમાં રવ છે ત્યાં જવ જોઈએ.

યશોનું વિરોધિ આ શું આવી બન્યું. સ્વર્ગમાં ગએલા મહારા પિતા શું કહેશે. એમ મનમાં આણીને નિદ્રા આવી ગએલા રાજપુત્ર (વિક્રમાંક-દેવ) ને શિવજીએ આજ્ઞા કરી. ૬૨.

હે વત્સ ! તુંને આંહી મ્હોટા દેવકાર્ય માટે મ્હેં ગુણવાન જાણીને અવતાર લેવરાવ્યો છે. શુદ્ધ ધૈર્યના ધામરૂપ તાહારે મન આમ કેમ વિકલ્પના હીડોળામાં વ્યર્થ હીંચકા ખાય છે. ૬૩.

તારા મ્હોટા ભાઈમાં મોહ પામવા માટે હાલ તલ જેટલું પણ સાંડે નથી, આ જગતમાં જેણે ધણું પાપ કર્યો હોય તેનો આગળનો પણ પુણ્યનો સંધરો નાશ પામે છે. ૬૪.

તો આંહી ભુવન મહોત્સવમાં શત્રુઓને મારવામાં ઉત્તમ ધનુષ્યવાળો થા, વાડ ત્હારી પૃથ્વીમાં આ સ્થિતિ ધર્મ વિરોધિઓને મારવા માટે છે એ કેમ સંભારતો નથી ? ૬૫.

જગતનું ભરણ કરનાર ગિરિજના પતિની એવી વાણી સાંભળીને એ જાગી ગયો. આ ચંદ્ર મૌલીનું વચન ઉલ્લંઘી ન શકાય એમ રણના કર્મમાં નિશ્ચય કરતો હવો. ૬૬.

પ્રહાર કરવાને તૈયાર થઈ રહેલાં અને બંને બાજુથી ફેલાતાં જતાં બંને સૈન્યને જોઈને તેણે ઘટિત સંગ્રામનો ભોગ લેવાના લોભથી જેમાં રવાનાં ઉભાં થયાં છે એવા એ ભુજ તરફ વારંવાર જોયું. ૬૭.

એ ઉગ્ર પ્રતાપવાળો અને જેણે વીરપુરુષોએ કરેલા મૃદંગના ધીરા નાદ સાંભળ્યા છે એવો તે મંથાચળની ઉપર જેમ તેમ મદવાળા હાથી ઉપર ચઢીને વેગથી શત્રુની સેના રૂપી સમુદ્રને ડહોળવા લાગ્યો. ૬૮.

તે પછી હું પેહેલો, હું પેહેલો એ રીતે દોડતાં તેઓનાં સૈન્યની સાથે આનું સૈન્ય એ મ્હોટા નદના જળની સાથે જેમ સમુદ્રનું જળ મળે તેમ ભેળ્યું. ૬૯.

પડતી કાળી પતાકા વડે (તે રૂપ) મુખને ધ્વજ રૂપ ગરડ ચુંબન કરતો થકો, મ્હોમાં પકડેલો જેણે સર્પ છે એવા ગરડનું આદર્ય કરતો હવો, ૭૦.

ઉંચાં મોતીનો મુગટ ન્યાં દર્શાય છે એવા હાથીના મસ્તક રૂપી સ્થળનો સંગ પામીને હાથીના ધ્વજથી ભ્રષ્ટ થયેલો સિંહ ખરેખરા સિંહની લીલા પામ્યો. ૭૧.

લોહીની નદીમાં જેમ તેમ પડીને હરફર કરતાં નિશાન રૂપી મત્સ્યોએ દેવતાની સ્ત્રીઓનાં નેત્રોને બનાવટી નહિ એવાં મત્સ્યોની બ્રાંતિવાળાં કરી દીધાં. ૭૨.

રૂધિરના જમાવથી થયેલા ગારા વડે અતિ દુર્ગમતા પામેલી રણુ ભુમિમાં તેણે આલંબનની ગરજ ન રહે એવું દેવતાની સ્ત્રીઓનું જવું પ્રિય કીધું. ૭૩.

ધણુ ધા વાગીને મૂચ્છા પામેલો માવધ પોતાના હાથીના પુંછડાના પવનથી શુદ્ધિ પામીને સામાવાળાના યોદ્ધાએ પાડ્યો છે છતાં એ મારનારનું વેર ન વાળી શકવાથી પશ્ચાત્તાપ પામ્યો. ૭૪.

એક યોદ્ધા પોતાની આગળ થએલું શત્રુવીર ચૂડામણિનું દલન તેથી ઉત્પન્ન થએલી રજ પોતાની આંખમાં પડી, જે તેને હાથીના દંતોશળથી ફાટેલી પોતાની છાતીમાંથી નીકળેલી રૂધિરની અંજળી છાંટીને કાઢાડી નાંખી. ૭૫.

અન્ય યોદ્ધા મ્હોટા લડાઈના સંકટમાં શત્રુ યોદ્ધાને મારવાને લીધે જેનાં હથીયાર ખુટી ગયાં છે ને જેણે અગણિત મરણુ કર્યા છે તે વેગથી પ્રવેશ કરીને તેણે શત્રુના હાથમાંથી તરવાર ખેંચી લીધી. ૭૬.

વળી કોક યોદ્ધા પ્રાણુ જવાને તૈયાર થઈ ગયા છે તોપણ અંદર પેશીને તેણે શત્રુ યોદ્ધાના માથામાં લાત મારી અને તેથી જન્મનું ફળ મળ્યું એમ માનતો હવો. મ્હોટા પુરૂષોને યશમાં પ્રીતિ હોય છે, દેહના પીંડામાં નથી હોતી. ૭૭.

કોક યોદ્ધા શત્રુને કાંટા વગરનો જેમને પોતે છુટી ગએલા અખતર-વાળો છતાં ફરવા લાગો. વિમળ યશની લાલસાવાળા પુરૂષો ખળ પુરૂષનો થોડો અવકાશ પણ રહેવા દેતા નથી. ૭૮.

રૂધિરે ભરેલાં કપાળની પંકિતમાં મદવાળો હાથી પ્રવેશ કરીને પોતાના કાન ફડફડાવીને જાણે આવેલા કાળનું પાન પાત્રમાં રહેલું આસવને ઠંડું કરતો હોય થું. ૭૯.

તરવારથી કપાએલો હાથીના કાનરૂપી પડીયો તે કપાળની છીપ ઉપર પડ્યો તે સંગ્રામ ભૂમિમાં કાળને મદિરા પીવાના ચપકના ઢાંકણાની શોભાને પામ્યો. ૮૦.

નિયમ વગરની વિજય લક્ષ્મી માટે ઘણા વખતથી ચાલેલા તે મોહોટા સંગ્રામના પ્રબંધમાં શત્રુ યોદ્ધાનું કપાળ ફાડવા સારૂ રાજપુત્રે હાથી ચલાવ્યો. ૮૧.

તે ક્ષણ ઉંચા ફડફડતા પતાકાવાળા દ્રવિડના સૈન્યમાં ફર્યો અને ક્ષણ મોહોટાભાષના સૈન્યમાં ફર્યો. એ (વિક્રમાંકંદેવ) રણપૃથ્વીમાં જ્યાં જ્યાં ફર્યો ત્યાં ત્યાં શત્રુના યશને પીવા લાગ્યો. ૮૨.

તેનો હાથી પગવડે મોહોટાં કપાળ કચરે છે તે વખતે જેને ઠામ નથી મળી શકતાં એવી પિશાચની સ્ત્રીઓની યોદ્ધાઓના રૂધિર રૂપી મદિરા પીવાની ક્રીડા તેણે વીંખી નાંખી. ૮૩.

સુગંધી કમળની કળીમાં ક્રીડા કરવામાં આસક્ત એવી લક્ષ્મી શત્રુ ઉપર પગ મુકે છે તેથી તે રાજપુત્રની તરવારની રેખા તે જાણે ભ્રમરની પંક્તિ તેને ચુંબન કરતી હોય એમ જણાય છે. ૮૪.

યમરાજની પાનલીલાની નકલ કરનારી પાનલીલામાં પાનપાત્રરૂપ કપાળરૂપી છીપમાં હાથીના દાંતની હારની હાર પડીને ઠુંગા સારૂ જાણે મૂળા મુક્યા હોય એવી શોભા ધારણ કરે છે. ૮૫.

ચંચળ બાણરૂપી કટાક્ષની હાર વડે બે રાજને વશ કરતી રાજ્યલક્ષ્મી નૃપપુત્રે સંગ્રામરૂપી આગેવાન રંગભૂમિમાં ઘણીવાર સુધી નચાવી. ૮૬.

ત્રિભુવનને ભયંકર લાગનારા ભુજવાળા રાજપુત્રનાં વજ્ર સરખાં સજેલાં બાણોથી ભેદાએલા હાથી ઉપર બેઠેલા શત્રુના વીરો જાણે પ્રણામ કરતા હોય એમ સામા પડે છે. ૮૭.

શત્રુ સેનાના યોદ્ધાઓના મુખરૂપી કમળને કચરવાની ક્રીડા કરતો એનો હાથી રણરૂપી તળાવને લક્ષ્મીએ હાથમાં ધરેલા કમળની કળીવાળું કરી મેલ્યું. ૮૮.

યોદ્ધાઓની ખોપરીઓ હાથમાં ધારેલી છે એવું, હાથીની ઘટાનાં ભયંકર હાડકાનો ઢગલો જેના ખોળામાં પડ્યો છે એવું, કાળે ખાતાં વધેલામ

પ્રીતિ રાખનારં, અને હજારો શિવા (શીયાલડી અને ચંડિકા) ને યોગ્ય એવું વિશાળ રણુ કરી મુક્યું. ૮૬.

પ્રતાપ વાળાનું પદ ધારણ કરનારને વધારે ખીજું શું હોય તેણે રાજની જોડને ભાગી નાંખી (જેમાં) દ્રવિડ પતિ ક્યાંક ભાગી ગયો, અને સોમદેવ બંધન ગૃહમાં દાખલ થયો. ૮૭.

એ બંનેનાં પ્રતાપ અને રાજલક્ષ્મી તે (વિક્રમાંકદેવ) ના ચરણ દ્વયમાં લોટી પડ્યાં. ત્રિભુવનમાં પૂજનીય બાહુના પરાક્રમ અને પૈસાની સમૃદ્ધિવાળાને શું અસાધ્ય છે. ૮૮.

સંગ્રામ દેવીની પૂજા જેણે કરી છે અને બંને રાજની લક્ષ્મીએ જેનો અંગીકાર કર્યો છે, એવો એ (વિક્રમાંકદેવ) બખતર ઢીલું કરેલું છે એવો તે જેને કાંઈ પોતાનું કટક પડ્યું છે, તે તુંગભદ્રા નદી તરફ ચાલ્યો. ૮૯.

મોટા ભાઈને આ બધું પાછું આપી દેવાની જેની મુદ્ધિ થઈ છે, એવાને શિવજીએ ક્રોધવડે અશરીરી વાણી વડે મનાઈ કરી. ૯૦.

મુખ વડે ઓળખાતાં એવાં રાજહંસોની રચના વડે જાણે કમજો શંખ વગાડતાં હોય તેવે વખતે, અને પ્રતિબિંબિત સૂર્યને બહાને ઘડી વડે જાણે નદી લગ્ન વેળા સાધતી હોય તેવે વખતે— ૯૧.

અતિ ઠંડાપણાને લીધે વાયુ આસક્તિ વડે કુલ નદીનાં પાણી જાણે કેમ ધારણ કરી રહ્યા હોય તેવે વખતે અને પવનને ભેળા કરેલા છાંટાને બહાને આકાશ જાણે કે ગંગાનું જળ છાંટતું હોય તેવે વખતે— ૯૨.

અતિ સ્વચ્છપણાને લીધે દીશાનાં મુખ કેતકી રૂપી મિત્રને પામેલાં છે તેથી જાણે કેમ હસતા હોય એવે વખતે અને આખા જગતનાં મન હર્ષના અવસરને લીધે જાણે કેમ ઉત્સાહવાળાં બન્યાં હોય તેવે વખતે— ૯૩.

મોટા હાથીઓ ગર્જના કરતા જાણે ગંભીર દુંદુભિના શબ્દ કરી રહ્યા હોય તેવે વખતે અને જ્યારે ઘોડાઓ દરેક દિશામાં ઘાડા શંખના નાદ જેવા મનોહર હર્ષભર્યા હણહણાટ કરી રહ્યા છે ત્યારે— ૯૪.

આકાશમાં દેવતાઈ દુંદુભિના નાદ પ્રસરી રહ્યા છે, ઘણીનો લાલ થવાથી પૃથ્વીનો પરિતાપ દૂર થયો છે, તે સમયે ઘણી મુદતથી ચિત્તને પીંજનારા ચૌલુક્ય લક્ષ્મીના કલેશને હરી લેનારો અભિષેક વિક્રમાંકદેવ પામ્યો. ૯૮.

શ્રી ચાલુક્ય રાજપુત્રે ત્યાંજ^૧ સારે દિવસે અતિ કરુણા વડે નાનેરા ભાષને મ્હોટી લક્ષ્મીનું પાત્ર બનાવ્યો. જેના ઘરમાં પરાક્રમ રૂપી ધન વડે વેચાતી લીધેલી આ લક્ષ્મી ખરેખર દાસી છે, એવા રાજાઓને આશ્રિતોનું પોષણ કરવામાં શું દુર્ઘટ છે. ૯૯.

ધૃતિ શ્રી ત્રિભુવન મલ્લદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટ શ્રી બિલ્હણના કરેલા વિક્રમાંકદેવચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્તના કરેલ ગુજરાતી ગદ્ય ભાષાંતરમાં છટ્ટો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

૧ બુલર કહે છે કે તેને 'વનવાલ' નો સુખો બનાવ્યો અને તેના પ્રમાણમાં ૧૪ માં સર્ગનો ૪ થો શ્લોક આપે છે.

સર્ગ ૭ મો.

તે તમામ મુકી દેવા યોગ્ય શત્રુઓને પણ હણનારો અને મનોરથ પરિપૂર્ણ થવાથી યુદ્ધમાં મળ માનનારાએ ફરીફરીને દિશાઓમાં દિગ્ગજ બાકી રહ્યા એવી કરી. ૧.

રાજાઓનું મંડળ સમાપ્તિ પામ્યું ત્યારે ચાપદંડને ખોલીશ્પી બંદીખાનામાં જોણે પુર્યો છે એવો એ (વિક્રમાંકદેવ) ચોલદેશના પ્રતાપને ફરીથી ઠંડો કરી નાંખીને ક્રમે કરીને કલ્યાણમાં પેઠો. ૨.

એવા તાકડામાં કામદેવના બાણનો મિત્ર, વેલશ્પી સ્ત્રીને નચાવનારો સૂત્રધાર, કાયલના પંચમ સ્વરનું સ્થાન બતાવનાર, અને શૃંગારનો ભાઈ એવો વસંતઋતુ પ્રગટી નીકળ્યો. ૩.

વાયુ બધા શું શીત ઋતુના ભયથી ચંદન પર્વતની ગુફાની સીમમાં પેશી ગયા હતા કે જે હિમનો નાશ થયે તેમાંથી રાતે અને દિવસે નીકળ્યા કરે છે તે. ૪.

પવનનું ભક્ષણ કરનારા સર્પોને તેને રહેવાના સ્થાનનું દાન દેવા સાંર જાણે કાપ કરીને ચંદન પર્વતના કુંજમાંથી નીકળીને વાયુઓ ઉત્તર દિશામાં જતા હોય. ૫.

રથે રહેલા ઘોડા ઘરડા થઈ જવાથી તેને બદલવા સાંર જાણે ઉત્તમ ઘોડાની ઉત્પત્તિ (નું) સ્થાન (એવી) ઉત્તર દિશામાં સૂર્ય જતો હોય! ૬.

અહો ! કેરલ દેશના વાયુને વસંતની સાથે કાંઈક કુદરતી ભક્તિ જણાય છે કે જે લાંબો માર્ગ વટોળીને બધે ઠેકાણે તેનો નોકર થઈને રહે છે તે. ૭.

ચંદનના પર્વતની ગુફાના બારને પાટય આડી દઈ દેવી જોઈએ, કેમકે વિયોગિનીને કાંટા સરખો એ વાયુ જેલનો ઘણી મુદત સુધી વાંકેફગાર થાઓ. (જેલમાં પુરાઈ રહો.) ૮.

હે સખી ! તારે દક્ષિણ તરફના વાયુને કઠણ વચનો વડે અપમાન પમાડવો નહિ. કેમકે (નહિંતર) તે કાપના નીસાસાના પવન વડે જડો થશે અને ઉતો થઈ જશે. ૯.

એ દક્ષિણના વાયુને તેનું મૃગ (વાહન) બાણ વડે મારીને એના મુસાફરી અળસાવવી એમ ચંદનના પર્વતની ગુફામાં રહેનારા ભીલ્લના રાજાને પ્રાર્થના કરવી જોઈએ. ૧૦.

અથવા છે રહી, વ્યર્થ છે એ દીનતા; કેમકે ભીલ્લ લોકોને વાયુ સાથે વેર કરવું પોસાશે નહીં કેમકે કેલિના પ્રસંગમાં તે ભીલડીયોનો કામ દેવનો કલેશ મટાડે છે. ૧૧.

ચંદનના વાયુનો દુરાગ્રહ છે કે જે અન્ય ઋતુથી અવગો રહે છે તેને લીધે ચંદ્રોદય વડે જેમ શરદઋતુનો પ્રદોષ કાળ અસહ્ય થાય છે તેમ વસંત પણ અતિ અસહ્ય થાય છે. ૧૨.

એ તે વિયોગિનીનું પાપ કે દક્ષિણના વાયુની સમજણ ? કે જે એ દિશા ભૂલી જઈને કદી પણ ચંદન પર્વતની પછવાડે થઈને જતો નથી તે ? ૧૩.

એ રીતે ફેલાતી સુગંધથી પુષ્ટ થએલા મલયના વાયુવડે ભોઈરામાં આંખ વીંચીને પડેલી પ્રિયને ઇચ્છનારી સ્ત્રીઓના પ્રલાપ ધણા વખત સુધી થાય છે. ૧૪.

કામદેવરૂપી દેવનું વિમાન, રસ રૂપી રાજાની મેહરબાની (અથવા પ્રસન્નતા અને વસંતનું સર્વ ઋતુનાથી વિશેષ ચિહ્ન એવી સ્ત્રીઓના હીંડોળાની ગમત શોભે છે. ૧૫.

હીંચકામાં ખેડેલાં વહુવારૂઓના નિતંબના ભારે જતાં આવતાં હીંચકાનાં દોરડાં જે તુટતાં નથી તે કામદેવની ભાગ્યશક્તિ છે. ૧૬.

હીંચકામાં હાલતી પુરસ્ત્રીઓને ભેળાં મળીને વારંવાર જોતાં માણસોની ઉપર, કામદેવ, લક્ષ્યને બહુ મેદાન છે તેથી ન ચુકાય એવાં બાણો વડે વર્ષે છે. ૧૭.

હીંચકાની મજા વડે વિલાસવાળા સ્ત્રીઓ ધણે દૂર જઈને વળી પાછી વળે છે તેથી આકાશરૂપી આંગણામાં હોવાથી અર્ધી મજા (હીંચકાખાઈને) દેવતાની સ્ત્રીઓની ભોગવે છે. ૧૮.

વિલાસના હીંચકાનું પાટીયું નિતંબ વિસ્તારને લીધે બધું ભરાઈ જાય છે તેથી સ્ત્રીની ચારે તરફ ધનુષ સંકોડીને કામદેવ પેશી શકે છે. ૧૯.

હીંચકા ક્રુદ્ધતા હોય તે વખતે જે સ્ત્રીઓની સુંદરતા ખીલી રહે છે તેનું વર્ણન તો જે કામદેવ મેહેરખાનીથી કવિત્વ જાણુતો હોય તો તે કરી શકે. ૨૦.

હીંચકામાં સ્ત્રીઓનું જે હિંચકયું, જે મોગરાનાં પુલ અને જે લવિંગનો વાયુ એ (બધી) જગતને મોહ પમાડવા માટે દીક્ષા લીધેલા કામદેવના શરીરની મુખ્ય સંપત્તિ છે. ૨૧.

પગ લાંબા કરીને હીંચકામાં હીંચકતી અને જેનાં વસ્ત્રના છેડા ઉડી રહ્યા છે એવી સ્ત્રીઓનું જે જોવાનું મનોરથમાં પણ ન આવી શકે તે તરુણ પુરુષો જોઈ શકે છે. (આ વર્ણન ગુલ્લ લાગોને માટે હશે.) ૨૩.

દૂર સુધી ઉંચે ચઢીને ફરી પાછી હેઠે આવતી સ્ત્રીઓ નિતંબ લાગની જડતા દૂર થયે હીંચકાની મજા વડે શ્રમને જે જીતી શકી છે તેથી પુરુષપણું પામવામાં ઉત્કર્ષ મેળવ્યો. ૨૩.

સ્ત્રીઓના કુચ સ્થળથી દબાઈ જાય છે અને પાછો શ્વાસના વાયુથી જીવતો થાય છે એવો મલય વાયુ વધુ કલેશ ભોગવે છે તેથી કામદેવના નોકરોમાં માન્ય થઈ પડ્યો છે. ૨૪.

વાગતાં લંગરવાળી સ્ત્રીઓ વડે વિલાસના હીંચકા જે પુરાઈ જાય છે તેણે જાણે ઉજડ હતી એવી કામદેવની રાજધાનીને વસંતઋતુ વસ્તી વાળી કરી મુકે છે. ૨૫.

સ્ત્રીઓની હીંચકાની ગમ્મતમાં ફેરલ દેશનો વાયુ મુખ ચુંબે છે, વસ્ત્ર ખેંચે છે, અને ઘણીવાર સુધી નિતંબ રૂપી બિંબમાં વિસામો લે છે એમ તે નિરંકુશ થયો છે. ૨૬.

હીંચકાની મજા મહાલતી સ્ત્રીઓના ગીતમાં વનમાં વસનારી કાયલો શું શિષ્યલાવ પામી છે કે જે અવ્યક્ત પંચમ રાગની ચતુરાઈ પામી તે. ૨૭.

નિલ વનદેવીના સંગથી નજરખાગમાં રહેનારાં પક્ષીઓ વિલાસવાળી સ્ત્રીઓના હીંચકા ઉપર ખેશીને તેણી સાથે બેઘડક હીંચે છે. ૨૮.

બે હાથવડે મજાજુત હીંચકાનાં દોરડાં. જેણે પકડ્યાં છે એવી સ્ત્રીઓનાં ખુલ્લાં થઈ જતાં અને બંધ છૂટી જતાં એવાં રેશમી વસ્ત્રની અંદર રહેલા પેકુના લાગ ઉપર કાંઈક કામદેવ ખીલી નીકળે છે. ૨૯.

ઉતાવળા આવેલા પ્રિયોના બાહુ રૂપી પાશે વિયોગિનીનાં કંઠ રૂંધાઇ
ગયાં છે તેથી યમની પાશને વૃથા બોલાવનારો વસંત લતાઓથી હાસ્ય
પામ્યો. ૩૦.

પાંદડાં અથવા પાલવથી પવન નાંખવાનું બંધ રાખવું અને પવન
વગરના મકાનમાં રાખવું (એ બંને) વિયોગિનીની મૂર્છાના પ્રબંધમાં તે
ઉતારવાનો એક નવો રસ્તો છે. ૩૧.

ક્રીડાનાં પોપટો અતિ હર્ષથી કોયલના શબ્દનું અનુકરણ કરે છે તેથી
તેને વિયોગિનીયો છોડી મુકે છે. વખતે ગુણીના ગુણ રંગુણને માટે (ગુણ
કરાવનારા) થાય છે. ૩૨.

હિમનો અવસર ગયો એમ બહાર રહેલા ભ્રમરોના શબ્દથી સાંભ-
ળાને જાણે એ વર્ષની કન્યાના મુખના સરખી કામળ કાંતિવાળું કમળ
ગારાના ઉદરમાંથી પ્રગટ થયું. ૩૩.

નવા દાંત પુટી નીકળવા તેના જેવું સુંદર ડોલરનાં પુલની કળીનું
નિકળવું તે વડે વનસ્થળીના ખોળામાં બેઠેલો બાળ વસંત કોઈ પ્રકારની
શોભા ધરે છે. ૩૪.

સુગંધિ શ્વાસ જેમાં બહાર નીકળે તેની પેઠે વારંવાર અતિશય વાતા
દક્ષિણના પવનવડે પુલરૂપી હાસ્ય અને દંતુડીવાળું ગભરૂ વસંતનું મુખ એ
વનશ્રી જાણે ચુંબતી હોય. ૩૫.

પૃથ્વીરૂપ પાટી ઉપર (પડેલી) પુલની રજ તેમાં ભ્રમરીના પગની
પંક્તિની છાપ પડેલી છે તેથી તે ક્રમથી લીપી જ્ઞાન માટે જેણે અવસર
લીધો છે એવા વસંતની જાણે અક્ષરમાળા વડે શોભતી હોય તેમ શોભે છે. ૩૬.

ઝાડની ઉપર રહી છે, પુલના ઉકરડાની રજના પુંજમાં લોટે છે,
લતાનાં પુલરૂપી લુગડાં ખેંચે છે (એ રીતે) વનની સાથે ક્રીડા કરતો
વસંત શું નથી કરતો. ૩૭.

૧ એટલે પ્રિયના હાથથીજ કંઠ રૂંધાણો એટલે યમના પાશની જરૂર પડી નહિ;
તે બોલાવનાર વસંતને લતાઓ હસે છે.

૨ બંધનમાંથી છુટવું તે.

કળીરૂપી સ્તનવાળી લતારૂપી વહુને કુંપળારૂપી હોઠ આપવામાં (ચુંબન કરવામાં) ડહો, અને ઉન્મત્ત ભ્રમરરૂપ બંદી જનોએ ગાયેલી કીર્તિવાળો વસંત તરણાવસ્થામાં રહ્યો. ૩૮.

લીલા સહિત કામદેવના સામ્રાજ્યનો ભાર ન્યારે અંગીકાર કર્યો ત્યારે વસંતનો એક અવિચ્છિન્ન હાથ લવિંગનો વાયુ છે અને બીજો કાય-લનો પંચમરાગ થયો. ૩૯.

દક્ષિણ વાયુએ પગલે પગલે પુલની રજના જથ્થાના ઢગલા ને કર્યો છે તે તેના વસંતરૂપી હાથીને સુવાને માટે ધૂળની પથારી કરવાને માટે જાણે તેમ કરતો હોય. ૪૦.

વળગેલા ભ્રમરના શબ્દથી ભરાઈ રહેલું ડોલરનું નવું પુલ તે વસંત માસના જન્મોત્સવમાં મંગળના શંખની લીલા ધારણ કરે છે. ૪૧.

હિમઋતુ ગયા પછી ઉનાશથી ખેદ પામેલો મલયાચળ ખરેખર શીતોપચાર સેવે છે કે જેથી વીંજણાની ઉપમાને પામેલાં ચંદનપત્રોનો પવન વાય છે. ૪૨.

કામળ હૃદયવાળી સ્ત્રીઓના મનમાંથી ઉત્પન્ન થઈને ગાનના વેગે ભાગેલા કામદેવને જાણે જીવતો પકડવા માટે વાયુ તેની પછવાડે દિશાના મુખોમાં ભટકે છે. ૪૩.

લીલાનો અસ્પષ્ટાક્ષરવાળો પંચમરાગ ને વિયોગિનીઓના કંઠમાં પર-વશ થયો થકો લોટે છે તેણેજ કામદેવનું કામ કર્યું. કાયલના પંચમનાદને તો પુણ્યવડે યશ (પ્રાપ્ત) થયો. એટલે કામિનીના કંઠના નાદેજ કામદેવનું કાર્ય સિદ્ધ થયું. ૪૪.

પ્યાદ્મઓને ચાલવા સારું (સંવર્ગણ ?) ચંપાના પુલના ઢગલાની રચના વડે સ્મર રાજનો સામંત વસંત જાણે હેમ પાથરતો હોય. ૪૫.

આંખાના ઝાડની મંજરી (મહોર) માં ફરે છે, નાના પ્રકારની ક-ગિનાં મુખ ચુંબે છે જાણે સ્ત્રીયારાજ્યના મધ્યમાં રહ્યા હોય એવો ભ્રમર ક્ષણ માત્ર પણ સ્થિર થઈ શકતો નથી. ૪૬.

૧. મૂળમાં ક્ષણમેવમેવ છે ત્યાં ક્ષણમાત્રમેવ હોય તો સારું.

જેનો હાથ પરસ્પર ક્રીડા સમયે ભુજબંધ કરવામાં ત્રૈલોક્યમાં વિ-
લાસિઓનો આદિશુર અને આસુપાલાના પાંદડાંરૂપ હાથને હલકો પાડી
નાંખનાર એવા કામદેવને કોઈ સામો લડવૈયો મળતો નથી. ૪૭.

આસુપાલો, પુરસ્વીના કાગળાની સુરાનો બોલશ્રીના વૃક્ષનો અલિલાપ
જેનો થકા, પ્રિયાના પાદ તળનો પ્રહાર જેને પ્રિય છે એવા પોતાને અદ્વ
વ્યસનવાળો જાણે છે. ૪૮.

કોયલના મનોહર નાદનો પ્રથમથીજ અલિલાપવાળો વસંત, રણુકાટ
કરતા ભ્રમરની પંક્તિરૂપ જેનાં કંકણ છે એવા આંખાના વૃક્ષની પંક્તિરૂપ
ભુજના પાંજરા વડે (પોતાના) મિત્ર કામને આલિંગે છે. ૪૯.

ઉઝડેલાં અને હારદોર ગોઠવાએલાં ચંપાનાં ફુલ વડે વિલાસના બગીચા
જાણે વિયોગિની સ્ત્રીઓના કાળીયા કરી ગયા હોય તેથી જાણે તેના સોનાના
કંદોરા પ્રકાશી રહ્યા હોય એવા શોભે છે. ૫૦.

વિયોગિની સ્ત્રીઓએ મર્મસ્થાનની પીડાથી આશ્ચર્ય વડે ધુમરી ખાતા
માથા ઉપર ઉજળતાં કુંડળની ભ્રાંતિથી જાણે શબ્દની સરખાઇને લીધે
જાણે કોયલના કંઠમાં પાશ નાંખી હોય. ૫૧.

ઉગતા કેસુડાનાં ફુલ (કળી) રૂપ જેમાં આર (મહોટી સોઇ) છે
એવો અને લીલા સહિત હલાવેલી ડાળરૂપ જેને પરોણો છે એવો દક્ષિણ
દિશાનો વાયુ વિયોગિ જનોને નિયમમાં રાખવા સાર કામદેવની આજ્ઞાથી
તૈયાર થયો. ૫૨.

વૃક્ષોરૂપી યોદ્ધાઓ પુષ્પોરૂપી બાણો ઉપરાઉપર વરસાવે છે તેવે વખતે
વસંતરૂપી મદોન્મત્ત હાથી ઉપર બેઠેલો કામદેવરૂપી રાજા પ્રૌઢ થયો. ૫૩.

સોંપાતાં (અર્પણ કરાતાં) એવાં અહલુત ફુલનાં (ફુલરૂપી) અસ્ત્રો
વડે વનને ચિત્રવિચિત્ર કરી નાંખનાર વસંત વડે દોરી ચડાવેલા ધનુષ-
વાળો કામદેવ છે છતાં પણ તેણે ભાથાના ભાર તરફ મહો ફેરવ્યું. ૫૪.

૧. પોતાના અને કોયલના શબ્દ સરખા છે માટે.

૨. ગાડીવાન જેમ પરોણા તથા આરથી બળદને નિયમમાં રાખે છે તેમ.

૩. ઉકંઠિત.

શુંગારવાળી સ્ત્રીઓએ ધોએલા દાંતની પંક્તિની ઉચ્છંખલપણે ઉછ-
ળતી કાંતિએ જાણે ચંદ્રમા ધોવાણો હોય તેથીજ જાણે તેનાં કિરણો નિંદા
ન થાય એવી રીતનું સ્વચ્છપણું હજવે હજવે પામ્યાં હોય શું? ૫૫.

હે વસંત ! તું જો કામદેવનો મિત્ર છે તો તે અંગ વગરનો છે અને
તું કેમ અવિચ્છિન્ન અંગવાળો છે ? પણ ત્હારા અંતરમાં રહેલું જાણ્યું
(કે તું) જહાનો કાહાડીને વિયોગિનીના નાશ સાડ આપ્યો છે. ૫૬.

હે વસંત ? પ્રિયથી જે ખંડિતા* થયેલી છે તેનાં અખંડ પાપો વડે
તથા વિયોગી વર્ગનો ક્ષય કરવામાં જે તે દીક્ષા લીધેલી છે તેથી નક્કી તું
મહા પાતકી છે એમ તર્ક કરીને શિવજીના નેત્રનો અગ્નિ તારો સ્પર્શ
કરતો નથી. ૫૭.

શિવજીની સાથેની લડાઈમાં કામદેવને છોડીને ક્ષત્રીઓને ન છાજે
એમ તું અવળું મહો કરીને ભાગી ગયો. હે ચંડાળ વસંત ! હવે તું એ
છિન્નાંગ થએલાની આગળ આંહી શું ઉભો છે ? ૫૮.

મહાપાતકિ કોયલોને ત્હારો સંગ આંહી (નો આંહી) જ ફળવાન
થયો, કે જે અર્ધ બળેલ ઉંખાડીયાના જેવા કાળા દેહવાળી થઇને લોકની
ખહાર* કરે છે. ૫૯.

હે વસંત ! તું દીઠેલા દોષવાળો છતાં પણ જે પાછો (તું) કામદેવે
સંધર્યો તેનું કારણ સાંભળ. સ્ત્રી વધનું પાપ સ્વીકારીને કાષ્ટએ એ ભાર
(ઉપાડવો) કબુલ કર્યો નહીં. ૬૦.

એ રીતના વિયોગના જ્વરથી જર્જર થએલી, અને વસંત માસની
સમૃદ્ધિથી ઉદ્વેગ પામેલી સ્ત્રીઓનાં વસંત ઋતુ ઉપર વિચિત્ર પ્રકારની
ઉક્તિનાં ચરિત્રો વારંવાર થાય છે. ૬૧.

જેણે માન છોડી દીધું છે એવી સ્ત્રીઓએ ડહાપણથી વિમુખપણાને
ગંભીરતા અને અન્ય સ્ત્રીના દાંતના ડાઘને સૌભાગ્ય એમ જીવાનોના દોષને
ગુણજ માન્યો. ૬૨.

* તે નામની એક નાયકા જે પોતાનો નાયક ખીજ યુવતી સાથે લાણ પડેલો
જોઈ ધખ્યો કરે છે. (શ. ચિ.).

x કોયલ જે ગ્રામ્ય પક્ષી નથી તે.

માનની ગાંધ્ય છોડવા સાર અધે ઠેકાણે કાયલોને કહી દીધું, અને ક્રીડા કરવામાં દક્ષિણના પવનોને ઉપરી ઠરાવ્યા, ત્રણ જગતમાં વિરહરૂપ વિદ્યને મટાડવામાં ઉત્સુક એવા કામદેવના ચક્રવર્તીપણાનો કારભારીx વસંત ઋતુ અસાધ્ય કર્મ સાધવામાં તૈયાર થયો છે. ૬૩.

ભ્રમરોને ક્રીડાનું સ્નાન કરવા લાયક પુષ્પમાં મધુ ઉત્પન્ન થયું, કાયલના કંઠરૂપી ક્રોતરમાં પંચમરાગ સ્થિરપણું ભોગવે છે. એક છત્રે જગતનો જય મેળવવાની ઇચ્છાવાળા કામદેવનો ત્રૈલોક્યને જીતી શકે એવો વસંત આશ્ચર્યકારક રીતે અકસ્માત યોદ્ધા થયો. ૬૪.

જગતના વિયોગિ વર્ગને દુઃખી નાંખવામાં પ્રતિષ્ઠિત થયેલા ભ્રમરરૂપી ભાટોએ શૃંગાર રસના મિત્ર એવા વસંત ઋતુનાં જાણે બિરહ (વખાણ) બોલવા માંડ્યાં. ત્રૈલોક્યના માનનો આગ્રહ ચોરી લેનારો કાયલનો નાદ (થવા માંડ્યો). હવે વધારેમાં જો કામદેવ પોતાનું પુલનું ધનુષ કંપાવે તો. ૬૫.

બોલતી^૧ કાયલથી કાપાયમાન થઈને (તે અટકાવવા સાર) ગલોલ મારવાનું શીખે છે, ચંદનના પવનના વાયુથી ખેદ પામીને મલયમાં દાવાનળની આકાંક્ષા રાખે છે અને વળી દુષ્ટ મનવાળી થઈને કામની સાથેની વસંતની મિત્રાઈ ત્રોડવાનું બોલે છે. તું જ્યારે દુર્લભ થઈ પડ્યો છે ત્યારે સખી કયી કયી વાયડાઈ કરવાને નથી દોડતી. ૬૬.

વસંત જ્યારે કામદેવનો મિત્ર (પ્રગટ) થયો ત્યારે ભ્રમરસ્ત્રીને ક્રીડામાં ફાગળો કરવાને યોગ્ય ડોલરનું મધુ તૈયાર થયું, દક્ષિણના પવનો શ્રમવડે ક્યાંઈ ફાણ પણુ વિસામો લેતા નથી, પ્રત્યેક ફાણે પુલની રજના ઢગલા ભ્રમરની ક્રીડાના પર્વત રૂપ થાય છે. તો આંહી વિરહિઓને જીવવાની શી આશા. ૬૭.

અગણિત પુષ્પોવડે ચળકતી એવી ભાડચની^૨ કરણીને ક્યાં વૃક્ષો નથી પામ્યાં, ભ્રમરની પંક્તિવડે જગત ચળકી રહેલી તરવારની ધારમય

x મૂળમાં મૈત્રી છે ત્યાં મંત્રી જોઈયે.

૧ નાયક પ્રતિ દુતીનાં વચન છે.

૨ ભાડભુંજ (ધાણી દાળીયા વિગેરે ખનાવનાર) ની ભાડચ.

થઈ રહ્યું છે. ત્રૈલોક્યને અકસ્માત્ તીવ્ર ધ્વા કરવામાં ઘાટા ઉત્સાહવાળી જેની લુબ્ધ ખાજવે છે એવો, કામદેવને જીતવાનાં શસ્ત્ર બનાવવાના કામમાં વસંત ઠીક તૈયાર થયો. ૬૮.

ચંદનના^૧ પવનથી શૂન્ય એવી મલયની પછવાડેની પૃથ્વીની ઈચ્છા રાખે છે, નજરખાગમાંથી કાયલને હાંકી કહાડવાને સખીઓનો કલખસાટ કરાવે છે અને નજરખાગની પંક્તિના સુગંધનું આચમન કરી જવાને ભ્રમરોને સ્તવે છે. સુંદર ભ્રમરોવાળી સ્ત્રી ત્હારા વિયોગમાં જીવની રક્ષા માટે કયો ઉપાય નથી કરતી. ૬૯.

સિંહલદ્વીપની સ્ત્રીઓના મુખના પરિચયને લીધે મ્હોટા કર્પૂરની વાસ-વાળા મલયગિરિના પવન, દ્રવિડ દેશની સ્ત્રીઓની હીંચકાની રમતમાં ફરતા જે નિતંબ ભાગ, તેના સ્થળ પાસે જેનો વેગ શિથિલ થઈ જાય છે એવા થયા થકા સેવવાના યોગ્યપણાને પામે છે. ૭૦.

નાળીયેરીના ફળના કોતરમાં ખડખડતા પાણીને હાલક લોલક કરનારા, કાવેરી કાંઠાના તાડના ઝાડમાં ભરેલી સુરાવાળાં ઠામને ભટકાવવામાં ઉગ્ર, ખીલતી નીલી કેળના પરિચયથી ઠંડા બનેલા, અને દ્રાવિડ સ્ત્રીઓનાં કર્પૂરનાં જેવાં પીંગળાં લમણામાં લોટવાથી જેના વેગ ચોરાઈ ગયા છે એવા આ દક્ષિણ દિશાના વાયુ વાય છે. ૭૧.

(વૃક્ષની) ડાળ્યો ભ્રમરની પંક્તિરૂપ પ્રત્યંચા ચઢાવેલા કામદેવના ધનુષની લીલા ધારણુ કરે છે અને પુષ્પ શું પુષ્પ ધનુષવાળા કામદેવના ત્રૈલોક્યને જીતનારાં એવાં અસ્ત્રપણું નથી ધારણુ કરતું. હીંચકામાં હીંચકા ખાવાની રમતમાં હાલતી સ્ત્રીમાં અસ્ત્ર ચલાવતો કામદેવ હાલમાં ડોલતા નીશાન પાડવાનો ગર્વ ધારણુ કરે છે. ૭૨.

ઉદમાદ કરતા ભ્રમરે પુષ્પના મધુવડે ક્રીડા સ્થળી ગારાવાળી કરી મુકી, વૃક્ષ બધાં ફુલના અતિશય ભારથી ભાંગી પડવાનો ભય બતાવવા લાગ્યાં, અને વસંતે ઉપરા ઉપર અસ્ત્રનો ખરચ કરવામાં કંજુસાઇ તખ્તવી

૧ નાયક પ્રત્યે દૂતીનાં વચન છે.

દીધી તેવે સમયે હાલમાં કામદેવ લક્ષ્ય અને અલક્ષ્ય બધે ઉપર બાણ ફેંકવામાં રસિયો બની ગયો છે. ૭૩.

નવા યૌવનમાં પ્રીતિવાળા વસંતે વિચિત્ર લિપિ લખી કાઢાડી. કયી વનભૂમિ કટાક્ષની પેઠે હર્ષથી પુષ્પો નથી વરસાવતી. હીંચકામાં બેઠેલી સ્ત્રીની જાડી સાથળને અતિશય હલબલાવતા લંકાના વાયુને આ વખતે માનરૂપી વૃક્ષને લાંગી નાંખવામાં શી વસમાણુ નડે એમ છે. ૭૪.

રાવણના બગીચામાં ક્રીડા વૃક્ષોની તળેનાં સીતાજીના પગનાં એધાણુમાં મળી જતા, કર્પૂર દ્વીપમાં વેલાથકી હાલતાં ઝાડની તળેની રજમાં ક્રીડા કરવામાં રસિયા, અને કરેલ દેશની સ્ત્રીઓના ક્રીડામાં પાન ચાવતાં શ્રમિત થએલા મુખનો શ્રમ હરનારા અને કામદેવરૂપી સુલટના જયની આકાંક્ષા રાખનારા, એવા દક્ષિણના વાયુ મોજ કરે છે. ૭૫.

જે આંખાના અંકુરના ગુચ્છને ખાવા થકી કાનને અમૃત જેવા લાગવામાં શ્રેષ્ઠ, અને જેની છાયા માત્ર સ્વીકારાય છે છતાં કામદેવના જય કરનાર બાણપણને પામે છે, એવો એ પંચમ રાગ, સુકાતા તાળવારૂપી ગોખની સાંકડી તટીમાં ફરવાથી, કાયલના ગળાના ખીલમાંથી પ્રગટ થાય છે. ૭૬.

એ રીતે બંદીજનો વિરહથી વિખુટી પડેલી હજારો સ્ત્રીઓએ મોકલેલા કામદેવના લેખનાં સારાં વાક્યોથી મિશ્ર એવાં વસંત ઋતુનાં વર્ણનો વડે રાખઓને પ્રસન્ન કરતા હતા. ૭૭.

ઇતિશ્રી ત્રિભુવન મહાદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટ બિલ્હણુના કરેલા

વિક્રમાંકદેવચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્તના કરેલા

ગુજરાતી ગદ્ય ભાષાંતરમાં સાતમો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૮ મો.

કામદેવના મિત્રરૂપ એવા (વસંતના) સમયમાં ઉત્પન્ન થએલા નવા આશ્ચર્યવાળી વાત વિક્રમરાજના કાનની મિત્રાઇને પામી. (કાને પડી) ૧.

કે કામદેવના વિજયસ્થંભની પ્રશસ્તિ સરખી અને ત્રણ જગતની આંખને કામણુ કરનારી કરહાટ રાજની દીકરી છે. ૨.

તે વિદ્યાધરની કુમારી છે અને શિવજીની આજ્ઞાથી કાઢને માટે પણ સ્વયંવરનો મહોત્સવ કરે છે. ૩.

ચંદ્રની રેખા જેવી કાંતિવાળી એ (કુમારી)નું ચંદ્રલેખા નામ છે. (એ) કામદેવના મૃત્યુંજય મહામંત્રની મિત્રાઇને પામે છે (એટલે એ મંત્ર જેવી છે). ૪.

એ સૂક્ષ્મ અંગવાળી અંદરમાં રહેલા કામદેવના શૃંગારની કુળદેવતા છે (અને) વિલાસને લાયક વય ધારણુ કરે છે. ૫.

તે સુંદર ભ્રમરોવાળીના પગના નખની પંકિત લાવણ્યના સમુદ્રમાંથી નીકળેલી રત્નની પંકિત હોય એવી શોભે છે. ૬.

(એના) રત્નનો ભાર મને^૧ મુખરૂપી ચંદ્રની કિરણને આડે આવે છે એમ જાણીને જાણે આંગણાની કમળવેલ તેના પગમાં ભરાણી હોય. ૭.

એ મૃગાક્ષીનું પાદદ્વય અમે અમૂલ્ય જીવંતે તેની આગળ સોનાનાં બે નેપુર (તથા બે કોડ તુલા સોનું) પણ કાણુ માત્ર એવા રોષથી જાણે ચોતરફથી રાતું થયું હોય. ૮.

તેના પગના નખરૂપી રત્નોને જે અજાતો ભૂંસવો તે સુખડનું ટીલું ભુંસીને ચંદ્રમાને ઘોળો કરવા બરાબર છે. ૯.

(એ કુંવરીનાં) ચરણદ્વયનાં મત્તહાથિની ગતિ ચોરી લે છે એમાં શું વખાણુ કરવાં (પણુ) ઉઘડતા કમળમાંથી લક્ષ્મી (શોભા)ને હરિ લે છે એજ આશ્ચર્ય છે. ૧૦.

તેના પાદયુગલની અતિ નવાઈ જેવી રતાશને માટે આગલ્યા ભાગનાં પલ્લવો (કુમળાં પાંદડાં) અને આખા પગને માટે સામાં ઉદાહરણુ કમળો છે. ૧૧.

માન સરોવરના મુકુટસમાન રાજહંસો ક્યાંહી જોવામાં આવે તો તેના (કુમારીના) પગની ગતિનું અંતર જોઈ શકાય. ૧૨.

નિતંબ (ના ભાર) વડે પીડા પામેલા તે સ્ત્રીના પાદયુગલે લીલા લંગરની હાર વડે જાણે ભૂકુટી લાંગી હોય (વાંકી કરી હોય). ૧૩.

તે કુમારીની લાંબી એવી સોનાના લંગરની માળા વડે જાણે કેસરના ક્યારા જેના કર્યા હોય એવી સાથળરૂપી જે વેલ શોભે છે. ૧૪.

તેની જે સાથળે કેળના થાંભલાઓને પરાભવ પમાડ્યા છે. અત્યંત કામળની સાથે જડે ક્યાં જ્યનું નગારું મેળવ્યું છે ? (જય પામ્યા છે ?) ૧૫.

મુંદનું સર્વસ્વ હારિ લેનારી તેની જે સાથળોનો વિચાર કરીને હાથી અસ્પૃશ્યતાને લીધે માતંગપાણું (એક જાતના ચાંડાળપણું) ધારણ કરે છે એમ હું માનું છું. ૧૬.

એ ઘોલાંના જેવા હોઠવાળી (કુમારી) ચંદ્રકાંતમણિની શિલા જેવું ધાતું અને કામદેવની જે ભુજનાં વખાણુ લખવાની પાટી જેવું નિતંબ મંડળ ધારણ કરે છે. ૧૭.

એ કુમારીના વધતા જતા નિતંબ મંડળે પીડા પમાડેલી છે માટેજ ત્રુટી ત્રુટી એમ વારંવાર મેખળા જાણે પોકાર કરે છે. ૧૮.

ભુજનો કબજો પૂર્ણ થતો નથી (ભુજના કબજામાં (આથમાં) નથી આવી શકતાં, તેથી ખેદ સહિત તેની સખીઓ નિતંબને (કબજામાં લેવા સાથે) મેખળારૂપી દોરડું બાંધે છે. ૧૯.

એના પેકુનું સ્થળ કામદેવની રંગભૂમિની બેઠક, શૃંગારનું સોનાનું આસનીયું અને લાવણ્યના સારનો ઢગલો છે. ૨૦.

તેના નિતંબની વૃદ્ધિ તેની દાસીઓ નીંદે છે કેમકે (તે) મેખળાની નવી નવી ગાંઠો બાંધીને અકળાઈ ગઈ છે. ૨૧.

નિતંબના ભારે એ ગોરાદે પણ બહુજ ખીજાય છે કેમકે રમતમાં ઠણકો કરવા વગર દડો (કોક પાસે) ફેંકાવે છે. ૨૨.

તેના પેકુના ભાગનો બોળો વિસ્મયસ્થાન થઈ પડ્યો કેમકે જેને લીધે એ સ્ત્રી કામદેવનું દૂર પહોંચનારૂં બાણ થઈ પડી. (?) ૨૩.

મેખળાનાં મણિની કાંતિથી ખીનેલી અંધારાની રેખા હોય શું એમ
એની કાળી રોમાવળી નાભિના ખાડામાં પેડી છે. ૨૪.

સ્તનના ભારની ઊંચાઈમાં તેની રોમાવળી નિતંબ રૂપી નીલમની
પૃથ્વીમાંથી નીકળેલી રત્નની સળી હોય એવી શોભે છે. ૨૫.

નાભિના સંગે કરીને એ ગોરાદેની રોમમંજરી કામદેવના સોનાના
કડામાંથી નીકળેલી લાખની ધાર હોય એવી શોભે છે. ૨૬.

નાભિના કુંડાળા સાથે જોડાએલી એ સ્ત્રીની રોમાવળી જાણે કામ-
દેવરૂપી હાથીની ખડેડી સાથે સાંકળ કેમ હોય એવી શોભે છે. ૨૭.

એ વિલાસિનીની રોમાવળી જે નાભિ મંડળમાં પેડી છે તેઓની
કેટલી ઉંડાઈ છે તેનું તાત્પર્ય જાણે કેમ જાણતી હોય ? ૨૮.

કામદેવ જ્યારે ધનુષ ઉપર ભાર દધ ઊંચાં સ્તન ઉપર ચ્હડ્યો ત્યારે
તે ધનુષની અણી એથી જવાથી તેનું એધાણ તે સ્ત્રીની નાભિ થઈ. ૨૯.

હું માનું છું કે (એ) સ્ત્રીને ધડવામાં જ્યારે લાવણ્યસાર પૂરો
થઈ રહ્યો (ખૂટ્યો) ત્યારે બ્રહ્મા જાણે નાભિનો ખાડો પૂર્યા વિના (ભરવો
અધુરો રાખીને) જતા રહ્યો. ૩૦.

રોમાવલિ જાણે યૌવનની શ્રી કામના ચક્રવર્તિપણાનો હુકમ લખતી
હતી ત્યાં તેની નાભિના ખાડામાંથી શાહી ઢોળાણી તેનો રેલો ચાલ્યો હોય ? ૩૧.

જાણે કામદેવ રાતમાં ઉંડા નાભિના ખાડામાં પડી જવાની ખડીકથી
તેની રોમાવલિ ઉપર હળવે હળવે પગ મુકતો હોય ? ૩૨.

મૃગના બચ્ચાના જેવી આંખવાળી (એ કુંવરી)નો મ્હોટા મોતીનો
હાર નાભિમાં (ભરેલા) લાવણ્યના પાણીના રેંટના નાડા જેવો શોભે છે. ૩૩.

સ્તનના ભાર માટે ભાંગી પડવાની શંકાવાળા કટિ ભાગે ત્રણ વાટાને
ખહાને જાણે કટાક્ષની પંક્તિ કરી હોય.. ૩૪.

તેના ત્રણ વાટાના માર્ગની પગથી ચ્હડવાનો શ્રમ, કામદેવ અંગ વગ-
રનો છે તેથી એક રતિનાજ કબ્જામાં આવ્યો. ૩૫.

દુઃખે ચ્હડી શકાય એવા તેના સ્તન તટને પડતો મુકીને કામદેવના
રથને ચાલવા સાર તેની ત્રિવલી રૂપી માર્ગની પંક્તિ કરી હોય શું ? (જેમ
કુંગર ઉપર ચ્હડવાને આડી સડક (આશુની ઉપર જેમ બાંધે છે તેમ) ૩૬.

દરિદ્ર (પાતળું) પેટને જોઈને રૂપ સમૃદ્ધિથી પરિપૂર્ણ એવાં બે સ્ત-
નનો માર્ગ ત્રણ વાટા (આડા) મૂકીને બ્રહ્માએ વિષમ કરી મુક્યો. ૩૭.

તેની ત્રિવલી (વાટા) સ્તનની ઉંચાઈને ક્રમે ઉપરાં ઉપર જાણે હારના
દણ પડ્યા હોય શું એવી શોભે છે. ૩૮.

સ્ત્રીને મધ્યમાં (કટિભાગમાં) પાતળી કરી છે એ ઠીક છે કેમકે કામદેવ
ધનુષ કરવા માટે (અહીંઆંજ) મુઠીથી પકડીને (સહુને) પીડે છે. ૩૯.

સ્તન ભાર મુકવામાં વ્યગ્ર દીસે છે અને મેખળા કલકલ કરી રહી
છે તો તેના મધ્યનું કૃશત્વ (દુખળા થઈ જવું) કહી દીશામાં સકા-
રણુ નથી. ૪૦.

આશ્ચર્ય છે કે તે (કુમારી) ના મારગ વગર બે સ્તનના મધ્ય
ભાગમાં ક્રીડાએ કરીને કુંડલાકાર કરેલું અતિ તીવ્ર એવું કામદેવનું ધનુષ
શોભે છે. ૪૧.

એ ચકોરાક્ષી (પોતાનું) કુચદ્વય હરફટીના ભાગને ચુંબન કરતાં
રહે છે તેથી કાંઈ મસ્કરી કરે તે ટાણે લાજને લીધે નીચું મ્હોં કરીને
ઉભી શકતી નથી. ૪૨.

હું શંકા કરું છું કે તે (કુમારી) નું મન કામદેવ વગર મ્હેનત
વશ કરી શકે એમ છે કેમકે તેની કઠણાઈ તો બહારજ છે અને તે બે
સ્તને ધારી છે. ૪૩.

તે (કુમારી) સ્તનરૂપી બે હાથ જોડીને પ્રથમજ આવેલો કામદેવ
જે યૌવનશ્રીનો અંધુ છે તેને પોતાની સામે કરતી હોય શું ? ૪૪.

બે સ્તનનો દોષ માફ ન થઈ શકે એવો છે કેમકે તે કંચુકીના
આવરણમાં (ઢંકાવામાં) આવતાં નથી. ૪૫.

એનાં બે કુચ પાસે હાથીનાં કુંભસ્થળ માત્ર દંભજ કરવાવાળાં છે
અને કલશનું કૌશલ (ચતુરાર્થ) મંદ પડી ગઈ છે તેમજ ચક્રવાક દરિદ્રી
જાણ્યાં છે. ૪૬.

તેનાં સ્તન મુખરૂપી ચંદ્રની કાંતિના પૂરથી વારંવાર ભીંજતાં રહે છે
તેથી જાણે ટાહાડથી બહીતાં હોય એમ એક બીજાને ભરાઈને રહ્યાં છે. ૪૭.

તેનાં સ્તન ખરેખર કાંઈકે કામદેવનું વ્રત કરતાં જણાય છે કેમકે
જે નિલ માથાના મણિરૂપી સૂર્યની સામું જોઈ રહે છે. ૪૮.

તે અધિરાક્ષી ન ઉપાડી શકાય એવું પણ સ્તન મંડળ ધરી રહી
છે. કામદેવ ગર્વના પર્વત ઉપર ચઢી બેઠો છે એ આશ્ચર્ય છે. ૪૯.

તેના ઉંચા સ્તનની છાયા ત્રિવલ્લીના ભાગ ઉપર પડે છે તે જાણે
મુખચંદ્ર ન દેખી શકે એમ અંધારાની રેખા છુપીને રહી હોય? ૫૦.

એના કંઠ રૂપી સુવર્ણ ઉપર જે ત્રણ રેખા છે તે જાણે આ (કંઠ)
મધુર ધ્વનિવાળું હોઈને ત્રણ ગ્રામનો લંડાર છે એમ જણાવવા જાણે ત્રણ
સૂત્ર બાંધ્યાં હોય. ૫૧.

એ (એ કુમારીનો કંઠ) મ્હોટા મોજાવાળા લાવણ્યના સમુદ્રમાંથી
કામદેવને જગત્ જીતવામાં મંગળનો શંખ છે. ૫૨.

કાનને માટે અમૃતના ઘુંટડા રૂપ જે અસ્ફુટ અને મધુર એવાં (તેનાં)
ગાયન વડે સારંગીના પંચમ સ્વરનો કંઠ કુંઠિત ચતુરાઈવાળો થઈ ગયો. ૫૩.

એ વિસ્તીર્ણ નેત્રવાળીના હાથ કામદેવના ધનુષમાં અશોકના પદ્મ
રૂપી અસ્ત્રના પ્રતિનિધિપણાને પામ્યા. ૫૪.

હે અધિરાક્ષિ! તારે હુંને મુખચંદ્રમાંની સામું ધરવું નહિ એમ જાણે
કરીને ક્રીડાના પદમે તેના હાથમાં કાંતિ સોંપી. ૫૫.

એના હાથમાં આયુષ્યની રેખા અને કામદેવના ઉદાપણના ગર્વનો
નિર્વાહ કરવાની આશાએ બંને બ્રહ્માએ ઘણાં લાંબાં કર્યાં છે. ૫૬.

એ ગોરાદેવું સોનાનું કાંકણ એના હાથની શાભામાં મળી ગયું તે
સખીઓએ ગળેબંધ લેતાં કડીન લાગ્યું તેથી (છે એમ) અનુમાન કર્યું. ૫૭.

એ યિમોટીની કળાઈમાં જે સોનાનું કાંકણ છે તે બલોયા જેવું
નહીં પણ સોનાના કમળ જેવું શાભે છે. ૫૮.

સોનાનાં કાંકણની હાર વડે તેના બાહુરૂપી કેળ એવી શાભે છે કે
જાણે કામદેવે ભાથા ઉપર ચંપાની પણ જ કેમ વીંટી હોય. ૫૯.

એ હરિણાક્ષીની આંગળી વડે વીંટીની પંકિત તે જાણે કામદેવના
બાણે ઉપરા ઉપર નાની નીશાનની હારડી પરાવી હોય એવી શાભે છે. ૬૦.

તે સોનાના કડા સહિત પદ્મનો ચોર એવો હાથ ધારણ કરે છે તે જાણે પદ્મિનીના પતિ (સૂર્ય) નાં કિરણોએ મૂળમાંથી વીંટી કેમ લીધો હોય. ૬૧.

તે બાળાનાં હાથમાં કાંકણની હાર શોભે છે તે જાણે મનરૂપી હરિ-ણને બાંધવા સાર કામદેવની પાશની ગુંછળીઓ કેમ હોય. ૬૨.

એ કૃશાંગીના (એ) ભુજ કુચ ભારે આધા ખસેડી નાંખ્યા છે તે જાણે ખેલકડી બલોયાંની પંકિતને ધારણ કરે છે તેથી તેની સાથેના કળ્યા સાર હોય શું. ૬૩.

જ્યારે એ ચંચળ નેત્રવાળીના બે બાહુની રેખા સરળ (પાંશરી અને સાલસવાળી) છે ત્યારે અણુસમજી નહિ એવી કમલિનીમાંની શોભા કેમ ચોરી લીધી હોય. ૬૪.

જ્યારે તેના બે બાહુનું કુચના ઠઠાવથી અન્યોઅન્ય જોઈ શકવું તો બંધ છે ત્યારે તેઓએ કમલિનીની કીર્તિ ચોરવાની ગોઠવણ કેમ કરી? ૬૫.

એ સુતનુનો હોઠ મુખાર્પિદે શોભા આપી તેથી રાતો થએલો થકો હારમાંના માણેકની અને દીવાની કાંતિને ઝાંખી પાડી નાખે છે. ૬૬.

તેના હોઠની મુદ્રા (મ્હોર) બન્યા રહેતા બિદ્યવાળી મુખરૂપી ચંદ્ર-માની સંખ્યા છે અને જાણે લાવણ્યના સમુદ્રનું પરવાળું હોય (એવી છે.) ૬૭.

તે બપોરીયા સરખા સુંદર હોઠવાળું મુખ ધારણ કરે છે તે જાણે સુંદરપણાથી ખોળામાં કૌસ્તુભ રમાડતો પૂર્ણચંદ્ર કેમ હોય? ૬૮.

હરિણાક્ષીનો એ અધર નાકની નીચે શોભે છે તે જાણે સોનાની નળીમાંથી માણેક કેમ નીકળી પડ્યું હોય? ૬૯.

તેનું નાક નવાં શસ્ત્રના કુતૂહળથી જાણે જીનાં બાણ કાઢાડી નાંખવા સાર કામદેવે ભાતો કેમ ઉધો વાળ્યો હોય એવું શોભે છે. ૭૦.

એની (કમળની) શોભા નેત્રે ચોરી લીધી એમાં કાંઈ નવું નથી (ત્યારે) એના (કુમારીના) કાને લાગેલું કમળ શું કેહેશે એ હું જાણી શકતો નથી. ૭૧.

જો એ સુબ્રુની દષ્ટિ મૃગીની ન હોય તો એ કાનના ધરેણારૂપ લીલામાં મુકેલી દૂર્વા પ્રત્યે કેમ દોડે? ૭૨.

તેનાં લોચન જો કાનને માર્ગે ચાલ્યાં હોય તો તે આપે ઘોળાં કૃષ્ણા-
નુરાગી (કાળામાં અને કાળજીમાં પ્રીતિવાળાં) કેમ થયાં ? ૭૩.

સાંભળો કૌતુક. શૃંગારવાળાંને ગુરૂ કામદેવ તે પણ શ્રવણ તરફ
ઢળવાવાળા તેના નેત્રના શિષ્યભાવને પામ્યો છે. ૭૪.

સુંદરતાના પાત્રરૂપી મુખચંદ્રમાં હરિણુ પેશી જાય એવી બહીકથી એ
હરિણુ નેત્રીએ કાનરૂપી પાશવડે જાણે એ પાશ કેમ ગંઠ્યા હોય. ૭૫.

કાંઈક આશ્ચર્ય સાથે ઉંચી ચઢેલી બ્રમેવાળા તે શોભે છે તે જાણે
બાળક્રિકાના સામાવળીયા યૌવનને તડછેડતી હોય ? ૭૬.

ચળકતા કુંડળના માણેકની કાંતિયે હઠાડી હોય તેથી જાણે તે નતાં-
ગીની એ આંખ કાનના ઘોળામાં જઈને બેઠી. ૭૭.

એ ચંચળ નેત્રવાળીની એ ભ્રમરોની રેખા શોભે છે તે જાણે નાકરૂપી
વાંસની દાંડીનાં એ લીલાં પાંદડાં નીકળ્યાં હોય. ૭૮.

નાકરૂપી વાંસની દાંડીમાંથી નીકળી પડેલા મોતી સરખા કપાળમાં
રહેલા નાનકડા ચંદનના િંદુવડે તે શોભે છે. ૭૯.

તેના અંખોડાને બહાને પુત્રના સ્નેહથી લડાવ્યો એવો કાર્તિક સ્વામીનો
મોર જાણે પાર્વતી જાણીને માથે ચઢી બેઠો હોય. ૮૦.

હાપણના ગર્વ થકી એ (કુમારી) પોતાની મેળે લમણાં ઉપર ધરેણું
સૂજે છે તેમાં સોનાનાં ધરેણું મુકીને તાડી (વૃક્ષ તથા એક જાતનું
ધરેણું) ના પાંદડા ઉપર વધારે આગ્રહ કરે છે, દડાયે રમવામાં મંદ છે
તેથી સોગદાં ઉપર શિક્ષાનો રસ લે છે, આશ્ચર્ય છે કે એ નાજુક સ્ત્રીના
સૌંદર્યના અભાવમાં અકસ્માત ભાર બંધાણો. ૮૧.

સૈકડો કમળ છરી હોય શું એમ (પોતાના) પેટ ઉપર ભ્રમરની
હાર મુકે છે. ચંદ્રમા આકાશના આંગણમાં લાંઘવા સાથે વારંવાર પાછો
આવે છે, એ હરિણાક્ષીના મુખે ત્રેલોક્યના રૂપનો સમૂહ હરી લીધો છે
ત્યારે વારંવાર પાછા આવવાની ઇચ્છાવડે કેટલા કલેશ નથી ભોગવતા. ૮૨.

કામદેવનું ધનુષ્ય (તેના) બ્રૂવિલાસની વારસદારી કરે છે. એ નેત્રો
કમળોત્તો યોગક્ષેમ ચલાવે છે. જગત્તો જય કરનારાં તેના રૂપ લાવણ્ય-
વાળાં અંગની આગળ મૂળ વર્ણવાળું સુવર્ણ પણ બધુંએ મેલું લાગે છે. ૮૩.

ક્ષણ ક્ષણ પ્રત્યે આંખને કાનની સાથે સીમાડાનો ટંટો ઉભો થયો છે. બે સ્તને રોંધી નાંખેલી છાતી ઉપર કામદેવ જોર કરીને વસે છે. નિતંબ રાડય પાડતા મેખલાની દોરડીને દૂર ફેંકી દે છે. નાનુક અંગવાળીના શરીરમાં ધૌવનનો પ્રવેશ વિજય પામે છે. ૮૪.

એ ચપળનયનવાળી હીંચકામાં પેકુ હાલે છે તેથી શરમાય છે. મરકતે મુખે કબૂતરના શબ્દવડે દિશાઓમાં જોયે છે, કુટિલ એવી તે લીલાવનમાં કાંટાની અણીવડે સ્પર્શ ઇચ્છતી નથી. સારા શરીરવાળી એના શરીરમાં મુગ્ધતા મટાડવા સારૂ શૃંગારનું મિત્ર એવું વય પ્રાપ્ત થયું. ૮૫.

નૃત્યના અભ્યાસને જ્ઞાને એણે શરીર સોંપી દેવાનું શીખી લીધું છે. લીલામાં પંચમ રાગના લહેકાટથી કંઠની કુંઠિત થએલી ગતિ દળી નાંખેલી છે. ઝાઝું વર્ણન કરવાથી શું એ રમણી ચતુર સ્ત્રીના ગુરૂ એવા તમને થોડી મહેનતેજ તમામ સુંદરતાના ધરેણા રૂપ થઈ પડશે. ૮૬.

મુખ નિર્મળ, કુચમંડળ ઉપડતું, મધ્ય ભાગ કૃશ અને નિતંબ મંડળ સ્ત્રીના કુળ ગુરૂ જે આપ (અથવા કામ?) તેનું સિંહાસન છે. એ ચાર વાનાં સુંદર નેત્રવાળી સ્ત્રીનાં સજીને બ્રહ્મા હર્ષથી ગદ્ગદ થયેલાં, ગદ્ય અને પદ્ય રચના જેમાં રહી છે એવાં ચાર મુખથી વખાણુ કરે છે એમ હું માનું છું. ૮૭.

એ રીતે કાનને રસભર્યું લાગે એવું (વર્ણન) સાંભળતો અને કૌતુક વડે ખેંચાયેલો અને તેથી ફરીથી તેની વાત સાંભળવાને ઇચ્છતો એવો જે કહ્યુંકે રાજા તેને તેજ વાતને ફરીથી પદ્ધવિત કરવા સારૂ ભૂષણુના શબ્દને ચલાવવામાં ચંચળ અને કાનમાંથી નીકળી જતા અકોટા રૂપ વાહને ચહીને કામદેવ તેની પાસે આવ્યો. ૮૮.

ઇતિ શ્રી ત્રિભુવન મહાદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટશ્રી બિલ્હણુના કરેલા
વિક્રમાંકદેવચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્તના કરેલા
ગુજરાતી ગદ્ય ભાષાંતરમાં આઠમો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૯ મો.

એ પછી કામદેવનું ધનુષ્ય ધરેણાના શબ્દ, અને મેઘની ગર્જના ચાલી રહી છે તેવા સમયમાં વિલાસવાળી એ સ્ત્રી માનસરોવરમાં જેમ હંસી પેસે તેમ રાજના મનમાં પેઠી. ૧.

(એ) સુંદર નેત્રવાળી એ પેસતાંવેત નાનાં પ્રવાળાંની સામું થાય એવી કાંતિવાળું પદ (તેના) સ્ફટિકના જેવા સ્વચ્છ (ચિત્તમાં) મૂક્યું અને તેથી ઉપાધિને લીધે જેમ (સ્ફટિક) રાતું થઈ જાય તેમ રાજનું ચિત્ત રક્ત (રાતું અને આસક્ત) થઈ ગયું. ૨.

વસંતના વાયુએ ખીવરાઓ, ચંદ્રના કિરણરૂપી દંડોએ પાડી નાંખ્યો એમ એ (રાજ) કામદેવના કયા રોષલય્યાં લયનું પાત્ર નથી થયો. ૩.

દિવસે રાતના ગુણને ગ્રહણ કરે, અને રાતમાં દિવસનાં વખાણ કરે એમ ક્રમે કરીને તેણે એવી પૃથ્વીને ચાહી કે જ્યાં રાત અને દિવસ બંને નથી. ૪.

ત્રૈલોક્યને મોહ પમાડનારી વિદ્યાવડે જેમ તેમ તે (કુમારી) વડે જ્યની મ્હોટી આસ્થા રાખીને તે ધનુર્ધરમાં મુખી છે તેને પણ મારવાને માટે વિલાસરૂપી ધનુષવાળા તે કામદેવે ધનુષ ખેંચ્યું. ૫.

ફેલાતી પ્રભાતની કાંતિ જેમ તેમ પોતાની કાંતિવડે ચંદ્રની કાંતિને ઢાંકી દેનારી તે (કુમારી) તેણે આલુક્ય રાજના કુળના દીવાને શીકાશ પમાડી દીધો. ૬.

એ તરણીએ શૃંગારના સમુદ્રની વેળાની પેઠે તેના મનમાં પ્રવેશ કરવાથી રતનના સમૂહની પેઠે નવાં અનુરાગવડે તેનું મન ધણીયાતું થયું ૭.

એ ત્રૈલોક્યની ચિંતા હરણ કરવાને સમર્થ છે છતાં એ નમેલી ભ્રમરોવાળી સુલગા (પત્ની) થશે ? કામદેવ કૃપા કરશે ? એવી ચિંતાએ તેને ડોલતો કર્યો. ૮.

જેમ જેમ રાજ નિશાસા મુકે છે અને કૃશપણું દેખાડે છે તેમ તેમ લગવાન કામદેવ ધનુષની પ્રત્યંચાને જાગૃતિ કરતો જ્યની આસ્થા ધરે છે. ૯.

પૃથ્વીનું તિલક (એ રાજા) ઘણી વાર સુધી કામદેવના કોપનું પાત્ર થયો ત્યારે પ્રતિવ્રતાપણું પ્રકાશ કરતી હોય તેમ રતિ (કામદેવની સ્ત્રી અને ક્રીડા) તેનાથી વિમુખ થઇ. ૧૦.

પુનમના ચંદ્ર સરખા મુખવાળી (એ કુમારી) રાજાના હૃદયમાં વાસ કરતી થઈ ત્યારે તેણે કમલિનીની જેમ તેમ બીજી સ્ત્રીઓના પ્રકાશવાની દીક્ષા હરી લીધી. ૧૧.

એ રાજાના હૃદયમાં એ નિતંબિનીના યથેચ્છ વિસ્તાર પામેલા નિતંબ મંડળને લીધે કોઇ (બીજી) ઉત્તમ નાયિકા પણ સમાસ પામી શકતી નથી. ૧૨.

નિરંતર અંતઃપુરની (બીજી) સ્ત્રીઓમાં એકાંતમાં રહેવાને લીધે (ઉત્પન્ન થએલા) દ્વેષને લીધે (એ વાત) ઢાંકવા સાફ તદબીર કરે છે તોપણ રાજાએ ડિમડિમ (નગારું) વગડાવ્યું (દિગ્વિજય સાફ જાહેર થું. એવું જણાવવા). ૧૩.

અકોટી કાનમાંથી નિશરી ગઇ છે તોપણ કંદર્પનો લેખ હશે એમ બ્રાંતિ પામ્યો. મુગટ ઉપર ભ્રમર આવે છે તોપણ સામી આશાને લીધે દેવે કાન દીધો. ૧૪.

આકાશમાં રહેલી વાણીની ઇચ્છા રાખે છે, વિદ્યાસની ભીંત તરફ જુએ છે તેની વાર્તા સાંભળવાના અભિલાષથી રાજા ક્યાં ક્યાં અર્થીપણું નથી પામ્યો. ૧૫.

તે કેવી છે એ કૌતુકવડે અતિ ચપળ કરી મુકેલા રાજાને કામદેવે તેના ચિત્રની પાટી ઉપર બાણની ડુંચી (ચિત્ર કાઢવાની) વડે ચિત્રી દેખાડી. ૧૬.

કેળના જેવી સુંદર સાથળની કાંતિચાળી એવી એ પ્રિયાનું મુખ ભેટ કરીને દિશાસ્પી સ્ત્રીઓએ ઉત્સુક રાજાની સેવા કરવા માંડી. ૧૭.

જ્યારે તેણે મૌન ગ્રહણ કર્યું ત્યારે તેના સેવક જતો જાણે ચિત્રમાં આલેખાણ હોય એમ ભયવડે સ્થિત થયા. શંકામાં પડેલા ક્રીડાના પોપટનાં પણ કંઠમાંથી વચન ન નીકળી શક્યાં. ૧૮.

નાયિકાઓના મધ્યમાં રસવાળું બોલવામાં ડાહી એવી દૂતીને જોતો એવો એ (રાજા) મેખલામાં કલ્પલાટ કરવાની રીતને પણ મ્હોટા દોષ રૂપ ગણે છે. ૧૯.

હીમના રસના ખ્યાલમાં પણ ન આવે* અને શ્રીખંડની વાવ્યના જળને પણ અસાધ્ય એવો ધરિનીક તેલનો ઉત્કૃષ્ટ અગ્નિ કામદેવ (પોતાના) બાણમાં એ (રાજા) ને માટે યોજ્યો (?) ૨૦.

ચાકી ગએલા ઉપર, નિદ્રાના આગસથી ભરેલી આંખવાળા ઉપર, અને એકલા રહેલા ઉપર, કામદેવ બાણ છોડે છે તેમાં કાંઈ આશ્ચર્ય નથી પરંતુ એ એકવીર (માત્ર) ક્ષત્ર વ્રતની ક્ષતિ (થાય છે તે) ની ગણના કરે છે. (કમકે ક્ષત્રીઓ એવા ઉપર બાણ ફેંકે નહિ). ૨૧.

સુભગા (સ્ત્રીઓ) માં એ એક (કુમારી) પતાકાં (જયધ્વજ) ને પામી કે જેણે કુંતલદેશના કામદેવને હરિ લીધો પણ (ખરો) પ્રતાપી (તો) કામદેવ કે જે તેને પણ તાપ પમાડનરો (પીડનારો) થયો. ૨૨.

અંગમાં જાણે વળગી હોય, આગળ જાણે આગખી હોય, ચક્રના ભ્રમવડે જાણે ચારે કોર ભમતી હોય એવી એ કમળમુખી (કુમારી) ને (રાજા) રાતમાં ક્ષણમાત્ર નિદ્રા પામે છે (તેટલામાં પણ) તેનેજ દેખે છે. ૨૩.

ચંદ્રના અજવાળીયામાંથી, ચંદનના પંકવાળી વાવ્યમાં અને ત્યાંથી તે (ચંદ્રના અજવાળીયાં) માં અને ત્યાંથી વળી તે વાવ્યમાં ગઈ એમ તે સ્મરતાપિતની, આવડું અને જવું એમ થતાં થતાંજ (ઘણી) રાત્રિઓ ચાલી ગઈ. ૨૪.

એ પછી કાનમાં અમૃત (રેડવા સાર) સ્ફટિકની પરનાળી (જેવી), અને કામદેવ રૂપી બપૈયાને દેવતાર્ધ પાણીની ધારા (જેવી), એવી (એ) હરિણાક્ષીની વાર્તા લઈને રાજાનો ચાર આવ્યો. ૨૫.

દાંતની કિરણની રચનાવડે જાણે મુખમાં રહેલા વાર્તાના રસની ધારા ઝરતી હોય શું એમ હર્ષથી જેના મુખની કાંતિ ફેલાઈ રહી છે એવો (એ ચાર) કુંતળ રાજા પ્રત્યે બોલ્યો. ૨૬.

ચંદ્રથી થયા વગરની નેત્રરૂપી ચકોરની આજીવિકા પુષ્પથી ઘડ્યા વગરનું કામદેવનું શસ્ત્ર (એવી) ત્રણ લોકને રંજન કરવા સાર જાણે રાગની વિદ્યા હોય એવી વિદ્યાધર રાજકન્યા છે. ૨૭.

* અગ્નિનું વિશેષણ છે.

સ્વાભાવિક ગુણના પક્ષપાતથી કે વિધિએ યોજેલા કૌતુકથી (પણ) હે દેવ એ તમને સાંભળવા માત્રથીજ તમમય (આપમય) જગતને દેખે છે. ૨૮.

અપાર બાણોથી કામદેવે, સૂક્ષ્મતામાં ખુડી ગયેલું એ કમલાક્ષીનું શરીર અપાર પૂરી દેતાં વાળના અગ્ર જેવા નીશાનમાં અતિ ઉત્કૃષ્ટતા મેળવી છે (એટલે ધણું સૂક્ષ્મ નિશાનબાજને સ્ત્રીના સૂક્ષ્મ શરીરને વીંધવું એમાં શી વાર?) ૨૯.

એ કૃશાંગીની ચંપાની દોરડી જેવી ઉંજળી શરીરની લાકડી એવી કૃશપણાને પામી કે જેને લીધે કામદેવનો ધનુષનો મનોરથ ગળી ગયો (અને) મૌર્વી લતા (પણુછ) માં આસ્થા રાખે છે (તેના શરીરને ધનુષ કરવા ઇચ્છતો હતો). ૩૦.

જરૂર કામદેવે એને બૌદ્ધ દર્શનનું રહસ્ય જણાવ્યું છે કેમકે તું વિના વ્યર્થ મનોરથવાળી (એ) પોતામાં (આત્મમાં અને આત્મામાં) નિંદાને જણાવે છે. ૩૧.

ધનુષ કરવાની વાત તો દૂર રહી પણ તંતુના જેવું કૃશ શરીર ધારતી એ હરિણાક્ષી અતિશય અપ્રાણપણાને લીધે કામદેવની ધનુષની દોરી પણ ન થઈ (શકી). ૩૨.

તમારા વિયોગથી એ હરિણાક્ષીનું શરીર એટલી કૃશતા ધારણુ કરે કે જેમ સ્થંભ કાહાડી નાંખ્યાથી પવન વડે ઘર ડોલે તેમ આ શ્વાસના પવનવડે કંપે છે. ૩૩.

એ હરિણાક્ષીના સ્તનતટમાં ચંદ્રચિંતના પ્રતિચિંતની રચનાવડે કામદેવરૂપી અગ્નિએ પીંગળાવી દીધેલા હારની શરનાં મોતીનો પીડો હોય (એવું દેખાય છે). ૩૪.

ગોખમાંથી ચિત્રશાળામાં જાય છે ત્યાંથી બગીચામાં^૨ ત્યાંથી પણ

૧. હું અભાગિણી છું ઇત્યાદિ પોતામાં અવજ્ઞા કરે છે. સૌગત દર્શન બૌદ્ધ શાસ્ત્રશાળા અનાત્મવાદી છે તેથી તે પણ આત્માની અવજ્ઞા કરનારા છે.

૨ અહીં મૂળમાં 'વનાંત' છે તે 'વનાંતં' જોયો. હશે એમજ પણ છાપતાં ભૂલ રહી ગઈ છે કેમકે ત્યાં પાઠ ફેરમાં વનાંતવલમીં લખ્યું છે. શુદ્ધિપત્રકમાં રહી ગયું લાગે છે.

છાપરીમાં (જાય છે) (એમ) તે કામદેવે શોષણ કરવા માંડ્યું તેથી ખીની હોય શું ? એમ ક્યાંઈ એક ઠેકાણે પદ (સ્થાન) કરતી નથી. ૩૫.

શિવજીએ સ્વપ્નમાં આજ્ઞા કરી કે તું એનો સ્વયંવર કર્ય. તેનો પિતા કાંઈ પણ રાજની માગણી સફળ કરશે નહિ. ૩૬.

તેનો પિતા તારે વિષે ઘાડી પ્રીતિવાળો છે પરંતુ માગણીનો લંગ થાય તો એવા લયથી બોલતો નથી. તારા જેવાનો વિવાહ પામીને કન્યાઓ કુળભુષણપણાને પામે છે. ૩૭.

સ્વયંવરનો સમય પણ થયો છે (માટે) હે રાજ તું પ્રસન્ન થા અને કુચ્છ કર્ય. એ (સ્ત્રી) તારી બીજી જ્યસ્ત્રીની પેઠે બધાને પડતા મુકીને તારી વધૂપણું પામે. ૩૮.

એવું સાંભળીને તે રાજ થયો અને વેગમાં ચઢીયાતા ઘોડાવડેજ ત્યાં ગયો કે જ્યાં સ્વયંવરને માટે રાજાઓનાં ટોળાં આવેલાં છે અને જે કામદેવની રાજધાની છે. ૩૯.

વધી પડેલા આનંદને લીધે રાજ જાણે અંગમાં માતો ન હોય એ. ટલે અંગ પુક્તી ગયું હોય એવી રીતે કુમારીનો બાપ સામે આવ્યો. ઉપાય જાણવાવાળાઓએ સાર કર્યું છે (બંદોબસ્ત વગેરે) માણસનો સાથ ચાલતો કર્યો છે (?) ૪૦.

એ રાજ કુંતલ દેશના ચંદ્રમાની પ્રીતિથી જેમ લંડાર મળ્યો હોય એમ હર્ષ પામ્યો. કન્યા છે તે પિત્રીઓના (અથવા પિતાઓના) ઉત્સવનું સ્થાન છે (પણ) વખાણવા લાયક જમાઇની બરોબર કાંઈ નથી. ૪૧.

પછી તેણે (કુમારીના બાપે) પ્રણામ કરીને માર્ગ બતાવ્યો તે પ્રમાણે ઉચિત (કાર્ય) બધું (કુંતલ રાજાએ) કીધું. (તે પછી) કુંતલરાજાએ સ્વયંવર માટે ઉત્કંઠિત થએલા રાજાઓનું મંડળ જ્યાં (ભેળું થયું) છે એ જગ્યામાં પ્રવેશ કર્યો. ૪૨.

÷ મૂળમાં અર્થસાર્થ છે ત્યાં અર્થસાર્થ હોવું જોઈએ. જુઓ આગળ શ્લોક ૧૨૪ માં.

તે (રાજા) તૂરી સહિત દુંદુભિઓના નાદવડે પ્રકાશ થતા નવા ઉત્સવવાળી તે જગોમાં પ્રવેશ કરીને કાંતાને શોધવામાં તત્પર થયો. ૪૩.

તે રાજહંસ ત્યાં તરંગની પંક્તિ જેવાં પગથીયાં ચઢી જઈ ને સોનાના પદ્મ જેવા સોનાના સિંહાસન ઉપર કામદેવના હુકમથી ચઢી બેઠો. ૪૪.

ઉન્નવળ ધરમાં બેઠેલો કુંતલેંદ્ર રાજાઓથી વીંટાએલો તે કેવો શોભે છે કે જાણે હાથીના બચ્ચાંનાં જૂથમાં પેઠેલો ક્ષીરસાગરમાં રહેલો ઐરાવત હાથી હોય નહિ? ૪૫.

તે રાજાઓમાં સિંહ સરખો કૈલાસ જેવાં સ્વચ્છ ધરના આંગણમાં પેઠો ત્યારે તે ચંદ્રમુખી, મૃગલાંઓને સિંહણુની પેઠે ખીજ રાજાઓને મળવી દુર્લભ છે એમ (સૌએ) માન્યું. ૪૬.

ચંદ્રવાનાં રત્નોમાં અને રત્ન જડીત લીંતોમાં રાજાઓનાં ધિમ પ્રતિધિમિત થયાં છે તેથી એ સ્વયંવરના ઉત્સાહવાળી સભા જાણે ત્રણે લોકના કામી ભેળા થયા હોય એવી શોભે છે. ૪૭.

રત્નની સહચોરૂપ જાણે દાંત હોય એવી મંચ (ખુરશીઓ) માં અને ધરેણાના મણિના સમૂહોમાં સેકડો રાજા રૂપની સરસાઈની ઇચ્છાને લીધે (પોતાનાં) મુખ જેવા લાગ્યા. ૪૮.

મોતીના ચંદ્રવામાં રાજાઓની પ્રતિધિમની પંક્તિ ઉંચે રહી છે તે જાણે કેકની પણ સૌભાગ્યની સીમાને (ઉદ્દેશીને) તૈયાર રાખેલી પુષ્પની વૃષ્ટિવાળી દેવતાઓની વિભ્રમ પંક્તિ કેમ હોય? ૪૯.

એ પતિવરા (ઇચ્છાવર વરવાવાળી) સ્ત્રી, સ્ત્રીઓની એક જાતની શૃંગાર એજાની વેદી (એક જાતની પડયલી (બેસવાનું સ્થાન) છે) મોતીની માળાઓવડે શોભી રહી છે તે જાણે, ચંદ્રને ઘણી સ્ત્રી છે એમ કહેવાને માટે બહીકથી તારાઓએ સેવા કરાતી હોય. ૫૦.

જે રાજાઓ વધુ ઉત્કૃષ્ટ તેજને લીધે સભામાં ઉઘાત (મશાલ?) સરખા થયા છે (પણ) તે વિક્રમ રાજાની આગળ સવારના દીવાની ઉપમાને પામ્યા. (એટલે ઝાંખા પડી ગયા). ૫૧.

સુવર્ણ રેખાવડે મનોહર દેહવાળી એ ચતુર સ્ત્રી અનેક રાજાઓના ભાગ્યરૂપી સુવર્ણની પરીક્ષા માટે જાણે કામદેવની કમોટી કેમ હોય? ૫૨.

લાજનો ભાવ દેખાડવામાં ચતુર એવી એ સ્ત્રી લીલાવડે જરાતરા હેઠે નાંખી દીધી છે ડોક જેમાં એવા મુખવડે આકાશમાં સ્ફુરી રહેલા અનેક દોષથી (અનેક રાત્રિથી) ભ્રષ્ટ ચંદ્રને જાણે રદ કરતી હોય. ૫૩.

વિભ્રમની રાજધાની એવી અને અર્ધ ઉંચી રહેલી એવી એક ભ્રમ્મેને ધારણ કરેલી છે તે જાણે બધા રાજાઓને કમદેવને તરછોડી નાંખવા સાડ હોય શું ? ૫૪.

પ્રાણપતિના કંઠ સાથે પ્રીતિ કરવાને તત્પર થઈ રહેલી એવી હાથમાં રહેલી પુલની માળા તરફ પણ જાણે ધૃષ્ટ હોય એમ અભિપ્રાય જણાવનારા વાંકાં નેત્રવાળું મુખચંદ્ર ધારણ કરતી એવી— ૫૫.

માણકની ભીંતમાં (પડેલી) પ્રતિમાની તુલ્યતાને લીધે જાણે સૌભાગ્ય (રહેવા) સાડ દિશાઓએ ધારણ કરી હોય ? અને કામદેવ પણ જાણે પોતાની સ્ત્રી સાથે વૈરાગ્ય ભોગવતો હોય એમ (આને) સેવી રહ્યા છે. ૫૬.

શોભી રહેલી પોતાની કાંતિવડે ધરેણુંમાંની રત્નની માળાને મેલી કરી દઇને પ્રતિબિંબની યુક્તિવડે જાણે અંગમાં સામાન્ય રાજાઓનો સંગ નિવારતી હોય ? ૫૭.

ખલાના ભાગનીયાં હારની સરના છેડા ઉપર રહેલી ચંપળ નેત્રની છટા તે જાણે ત્રૈલોક્યની સ્ત્રીઓના ગર્વનો ભંગ કરવાથી ઉત્પન્ન થએલી કીર્તિની ધ્વજવડે સનાથ (ધણીયાતી) થયેલી (હોય એવી)— ૫૮.

જગતનાં મન જાણે ભેળાં આત્યાં હોય એમ તેઓની ડહાપણના યોગવડે પ્રતિપાલના કરતી કામદેવરૂપી મત્ત હાથીની ચતુરાઈ વડે કાંઈક રોકાઈ (રોકાઈ) ને પગલાં મુકતી (ડગલાં ભરતી). ૫૯.

કપુરની વેલનાં પાંદડાંની ખીડી (બનાવવા) માં રોકેલો છે તેથી જેનો ડાબો હાથ વ્યાકુળ છે અને લમણા ઉપર ઉછળતી વાળની લટ તેની શોભાવાળી, કાંઈક હસીને વિચાર કરતી. ૬૦.

આનંદને લીધે આળસુ એવી રાજહંસણીની ચાલ તેને ક્રમે રાજાઓના ચિત્તની પેઠે જેમાં રાગ (પ્રીતિ અને રંગ) પ્રતિબિંબિત થયો છે એવી રત્નમય ભૂમિમાં પગ મુકતી. ૬૧.

કામદેવની પ્રત્યંયાના કુંડાળા સરખાં બે કાનમાં વાસ કરી રહેલાં એવાં નેત્રરૂપી બાણવાળી અને જાણે કામદેવની ધમણ હોય એવી ખીલતાં પુષ્પોમાં (રહેલા) ભ્રમરે યુક્ત વેણી (ચોટલો) ધારણ કરતી. ૬૨.

લટકતી વાળની ગુછલીઓનાં માજરના સંગવડે કળિની નકલ કરતી કપાળમાં ચંદનની રેખા અને ભ્રમરરૂપી ધનુષમાં કામદેવનું કેતકીનું હથી-યાર ધારણ કરતી. ૬૩.

એ ઇચ્છાવર વરવાવાળી, રેશમી વસ્ત્રની ફરકતી ચુંદડીવાળી, મૃગ નયની (સાં) પ્રગટ થઈ; તે જાણે ક્ષીર સાગરના સુંદર મોજાની પછવાડે પ્રગટ થતી લક્ષ્મી હોય શું. ૬૪.

હેમાચળને વલોવીને તેનાં ફેલાતાં ઇંદ્રિયોવડે જાણે બ્રહ્માએ રચી હોય એવી એ (કન્યા) નમેલા અંગવાળી અને સારા લાગ્યવાળી રંગ મંડપમાં દાખલ થઈ તેથી તેણે સૌનો લોભ વિસ્તારી દીધો (સૌને લોભ પમાડ્યા). ૬૫.

એ જરાક મીઝેલી આંખવાળી કીડાના કમળ તરફ જોઈ રહી છે તે જાણે દિગ્પાળોને માટે દૂતકર્મ કરનારી દિશારૂપી સ્ત્રીઓને ધિક્કારતી હોય. ૬૬.

તે કુંતલ દેશના ચક્રવર્તિ કામદેવે બેધડક ખેંચેલા ધનુષવડે છાતીમાં પ્રહાર કર્યો તેથી તે લટકા કરવામાં ધ્વજરૂપ એ કન્યાને જોઈને વિચાર કરવા લાગ્યો. ૬૭.

અમૂલ્ય ખુબસુરતી ભરી રાખવાની ભૂમિ એવી આ સુંદર (સ્ત્રી) કેને લોભ ન ફેલાવી દે. જાણું છું કે કામદેવરૂપી પહેરેગીર આનામાં અવિશ્વાસ રહી ક્ષણ (પણ) નીંદર કરતો નથી. ૬૮.

આ (કુમારી) ગમ્મતરૂપી વૃક્ષને ફળ પ્રાપ્ત કરવાની શોભા, યૌવ-નરૂપી ક્ષીર સમુદ્રનું અમૃત, ખુબસુરતીરૂપી માણિક્યની કાંતિની છટા અને મનને કામણુ કરવાની ભૂકીની મુઠી છે. ૬૯.

સંપૂર્ણ ચંદ્રોદયની હ્રમેશની પૂર્ણિમા, ગમ્મતના રસના પાકની પૃથ્વી અને કામદેવરૂપી રાજાને ત્રેલોક્યનું ચક્રવર્તિપણું દેવાના ફળરૂપ તપની સમૃદ્ધિ છે. ૭૦.

અટક્યા વગર ફેલાતી કામદેવની ગર્જના, આ એની પયોધરની (સ્તન અને મેઘ) શોભા તે ગમ્મતરૂપી લીલમમણીના કાંટા નિત્ય કુટતા રહેવામાં કારણરૂપ થઈ છે. ૭૧.

કાંતિવડે ચંદ્ર દરિદ્રી બની જાય છે, ઉઘડેલાં કમળોમાં તરવજ શું છે ? વિશ્વાસ રાખીને હું જાણી શકતો નથી કે એ મૃગાક્ષીએ બ્રહ્માની સૌંદર્યસૃષ્ટિ કેમ ચોરી લીધી ? ૭૨.

આ (કન્યા) મહારા વિષે વારંવાર (પોતાનાં) નેત્રની પંકિત, સખી પ્રત્યે કાંઈક બોલતી બોલતી મુકે છે; એ ખરેખરી પ્રીતિની વાત છે અને બહુ વખતથી લગવાન કામદેવ પ્રસન્ન થયો છે. ૭૩.

સખીને રમતમાં પગ મારે છે, વારંવાર હારને ખેંચીને મુકે છે. તેને કામદેવે કુંતલ રાગના દર્શનમાં શું ન કરતી કરી (તેણે શું ન કર્યું). ૭૪.

તેનો મુખરૂપી ચંદ્રમા જોવાથી ગાદો ઉછળતો પ્રેમરૂપી સમુદ્ર જોનામાં છે એવા ત્યાં આવેલા રાગઓની વિચિત્ર પ્રકારની ચેષ્ટાઓ થવા લાગી. ૭૫.

કાક રાગ બધાં રાગ વિભુષણમાંથી પોતાના મોતીના હારનું દોરકું બાહાર ખેંચી કાઢીને છાતી વધુ બાહાર કાઢીને દેખાડવા લાગ્યો. ૭૬.

એકે (રાગઓ) દેહની કાંતિને ઢાંકી દેનારો સોનાનો દોરો નિંદા સહિત ઉતારી નાંખીને મોતીનો ગુચ્છો અને પતિંવરાને પ્રામવાનો મનોરથ છાતીએ બાંધ્યો. ૭૭.

વળી કોઈ છુટી ગએલા માથાના મણિને તેને ઠેકાણે રાખવાની ઇચ્છાથી મુકુટમાં લીલા કરવાનું કમળ પુરની સ્ત્રીઓના હાસ્યનું પાત્ર થતો થકો બાંધવો લાગ્યો (એ બાંધ્યું તેથી સ્ત્રીઓ હસી.) ૭૮.

એક રાગ ખુરશી ઉપર ગર્વ સહિત પગ લાંબો કરી રાખે છે, અને જમૈયાનો શ્રમ બતાવવા સારૂ એ હાથ લડાવે છે. ૭૯.

કાક રાગ પરસેવો નથી વળ્યો તોપણ કપૂરનો ભૂકા શરીરે લગાવીને બે કાનનાં કુંડળનો નકામો ફેરફાર કરે છે. ૮૦.

કાક કડાં ખડખડે એ રીતે પાનદાન રાખનારને હાથ મારીને, કામદેવે ફોલો નખ વડે પાન ઉપર લખે છે. ૮૧.

ખીજો વાત કરવાને બહાને પોતાની મેજેજ વાણીમાં ડહાપણુ બતાવતો પાનદાનમાંથી ખેંચી લઇને ઘણાઓને કર્પૂર આપે છે. ૮૨.

કોક સોનાનું આસન (ઉપર) વસ્ત્ર મુકીને ઉંચું કરીને નવયૌવન બતાવવા સારૂ મૂંછ વગરના મુખવડે વ્યર્થ કુદી રહ્યો છે. (ડોકીયાં કરે છે) ૮૩.

એક મિનજ સહિત પાનદાનવાળાની પીઠ ઉપર શરીર નાંખી દબને કારણુ વગર ઉભી કરેલી ભ્રમરોની લતાશ્પી પતાકાવાળું મ્હો કરે છે. ૮૪.

કોક બગાસાને લીધે હાથ બે ખોડવાથી જેની આંગળીના ટાચકા પુટે છે (એવી રીતે) આસન ઉપર પડીને માંડ ખસેડી શકાય એવા કામશ્પી મૂડમાં ફસી પડ્યો છે. ૮૫.

કોક કંઠમાં પંચમ (રાગ) ની ધૂન સ્ફુરી રહી છે અને વ્યર્થ મ્હો મલકાવે છે. કોક કેટલાંક પદ ગુંથીને ગાથાના કવિપણું પ્રકાશે છે. ૮૬.

તે પછી બંદીજનોનો કલબલાટ અટકાવીને કામળ કંઠવાળી દ્વારપાળી ક્રમે કરીને એ કુમારીને બધા રાજમંડળને ઓળખાવવા લાગી. ૮૭.

જેણે (પોતાનાં) અર્ધાં માથાં કાપ્યાં ત્યાં કઠણુ (માથા) માં લટકાયાથી જેની ધાર છુડી થઈ ગઈ હતી એવા ખડ્ગને શિવજીના બાણુ-બંધ તરીકે (બાંધેલા) શેષનાગની ફણુ (ઉપર) ના મણીમાં ઘસવાની ઇચ્છા રાખી હતી. ૮૮.

અને જે ખાજવતા બાહુ મંડળ વડે દુર્મદ બનેલો છે એવા જેણે હઠથી ડાબા હાથમાં કૈલાસ પર્વતને ઉપાડીને હિમાલયને ઉખેડવાના કૌતુક માટે જમણો હાથ ઓતરંગ ઉપર મુક્યો હતો. ૮૯.

એવા રાવણનાં મુખકમળ જેના બાણુના ભોગનું સ્થાન થયાં હતાં તે રામના કુળમાં આ કુમાર (છે.) તે હે કુમારી ! તહારા નેત્રને પ્રીતિ આપનારો થાઓ. ૯૦.

આ (રાજ) ની સાથે ટૌકા કરતી મયૂરીથી ગાજી રહેલા સર્યૂના (કાંકાના) વનમાં વિહાર કરીને (તેમજ) વિલાસના ગોખમાં ખીરાજીને અયોધ્યાને વખાણાય એવી કર, ૯૧.

તેણે કરેલો તે ઉપદેશ તે કુમારીને વિષે નીચ ઉપર કરેલા ઉપકારની પેઠે વ્યર્થ ગયો કેમકે જન્માંતરની સંચિત થએલી પ્રીતિ એમજ ક્યાંક પ્રગટ થાય છે. ૯૨.

તે પછી એ દ્વારપાળીએ આંખાંમાં લહે લાગી રહેલી ભ્રમરીને વસંત ઋતુની શોભા જેમ નાના કણિકાર (કરેણુના ઝાડ) ને ખતાવે તેમ બીજા રાજાને ખતાવ્યો. ૯૩.

જેની લડાઈમાં સાહસની છાપ પડી છે તેની પ્રત્યંચાનો શબ્દ ભોંયની અંદર જઈને ક્ષણમાં પાતાળના તળમાં રહેલાંને જેના પરાક્રમની વાતો કરે છે. ૯૪.

તે એ રણમાં ફેંદીયાંતેજ નચાવતો મદે અંધ થઈ ગયેલા હજારો રાજાઓએ સેવા કરવા યોગ્ય તે એટલી રાજ છે. હે સુંદરી! તેને તું જો. એ તારી આંખને કામદેવની પતાકા રૂપ હો. ૯૫.

તેણે એમ કહ્યું તોપણ તે રાજકુમારી એ તે વિલાસીની સામું ન જોયું એમ નહીં, પરંતુ મુખ કમળમાં રહેલું પાન થુંકી નાંખીને તિરસ્કારને માર્ગે તિરસ્કૃત કર્યો. ૯૬.

પછી એ ખીંતેલા મૃગના સરખી ચપળદષ્ટિવાળી દ્વારપાળીએ અન્ય રાજપુત્રને ઉદ્દેશીને એ માનિનીને ઉદાર વાક્યો વડે સન્મુખ આણી. ૯૭.

હે કન્યા જેની કુખડી કીર્તિ નથી એવા કાન્યકુબ્જ રાજાને જો, જેના દિગ્વિજયમાં પૃથ્વીની ધુળવડે સમુદ્રો સ્થળ બની જાય છે. ૯૮.

તેના તરફથી તે નીચે મુખ કરેલીએ નજર ઝેંચી લઈને (પોતાના) કુચ રૂપી કુંભસ્થળમાં દષ્ટિ કરીને એ રાજાનું ધરેણામાં જેમ તેમ અંગમાં સ્થૂલત્વ જણાવ્યું. ૯૯.

એ ઝાંઝરના ઝણકારવાળી ગતિથી સમસ્ત રાજહંસોને લોભ પમાડતી થકી કાંઈક આગળ ચાલવાને પ્રવૃત્ત થએલીને તેણે મ્હો મલકાવીને ફરી કહ્યું. ૧૦૦.

સુહરને વિને દઢ બેસારી દીધેલા જેના બાણની ઉત્કર્ષ રેખાની શંકા

કરનારા કોણ માથ સાફ બીજાનું કાપ બાળુ કરનારા વિચારથી મુહરના
કેવળા કિચી તરત બાળુ બેચી પાસાડ્યું. ૧૦૦.

જે વિચાર સાથે મધ્યસ્થ કરવામાં યોગ ન રાખનારે એવો તેણે
પરમેશ્વરનો બાળનું પાણી રોકવા સાફ વિચાર્ય કરી મૂકી ખાતા એ
(વિચાર) ની કામમાંથી ભરખંડા બાંધે બેચી લીધે. ૧૦૧.

તે અર્જુનના કુશમાં ઉત્પન્ન થયેલ મોટા પરાક્રમસભી આ પ્રતાપી તમા
જે કામચલાવી નહીના કાંઈના કતમાં કીધા કરવાની કામવાળી હું જે એ. ૧૦૨.

તેના માથ ઉપર બાળુ પગ મુકેલો કોઈ એક આમળા સ્થાને માટે
(પગ) મુકતી એવી એ કન્યા પ્રત્યે પ્રણી એવી એ (કન્યામાં) મોળ
સંબંધ કીધાને આ મહી મેલી. ૧૦૩.

પરમેશ્વર જેના શિષ્ય સ્વરૂપી ધોળના કાંઈનામાં મળી મળી એ
તોલાર જે કિના એને કોઈ સ્થાનરચીને કર્યું સ્થાન કરતા આમળાનું
આમળા જે મળે (આમળાનું થાય). ૧૦૪.

તે એ કાલિયજન (કુલેશ્વરનામાં) એ નામને એક જે કોઈ એ
કિલ્લેને કિલ્લે કરવાનું સ્થાન છે. એનો આ રાજા જે મળે કુલયજન
સામળેના મળે કાલકે મોલકે મળી મળે એ તે તમા આમળા મળે
કેવળા થયે. ૧૦૫.

કાલકે ન મીલેલા, એના મિત્રમાં ન મીલેલા મેત્રમાં મેત્રમાં મળે
એ રાજા પ્રવેશ મળી શકે નહી તેમ એ મળે મળેલાંએ મળે
કાલકે મળે. ૧૦૬.

૧. એકે અર્જુને મુહરના દેહમાં બાળુ મળે તેમ કોઈનાં મળે તેમ મળે
એકે રાજા કરનારે શિષ્યથી તે બાળુ તમા મળે કાલકે.

૨. કુશમાં રાજા: છે, તેને મળે મળે મળે મળે મળે મળે
કુશમાં મળે મળે મળે.

૩. આંહી મુજાવર્તિત છે તેને મળે મળે મળે મળે મળે મળે
કુશમાં મળે મળે, તે તે મળે મળે મળે મળે મળે મળે
મળે મળે, મળે મળે મળે મળે મળે મળે.

શૌર્ય જેને પ્રિય છે એવા જે રાજાએ લડવાને નિસ્પૃહ એવા શત્રુ રાજાઓનાં નિવાસ સ્થાન લીલા માત્રમાં થપ્પટ મારીને નાશ કરેલા હાથીનાં (સ્થાન) સિંહની પેઠે જેણે પગલે પગલે મેળવ્યાં છે. ૧૦૮.

એ (પૃથ્વીમાં) એકવીર અને પૃથ્વીમાં ઉન્નવળ કીર્તિવાદો ગોપાલ ચળતો રાજા છે. સ્વયંવરની માળા મુકવામાં દૂતી જેવી તારા નયનકમળની માળા થાઓ. ૧૦૯.

તે કામદેવનાં બાણે અન્ય સાડ પ્રાર્થેલી છે તે તેને મટાડનાર કાઠને પણ મેળવી શકતી નથી તેથી તેણે ઝાંઝર ખડખડાવેલા પગવડે તે જાણે બહુ બોલ્યો હોય એમ તેનો દોષ જણાવતી હતી. ૧૧૦.

કામે વશ કરેલા એવા જે રાજાઓની વચમાં થઈને તે ચાલે છે તેઓની આંખમાં જાણે સ્વયંવરની માળાની રજ પડી હોય એમ તેઓની આંખ આંસુથી ભરાઈ ગઈ. ૧૧૧.

જેના શત્રુ રાજાની સ્ત્રીઓનાં ક્રીકાં પડી ગએલાં લમણાં ઉપર પડેલાં લાંબા વાળનાં ગુચળાંવડે આંખનાં પાણી જાણે સેવાળવાળાં હોય એવાં થાય છે. ૧૧૨.

જેનો પ્રતાપાગ્નિ અપૂર્વ છે તે રાજાઓની સેનાના સ્થળમાં પેસે છે કે તેવાંજ શત્રુ રાજાઓના ધરના આંગણમાં ખડ ઉગી નીકળે છે. ૧૧૩.

હે લીલાવતિ ! એ માલવ દેશનો રાજા છે તેને વિષે કામદેવ તારો મંત્રી થાઓ. એની કુલ રાજધાની ધારા (પોતાના) લીલા વન વડે તુંને સંતોષ કરો. ૧૧૪.

નાસાત્ર તરફ સંકોચાવેલી દૃષ્ટિવડે જેમ તેમ તેને તેમાં નિરાદરવાળી માનીને તે આગળ કેટલાંક પગલાં ચાલીને સ્મરણ થવાથી હસતી એવી કુમારીને તે કહેવા લાગી. ૧૧૫.

ઘોડાની ખરીવડે બોદાઈ જવાથી પૃથ્વી પાતળી થઈ ગઈ છે તેથી જાણે જે રાજાની કાર્તિ સાંભળીને નાગ કન્યાઓ ભેળી થઈને તે ગાય છે. ૧૧૬.

૧ એટલે ધર ઉગડ થઈ જાય છે જેથી તેમાં ખડ ઉગે છે. એજ અપૂર્વતા.

હે ગુણને ગ્રહણ કરનારી ! એ ગુર્જર દેશનો રાજા છે જેણે પોતાના બાહુના પરાક્રમવડે રાજાઓને મેળવી (સ્વાધીન કરી) લીધા છે. હે કમળાક્ષિ ! તારી દષ્ટિ તેના ઉપર પ્રસન્ન થએલા કામદેવની પુષ્પ વૃષ્ટિ જેવી થાઓ. ૧૧૭.

લીલા કમળવડે ભ્રમરો ઉરાડતી તેણે તેનો તિરસ્કાર કર્યો અને દ્વારપાળી આગળ-જઈને કાંઈક ગર્વ સહિત તેના પ્રતિ બોલી. ૧૧૮.

ચંદન ચર્યવાથી ચારે કારથી જે પીંગળો થએલો છે (એ) યથેચ્છ ઉંચા મનોહર દેહવાળો પાંડ્ય રાજા છે જે ક્ષીરસમુદ્રના ક્ષીરથી ખરડા-એલા મંદરાચળ પર્વતની ચતુરાઈને પીંજય છે. ૧૧૯.

હે કમળાક્ષિ ! આની સાથે તારી મિત્રતાઈ કરવાને કામદેવ માનતો હોય તો ચંદન વૃક્ષના લીલા વનમાં મલયના વાયુ તારી નિરંતર સેવા કરે. ૧૨૦.

તે ગુણીને વિષે પણ ભાગ્યહીનમાં લક્ષ્મીની પઠે તે પરાક્રમુખ થઈ. (ત્યારે) વળી ડાહ્યું ડાહ્યું બોલવાવાળી તે પરવાળાંથી અધિક રાતા હોડ-વાળી પ્રત્યે ફરીને બોલી. ૧૨૧.

સમુદ્રમાં ક્રીડાર્થ નાહીને કાંઠાના વનમાં વિહાર કરતા દિગ્ગજનેના જેઓ, હાથણીઓની સોળતથી અવતાર પામેલા છે— ૧૨૨.

તે હાથીઓ જે મહાવીરની વિજય યાત્રાઓમાં પુટી નીકળેલા મદ-જળવાળા થઈ જાણે દિગ્ગજને જેવાની ઇચ્છા હોય તેમ બધી દિશાઓના મધ્યમાં ફરે છે. ૧૨૩.

રત્નના ઢગલાઓવડે ભાગણુના સાથને જે ભરી દે છે તેને નગારાના ભાવને પામેલા જળહાથીના ગંભીર નાદવડે સમુદ્ર જાણે વારતો હોય. ૧૨૪.

જે સેનાના ભારવડે નમતી જતી પૃથ્વીમાં ઉછળતી લેહેરની હાર-વાળા સમુદ્રની કાંઠે ઉભા એવા સમુદ્ર જેવા હાથીઓવડે જાણે (આડી) પાળ બાંધતો હોય. ૧૨૫.

જેના હાથીઓ ઉછળતા છાંટાને બાહાને પગ વાગવાથી ત્રુટતી ભ-રેલી છીપોમાંના મોતીનાં પાણી સમુદ્રના પાણી સાથે પીધેલાં તે જાણે ઓછી કાઢાડતા હોય શું ? ૧૨૬.

દિશાઓને ભરી દેનારી હાથણીઓ સાથે વિલાસવાળી સ્ત્રીઓ જેના ખારમાં આવે છે તેથી દિગ્પાલની પુરીના ગોખ ચંદ્રમાના અજવાળાથી દિવસે પણ પખાળાય છે. (ઉજવળ થાય છે) ૧૨૭.

હે ચપલાક્ષિ ! તે આ ચૌલ રાજ (છે) જેના જયના ઉત્સવે ફેલાતા યશના ઢગલાથી ભરાઈ ગયેલાં દિશાનાં મુખ તે જાણે મંગળના શંખ વગાડતાં હોય શું ? ૧૨૮.

(હે કુમારિ) એ વિલાસના વિદ્યાધરરૂપી રાજહંસને ત્હારી જુજના પાંજરામાં બાંધી લે. ક્રીડાના વિમાન સરખા ગોખમાં તારી કટિ મેખલા (એના) નેત્રના ઉત્સવ માટે થાઓ. ૧૨૯.

એવી રીતે અન્ય સ્થળે કરેલા આગ્રહવાળી એ (કુમારી) તેને વટોળીને ચાલુક્ય રાજની સન્મુખ થઈ. ઉંચા મોઝાએ ફેરવી નાંખી હોય તો પણ નદી પહેલાંનો માર્ગ મૂકે નહીં. ૧૩૦.

અતિ લાંબો તેનો નેત્રાંત ભાગ (આંખનો ખુણો=કટાક્ષ મારવાનું સ્થળ) ચાલુક્ય રાજ તરફ ખેંચાયો. સારે વધરાઈ ગએલી આશાવાળા અન્ય (રાજાઓ) જાડી દીવાની વાટચના ધૂમાડા વડે જેમ તેમ કાળા પડી ગયા. ૧૩૧.

તે જાણે કોઈ એ કુમારીથી વિમુખ હશે તે બોલી ઉઠ્યો કે હું (તો) મ્હારી પ્રિયાનો પતિ છું. કોઈ રમુજ માટે વ્યભિચારી રાજાઓ ત્યાં આવ્યા હતા તેને જોવા સાર (પોતાનું) આવવાનું બતાવ્યું. ૧૩૨.

તેં હુંને આંહી તેડી આવીને નાહક હેરાન કર્યો એમ કોઈ પોતાના મંત્રીને નિંદે છે. વજ્રથી જાણે હણાયા હોય એમ ખીજ રાજાઓનાં મુખ નીચાં થઈ ગયાં. ૧૩૩.

એ મૃગાક્ષિની દૃષ્ટિએ બધા રાજમંડળમાંથી તારવીને એ ચૌલુક્ય ભૂષણને રાજહંસિણી જેમ પાણીમાંથી દુધ ગ્રહણ કરી લે તેમ ગ્રહણ કરી લીધો. ૧૩૪.

એ પછી દ્વારપાળીમાં મુખ્ય એવી એ દાંતની કાંતિના પ્રવાહવડે એ (કન્યા) પ્રત્યે ખીજ રાજાઓ તરફ જોવાથી ઉત્પન્ન થયેલું એ કુમારીનું કલંક ધોતી હોય શું એમ બોલી. ૧૩૫.

હે કમળમુખિ ! ત્હારી દષ્ટિ સુંદર પદાર્થને ગ્રહણ કરવાનું જાણે છે (ખરી) કે જેમ સેવાળને મૂકીને ભ્રમરી (કમળમાં લાગે) તેમ બધાને પડતા મૂકી આના મુખ કમળમાં લાગી રહી છે. ૧૩૬.

આવું રૂપ અન્યના જેવું સામાન્ય નથી. હું શું કહું ? તે પણ (તે) જેવું (છે) એના સૌભાગ્ય ગુણ હું શું કહું જેમાં શ્રી અને સરસ્વતી બંને રહેલા છે. ૧૩૭.

મદ્ ઝરતા હાથીઓની સોબતથી જેણે તિરસ્કાર સહિત દિગ્ગજ તરફ જોયું છે એવા જે એ જીતવાની ઇચ્છાવાળાના ઘોડા ક્ષણ માત્રમાં દિશાઓની અંદરના ભાગમાં ફરી વળે છે. ૧૩૮.

એક ઠેકાણે ભાર (થવા) થી પૃથ્વી નમી જતી શેષ નાગના માથા ઉપર બરાબર રહી શકતી નથી એમ ધારીને જાણે જેણે બધીએ દિશામાં (પોતાની) સેનાના હાથીનું ટોળું ફેલાવી દીધું. ૧૩૯.

શેષનાગના મસ્તક ઉપર રહેલા પૃથ્વી રૂપી પાટીયાને મજબુત કરવા સાથે જયસ્તંભને બહાને એ રાજાએ બધી બાજુએ ખીલાની હાર ગોઠવી છે. ૧૪૦.

એ રાજાની તરવાર જેમાં બંને બાજુએ રાજાઓના મસ્તકનાં મણિની માળાઓ પરોવાઈ ગઈ છે એવી તે બાકીના રાજાઓના ગળાનાં હાડકાંઓ સાથે ભટકાવાથી બુકી ધારવાળી થઈ ગઈ છે. ૧૪૧.

સોમેશ્વર અને ચોલ દેશનો રાજા જ્યોત્સવના દ્વારમાં બળ થકી પેસતા હતા ત્યાં અદ્ભુત સાહસવાળાએ બળીયા રાજાએ એ હાથે એ બંનેને ધકેલી કહાડ્યા. ૧૪૨.

અદ્ભુત દાનના ભંડારરૂપ એ રાજાની આગળ કલ્પ વૃક્ષ આદિ પરમાણુ સરખા છે. ત્યારે ત્રણ જગતના ગૌરવ (બોજ અને મહોટાઈ) ના પાત્ર એ રાજાની સરખાઈ તો ક્યાંથીજ પામે ? ૧૪૩.

મુંજની તો એક રતીભાર પણ તુલ્યતા નથી ત્યારે ભોજરાજાની યોગ્યતાની તો વાત પણ શી (કરવી) ? કવિનો બાંધવ (એવો) આ (રાજા) મળ્યો (છે) ત્યારે લક્ષ્મીને તો પગ નીચેની દાસી કરી (રાખી) છે. ૧૪૪.

વિભ્રમવાળી બે ભ્રમરો જેમાં નાચી રહી છે એવાં મૃગાક્ષીઓનાં મુખ સિવાય સાહસની છાપવાળા એ રાજનું મન બીજે ક્યાંયથી પણ લયની સીલથી કાંઈકે ઉઘડેલું થતું નથી (સ્ત્રીના મુખ સિવાય તેને બીજે ક્યાંયથી લય થતો નથી). ૧૪૫.

હે કિન્નરકંઠિ (ગાનારી) ભુજ બંધની ફૂતી એવી માળા એના કંઠમાં મુક્ય કે સમાન સંબંધ થવાથી વિધિની કીર્તિ થાઓ અને કામદેવનો પ્રયાસ સફળ થાઓ. ૧૪૬.

તે દ્વારપાળીના સરખામવાળા વાક્ય માત્રથીજ લાજ મટી જતાં એ પતિવરા કન્યાએ તે વરમાળા વિક્રમાંકદેવના ગળામાં આરોપી. ૧૪૭.

કંઠમાં રહેવા પામેલી તે વરમાળા મત્ત ભ્રમરની હારના અસ્પૃશ્ય અંકાર વડે જાણે સમગ્ર રાજ્યોની સૌભાગ્ય લીલાના જયનું નગારું વગાડતી હોય શું? ૧૪૮.

તેની ભુજની શોભા પુલની માળાથી પણ (વધારે) સૌભાગ્યની શોભા ધારણ કરે છે તેથી તે (માળા) કંઠમાં રહી છે તોપણ તેને આલિંગન કરવાને રાજા ઉતાવળો થયો. ૧૪૯.

કામદેવની ધનુર્વિદ્યાનું રહસ્ય જય પામે છે. હાલમાં (તો) ઘટિત (ઘટના) કરવાવાળો વિધિ વંદન કરવા યોગ્ય છે એવી પુરસ્ત્રીઓની વાણી ત્યાં ફેલાઈ રહી છે. આ જગતમાં સરખા સરખો યોગ કેને પ્રીતિનું કારણ નથી (થતો). ૧૫૦.

એ પછી જેમાં કામળ (મંદ મંદ) મૃદંગ (પખવાજ) નો શબ્દ છાહી રહ્યો છે એવા પરણવાને યોગ્ય મંડપમાં તમામ રાજ્યોની લક્ષ્મી જાણે પ્રતિબિંબિત થઈ હોય નહીં એવી વધુ સહિત ઘોળી કીર્તિવાળો એ કુંતલેંદુ રાજા પ્રવેશ કરીને વધારે જિંચી શોભા ધારણ કરતો હતો. ૧૫૧.

ધૃતિ શ્રી ત્રિભુવન મલ્લદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટ શ્રી બિલ્હણના કરેલા શ્રી વિક્રમાંકદેવચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્ત વિરચિત ગુજરાતી ગદ્ય ભાષાંતરમાં નવમો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૧૦ મો.

એ પછી એ સાહસના ચિન્હવાળા રાજના વિવાહનો ઉત્સવ ઉત્પન્ન થયો ત્યારે કૃતાર્થ થયેલી રાજકન્યાએ જેમ તેમ કીર્તિએ પણ બધા રાજ-ઓનો ત્યાગ કર્યો. ૧.

રાજાએ અશેષ સૌભાગ્યના ગુણનો ક્ષય થવાથી આશાના દીવા શાંતિ પામ્યા (વધરાઈ ગયા) ત્યારે જાણે તે દીવાના ધુવાડાએ કરીને ધૂસરા શરીરવાળા (ઝાંખા) થઈ જતાં કાળપને પામ્યા. ૨.

કર્યો અક્રમ (ક્રમમાં ફેરફાર=વિરૂદ્ધતા) કરવાને વીલા પડી ગયેલા રાજાઓની ઈચ્છા ન થઈ, પરંતુ વિક્રમાંકદેવનાં બાણ સંગ્રામાંગણમાં સહન થઈ શકે એવાં નથી (એટલે એના બાણથી ખેંચીને કાંઈ કરી શક્યા નહિ.) ૩.

કરમાઈ ગયેલા મનોરથવાળા રાજાએ જે રસ્તેથી આવ્યા હતા તે રસ્તે ચાલ્યા ગયા પછી દૈત્યોને દળી નાંખીને પ્રાપ્ત થયેલી લક્ષ્મીની સાથે વિષ્ણુની પેઠે એ રાજા તે રાજકુમારી સાથે રમણ કરવા લાગ્યો. ૪.

તે નમેલા અંગવાળી હળવે હળવે ગુણોવડે પ્રિયના મન ઉપર એટલી બધી આરૂઢ થઈ ગઈ કે કામદેવના હુકમવડે એકનેજ વશ થયેલું આ રાજાનું મન બીજી સ્ત્રીઓથી હરી (ફેરવી) શકાણું નહિ. ૫.

તે (કન્યા) નું મુખકમલ કુંતલરાજના હૃદયમાં પેહું તેથી બીજી સ્ત્રીઓનાં મુખ કમળો સાંકડયની બીકથી ખેંચાર નીકળી ગયાં. ૬.

તેણે વિવિધ ઉપચારમાં પરિપક્વ થયેલા એ (રાજા) ને વિષે નવોઢાનું વ્રત છોડી દીધું. એ એટલું પતિનું અકૌશલ કહેવાય કે જે નવી વધ બહુવારે વિશ્વાસ પામે. ૭.

કામદેવનો શસ્ત્રાધિકારી, કાયલના કંઠમાં (ના) સૌભાગ્યનો ગુરૂ, ચંદ્રકિરણની સફેતીનું જીવન, રસ રૂપી રાજના ચક્રવર્તીપણાનો મંત્રી- ૮.

ઝાડને ઉત્તમ રીતે ચીતરવામાં ચિતારો, અને માનરૂપી વૃક્ષને ઉખેડી નાખવામાં મત્ત હાથી, એવો વસંતઋતુ તે વખતે આ પતિના પ્રભાવથી ફરી પાછો નવીનપણાને પામ્યો. ૯.

કામદેવે જગતનો જય કરવા સાર વસંતઋતુને સેનાપતિ ઠરાવ્યો. વાયે કરીને ઉછળતા ચંપાના સમૂહને જ્હાને દાનેશ્વરીની પેઠે સોનાનો ઢગલો વરસાવે છે. ૧૦.

પુષ્પના સમૂહના ફેલાવાથી ઉત્પન્ન થએલી તેની રજવડે પીંગળી થઇ ગયેલી દિશાઓમાં સોનાનાં ધરેણાં પેહેરેલી સ્ત્રીઓનું દિવસે પણ અભિસરણુ (જારને ત્યાં જવું) થાય છે. ૧૧.

ગારા જેવા મધના ઝરામાં ભરાઇ ગયેલો પગ કાહાડી ન શકી તેથી ભ્રમરી રાડયના જેવા શબ્દોવડે ભ્રમરને બોલાવે છે. ૧૨.

ભ્રમર મધે ભરેલા પુષ્પનું કાણું લોભથી પુરી દધને રહ્યા છે (ત્યારે) બીજા ભ્રમરો (પડખેથી) બીજે માર્ગ કરીને તે (મધ) પીયે છે. મળેલું મેળવવાનો એજ માર્ગ છે. (મળેલું ડપટી મુકવાની એજ ગતિ છે). ૧૩.

મલયાગિરિ, ચંદન વૃક્ષના સંગી સર્પોના ઝેરની ઉનાશને લીધે અક-
ળામણુ જાણે પામ્યો હોય એમ મ્હોટાં ગુફાનાં મુખવડે ક્રમચક્રી નિશાસા મુકવા લાગ્યો (ગુફામાંથી પવન નિકળવા લાગ્યો). ૧૪.

વિયોગિનો સમૂહ આખો દહાડો ભોયરામાં ભરાઈ રહીને બહેરાપ-
ણાનો યોગ વારંવાર ઇચ્છે છે. કાયલના પંચમ સ્વરથી પીડા પામતો તે થું થું નથી કરતો. ૧૫.

અહો કામદેવનો પ્રિયમિત્ર વસંત પ્રિયથી વિખુટી પડેલી (સ્ત્રી)
ઓની મતિનો નાશ કરી દે છે જે તેના ઉપરાઉપર થતા આકંઠથી કાયલના શબ્દમાં વૃદ્ધિ કરે છે (જેમ જેમ વિયોગિણી સ્ત્રીઓ વધુ વધુ આકંઠ કરે છે તેમ તેમ કાયલો વધુ વધુ બોલે છે). ૧૬.

કોઈ ચતુર, કામદેવનાં અન્ય બાણોને માંડમાંડ કદિ ઉલ્લંઘી જાય છે (તો તે) કાયલના કંઠ યંત્રમાંથી નીકળતા પંચમ સ્વરરૂપી અસ્ત્રવડે વશ થઇ જાય છે. ૧૭.

૧. આંહી લલ્લને બદલે લુલ્લ લઇએ તો અર્થ વધારે સારો નીકળી શકે.

હવે સ્નેહ ભરેલા નિરીક્ષણથી વસંતના શ્રમને અદ્વજ કરતો રાજા રાણીનો હાથ પકડીને વિચિત્ર એવી ક્રીડા કરવાની નજરઆગની સ્થળીમાં પેઠો. ૧૮.

આમંતેમ આહુપૂર્વક જોતો થકો કુંતળ રાજા પછી તે મૃગાક્ષી ભણી કામદેવના ધનુષના પડછંદાની બ્રાંતિ કરનારાં સ્વરવડે બોલ્યો. ૧૯.

હે સુંદરાંગી ! રતિના જન્મસ્થાન જેવો વસંત શું તારા નેત્રની મિત્રાઈ ઉત્પન્ન કરે છે ? કેમકે જેની શોભાવડે અને ત્હારા શરીરની સમૃદ્ધિવડે મદ પામતો કામદેવ (ખીજ) કશાને ગણકારતો નથી. ૨૦.

હે બાલે ! આ નજરઆગની સ્થળીમાં વસંતની સેનાના સમૂહને હર્ષવડે જોવાને કામદેવે પડાવ ક્યો છે તો તે સ્થળીને તું જોઈને કૃતાર્થ કર. ૨૧.

હે કામદેવની લીલાના જયની રાજધાની (રૂપ બાલે) સન્મુખ આવેલી તુંને આગળથી જણાવનારો (છડીદાર, નેકી પોકારનાર) જાણે હોય શું એમ વસંતઋતુ ભ્રમરના મધુર શબ્દોવડે બોલાવી રહ્યા છે. ૨૨.

હે મૃગાક્ષી ! ક્રીડાના બગીચાની રંગ ભૂમિમાં નૃત્ય જોવા સાથે તું આવવાથી વેલરૂપી પુરસ્ત્રીઓ ખરતાં પુલવડે જાણે પુલના પસલા ઉંચા ફેંકતી હોય શું એમ કરે છે. ૨૩.

બધાં વૃક્ષોમાં અશોક (આસુપાલા) તું વૃક્ષ નશીબદાર છે કે જેને તે પગને તળીયે હણેલો છે.* અને જેની સાથે મૃગનયનીઓ દાસની સાથે જેમ તેમ ક્રીડા કરે છે તેનેજ કામદેવ પ્રસન્ન છે. ૨૪.

૧. શૃંગારમાં વર્ણવાય છે કે અશોક વૃક્ષને કન્યા પગના તળા વડે લાત મારે ભારે તેમાં પુલ આવે. એને માટે કુવલયાનંદમાં ઉપમેય ન્યુન-ત્વાલિધાયી વ્યતિરેક અલંકારના ઉદાહરણમાં શ્લોક છે કે—**રક્તસ્ત્વં નવ-પલ્લવૈરહમપિ શ્લાઘ્યૈઃ પ્રિયાયા ગુણૈસ્ત્વા માયાંતિ શીલીમુખાઃ સ્મરધનુ-ર્મુક્તાસ્તથામામપિ ॥ કાંતાપાદતલાહતિ સ્તવમુદેતદ્વન્મમાપ્યાવયોઃ સર્વે તુલ્ય મશોક કેવલમહં ધાત્રા સશોકઃ કૃતઃ ॥ કામિની પાદઘાતે ના શોકસ્ય પુષ્પોદ્રમ ઇતિ કાવિ પ્રસિદ્ધિઃ (ચંદ્રિકા).**

વૃક્ષાની જાતિમાં હું જાણું છું કે આ બકુલ વૃક્ષ (બોલશ્રી) પકકા અરૂચિકર છે (કેમકે) જે વસંતમાં પણ હે મૃગાક્ષિ ત્હારા કોગળાની અપેક્ષા રાખે છે.

૨૫.

એક તરફ મહાદેવજીએ કોપ સહિત કામદેવને બાળી નાંખ્યો (ત્યાં) બીજી તરફ આ વસંત લક્ષ્મી તારી પેઠે ઉત્તમ ખીલાવટ કરીને વારંવાર હજારો કામદેવોને ઉત્પન્ન કરે છે.

૨૬.

ત્હારા અંગરૂપી વેલનાં વિલાસરૂપી પુષ્પોવડે જરૂર કામદેવ હરાઈ જાતી આંખવાળો (આંધળો) થઈ ગયો છે એમ હું જાણું છું (કેમકે) વસંતઋતુએ નવાં અસ્ત્રો અર્પિત કર્યા છે તે ચ્હડાવવાની ઇચ્છા કરે છે પણ ચ્હડાવતો નથી.

૨૭.

મનસ્વી (પુરૂષો) નાં (પણ) મનને ભેદવામાં ડાહ્યો કામદેવ (મધુ=મધ અને વસંત તેણે) અર્પાતો ગુણ (ગુણ અને પ્રત્યંચા) ધારણ કરે છે ત્યાંતો શીલીમુખ (ભ્રમર અને બાણ) ની પંક્તિ પુષ્પમાં અને કામના ધનુષમાં દાખલ થાય છે.

૨૮.

વસંતની શોભાવડે ગંધર્વોના સર્વસ્વમાં (ગાયન કળામાં) ડાહી એવી તું તેના શિષ્યની પેઠે આ નરકાયલ પ્રકાશ કરેલો પંચમ સ્વર વારંવાર લલકારે છે તે તું જો.

૨૯.

હે ચંદ્રમુખિ ! વસંતશ્રીવડે અને તુંવડે કામદેવનું ધનુષ ધણીયાસું થાય છે. પણ કામદેવ તો એની આગળ અનંગ (અંગવોળો) થયો છે પણ તેને પૂર્ણ અંગવાળો તું બનાવે છે.

૩૦.

એમ રસવાળાં સારાં વચનોવડે ફરીથી કહ્યા જેવું પ્રિયાના કાનનું ધરેણું કરીને એ ચપળ નેત્રવાળીને કુંતળ રાજાએ કીડાના હીડોળામાં બેસારી.

૩૧.

હીડોળાને લીધે જૂલતા વાળવાળું ગમ્મતને લીધે ઉંચી રહેતી બ્રમે વાળું અને ભમેલા નેત્રકમળવાળું એ સ્ત્રીનું મુખ કામદેવે બાણરૂપી ટાંક-ણાંવડે ઉખેડીને એ (રાજા) ના હૃદયમાં પેસારી દીધું.

૩૨.

પ્રસરી રહેલા પંચમસ્વરવાળું ગીત, નમતી બ્રમરવાળું જોવું, અને
ઝાંઝરનો ઝણકાર એ રાણીનાં ત્રણ (વાનાં) ત્રૈલોક્યના રાજ્યમાં કામદે-
વનાં હથીયાર છે. ૩૩.

નિતંબ મંડળના ભારને લીધે હીડોળો જેમ જેમ ચડેડાટ કરે છે
તેમ તેમ પ્રત્યંચાનો શબ્દ વરતાણા વગર કામદેવ એ રાજાને ભેદે છે. ૩૪.

એ રાજાએ પ્રિયાનો વિલાસનો હીંચકો હીંચકાવવા માંડ્યો (ત્યારે)
સૌભાગ્ય ગુણના પ્રપંચે બધી સ્ત્રીઓને ભગાડવાનું આરંભ્યું (?) (એટલે
એની નશીબદારી જોઇ બીજી બધી રાણીઓ આઘી ખસી ગઇ). ૩૫.

એ વિસ્તૃત નેત્રવાળીના હીંચકામાં હીંચકા ખાતા મુખની મિત્રાઈ
કરનારી (તેના સરખી થતી) રાજાની બંને આંખને જાતું અને આવડું
એમ થતાં ૪ ગાંઠિનું ચક્કર (ભમવું) પડે છે. ૩૬.

એ પછી તે રાણી (હીડોળામાંથી) ઉતરીને ક્ષણમાત્ર પ્રિયા
ખોળામાં વિસામો લઇને ગતશ્રમ થઈ ત્યારે વસંતની શોભાએ લોભાવી
તેથી પુલ વીણવાને ચાલી. ૩૭.

કુંતળ ભૂપાળના આંખના સનકારાથી બધો જનાનો ક્રમે ક્રમે પુલ
વીણવાના બંધાએલા હર્ષ સહિત ફરવા લાગ્યો. પતિની મહેરબાની એ ઉ-
ત્સાહની પરિસીમા છે. ૩૮.

આ (વસંત) ત્રણાં પુષ્પવાળો છે છતાં કામદેવને પાંચજ બાણનો
અર્થ સારે છે. એમ એનું કંજુશપણું જાણે ધારીને હોય એમ સ્ત્રીઓએ
તેનું સર્વસ્વ હરી લીધું. (બધાં પુલ ત્રોડી લીધાં) ૩૯.

માથે રહેલાં પુષ્પના કૌતુકવડે રાજાની સ્ત્રીઓ ઉપર ચઢે છે ત્યારે
નિતંબના ભારે ભાંગી પડીશતો એ બહીકથી લીલા બકુલ^૧ વૃક્ષ કંપે છે. ૪૦.

નમતી નમતી વેલ્ય પુલની રજવડે રાણીની આંખ ભરી મુકે છે.
ત્યાં બીજી રાજાને આલિંગન લે છે. ભાગ્ય (ની બાબત) માં નિષેધનો
માર્ગજ નથી. ૪૧.

૧. કીડા કરવાનું બોલશ્રીનું વૃક્ષ.

અશોકે ડુલ વીણુતાં એક રાણીને પદ્મરૂપી હાથ (તમાચો) લગાવ્યો (લારે) તે (પદ્મવ રૂપી હાથ) કાપી નાંખવા સાર કામદેવે જાણે બ્રમરની પંક્તિને બ્રહ્માને તરવાર ખેંચી. ૪૨.

કોઈ અણુસમજીને પતિયે, નિતંબ લારે પોતે નહોતી ચઢી શકતી તેને ઝાડ ઉપર ચઢાવવા માંડી પણ ઉલટી બંને પગે ખેદ પામીને ઝાળ ઉપરથી ઝાડના મૂળમાં ઉતરી આવી શકી. ૪૩.

સ્ત્રીઓ ઉપર ચઢીને હલાવવા માંડી તેથી નિતંબ લાર વડે ભાંગી જવાનો વિચાર લાવી વૃક્ષો પોતે હલકાં થઈ જવા પોતાના માથા ઉપરથી ડુલના ભાર ફેંકી દે છે. ૪૪.

પુષ્પો લઇને સ્ત્રીઓ હેઠ ઉતરી ગઈ ત્યારે ક્રીડાનાં વૃક્ષો (સ્ત્રીઓના) ભારથી પોતે ભાગ્યાં નહિ એવો જાણે ગર્વ થયો હોય તેમ (પાછાં) તેઓએ ઉંચાં માથાં કર્યાં. ૪૫.

સ્ત્રીઓના પરસેવાના પાણીથી અને પુષ્પની રજથી બધે ઠેકાણે ગારો બની ગયો ત્યારે કામદેવે તેઓનાં કંઠણ અને ઉંચાં સ્તન મંડળમાં નિવાસ કર્યો. ૪૬.

વેલમાંથી ખરેલા પુષ્પની રજના ઢગલા વડે નાલિ રૂપી છુના સ્થળપણાને પામ્યા તેથી સ્ત્રીઓનો મધ્ય ભાગ કામદેવને લીલાની ગતિ માટે આંગણ રૂપ થયો. ૪૭.

રાજની તે સ્ત્રીઓ ત્યાં ડુલ વીણવાને પ્રવર્તમાન થઈ ત્યારે તેનું મધ એજ જેને જીવન છે એવી બ્રમરની પંક્તિઓએ કલબલાટ કરી મુક્યો. ૪૮.

કોઈ સ્ત્રી ક્રીડાને બ્રહ્માને શોખ્યની આંખ ડુલની રજથી ભરી મુકીને પ્રિયના ચુંબનનું પાત્ર થઈ. હાપણવાળાંને શું અસાધ્ય છે ? ૪૯.

માન જેને પ્રિય છે એવી નૃપની કોઈ સ્ત્રી તેને રૂળ વીણવાની ઇચ્છાએ સ્પર્શ કર્યો નહિ (ડુલ વીણવાની તેને ઇચ્છાએ ન થઈ) (અને) અનેક સ્ત્રીઓના બાહુના મૂળનીયાંના (આલિંગન લેતા પડેલા) નખસત (નખના ઘા) તેઓ ડુલ તોડવા ઉંચો હાથ કરે છે તેથી (દેખાતા એવા તે) જોવામાં તત્પર થઈ. ૫૦.

કાઈ (સ્ત્રી) ને ઉંચી લેવા સારૂ જે ડાળને ખેંચીને રાજા તેને સોંપે છે તે તેના નિતંબના ભારથી શોખ્ય સ્ત્રીઓના મનની સાથે ભાંગી પડી. ૫૧.

કાઈ (સ્ત્રી) ને રાજાએ કાનમાં ધરેણું કરી આખ્યાં (તેથી તેણે) બીજી કાઈ સ્ત્રીને તુણને ઠેકાણે પાણુ ગણુકારી નહીં. સ્ત્રીઓને સૌભાગ્ય મદ ઉત્પન્ન કરનાર પ્રિયની મેહરબાની હજાર મદિરા જેવી છે. ૫૨.

અધાની આંખ અધે ઠેકાણેથી અંધ કરવાના કારણરૂપ પુલની રજ ઉછળી સારે આશ્ચર્ય છે કે કામદેવ રાણીઓના અંગમાં બાણ મારવાને ફાવ્યો. ૫૩.

રાજાની કાઈ સ્ત્રીનું લુગડું લતાગૃહમાંથી કોપ કરેલા વાંદરાએ ખેંચ્યું તેથી એ ધૂતારી દોડીને રાજાને વળગી પડી અને શોખ્ય સ્ત્રીના કોપનું પાત્ર ન થઈ. ૫૪.

કાઈ મૃગાક્ષી નિતંબના અતિશય ભારે ડાળ ભાંગીને રાજા ઉપર પડી (તેથી) શોક્ય સ્ત્રીઓ પીડા પામી. ૫૫.

રાજા અધીરાક્ષીના ઓળેલા વાળ ચંપાના પુલની શરેથી બાંધવા લાગ્યો (કે જેથી) શોક્ય સ્ત્રીઓનો ક્રોધ ચિત્તમાં સ્થિર ગયો. ૫૬.

કુંતલ રાજાની સ્ત્રીઓ પુલની રજના ઢગલા રૂપી ખડીથી શોભે છે તે જાણે કામદેવે પોતાના બાહુના પરાક્રમ રૂપી નાટકમાં નાયનારી બનાવી હોય? (નાયનારી જેમ શરીરે રંગ લગાવે છે તેમ) ૫૭.

તે આલુક્ય રાજાની સુંદર સ્ત્રીઓ ઝાઝાં પુલનાં ધરેણાંવાળી તે જાણે પુલરૂપી બાણોની ખડોતાતને લીધે તેઓની ઉપર કામદેવે શસ્ત્રોનો વરસાદ જાણે કેમ વરસાવ્યો હોય એવી શોભે છે. ૫૮.

રાજાની સ્ત્રીઓની પછવાડે લાગેલા ભ્રમરો ગુંબરવ કરતા જાણે શૃંગારીણી સ્ત્રીઓના કુળ ગુરૂ કામદેવનાં પુલો ચોરી જઈ તેનો અપરાધ કયો છે એમ જાણે કેમ જણાવતા હોય? ૫૯.

પુલોમાંથી નીકળેલી રજ વળગી જવાથી પરસેવાથી ભીનું થઈ ગયેલું વિલાસિની સ્ત્રીઓનું સુવર્ણમય શરીર જાણે કામદેવની આંચથી જરાક પીંગળા ગયું હોય એવું શોભે છે. ૬૦.

કોઇ મૃગાક્ષી સ્ત્રી પેશી જતા બ્રમરને હાથ રૂપી કમળવડે આણી-
કાર તેણીકાર ફેંકી કહાડતી બાળપણમાં કરેલો દડો મારવાનો શ્રમ (અ-
ભ્યાસ) બહુ (ઠીક) માને છે.

૧૧. તરણ સ્ત્રીએ મુખ ઉપરથી ફેંકેલો બ્રમર તેના હસ્તકમળના પોટામાં
પેશી જાય છે. સાંથી કહાડી મુકેલો (પાછો) મ્હો ઉપર આવે છે. સ્વાર્થ
પરાયણને લાજ ક્યાંથી (હોય) ?

૧૨. હંસના નાદે જાણે બોલાવાતી હોય ? કૌતુકે જાણે ખેંચાવાતી હોય ?
એમ અરાલ^૧ નેત્રવાળી સ્ત્રીઓ કલેશ ટાળવા^૨ સાં સાંથી લીલા સરોવરના
તીર ઉપર ગઇ.

૧૩. સ્તને કરેલો ભાર જે જાણતી હોય તો કટિભાગે કરેલી હલકાઈ શું
નથી જાણતી ? એમ જાણે તેઓનાં ચરણ કમળ ઝાંઝરના નાદવડે પૃથ્વીને
કહેતાં હોય.

૧૪. અધિક ઉંચાં થએલાં સ્તનદ્વયને લીધે રાજની સ્ત્રીઓથી પૃથ્વી જોઇ
શકાતી નથી. ઝાંઝરના શબ્દોવડે ખેંચાએલા હંસો પુણ્યોવડે પગ મુકવાનું
સ્થાન પામ્યા નહીં (?) (કચરાઇ ગયા નહીં).

૧૫. તેની સાથળના ભાગે એ વનસ્થળમાં લુગડાના છેડાવડે જે પવન
નાંખવા માંડ્યો તે જાણે સ્ત્રીઓના પગમાં પીડા કરનારો માર્ગનો તડકો
ઓછો કરવા સાં કેમ હોય.

૧૬. નિરંતર ક્રીડાના વીંજણાનું અનુકરણ કરનારાં કાન ઉપર ધરેણાં
તરીકે જેણે પાંદડાં ખોસ્યાં છે એવી રાજની સ્ત્રીઓના ઉપર પરસેવાનું
જળ ટકી શકતું નથી. (પાંદડાંરૂપી વીંજણાના પવનથી પરસેવો સુકાઈ
જાય છે).

૧૭. મુખની આગળના ભાગને ચુંબન કરનારાં એ સ્ત્રીઓનાં કુચ મંડળ
જાણે શ્રમજળ શાંત થવા સાં બરફ જેવા ટહાડા નિશ્વાસના વાયુને સે-
વવાને એમ કરતાં હોય શું એવાં શોભે છે.

૧. વાંકાં અથવા મત્ત હાથીના જેવાં નેત્રવાળી.

૨. મૂળમાં—નિર્બાહણાય છે તે ખોટું છે. નિર્બાહણાય જોઇયે.

ચુલુક્ય રાજની સ્ત્રીઓની ગતિની ચોરી કરનારા હંસ આકાશમાં ઉડીને ગયા, તે જાણે લયથી આદિ પુરુષ શ્રી બ્રહ્માજીના વિમાનના હંસોનો આશ્રય લેવા સાર ગયા હોય ? ૬૯.

રાજ, હાથણીઓની સાથે હાથીની પેઠે, અતિ અનાદર સહિત વખ-ણાએલી રીતે પગ મુકતો તે સ્ત્રીઓની સાથે કમળોના મુકુટવાળા ક્રીડા સરોવરમાં પેઠો. ૭૦.

એ તળાવોની જાણે આંખ ખેંચી લેતાં હોય એમ તેનાં જે કમળો રાજની સ્ત્રીઓ ખેંચી લે છે તે સ્ત્રીઓનાં મુખનાં ચોર એવાં કમળના સંગનું ફળ તે તળાવોને દીધું. ૭૧.

ત્યાં સ્ત્રીઓના ઘોલાં જેવા હોઠથી રતાશના અને આંજણના પુંજના સંગથી ફેરફાર થઈ ગયો. (કે જેથી) ઉત્પલ જાતનાં (કાળાં) કમળ રક્ત કમળપણાને પામ્યાં. (કમળનો રંગ બદલાઈ ગયો.) ૭૨.

સ્ત્રીઓના ક્રીડા યુદ્ધને લીધે કમળ બધાં ભાગી ગયાં. લક્ષ્મીએ પ્રથમથીજ રાજમાં જઈને ઘણા વખતથી વાસ કર્યો છે તેથી બુદ્ધિવાળી ખરી. ૭૩.

તળાવડી લેહેરૂંપી હાથવડે રાજની સ્ત્રીઓના પાદનું પ્રક્ષાલન કરીને ઉછળતા પાણીના છાંટાને બહાને તેના ચરણામૃતનું વંદન કરતી હોય શું? ૭૪.

તે તળાવ કોઈ પ્રકારે પણ કમળનો તિરસ્કાર કરનારાં તે (સ્ત્રી) ઓના ચરણરૂંપી કામળ પત્ર ઉપરથી સ્વાભાવિક ક્રાંતિની જાણે પરીક્ષા કરવી હોય તે સાર લેહેરવડે અળતો ખેસવી નાંખે છે (ઘોઘ નાંખે છે) ૭૫.

તળાવમાં પ્રવેશ કરતી વખતે કાપેલા ભ્રમરો જેમાં (વળગ્યા) છે એવા રાણીઓના પગ થયા છે તેથી શ્રમના થોડા જળવડે આગળથીજ વીખાઈ ગયેલા અળતાએ પગનાં તળીયાંને છોડી દીધાં છે (ઘોવાઈ ગયો છે). ૭૬.

તળાવે બરફના એકલા સ્થાન એવા હિમાલયથી આ આવી છે (એમ માનીને) તે (રાણી) ઓના શરીર ઉપરથી કેસર (લોપ) ને તિરસ્કાર સહિત જાણે ફેંકી દીધી. (કેસર ઘોઘ નાંખી). ૭૭.

અજાણથી ઉંડા પાણીમાં પેશતી કાઘ (સ્ત્રી) ને રાજાએ તાણી લેવા માંડી તે બીજી શોક્યોએ સંભ્રમ (ઉતાવળ) થી જોધ અને ઈર્ષ્યા કરી. ૭૮.

તેઓનાં મુખોએ કમળોની શોભા ખેંચી લઈને તેઓને દૃઢ રસ
હીનતાને પમાડ્યાં જેથી જાણે તે ધૂળવાળા થએલા વટેમાર્ગુ બ્રમરોના
નિવાસપણાને પામ્યાં હોય. ૭૯.

દીપી નીકળતી કાંતિવાળી તે રાણીઓની આગળ બ્રમરના પરખના
મંડપ જેવાં કમળોમાં લક્ષ્મી પરખ પાનારી જેવી શોભે છે. ૮૦.

શિલા જેવાં ઘાટાં તે સ્ત્રીઓનાં નિતંબ મંડળ જ્યારે તળાવમાં પેઠાં
ત્યારે તેઓનાં લાવણ્ય રસના પ્રવાહના સંગથી જાણે તળાવ ઊંચા મોજા-
વાળું થઈ ગયું. ૮૧.

બ્રમરોએ ચાલુક્ય રૂપી ત્રિઘાઘરની સ્ત્રીઓના મુખરૂપી ચંદ્રમાની
હારની હાર જોઈ સારે બીડાઈ જવાના ભયથી નિદ્રામાં દરિદ્ર એવાં કમળમાં
પણ તેઓ પેઠા નહીં. ૮૨.

કમળની રજનો સમૂહ રાજની સ્ત્રી વર્ગના સ્વાભાવિક સૌંદર્યથી
તિરસ્કાર પામેલી (કમલ) લક્ષ્મીના નિશાસા વડે જાણે કમળના ઉદર-
માંથી બહાર ઉડી નીકળ્યો હોય શું એવો શોભે છે. ૮૩.

હાથીના કુંભ સ્થળને જીતનારાં સુંદર બ્રહ્મટીવાળી સ્ત્રીનાં બે રતન
ઉપર રાજાએ છોડેલી કરચંત્રની ધારા કામદેવનાં મુકેલાં સજેલાં બાણની
સમાનતાને પામે છે. ૮૪.

વાંકી ડોક કરી ઉભાડેલી સ્ત્રી ઉપર રાજાએ છોડેલી પાણીની ધારા
કુંડળનાં રતનની અણી ઉપર પડવાથી (વીખાઈ જઈ) બૂકો થઈ ગએલી
તે ત્યાં મોતીની શોભાને પામી. ૮૫.

આશ્ચર્ય છે કે રાજાના કરચંત્ર (થી છુટેલું) જળ રાણીના કુચકુંભ
સ્થળમાં આઝોટે છે (પણ) શોડય સ્ત્રીઓની ક્રોધની વેલ પલ્લવિત
થઈ ગઈ. ૮૬.

રાજાએ એ રીતનો ઉત્સવ અનુભવીને જળ ક્રીડાના ન્હાવાનો આ-
ગ્રહ છોડી દીધો. સ્વભાવથી સારી રમત હોય તેમાં પણ વધુ પડતો પ્ર-

સંગ લેવાથી તે રસને ભંગ કરવાનો હેતુ થઈ પડે છે. (અતિ પ્રસંગ રસ ભંગનો હેતુ થાય છે.) ૮૭.

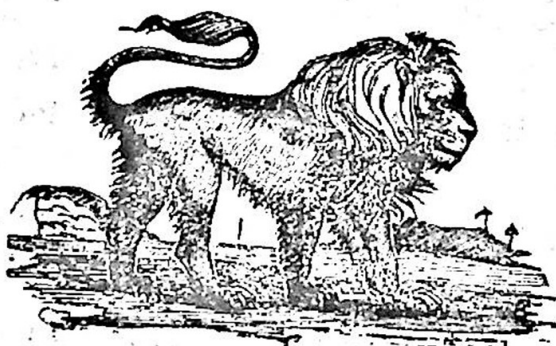
આંખના વગર કાળાં નેત્રવાળી અને કેસરના લેપ વિના પણ પીંગળા રંગવાળી કૃશોદરી સ્ત્રીઓ તેને નાહી રહ્યા પછી સ્વાભાવિક ધરેણું પ્રગટી નીકળ્યું. ૮૮.

સ્તનના લેપવાળા ચંદનવડે ઘણીયાસું થયેલું જળ ધારણ કરનારે તળાવ તે જાણે સ્ત્રીઓના વિયોગથી એકદમ શીકાશ ધારણ કરનારે થઈ ગયું હોય ? ૮૯.

એ પછી લુગડાં બદલવાથી તથા ધરેણું પહેરવાની ક્રિયાથી તેનું શરીર અટકાયત વગરનું છે એમ કામદેવે માની રાજા ઉપર ફરીથી ધનુષ એચ્યું. ૯૦.

રાજાની સ્ત્રી વર્ગના કીડાનાવાળની લતાઓ પુલના જેવા પાણીના છોટાવડે શોભે છે, ન્હાવાથી શીતળ બની ગયેલું સ્તન મંડળ કામદેવના પુવારાના ગૃહ જેવું થયું છે. વળી (એઓની) સ્વાભાવિક શોભાને ખંડન કરનારાં ધરેણું ખસી જવાથી વિચિત્ર પ્રકારની લિપિ તેના શરીરોમાં થઈ રહી છે. ૯૧.

ઇતિ શ્રી ત્રિભુવન મલ્લદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક શ્રી બિલ્હણદેવના કરેલા વિક્રમાંકદેવચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્ત કૃત ગુજરાતી ગદ્યમય ભાષાંતરમાં દશમો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૧૧ મો.

નહાતાં બાકી રહી ગયેલી કેસરની રાતિ કાંતિવાળી રાગની સ્ત્રીઓના (શરીર સાથે) ભટકાતાં સૂર્યનાં કિરણોનાં પટલ જાણે તેના સ્પર્શથી રતાશવાળાં થયાં હોય.

૧.

પશ્ચિમીના જાણીતા કાંટાએ જાણે પગ વીંધી નાંખ્યા હોય (એમ થવાથી) સમુદ્ર કાંઠે આવવા સારૂ સૂર્ય જાણે પશ્ચિમ પર્વતની કાંધ ઉપર ચઢી બેઠો.

૨.

સ્નેહી એવા આકાશના તળને આલિંગન કરીને પશ્ચિમ સમુદ્રના જળમાં કુબતા એવા સૂર્યનું તેજ ફેતરા વગરના મસૂરના ભુકા સરખું રાતું જણાવા લાગ્યું.

૩.

ગયેલી કાંતિવાળો સૂર્ય જાણે રત્નની કાંતિ માગવા સારૂ (જતો હોય) એમ સમુદ્રમાં પેઠો. નક્કી ઉંચા સ્થાનથી પડેલા મ્હોટાઓની પણ સત્તા રહેતી નથી.

૪.

ચક્રવાક પક્ષી સ્ત્રીનો વિયોગ (થવા) ના ભયથી ચાંચમાં પકડેલા કમળના તંતુરૂપી ગાંઠ પાડવાના દોરાવડે જાણે કંઠને પાશલો બાંધવાને ઈચ્છતો હોય.

૫.

બરાડા પાડે છે, ચાંચના બેવનમાં રહેલી મૃણાલી (કમળતંતુ) ને ઓળખતો નથી, આજોટે છે, એ રીતે પોતાની સ્ત્રીનાં વિયોગરૂપી ઝેર (ચઢવાથી) વ્યાકુળ થએલો ચક્રવાક (શું) શું નથી કરતો ?

૬.

પર્વતના મસ્તક ઉપર લાંબી લાંબી ઝાડની ડાળોમાં અને ઘરની ટાંચો ઉપર બળેલા કાળના વશથી સૂર્યના તેજના સૈકડો કટકા થઈ ગયા.

૭.

છંદ્ર આમાંથી રત્નરૂપી ઘોડો પામ્યો છે તો કદાચિત્ હુંને પણ દેશે એવી આશાથી ઘોડા બદલવાની બુદ્ધિથી સૂર્ય સમુદ્રમાં પેઠો.

૮.

સૂર્ય ઉઠેલા રાગ (રતાશ અને પ્રીતિ) વાળો પશ્ચિમ દિશારૂપી સ્ત્રીનું મુખ ચુંબે છે. પશ્ચિમી બિચારી શું કરી શકે ? કમળરૂપી નેત્રપુટ બીડી ગઈ.

૯.

ઘોડાઓનો આકાશમાં ઠેકવાનો શ્રમ મટાડવા સારૂ જાણે દારૂ પાન સારૂ જતો હોય એમ સૂર્ય મદિરાના ઉત્પત્તિ સ્થાન સમુદ્રમાં પેઠો.

૧૦.

સૂર્યનું ઘોલા જેવું રાતું પ્રતિબિંબ સમુદ્રમાં (પડીને) શેષનાગ રૂપી ક્રીડા શય્યા ઉપર રહેલા નારાયણના ધરેણા કૌસ્તુભ (મણિ) ની લીલા ધારણુ કરે છે.

૧૧.

જળ હાથીના ભયથી સમુદ્રમાં પ્રવેશ ન કરતા ઘોડાઓની આંખ ઉપર જાણે પડદો દેવો હોય એમ સૂર્યે પોતાનો તડકારૂપી પડદો ખેંચી લીધો. ૧૨.

ત્રૈલોક્યના આંગણના દીવારૂપ સૂર્યને વાયુએ જેમ, તેમ બ્રહ્માએ વધારી નાંખ્યો ત્યારે તેના વધરાવાથી નીકળેલી ધૂમાડાની શડ્યની પેઠે કાળી અંધારાની હારની હાર દેખાણી.

૧૩.

રત્નની પંક્તિના સમૂહની મદદવડે દીવાની શંકા થઈ હોય એમ આ-કાશમાંથી તેલના ઠામ જેવા સમુદ્રમાં પતંગ (સૂર્ય અને પતંગીયો) પડ્યો. ૧૪.

સૂર્યના વાહન (ઘોડા) ની ખરીથી ભંગાઈ ગયેલી સમુદ્રના કાંઠાની છીપનાં સાંપડમાંથી (ઉડેલાં) કેટલાંક મોતીઓવડે જાણે (ભરાઈ રહ્યું હોય) એમ તારાઓ વડે આકાશ તિલકવાળું થયેલું શોભે છે. ૧૫.

પદ્મની કાટડીની પોલમાં રહેલા કબંધ (ધડ અને પાણી) થી ભયથી ભાગી છુટેલા ભ્રમરોવડે કાળું થયેલું અંકુશ વગરનું અંધારું આ-કાશની સીમમાં નેત્રની ગતિનો ભંગ કરતું હતું.

૧૬.

કાળાં રત્નોવડે જાણે જડી લીધી હોય, ધાટા આંજણના ઢગલાવડે જાણે ચારે કારથી રગડી દીધી હોય અને સમુદ્રના તરંગોવડે જાણે ઘોષ કહાડી હોય એવી ત્રૈલોક્યની શોભા અંધકારવડે થઈ રહી છે. ૧૭.

અંધારું વીખરાઈ ગયેલા વાળની લટની રચનાવડે જાણે કપાળમાં વીખરાઈ ગયું હોય, અને અંખોડાની સમૃદ્ધિવડે જાણે સૌંદર્યનો પીડો થઈ ગયું હોય.

૧૮.

લોચનને વિક્ષેપ કરીને બધું ઢાંકી દેવાની બુદ્ધિ કરનારા અંધકારનું અવારિત શક્તિવાળું સ્પર્શનૈદ્રિય પ્રતિકુળપણું કરે છે. (અંધારું જોવાનું કામ અટકાવી વસ્તુનું ભાન અટકાવે છે ત્યારે સ્પર્શનૈદ્રિય સ્પર્શવડે વસ્તુનું ભાન કરાવીને તેને હરવે છે).

૧૯.

ઉંચી ફેલાઈ રહેલી અંધારાની પંક્તિએ કેની આંખ અંધ કરી દીધી નથી; પણ કેવળ કામદેવે ઉશ્કેરી મુકેલી જીર પ્રત્યે જનારી સ્ત્રીઓની નહીં. ૨૦.

ધૂળની પથારીમાં સંગમના કાર્ય માટે તત્પર થએલી વ્યભિચારીણી-ઓને માટે જગતનાં નેત્ર અંધ રાખવામાં અંધારાનું મંડળ ક્યાં ક્યાં કના-તનું કામ નથી કરતું. ૨૧.

અસ્તાચળ રૂપી માળો પડી જવાથી જાણે સૂર્યનાં કીરણો વીંખાઈ ગયાં હોય તેવાં દીપાયમાન દીવાનાં કિરણોએ અંધકારરૂપી હાથીના અંકુ-શની રચના આરંભી. ૨૨.

અભિસરણ (વ્યભિચારાર્થ ગમન) સારૂ ગંઠાએલી અને ધ્રુંક મારીને માર્ગના દીવા વધારી નાખનારી પ્રેમી સ્ત્રીઓ વગર વિદેને પ્રિયનો સંગમ મેળવી શકી, એ કામદેવની ચપળાઈ જ્ય પામે છે. ૨૩.

કાંઈ સ્ત્રી ગદેડા સહિત ધોળણનું રૂપ ધારવાવાળું શરીર બનાવીને માણુઓની હરકતને છેતરે છે. કામદેવ કેને નકલ કરવાવાળો નથી બનાવતો. ૨૪.

કાંઈ સ્ત્રી પોતાની સખીને મુખ્ય પદવીએ ઠરાવીને પોતે હાથમાં દીવો લઈને પ્રાણનાથના રતિ સ્થાનમાં ગઈ. કામદેવનો ઉપદેશ પણ અહ્ભુત છે. ૨૫.

છંદ્રે સેવવા યોગ્ય (પૂર્વ) દિશારૂપી સ્ત્રી પાકી જવાથી પીંગળા થએલા બરૂના સાંઠાની નકલ કરનારું મુખ ધારણ કરતી બોલી કે ગર્ભમાં ચંદ્રમાનું પરિણામ છે (પાક થયો છે). ૨૬.

પાકી ગએલા કેવડાની રજના જેવું પીંગળું અને છંદ્રના ધરની ચકોરી-એ પીતાં બાકી રહેલું તેજ ઉદયાચળ (ની તલાટી) ના વનભાગમાં ભ્રમણ કરે છે. ૨૭.

ઉદયાચળના શિખરમાંથી કાંઈક નીકળેલા ચંદ્રવડે સારા ચંદનના લેપથી પીંગળા એવી ભ્રમરોરૂપી પતાકા જેમાં છે એવું પૂર્વ દિશાનું મુખ શોભે છે. ૨૮.

બાળક ચંદ્રમા પૂર્વાચળની પૃથ્વીમાં કાંઈક રતાશવાળા ધોળા રંગવાળા અંધકારના સમૂહવડે ઘાતુવાળા શિખરની જાડા સ્થળની ધડમાં રમવાથી ધડ ધડ શરીરવાળો થઈ ગયો હોય એવો થયો. ૨૯.

રતુંબડા કિરણવાળો સૂર્ય ગયો એમ (ગણીને) સૂર્યવિકાસી કમ-
લિનીને છેતરવા સારૂ ચંદ્ર પણ તેવોજ પાસે આવ્યો પણ તે તેને છેતરી
શક્યો નહિ. ૩૦.

ચંદ્રના કિરણે હાંકી કહાડેલું અંધારૂં પર્વતમાં ન પેસી શકાય એવાં
ધાડાં અરણ્યમાં પેશી ગયાં (પણ) આશ્ચર્ય છે કે માનિતી સ્ત્રીઓનાં મન
અંજણની મેંશ જેવાં કાળાં થઈ ગયાં. ૩૧.

બધું અંધારાનું મંડળ ચારે કારથી ફેલાતાં ચંદ્ર કિરણો વડે જાણે
બાકી રહેલો કિલ્લો હોય એમ વશમાણવાળા પર્વતના બગીચાના છેવટના
ભાગમાં એકડું થયું. ૩૨.

કાળાં તાડનાં ફળની પંક્તિવાળી પૂર્વાચળની વનભૂમિ ચંદ્ર કિરણોએ
આલિંગન કરેલી અને નીચી નમેલી અંધારાના મસ્તકની જાણે હારની હાર
હોય એવી શોભે છે. ૩૩.

પારાણું કરવાને તત્પર થએલી ચક્રારની માદાએ નાંખેલા આંખની
કિરણોના ઢગલાવડે જેમ તેમ રતુંબડું ચંદ્ર કિરણનું મંડળ રાતા ધાબળાની
નકલ કરનારૂં થયું. (રાતા ધાબળા જેવું થયું). ૩૪.

માનવાળી સ્ત્રીઓનાં આંસુનાં જળનાં ઝરણાંથી જાણે ધોવાઈ જતો
હોય એમ પૂર્વ દિશાના ચાંદલાના ટપકા જેવો ચંદ્ર ઉદય વખતની બધી
રતાશ ત્યાગ કરતો હવો. ૩૫.

જગતને બહાલા એવા પોતાના પ્રકાશવડે જાણે ગર્વ થયો હોય એમ
ચંદ્રમાએ પાદ (પગ અને કિરણ) મુકવારૂં મશ્કરી કરીને કમલિનીને
નિદ્રા વગરની કરી. ૩૬.

પર્વતના શિખર ઉપર સ્થિતિ પામેલા રૂપાના અરીસા જેવા ચંદ્ર
બિંબમાં આકાશના પ્રતિબિંબની કાંતિ શોભે છે. ૩૭.

પક્ષિઓનાં પીગળાવેલાં સ્ફટિકનાં ગૃહમાંથી (નીકળેલી) ફેલાતી
જતી ઝરણાની હારની હાર હોય શું એવી ચંદ્રમાની કિરણ વડે પૂરાધ
ગએલી જગતની શોભાએ માનવંતીઓના માનના ગારાને ધોધ નાંખ્યો. ૩૮

અતિશય ઘાટા થઈ ગયેલા, ઠરી ગયેલા દુધ જેવા, પોતાના પ્રકા-
શમાં જાણે મેળવવા સારૂ હોય એમ ચંદ્રમા સમુદ્રનું જળ ઉંચું
ખેંચી લે છે. ૩૯.

દિશાનો તટ (તડ) ત્રોડી નાંખવાની શંકા કરાવનાર ચંદ્રમાની કિરણ
૩૫ અમૃતનું પૂર મંથાયળવડે ભેદાઈ જતા શરીરવાળા ક્ષીર સમુદ્રની
શોભા પામ્યો.

૪૦.

કેવડાના દ્રવ્ય (રસ) જેવું અને પ્રકૃતિથીજ શીતળ એવું ચંદ્રમાનું તે
તેજ કાંતિથી અને ગુણથી જગતમાં કેના શરીરમાં ચંદન લેપ નથી થતું? ૪૧.

ચંદનના જેવો પીંગળો અજવાળીયાના રસનો જથ્થો ગાગરો ભરીને
ક્યાંક ફેંકી આવો એમ પ્રિય વગરની અબળા (સ્ત્રી)ઓ સખીઓને કહે છે
અને તેના પગમાં પણ પડે છે.

૪૨.

કોઈ માનિની (માનવાળી સ્ત્રી) તરત માનને તરછોડી કાઢીને પ્રિ-
યના ઘર ભણી ચાલી (ત્યાં) વાયુ આગળથી આવ્યો તે ન હલકાપણું
ઠરાવી નિરાકરણ (મનનું સમાધાન) કર્યું. (પોતે બહુ ઉતાવળી ચાલી છતાં
પવન આગળથી આવ્યો તે હલકો છે તેથી એમ થયું માન્યું). ૪૩.

એમ કામદેવનો મિત્ર અને તારાનો પતિ (ચંદ્ર) વૃદ્ધપણું પામ્યો તે
વખતે રાજાએ શણગારેલી સ્ત્રીને પાનકેલી બનાવવા આજ્ઞા કરી. ૪૪.

એ પછી કામદેવનો અદ્ભુત એવો અસ્ત્ર વિદ્યાનો અભ્યાસ અને
લટકાં મટકાં૩૫ હાથીને બાંધવાનું સ્થળ, એવો કુંતલ રાજાની સ્ત્રીઓનો
પાનકેલીનો વેગ વધી પડ્યો.

૪૫.

ક્યારા૩૫ કુંડાળાની સ્થિતિ ધારણ કરનારી એવી જે સરસ રાગ-
૩૫ લતાની બંધુ અને સોનાના પાત્રોમાં પડતી મધની રાતી ધારાઓ
શોભે છે.

૪૬.

રત્નજડિત કેલી પાનપાત્રમાં રહેલું કામદેવના બંધુ૩૫ નવું મધ
રાણીઓને ચુંબન કરવાની ક્રીડાથી જાણે ભય પામ્યું હોય તેમ કહે છે.
(હાલે છે).

૪૭.

જગતને વશીકરણ કરવાના ચૂર્ણ સરખી કપૂરની રજવડે કુંતલ
રાજાની સ્ત્રીઓનું મધ સ્ત્રીઓના કુલગુરુ એવા કામદેવની મિત્રાઈ પામ્યું. ૪૮.

સ્વચ્છ મધવડે ભરેલા પાનપાત્રોમાં ચંદ્રમાનું પ્રતિબિંબ (પડે છે તે)
અંદર રહેલા સ્ફટિક મણિના ઢાંકણા જેવું લાગે છે.

૪૯.

પુષ્પના સુગંધવડે કરીને ચલાયમાન બનેલી અને મઘની ગાગરો-
માં(થી) નીકળતા ધૂપના ધૂમાડા રૂપી વેલ્ય વડે શોભા પામેલી એવી ભ્રમ-
રાની પંક્તિઓ શોભે છે.

૫૦.

હાથમાં રહેલા પાનપાત્રમાંથી જાણે પ્રણામ કરતી હોય એમ સામી
આળોટતી આવતી મદિરાએ મદિરાક્ષી (સ્ત્રી)ઓના રાતા હોઠની મિ-
ત્રાધ કરી.

૫૧.

રાગની સ્ત્રીઓના મુખમાં પેસતી મદિરા દાંતની કાંતિનો સંગ કરતી
કામદેવની કીર્તિને જાણે પુષ્ટ કરતી હોય એવી શોભે છે.

૫૨.

છેવટના ભાગમાં જેમાં રાતાં લમણાં થયેલાં છે એવાં અને ભાંગી
તુટી ભાપાના વિપર્યાસવાળાં એવાં શ્યામ કમળના જેવાં નેત્રવાળા સ્ત્રી-
ઓનાં મુખ રાગને કામદેવનાં હૃદયાર થઈ પડ્યાં.

૫૩.

કામદેવ સુરામાં પેઠો તે (સુરા) સ્ત્રીઓના મુખમાં પેઠી અને તે
(સ્ત્રીઓનાં મુખ) રાગના ચિત્તમાં પેઠાં અને તે (રાગનું ચિત્ત) પ્રીતિના
દરિયામાં પેદું.

૫૪.

હે ચંદ્ર! મહારા મદિરાના ઠામમાં કેમ પડે છે? કુંતલેશ્વરને નથી જોતો
શું? તે તારી પ્રિયા રોહિણીને કેશના શણગાર વગરની કરશે.

૫૫.

હે ચંદ્ર! હું કમલિની નથી. મદિરાના ઠામમાં આગળ (આવી) કેમ
ઉભો છે? રોહિણીના આંખના કાજળથી થએલો કલંક તુંને લજ્જા નથી
પમાડતો ?

૫૬.

હે ચંદ્ર! મઘપાત્રમાં રહેલા તુંને મદિરાના રસના જથ્થા સાથે પીને
આજ માનવાળી સ્ત્રીઓના કાંટાનો નાશ કરે છું.

૫૭.

હે દ્વિજરાજ (બ્રાહ્મણોનો રાજા તથા ચંદ્ર.) મહારા મદિરાના પ્યા-
લાને અડીશ તો તુંને બે દોષ છે. આંહી આ રાજા તુંને નહીં મળી શકે
અને ત્યાં રોહિણી રોષ કરશે.

૫૮.

હે ચંદ્ર! તું કોઈ પણ દુર્લભ્ય સ્ત્રીની ઈચ્છા કરે છે તેથી નક્કી દેરા
જેવી હલકાઈ પામીશ. હે માનહીન ત્હારો ઉત્કૃષ્ટ લાભ તો જાણ્યો.

૫૯.

હે ચંદ્ર! જે તું આ આકાશના છેડાથી ખારા સમુદ્રના જળમાં ફેંકાય
છે તે ખરેખર તારી ચપળાઈનું ફળ છે. નહીંતર ઘોળી કાંતિવાળાને ત્હારે
ખીજો શો ખેદ હોય ?

૬૦.

અરે, હે ચંદ્ર ! તુંને તારી સ્ત્રીઓ સ્ત્રીઓમાં પકડે લંપટ અને ચપળ જાણે છે જે આંહી તું પાનપાત્રમાં પેઠા છે ત્યાં પણ તારાઓ મૂર્તિવડે તારી પછવાડે આવે છે. (તારાનાં પણ પ્રતિબિંબ મદિરામાં પડે છે તેથી) ૬૧.

હે કૌમુદીરમણ (ચંદ્ર) જરૂર તુંને આંહી કોઈ પણ સ્ત્રીએ દુરાશા દીધી છે કે જેથી હમેશ રાત્રિએ આકાશ ઉલ્લંઘીને વરુણની દિશા (પશ્ચિમ) તરફ ગમન કરે છે. ૬૨.

હે રજનીશ (ચંદ્ર) હૃદયમાં નિર્મળ એવા મહારા પ્રિયતમને મલિન શા માટે કરે છે ? રતનના પાનપાત્રમાંની મહારી મદિરાને મુકી દે, તારા ખોળાના કલંકને નથી જાણતો શું ? ૬૩.

હે દીપ વાયુએ હલાવેલો તું જે દર્શનની ઉત્કંઠાથી જેમ તેમ ઉંચો નીચો થાય છે તે કોઈ સ્ત્રીએ સમય આપેલો જણાય છે. ૬૪.

ધણા પતિપણું પામવામાં શું (માલ છે ?) કે જેથી આ દેા (આકાશ) ખીચારી પ્રિયતમથી ડગાએલી તે તારાઓ જેને ન મળતા રહેતા હોય એમ નિત્ય આખી રાત રહે છે. ૬૫.

લમણાંમાં રતાશ અને આંખમાં કોઈ પણ જાતનો ભ્રુકુટીને ફેરવી નાંખવાનો હેતુ, એવો સ્ત્રીઓને પ્રિયોએ સાંત્વન કર્યા વગરનો માનકાર્ય કરનારો મદ પેદા થયો. ૬૬.

એવી રીતે વિલાસરસ જેનામાં પ્રગટ થયો છે, અને જેનાં નેત્ર યુગ્મ અર્ધ મીંચાએલાં છે એવી સ્ત્રીઓનાં રસયુક્ત બડબડાટનાં વચન સાંભળતાં રાજાને કોઈ જાતનો મદ પેદા થયો. ૬૭.

એ પછી પાન ફીડાનો અનુભવ લઈને સ્ત્રીઓની મદથી ઉભી થએલી સમૃદ્ધિ જોઈને કુંતળે રાજા ચંદ્રલ દેવીની સાથે શય્યાગૃહમાં ગયો. ૬૮.

જે (કૃત્ય) કામદેવના આયુષ્યને માટે છે, જે વડે યૌવન વૃક્ષ ફળદાયી થાય છે. અને જે પ્રીતિના સમુદ્રનું અમૃત છે તે (કૃત્ય) ત્યાં રાજાએ ચલાવ્યું. ૬૯.

ફીડાગૃહમાં એ જેના મુખના વિભ્રમની શોભા માર્ધ શકતી નથી પણ પ્રીતિ તો દેવના ધનુષની તુલાથી તોળેલી જાણે હોય એમ બરાબર પ્રગટી નીકળી. ૭૦.

તે બંને પરસ્પર જોવાની લીલાથી ઘાટા કૌતુકરસયુક્ત થયાં થકાં મુહૂર્ત માત્ર વિચાર કરીને કુતુહળવાળી નિદ્રા (પણ હોય જાણે તેથી તે) વડે મીચેલી બે આંખવાળાં ક્ષણ પણ (ન થયાં) (ક્ષણ માત્ર પણ નીંદર ન કરી).

૭૧.

એ ક્રીડા ગૃહમાં અદ્ભુત વિલાસનું સ્થાન અને વધી પડેલા પ્રેમવાળા તેઓના મનમાં સામ્ય જાણે જાણુવા સાર હોય એમ કામદેવ સો વાર માન ફેંકતો હવો.

૭૨.

એ અરસામાં રસયુક્ત અને વધતા જતા તથા જુદા પડતા પડ્જ સુરવાળું તેમજ ભાષા વિશેષથી પુષ્ટ થતી વિચિત્ર પ્રકારની ચતુરાઈવાળું અને અમૃત જેવું સુંદર એવું પ્રભાત મંગળ (ગીત) સુભાષિત ભાષણ બોલવાવાળી મધ્ય સ્ત્રીઓએ ગાવા માંડ્યું.

૭૩.

આ રાત્રિ ચાલી જાય છે, રાજા ! નિદ્રારસ ત્યાગ કરો, દરિદ્રી થતા આકાશરૂપી વૃક્ષમાં ફુલના જેવી શોભાવાળા તારા (દેખાય છે) અને આ કામદેવનો પ્રિય મિત્ર શશી પાંચ છ ક્ષણમાં સમુદ્ર કાંઠાનો રાજહંસ થઈ જશે.

૭૪.

જુદા પડતા પડ્જ સુરવાળી ક્રીડાના પોપટોની વાણી પ્રકાશી રહી છે. દાંતના કરંડીયાના સરખી પીંગળા ચંદ્રમાની કાંતિ ઝાડની પોલ્યમાં પેશી ગઈ. થોડી વારમાં પૂર્વ દિશાના મુખના ધરેણાપણું સૂર્ય પામશે (માટે) હે દેવિ ! કમળની પાંખડીની શોભાવડે વખણાતાં નેત્ર તરત ઉઘાડો. ૭૫.

જે (દીવા) કામદેવનો લેખ લખવામાં સ્ત્રીઓની પ્રીતિપણાને પામ્યા છે, અને જેને કામદેવે અગ્નિ સરખાં બાણુની પદવીને વટાવી * દીધા છે, તે હીવાના અંકુરો આજ હદ વગરના કાંતિના ફરી જવાથી ધૂળમાં રોળાએલા કુકડીના માથા જેવા બધી બાણુથી પીંગળા બની ગયા. ૭૬.

કામદેવની સેનામાં વિરહિ (જનો) ના શત્રુઓમાં જે અગ્રણી (છે) અને જે જગતના તાપ શમન કરનાર કિરણોનું ઝરણું છોડી મુકે છે તે

*અહીં મૂળમાં લંબિતા: છે પણ શ્લોક ૮૦ મામાં લંબિતા: છે એવો પાઠ અહીં પણ હોય તો પમાડ્યા એવો અર્થ થાય જે સારો છે.

ચંદ્રમા વધારે શું (કહેવું) (જે) સુંગાર (રસ) નું જીવન હોઇને પછ-
વાડે રજ વળગવાથી પીંગળા થયેલા જુના પતકાળાના પીંડા જેવો થઇ ગયો. ૭૭.

હે કૃશાંગિ ! કેટલીક રાત્રિઓમાં ફાડ (છતાં) પણ જે (ચંદ્રમા)
કામદેવની ફરશી સરખી કુટિલતા ધારણ કરે છે તે જગતના નેત્રને બહાલો
લાગનારો અને સ્ત્રી મુખના ચંદનના બિંદુ સરખો ચંદ્ર યુડી જાય છે. ૭૮.

તરતમાં સેવા કરનારી સ્ત્રીઓએ જણાવવાથી અતિશય લાજથી ક્રમે
કરીને જેનાં મુખ નમિત થયાં છે અને ઘણાં સુવાળાં ઘરેણાં વીખાઇ
જવાથી શોભાયમાન ગંડસ્થળ ઉપર આંસુ ફેલાઈ રહ્યાં છે તેથી જેને અતિ
પીડા થઇ છે (એવી દશામાં) ખંડિતા (ધર્મ્યાળુ) સ્ત્રીઓ ખેદ પામે છે. ૭૯.

જે (ચંદ્રની કીરણો) માનરૂપી હાથીની અંકુશ, રાગી પુરૂષોના
કંઠમાં (રહેવામાં) કુશળ કામદેવે અતિશય પ્રેમવડે વિલાસ પાશની પદ-
વીને પમાડેલાં, ભેળાં થયેલાં ચક્રવાક નર માદાની ક્રીડાના છાના સાક્ષી અને
રાજની મૃણાલ તંતુની પથારીરૂપ એવાં ચંદ્રનાં કિરણો તવાઇ જાય છે. ૮૦.

નિરૂપમ એવો અર્થ સ્પુરી આવે છે, કવિઓનાં વચન અનાયાસ
પરિપક્વપણાનું ચિહ્ન ધારણ કરે છે તો હે કવિ તિલક આ કોઇ તરે-
હની સરસ્વતીની વેળા છે માટે ક્ષણ માત્ર સ્થિર ચિત્ત થઇને કાવ્યનો
વિચાર કર્યો. ૮૧.

જે (હાથી) ના ગંડસ્થળના મદના ઝરવાથી થએલા ચોમાસાના
જળના ગારામાં ઘુસી ગએલી શ્રી, રાજઓના ક્રીડા સ્થાનના આંગણાની
જમીનમાં ક્રીડા કરી શકતી નથી એવા હે રાજ તમારા મુખ્ય મુખ્ય હા-
થીઓ ક્રમેક્રમે ઉપડતી સાંકળના ખડખડાટ સહિત હીચકા ખાવાના ખેલ-
વાળાં પગલાંવડે કમળની રજના ઢગલાની પથારીમાંથી ઉઠે છે. ૮૨.

મૃગનયનીના માનના આગ્રહની ગાંઠય કે જેણે કામદેવના હથીયારથી
પ્રિયતમની પ્રણતિને ખુંદી કરી નાંખી છે અને જે ચંદ્રના કર (હાથ અને
કિરણ) થી પોચી પડવાના માઁ પણ નથી ચહુડી તે (માન ગ્રંથીઓ)
તાળવાના મૂળરૂપી પાંજરામાં વ્યાપી રહેલા અને પ્લુત સ્વરને ધોઇ નાખે
એવા કુકડાના શબ્દથી છુટી ગઈ. ૮૩.

કમળોને લયનંક લાગતો ઉદ્યાયળનો ક્રીડાનો મુગટ આ સૂર્ય અંધ-
કારના સમૂહને ફેંકી દે છે. અને લયલીત થએલી ચક્રારીએ પીતાં બાકી
રહેલા તેજવડે ચંદ્રમા અકસ્માત ચોખાના ચૂર્ણ જેવો ઘોળો ફક પડી
જાય છે.

૮૪.

મળશકાના વાયુ કામદેવના હુકમમાં સારી રીતે રહેનારાઓને ઉત્સાહ
આપવામાં તત્પર થએલા, રીસાએલી સ્ત્રીઓના મનમાં ધાડો લય પ્રવર્તાવનારા,
જીવાન પુરૂષોનું જોવું અને ન જોવું એ કામ માટે કામદેવે જાણુ યોજેલા
હોય એવા અને ઉધડેલાં કમળની મુગંધીને ચોરી લેનારા એવા થયા થકા
બ્રમણ કરી રહ્યા છે.

૮૫.

જે (ચંદ્રિકા) ચંદ્રની કાંતિ આકાશમાં આકાશ નદીની પેઠે બંને
કાંઠા ઉપરવટ થઇ ગએલી હોય એવી શોભી રહી છે અને જે હિમાલ-
યની શિલા ઉપર ચંદન પંક્તિ ઉપમાને પામી છે તેજ ચંદ્રિકા આંધ્ર દેશની
સ્ત્રીના નેત્રમાં વાસ કરી રહેલા રાજાને ત્રણ લોકની કામનાની ક્રીડારૂપી
કામણના ચૂર્ણ સરખી થઇને નિદ્રા કરે છે.

૮૬.

ખંડિતા સ્ત્રીઓના કપોળરૂપી મેજ ઉપર પોતાની કાંતિ મુકી દર્ધને
દીવા પીંગળાશને ગ્રહણ કરે છે. અને ચંદ્રકાંત મણિઓ પોતાનું આર્દ્રપણું
મનસ્વિની (માનતંગી) સ્ત્રીઓના નેત્ર રૂપી પડીયામાં મુકીને પોતે સુકાર્ધ
જાય છે.

૮૭.

ઈંદ્રના હાથીએ માવતથી ખીટાં ખીટાં માંડ છોડ્યા, વનના હાથી-
ઓના ખળભળાટથી અરણ્યે વ્યોમાં ગણુમાં ભેળા કર્યા, અને કાંઈક ગર્જના
કરતા વનના પાડાઓનો માનરૂપી જ્વર ઉતારનારા એવા સૂર્યના ઘોડા
મહા મહેનતે ઉદ્યાયળ છોડી જાય છે.

૮૮.

અંધકારને ગુહામાં રાખીને તેનું (સૂર્યનું) અગ્નિય કર્યું તેથી ગિરિઓ
સૂર્યના પાદ (પગ અને કિરણ) પોતાને માથે ઉપાડે છે. અને સૂર્ય કાંઈક
પણ અભયદાન દેવાના હેતુથી જાણુ હોય તેમ તેના માથા ઉપર હાથ
મુકે છે એવો શોભે છે.

૮૯.

કામદેવે (પોતાનાં) પાંચે બાણ કે જે ચંદ્રરૂપ શરાણુના પથ્થર
ઉપર ઘસેલાં છે; તે ન્યાય છોડી દેનારી જે સ્ત્રીઓ ઉપર ફેંક્યાં થકાં બુંઠાં

થઈ ગયાં પણ મુગટના કમળની પાંખડી દૈવ ઈચ્છાથી પગ આગળ પડવાથી તે સ્ત્રીઓ કામી પુરુષોને ગળે વળગી પડવાના કઠોર કૌતુકના રસમાં મગ્ન થઈને ઉભી રહે છે.

૯૦.

જે ઘોડાઓ વિષે આકાશમાં સૂર્યના ગમનાગમનથી સૂર્યના રથના છુટા થએલા ઘોડાઓની લોકોની બ્રાંતિ સંકુચિત થાય છે, એવા એ ઘોડારના ઘોડા લક્ષ્મીના મંગળનાં નગારાં સરખા હંભુહંભુવાના શબ્દોવડે નિદ્રા ઉડી ગઈ છે એવું જાહેર કરે છે.

૯૧.

જે (સૂર્ય) રાક્ષસનો નાશ કરનાર વંશ (સૂર્ય વંશ) ઉત્પન્ન કરવાથી બંધ (?) કયો (સમુદ્રને બંધાવ્યો રામચંદ્રજી પાસે) અને જે યમુનાં અને તાપીની ઉત્પત્તિવડે સમુદ્રના સસરા થયા છે. એ સૂર્ય આખા જગત્ની છાડલીના રત્નના દીવા સરખો હોઈને તરત ઉત્પન્ન થએલા બાગકની આંખથી સુખે ગ્રાહ્ય કરી શકાય એવા તેજવાળો (થયો છે).

૯૨.

નારીઓએ કુકડાના કંઠનો નાદ કાન ઉપર પડતાં ક્રોધ વશ થઈને ઉઠીને ચાલવા માંડ્યું, અને કાંઈક છીંક આદિ સરખું માત્ર બતાવીને પાછી પ્રિયની ક્રીડા પથારીમાં પડે છે.

૯૩.

જે (ચંદ્રમા) શિવજીના લલાટના નેત્રના અગ્નિથી બળી ગએલા કામના ચંદનના રગડ જેવા ઘોળા તેજવડે *ધારાગૃહપણાને પામેલો થકો અસ્તાચળના મસ્તક ઉપર તે ચંદ્રમા મધ લેળવેલા જીણેલા ભેંશના દહીંના જેવી ઘોળી કાંતિવાળો શોભે છે.

૯૪.

રાજાઓ જેના સાશનનું ઉલ્લંઘન કરતા નથી. એવો એ રાજા કામ-દેવનું શાસન માથે ઉઠાવનારો તે માગધી (મગધ સ્ત્રી) નાં એવાં વચનો સાંભળીને અસીસાને સ્થાનેથી ભુજ ખેંચી લે છે.

૯૫.

પ્રતિશ્રી ત્રિભુવન મલ્લદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટશ્રી બિલ્હણનાકરેલા

શ્રી વિક્રમાંકદેવ ચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્તના કરેલા

ગુજરાતી ગદ્યાત્મક ભાષાંતરમાં અગ્યારમો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૧૨ મો.

એ પછી ત્યાં કામદેવના મિત્ર એવા વિલાસો વડે તે પાંપણવાળા નેત્રવાળી દેવીની સાથે ધણા દિવસો ક્ષણની પેઠે રહીને ત્રીજમ ઋતુનો પ્રવેશ થતાં રાજ કલ્યાણની પાસે આવ્યો. ૧.

એજ ક્ષણમાં કુંતલ રાજનો પ્રવેશ સાંભળીને વિલાસવ્રતની દીક્ષા લીધેલી પરસ્ત્રીઓનાં કામદેવે ઉપદેશલાં ચેષ્ટિત થવા લાગ્યાં. ૨.

કાંઈ સ્ત્રીએ છૂટી પડેલાં રતનની અણી જેમાં વાગવાથી ડાખા પગ ઉંચા ઉપાડી લેતાં નરના ઇશ્વર (રાજ)ની આરાધના કરવા સાર જાણે એકપદ વ્રત ધારણ કર્યું હોય ? ૩.

કાંઈ સ્ત્રી એક નેત્ર કાનના કમળની રજવડે આંસુવાળું અને ખીજું હાસ્યવાળું ધારણ કરતી થકી ૧સંકીર્ણ ભાવવાળી નાચકળામાં ડાહી એવી તે જાણે કામદેવની ૨નર્તકી કેમ હોય એવી શોભે છે. ૪.

કાંઈક સ્ત્રી કામદેવે બરોબર જાણ લગાવેલી તે ગોખના જળીયામાંથી જોતી થકી કાંઈ જાતની કામદેવના સંતત તીવ્ર ધનુષની પંડિતાઈ બતાવી આપે છે. ૫.

કાંઈ ઉત્તમ સ્ત્રી કેશર ચોપડેથી રાતા અંગવાળી તેણે લટકાથી ખાહુ રૂપી વેલને ઉંચે થંભાવેલ છે તે અતિ ઉંડા રાગના પ્રવાહમાં ખુડેલી છે તે જાણે હાથ પકડાવાનું માગતી હોય ? ૬.

વીરમાં શ્રેષ્ઠ એવો આ રાજ આગળ ઉભો છે. શર હોયતો એના ઉપર શૌર્ય કરી દેખાડ. સ્ત્રીઓમાં બડાકા મારવા એ લાજવા જેવું એમ કાંઈક સ્ત્રી કામદેવને વાણીવડે હેરાન કરે છે. ૭.

અન્ય સ્ત્રી રાજને કીડા નિમિત્ત થએલી ગરમી મટાડવા સાર નેત્રાંચલ (નેત્રની પાંપણ તથા વસ્ત્ર)થી નીકળતા પવન વડે શ્રમના જળકણ મટાડતી એવી તે પોતાને કૃતકૃત્ય માને છે. ૮.

૧ એ ત્રણ ભાવ ભેળા બતાવનારી. ૨ નાચ કરનારી

કોઈ મૃગનયની હાથી ઉપર બેઠેલા રાજાને ખુલા લાવવડે જોતી થકી હું માનું છું કે સરખી મ્હોટાઈ થવા સાર (પોતે પણ) કામદેવ રૂપી મત્ત હાથી ઉપર ચઢી.

રાજાને નિરાદર જોઈને કોઈ સ્ત્રી જેણે લટકાથી ડોક નમાવી છે તે જાણે હૃદયમાં રહેલા કામદેવને ધનુષ્ય ખેંચવા સાર આગ્રહપૂર્વક યાચના કરતી હોય.

કોઈ સ્ત્રીને મેખલાની મણીની ધુધરી વાગી રહી છે, અને કંકણ ઝલુઝણાટ કરે છે એવી રીતે ચાલી જાય છે. તેના તરફ રાજાએ જોયું તેથી તેણે ડહાપણ અને ગર્વથી ઉંચી ડોક રાખી.

તાડપત્ર * (પનડો) નામનું જેનું ઘરેણું કાનમાંથી હેઠું પડીને શ્વાસના પવનવડે ઘણું છેટું ઉડી ગયું. એવી કોઈ ઉત્તમ સ્ત્રીને ચતુરાઈના વિવાદ સાર જાણે કોઈ સ્ત્રીએ પત્ર (લાવીને) આપ્યું હોય ? (સ્ત્રીઓની ચતુરાઈનો ઈન્સાફ કરવા જાણે ફરીયાદનામું આપ્યું હોય).

ચાલવામાં આ મંદપણું કરનારો છે એમ રોષથી મ્હારો નિતંબ બ્રહ્માએ દઢ બાંધ્યો હતો. એમ માનીને જાણે કોઈ સ્ત્રી કંદોરો છોડી નાંખીને ઉતાવળી આગળ ચાલી.

કોઈ નિતંબ ઉપર ડાબો હાથ મુકીને (અને બીજો) હાથ સંકોચવાળો રાખીને નમાવેલા અંગવાળી રહીને જાણે રાજા ઉપર બાણ મુકવામાં હુશીયાર એવા કામદેવના ધનુષની કલ્પના કરતી હોય ?

કોઈ વિલાસિની સ્ત્રી ઉત્કંઠાથી વેગથી જતી હતી, ત્યાં રમવાના હંસ પછવાડે જાય છે, જાણે તેણે અન્યાયની ખીકથી રાજાને જોઈને હંસની ગતિ છોડી દીધી.

કામદેવના ઉત્સવની પતાકારૂપ રાણી પાસે ઉભી છે તેની સાથે રાજા વાત કરે છે. તે વખતે કોપાયમાન થયેલી કોઈ સ્ત્રીએ સ્પર્ધા સહિત મુકેલો અર્ધ કટાક્ષ પાછો ખેંચી લીધો.

રાજાને પાસે લાવવા રૂપ ઉપકાર કરનારા માર્ગમાં ફેલાવી મુકેલાં

* કોશકાર ટાટી, તાટક, એવા પર્યાય મુકે છે તે અકોટાનું નામ છે પણ પનડો, પાંદડી, ઠીક બંધ બેસે, કેમકે તે વિના ઉડવાનો સંભવ નહીંજ,

પગના અળતાનાં ચિહ્નોવડે કાઠ સ્ત્રીએ ક્ષણે ક્ષણે જાણે કમળપત્રવડે પૂજા કેમ કરી હોય ? ૧૭.

લટકેથી કંઠ વાંકું રાખ્યું છે જેણે એવી પૂર્ણ ભાવવાળી કાઠ સ્ત્રીને રાજાએ જોઈ તેથી કામદેવરૂપી ભીલના બાણથી વીંધાએલી મૃગલી જેમ તેમ તે મૃગનયની મૂર્છા પામી. ૧૮.

વારંવાર ભ્રૂવલ્લીથી લટકા ખતાવતી અને અપાર ભાવણના રસમાં ઉંચી ચ્હડી ગએલી કાઠ ઉત્તમ સ્ત્રી કટાક્ષરૂપી રંગભૂમિ ઉપર ચ્હડેલા કામદેવને નચાવે છે. ૧૯.

બગાસા વખતે કામળ હાથવડે ટચકારી વગાડતાં વગાડતાં કોકસ્ત્રીએ રાજાને પ્રીતિ ઉત્પન્ન થયા વગરનો જોયો તેથી તે અતિ કોપવડે જાણે કામદેવનો તિરસ્કાર કરતી હોય. ૨૦.

કાઠ શરદ્ ઋતુના ચંદ્રના અજવાળીયા જેવી ગોરી સ્ત્રી રાતા પથ્થરના ગોખની કોર પાસે ઉભેલી તે પોતાને પ્રગટેલી ઝાળવાળા કામાગ્નિમાં ચરની ચાહુતી થયેલી જેવી જણાવે છે. ૨૧.

કુંતળ રાજા અભ્યાગત (મેમાન અને પાસે આવેલા) થયાથી તેનું આતિથ્ય કરવાને જાણે ઉઠેલો હોય એવા કામદેવે યોજેલી કાઠ સ્ત્રી લાંબી કટાક્ષની માળા તૈયાર કરતી હતી. ૨૨.

હાર ત્રુટ્યો એ પણ તું ગણકાર્યા વિના ચાલી જાય છે. ઉપલ્લું લૂગડું પડી ગયા છતાં પણ તું ઉભી રહેતી નથી, અને હેડલું લુગડું નીકળી ગયું છે તેની સંભાળ વગર પણ તું દોડી જાય છે. ૨૩.

તું જે વેગે કરીને રાજાની સામી ગઈ છે તેથી ભૂપણ વગરની છતાં પણ તે દૂષણ નથી; પરંતુ આશ્ચર્ય તો એ છે કે ઉંચા સ્તનના ભારના ગર્વથી લીધી છે તોપણ કાંચળી પડી મુકી દે છે. ૨૪.

સીધા માર્ગમાં પણ પડી જવાને જ્ઞાને ત્હારું મુખ ઉછળતા મુખના શબ્દવાણું કેમ થઈ ગયું છે ? હે મુગ્ધે ! આ ઠેકાણે કુમારીઓ પણ કળાઓ વડે કામદેવની સ્ત્રી રતિને જીતી જાય છે. ૨૫.

જરૂર હે કમલાક્ષિ તારા ઉપર કામ ચ્હડ્યો છે કેમકે જે તું આ બંકા લગાવેલી ઉતાવળી ઘોડીની પેઠે ઉતાવળે પગે ચાલી જાય છે તે. ૨૬.

ઉછળેલાં અંગવાળી તું અમને (રાજને) જોવામાં વિધન પાડવા આગળ જઈને ઉભી છે. પણ ગોખમાં બેઠેલી બીજી સ્ત્રીઓને તું ખારીલી શું કરીશ ?

૨૭.

હે આકળી ! તું કેટલાક નખના ધા દેખાડતી તીવ્ર મદ શા સાફ ધરી બેઠી છે, કામદેવના જયનાં અસ્ત્ર જેવાં અર્ધ ચંદ્રથી કેનાં અંગ ચિત્રેલાં નથી ?

૨૮.

તારામાં ડહાપણનું અભિમાન હમેશ રહ્યું છે તો તું કાઠ રીતે પણ રાજની આરાધના કર, અને કામદેવના નામથી ચિહ્નિત થએલી એવી વર્ણમાળા સોનાના પત્રામાં અર્પણ કર.

૨૯.

સંભ્રમ સહિત બે ભ્રમરોને નચાવી રહી છે એવી પુરની સ્ત્રીઓનાં વિલાસનું ધનુષ આગળ કરીને આનંદ સહિત (બોલાતાં) એવાં વચનો રાજએ સાંભળ્યાં.

૩૦.

એક સ્ત્રી કાનને કઠોર લાગે એવી વાણીવાળી સાસુને પછવાડેથી વારંવાર મનાઈ કરતી જોઈને કરેલા પુણ્યવાળું વેશ્યાપણું ગણતી હતી. (વેશ્યા થવું સાફ માન્યું).

૩૧.

પગ લડથડ્યા વગર રમત કરતી જનાનખાનાની હાથિણી ચાલી જાય છે ત્યારે કોઈ સ્ત્રી નિતંબ ભાગમાં બોળે ત્રાગે છે તેથી રાણીઓની નિંદા કરે છે.

૩૨.

જોવાને કૌતુકવાળી કાઠ સ્ત્રીને દઢ રીતે કામે વશ કરી લીધેલી દષ્ટિને કાનના ધરેણામાં અને પોતાના લુગડાના છેડામાં જવું અને આવવું તે એક યોજન માત્ર થઈ પડ્યું (એટલે ઘડી ઘડીએ એ બે ચીજમાં દષ્ટિ કરે છે તેથી).

૩૩.

એ પછી પુર સ્ત્રીઓના અવલોકનરૂપી જાળના રાજહંસ (એ રાજ) બળર વટોવીને ધરના આંગણામાંની ક્રીડા કરવાની વાબ્યના હંસો જેમાં ધરેણારૂપ છે એવી પોતાની રાજધાનીમાં પેઠા.

૩૪.

તે ત્યાં સમસ્ત લોકને મેહેરખાનીની બક્ષીસવડે અને સજ્જ નેત્રવડે સંતોષીને અદ્ભુત યૌવનની ગરમીવાળા રાજએ ગ્રીષ્મ સરખી ઉપભોગ લક્ષ્મીનો અનુગ્રહ કર્યો (એટલે ગ્રીષ્મને લાયક ઉપભોગ ભોગવવા લાગ્યો).

૩૫.

લાવણ્યની લીલાના વૃક્ષની કળી જેવાં મોતીનાં ધરેણુંવાળો રાજા,
ત્રૈલોક્યને નેત્રના અમૃતના ઝરાનો છાંટા અને ઝડી સહિત પ્રવાહ હોય
એવો શોભે છે. ૩૬.

મોતીના જેવા સ્વચ્છ એવા શ્રમજળના િંદુથી શોભતો લાવણ્ય
રસના પ્રવાહ જેવો એ રાજા *તામ્રપર્ણીને પ્રીતિવાળી કરનારા સમુદ્રનું
સાદૃશ્ય ધારણ કરે છે. ૩૭.

ચંદનને લીધે પીંગળાં સ્તનવાળી સ્ત્રીઓએ વારંવાર આલિંગન કર્યો
એવો એ રાજા કેવળ ગ્રીષ્મની મ્હોટી ધગશને નહિ પણ કામદેવના તીવ્ર,
આતપને પણ જીતતો હવો. ૩૮.

વિચિત્ર છે; ચંદનના લેપવડે શીતળ થએલા શરીરવડે એ રાજા મૃગ-
નયનીઓના ચિત્તમાં પેશીને તેઓમાં તેણે કામદેવના તાપનો જ્વર ફે-
લાવી મુક્યો. ૩૯.

(આ) નૃપ શ્રેષ્ઠનાં અંગ લેપ કરવાથી વિશેષ પાંકુર જણાય છે તે
જાણે ઉછળતી લાવણ્ય સમુદ્રની વેળાએ પ્રીતિવાળાં કર્યો હોય. ૪૦.

પૃથ્વી મંડળના ધરેણાંરૂપ એ રાજાએ એ અંગ (ભુજ) ઉપર ચંદ-
નના કીડાના ચાંડલા કીધા છે તે જયરૂપી અમૃત ચાખવાને તત્પર થએલી
ચક્રવર્તિપણાની લક્ષ્મીનાં જાણે રૂપાનાં એ પાત્ર કેમ હોય ? ૪૧.

પૃથ્વીને ભાગ પાડીને એ ભુજમાં ધારણ કરનારા તે રાજાના એ
ખભા ઉપર ચંદનના તિલક વડે થોડા હીમવાળા અને રક્ષાટિકના પર્વતનાં
એ શિખર જાણે કેમ પ્રકટી નીકળ્યાં હોય ? ૪૨.

ભુજરૂપી મંદરાચલવડે મંથન કરેલા યુદ્ધરૂપી સમુદ્રમાંના અમૃતના
એ પિંડ સરખા જાણે ઘોળા હોય એવા અને ચંદનના મર્દનથી સુંદર એવા
એ ખભાવડે તે લક્ષ્મીને ધારણ કરે છે. ૪૩.

રાજાએ ચંદનની સુંદર રેખ લલાટરૂપી પટમાં ધારણ કરી છે તે
મુખ કમળમાં રહેલી સારી વાણીરૂપી દેવીને દેવાર્ચન કરવા સાથે રક્ષાટિક
લિંગની રચના જેવી લાગે છે. ૪૪.

* તામ્રપર્ણી નદી રત્નથી ભરેલી છે માટે.

એનું શરીર ચંદનના લેપવડે હિમાચળના જેવું ઊંચું લાગે છે. તે જાણે જગતમાં પેઢેલા સૂર્યના કિરણના તાપની શાંતિ સારૂ ચંદ્રની કાંતિએ આલિંગન કેમ કર્યું હોય ? ૪૫.

શૃંગાર રસના સમુદ્રના તરંગ સરખી અને કામદેવરૂપી વિદ્યાધરની તરવારજેવી સ્ત્રીની વેણી (ચોટલો) તે વિલાસી રાજા ન્હાયા પછી સમારે છે. ૪૬.

કુંતલ રાજાની છાતી ઉપર ચંદનના ધરેણાનું ટીલું શોભે છે તે લક્ષ્મીના ઝાંઝરનાં શબ્દવડે મુખરૂપી ચંદ્રમાંથી સરસ્વતીનો હંસ જાણે કેમ અવતર્યો હોય ? ૪૭.

એ રાજા ઠંડક થવા સારૂ હસ્તકમળમાં ચક્ર સરખું કમળનું પાંદડું અને ખીજા હાથમાં વિભ્રમનું કમળ ધારણ કરે છે તે જાણે શ્રીકૃષ્ણનો પાંચજન્ય શંખ કેમ હોય ? ૪૮.

એ કમળનયન રાજાના વક્ત્રસ્થળમાં રહેલી ચંદનના પંકની લેખા શોભે છે તે જાણે મુખમાં રહેલી સારી વાણીરૂપ દેવીના હંસના મુખમાંથી પડી ગયેલ કમળતંતુ કેમ હોય ? ૪૯.

ફેલાતા એવા પાણીના છાંટાને ખહાને જાણે હિમનો વરસાદ દેખાડતાં હોય અને સ્ફાટિકની જમીનવડે ચારે કોર ઠરી ગયેલું હિમ જાણે ઉરાડતાં હોય—(“ એવાં ધારાગૃહમાં વાસ કરે છે ” એમ ૫૪ માં શ્લોક સાથે સંબંધ છે.) ૫૦.

શોભાયમાન એવાં કેવડાનાં પાંદડાંની રચનાવડે અને હજારો ઘંટા વડે જાણે લાંબા દાંતવાળાં હોય ? અને વાદળાં સરખાં કાંણા વગરનાં કેળનાં પાંદડાં બાંધ્યાં છે તેથી જેમાં સૂર્ય દેખાતો નથી એવાં— ૫૧.

ગોખના જાળીયામાંથી નીકળતી સ્વચ્છ અને છેદ વગરની સમૂહને ખહાને તપાટ ન આવવા દેવાને સીકલી લેવા માટે છાંટાની હારને ચલાવતાં હોય— ૫૨.

અત્યંત ઠંડકને લીધે જાણે સંક્રાન્તિ ગયાં હોય એવાં સૂર્યનાં કિરણોએ જેનો પૂર્વ સ્પર્શ નથી કર્યો એવાં અને ઉનાળામાં પણ જેમાં પેશી ન શકાય એવાં અને હેમંત ઋતુનો જીવ બચાવવામાં સમર્થ એવાં જાણે બ્રહ્માએ બનાવ્યાં હોય, ૫૩.

થાક ઉતારી દેવાથી કામદેવને ધનુષનો શ્રમ બતાવનારાં ધારાગૃહમાં મૃગનયનીઓ સાથે મધ્યાહ્ન સમયે મધ્યમ લોકના રાજાએ વાસ કર્યો. ૫૪.

ચોલદેશનો નાશ કરનારો (રાજા) ચંદન (લેપ)થી ઘોળાં થયેલાં સ્ત્રીઓનાં સ્તનમંડળમાં જેને ત્રણે જગત્ નમી રહ્યું છે એવા કામદેવ રાજાનું ચક્રવર્તીપણું માને છે. ૫૫.

હિમાચળના શૃંગથી અધિક શીતળ એવાં ઉત્તમ સ્ત્રીઓનાં કુંભ સ્થળ જે વિલેપને કરીને ચોતરફથી ઘોળાં થયેલાં છે તેના ઉપર પોતાનો ઘોર એવો દાહ તેને મટાડવાને પંડિત થયો. ૫૬.

સ્ત્રીઓનું લેપ વગર (પણ) શીતળ અંગ વાયુ પાટલ વૃક્ષ વડે ત્રિપાટલ (સુગંધ રહિત) અને કામદેવનું વીરવ્રત પાળવા સાર તેનામાં ઉઘડેલી મલ્લિકા સામેલ થઈ. ૫૭.

સ્ત્રીઓના કાંતિજળે છેતરેલા એવા હંસો તે જે (વાવ્ય) ના દૂધ સરખા સુંદર જળમાં પડીને પછી બીજે ડેકાણે દૂધ પાણીના ભાગ કરવા સાર ઉત્સાહ ધરાવતા નથી. ૫૮.

ન્યાં ભ્રમરો જેમાં ગુંગર કરે છે એવાં કમળોમાં હંસ બેઠા છે તે શોભે છે તે જાણે સ્ત્રીઓ પાસેથી ઝાંઝરના નાદ ગ્રહણ કરીને પોતાનું લીલાગમન સમર્પણ કરીને કેમ બેઠા હોય ? ૫૯.

સ્નાન ક્રીડા કરનારી રાજાની સ્ત્રીઓને ન્યાંનાં કમળોએ મુખરૂપી ચંદ્રચિંચ સાથે વિરોધ ન આવવા દેવા જાણે લક્ષ્મીને પગ તળે કેમ સોંપી હોય ? ૬૦.

નિતંબભાગને લીધે પ્રગટતા તરંગમાં હીંચકા ખાતા અને બોલતા સારસ પક્ષીઓ જેમાં છે એવી એ લીલા વનની લાંબી વાવ્યમાં એ રાજા એ સ્ત્રીઓ સહિત રમણ કરે છે. ૬૧.

વીસામો ખાધેલી સ્ત્રીઓના હાથમાં રહેલો ધારાયંત્ર તથા રાજાના હાથમાં રહેલું કમળ પલ્લવનું પાંદડું તે કામદેવના બાણની મિત્ર એવી કાળી હાલની શોભા ધરે છે. ૬૨.

રાજા રૂપી ચંદ્રના શરીરના લાવણ્યના જળમાં રહેલું જે કામદેવના

વાહનનું માછલું તેને (પકડવાના) કાંટાની શંકા સ્ત્રીના કરયંત્રની લાંબી ધારા ઉત્પન્ન કરે છે.

તે રાજહંસ (સ્ત્રીઓના) હાથમાં યંત્રથી મૂકેલી ધારાઓ રૂપી લતાના પાંજરામાં આવી ગએલો તેને જાણે ભેટરૂપ ગણીને સ્ત્રીઓએ કામદેવરૂપી રાજના હાથમાં મુકી દીધો હોય શું ?

તે વીરમાં એકો કરયંત્રના જળની ધારાઓવડે સ્ત્રીઓએ આકુળ વ્યાકુળ કરી નાખેલો તેને કામદેવે ધનુષ સ્ફુટાવીને બે ધડકે શીખવાનું નિશાન બનાવ્યું.

રાજની ધારાના જળથી સુંદર સ્ત્રીઓના સ્તન ઉપરનો લેપ ધોવાઈ ગયેલો હોવાથી કામદેવે હૃદયમાંનો રાગ નીકળી જશે તો એવી શંકા લાવીને મજાકના રંગ જેવો રાગ (પ્રીતિ) કર્યો.

રાજ પોતાના હસ્ત કમળની યંત્ર ધારા સ્ત્રીના કપોળ ઉપર નાંખતાં ચંદ્રમા ઉપર ફિરળુનો દંડ નાખતો સૂર્ય હોય એવો શોભે છે.

સોનાના શાંખ જેવા કંઠવાળી સ્ત્રી વાંકી વળીને અને રમતમાં લોચી ખાઈને કામદેવની તરવાર હોય શું એવી રાજને મુકેલી અને કંઠ તરફ આવતી પાણીની ધારાને વટોળી જાય છે.

ક્રીડા તળાવડીનાં પાણીને સ્ત્રીઓના સ્તન ભાગ ઉપરની પત્ર રચનાની કસ્તુરીના ગારાવડે ચિન્હવાળાં અને વરસાદના જળની બ્રાંતિને લીધે ચળાયમાન થએલા હંસોના હાસ્યવાળાં કર્યો.

રાજની રાણીના સ્તનના કેસરવડે વાવ્યનું પાણી રતાશ પામ્યું તે ક્રીડા કરવાને છુટેલા કામદેવના હાથીના માથાના સિંદુર સરખું શોભે છે.

ક્રીડા કરવાની આંગણામાંની વાવ્યના (પાણીના) તરંગોની સાથે ભેળાઈ ગયેલી કપુરની રજ, શિવજીના ક્રોધરૂપી અગ્નિને શાંત કરવા સાથે પાણીમાં પેટેલા કામદેવની ભસ્મ હોય એવી શોભે છે.

આશ્ચર્ય છે કે કૃષ્ણાગુરના ધૂપના ધુમાડાથી કમળનયનીઓના વાળે તો આર્દ્રતા મુકી દીધી (સુકાઈ ગયા) પણ કામદેવ ચાલું આર્દ્રપણું પામ્યો.

કુલનો અગીચો પાસે નથી તેથી કામદેવના ભાથાનો ભાર ઓછો થયો તેથી તેણે સ્ત્રીઓના ઉધડેલા મોગરાના કુલવાળા ચોટલાના અંધમાં ઘેર્યે બાંધી રાખ્યું.

૭૩.

મોઝવડે જેમાંથી કાજળ ધોવાઈ ગયું છે એવાં રાજની સ્ત્રીનાં નેત્રો શરાણે સજેલાં કલંક (ડાઘ) વગરનાં કામદેવના હથીયારની મિત્રાઈ પ્રગટ કરે છે (તેના જેવાં છે.)

૭૪.

જળ ક્ષીડામાં ધોવાઈ ગયેલા કેસરને લીધે તે સ્ત્રીઓના અંગમાં થએલા નખક્ષત ખુલ્લા દેખાઈ આવે છે તે શૃંગાર સમુદ્રના કાંઠા ઉપરનાં પરવાળાંના વૃક્ષની છટા ધારણુ કરી રહ્યાં છે.

૭૫.

તે પછી કુંતલ રાજ રાણીના લમણા ઉપર પાંદડાં તથા વેલની રચના કરે છે (તે વખતે રાજને) શોકયોએ ખીંગળ લમણાના ભાગ ઉપર ફેલાએલાં આંસુવડે જણાએલા કટાક્ષવડે અર્ધું તાડન કર્યું.

૭૬.

રાજ પોતે જ્યારે કૌતુકથી ઉંચી કરેલી ડોકવાળી પ્રિયાનો ચોટલો ચણે છે ત્યારે પરસ્ત્રીઓ વધી પડેલી ચિંતાના તાપવડે તપી જતા કપોળને હસ્તકમળના સાથરામાં મુકીને બેઠી છે.

૭૭.

રાજ વસંત ઋતુમાં વિરામથી ગળી ગએલા પરાક્રમવાળા કામદેવનું શૌર્ય એવાં અનેક ચરિત્રો વડે ગુંથતો થકો જાણે દંડક ચોકી કાઢાડતાં સ્ત્રીના અંગના સંગ વડે વૃદ્ધ એવા ગ્રીષ્મના ગર્વને પણ જીતી લેતો હવે. ૭૮.

ધતિ શ્રી ત્રિભુવન મલ્લદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટ શ્રી બિલ્હણના કરેલા શ્રી વિક્રમાંકદેવચરિત મહાકાવ્યના ગુજરાતી ગદ્ય ભાષાંતરમાં આરમ્ભો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૧૩ મો.

જગતને તપાવનારો (ગ્રીષ્મ) પ્રતાપને ઉંચાઈએ ચઢાવીને દાહની ભસ્મવડે જાણે કૃત કૃત્યતા દેખાડતો હોય એમ યશ દાખવીને પોતાનું પરાક્રમ બતાવવાથી પાછો હઠ્યો (બંધ કર્યું.)

તીક્ષ્ણપાણું કરીને, દિવસો ગણ્યા, અને તેણે (હવે) પ્રતાપની હાનિ થવાથી પ્રેમાળપણું ધારણ કર્યું. પરને તાપ કરવાનેજ પરાયણ થએલા (પુરુષો) અબ્યુદયનું સ્થાન ક્યાંથી થાય.

દાવાનળથી બાળેલા વનની ભસ્મથી પર્વતો પીંગળી કાંતિવાળા શોભે છે, તે જાણે બોળામાં રહેલાં બાળક વૃક્ષોના ક્ષય થવાથી વૈરાગ્ય વશ થઈને તપસ્વિપણુને પામ્યા હોય ?

તપાટ થકી પ્રાપ્ત થએલી ^૧કૃશતાની સંપત્તિવડે નદીઓના નિતંબ ભાગમાંથી નીકળી પડેલી જાણે મેખળા કેમ હોય એમ અસ્પષ્ટ ઉચ્ચાર કરતી નાનકડા હંસની પંક્તિઓ શોભે છે.

આખી પૃથ્વીમાંનો રસ પીને અતિ ધીંગાપણું જાણે ધારણ કર્યું હોય તેથી તેવા સૂર્યના ભારે જાણે ઘોડા હળવે હળવે ચાલતા હોય તેથી અનુક્રમે દિવસો લાંબા થયા છે.

અતિ લાંબું થઈ પડેલું કૃશત્વ પામેલી બીજી (નદીઓ) ચાલવાને એક પગલું ભરી શકતી નથી. માત્ર સમુદ્રના આલિંગનનો ઉત્સવ હેમાચળમાંથી નીકળેલી નદીઓજ મેળવી શકે છે.

ઉત્તર ભૂમિની નદીઓ હિમાલયમાંથી ઝરતાં ઝરણાંનું પાણી પોતાની સાથે લેતી ચાલે છે. તે જાણે અનેક નદીઓના વિયોગથી તપેલા સમુદ્રને શીતોપચાર કરવા સારૂ લઈ જતી હોય.

નદીઓ જેની કૃશતા સ્પષ્ટ જણાય છે અને પરિતાપે કરીને સંકોચાઈ જતી પંક સહિત કમલિનીનાં પાંદડાંના ચિહ્નથી વર્તાતી એવી થઈ છે. તે જાણે સમુદ્રના સમાગમનો લાભ મળતો નથી તેથી તે વિયોગને યોગ્ય એવી દશા ભોગવે છે.

પાંચ પરખ પાનારીએ ઘડાની બુદ્ધિથી ખુલ્લાં કરેલાં સ્તન દ્વય ઉપર દૃષ્ટિ નેડે છે. (તેથી) કુંભમાંથી પડતી અને મ્હોંમાં જાય છે તોપણ જળધારાને જાણતો નથી. ૯.

પાંચો તેના (પરખ પાનારીના) અધરપાનના લાલચુ છે. તેથી તેણે રેડેલું અને લોઘ્ર વૃક્ષની સુગંધીવાળું પણ પાણી અનાદરથી માંડમાંડ પીયે છે. ૧૦.

નિરંતર પાટલ^૧ વૃક્ષરૂપી અધરમાં ભટકાએલા અને ઉઠેલા દાવાનળના ભાઈ સરખા વાયુઓ તે ઘાટી ઉનાશના સંગી એવા ઉનાળાના વાયુ હોય એમ ક્રમ થકી રમણ કરી રહ્યા છે. ૧૧.

ગ્રીષ્મઋતુની મ્હોટી ગરમીનો અહંકાર આયુષ્ય વગરનો થયો ત્યારે ઉભાં થએલાં રૂવાટાંવાળાં વિલાસીજનો, સ્તન મંડળમાં ચોપડેલા ચંદનના લેપથી લિપ્ત થએલી પ્રિયાના આલિંગનનું સુખદિવસે પણ અનુભવવા લાગ્યા. ૧૨.

પરસ્પરના શ્વાસના વાયુ ભટકાવાથી કપોળમાં રહેલાં જેનાં પરસેવાનાં ટીપાં તુટી (સુકાઈ) જાય છે. એવા વિલાસિઓ મિશ્રિત થએલા અન્યો ન્યના ભુજવડે પ્રદોષ સમયે પણ સુવે છે. ૧૩.

કમળ વગરની, ચંદન વિનાની, વિલાસથી ચુંથાએલી એવી પથારીનો સારી પેઠે આશ્રય કરતી મૃગનયણીઓ ધીરે ધીરે ઉનાળાના પ્રતાપની ઘાટી હાનિ દેખાડવા લાગી. ૧૪.

એ સમયમાં રાજાએ વાદળાનો કટકો સૂર્ય મંડળને મળી ગએલો દીઠો. તે જાણે કુંડળવાળું અને ક્યાંકથી અર્ધ નીકળી આવેલું વર્ષાકાળનું માયું હોય નહીં? ૧૫.

ઉનાળાએ જેની જળની સંપત્તિને ખતમ કરી નાખી છે એવી આકાશગંગાનો દેવતાઓએ પાણી જેવાની ધૃત્વિથી જાણે અંદરથી ખહાર કહાડેલો ગારો (ગાળ) હોય એવો બાળક મેઘને રાજાએ દીઠો. ૧૬.

હળવે હળવે વૃદ્ધિ પામેલા મેઘને જોઈને કૌતુહળવાળા ચપળ નેત્રવાળી અને ખોળા રૂપી ખાટલામાં સ્થાન કરેલી (બેઠેલી) પ્રિયા પ્રત્યે રાજા બોલ્યો. ૧૭.

૧ પાટલ નામની વનસ્પતિ.

હે સુબ્રુ ! આકાશ રૂપી અરણ્યની તમાલ વૃક્ષની પંક્તિરૂપ પર્વતોના મસ્તક ઉપર વાળની હાર જેવી અને વીજળીરૂપી દીવાની મશ સરખી નવી વાદળની મંડળીને જો (તો ખરી).

૧૮.

હે ચપળ નેત્રવાળી ! વાદળાં આડાં આવી જવાથી સૂર્યનું મંડળ મલિન દેખાય છે. તે વીજળીના દીવામાંથી પેદા થતી મશ લેવા સારૂ વ્યગ્ર થએલી વર્ષાઋતુએ મુકેલી તાવડી જેવું લાગે છે.

૧૯.

હે મૃગાક્ષિ ! વિદ્યાધરની સ્ત્રીઓના આગ્રહથી થએલા ગમ્મતના કૃષ્ણા ગુરૂના ધૂપના મંડળવડે જાણે ભ્રમરાઓની કાળપ સાથે એકમેક યદ્ધિગયો હોય એવો મેઘ બહુપણાને પામ્યો છે તે તું જો.

૨૦.

આ મેઘે ખરેખર સમુદ્રમાંથી વિચિત્ર રત્નના કેાંટાથી દાંતવાળું થએલું પાણી ભેળું કરેલ છે. કેમકે તે પિના તેણે અનેક રંગથી ગુંથેલું ઈંદ્ર ધનુષ ક્યાંથી ઉત્પન્ન કર્યું.

૨૧.

નક્કીજ (મોરે) કાળીયો કરવાને પકડેલા સર્પની કૃણ્ણ ઉપર પ્રકાશી રહેલાં રત્નો જે કે મેઘની સામાં ઉંચાં મુખ કરેલા મયૂરોના મ્હોમાંથી ઉડેલાં છે તે વડે ઈંદ્ર ધનુષ રચ્યું છે.

૨૨.

મેઘ પર્વતોના નિતંબ લાગ ઉપર શોભી રહેલાં લીલાં કપડાંની બ્રાંતિવડે ભીલના ધરની હાર્યોમાં પડીને લઈ લીધેલાં સ્વચ્છ ભાલાંની ખરો-ખરી કરનારા થયા છે.

૨૩.

હે કૃશોદરિ ! કુદરતી કનાતરૂપ આ મેઘ વીજળી રૂપી વહુના નૃત્ય રૂપી એકાંત સ્થળમાં તપાટથી તપેલા આકાશમાં ટપકતા જળવડે આદ્રિ થએલા છેડાવાળા (આમતેમ) ફરે છે.

૨૪.

હે મનોહર શરીરવાળી મ્હોટા મેઘરૂપી પથ્થરની પાટ્ય ઉપર કામદેવ જે બાણુ સજે છે તે શરાણુમાંથી નીકળતા અગ્નિના તણુખાની રચનાને વીજળી સેવે છે. (ધારણુ કરે છે.)

૨૫.

આ મેઘ સમુદ્રની મધ્યમાં વસતા પર્વતોના કુશળ ખખર લઈને જાણે આવ્યા હોય એથી મયૂરનો નાય શરૂ કરાવતા થકા પર્વતોના શિખર ઉપર ગર્જના પ્રગટ કરે છે.

૨૬.

હે કમલમુખી ! તારા વાળે ઝીતી લીધેલા મોર ખરેખર પોતાના
જીવિતને પણ અકારૂં કરે છે; જેથી તે બાણ મળવાની (પડવાની) આશાથી
જાણે ઇંદ્રધનુષની સામા થવાને ઉત્સાહિત થાય છે. ૨૭.

વર્ષાઋતુએ મુકેલાં ધનુષો જીતવાની ઈચ્છા રાખે છે ત્યાં તે ઇંદ્ર
ધનુષ ક્યાં બહાદુરી બતાવી શકે. હું જાણું છું કે હાલમાં હે માનિનિ !
કામદેવનું ધનુષજ અનુલ્લંઘ્ય શાસન છે. (જય પ્રાપ્ત છે) ૨૮.

આ (સૂર્ય) સમસ્ત પૃથ્વીનો રસ અતિ ઉત્કૃષ્ટતાથી ખેંચીને ઉનાળાની
હુશીયારી ફેલાવે છે એમ જાણે માનીને મેઘ ચળકતા અને અતિ આકરા
વીજળી રૂપી હાથ વડે સૂર્યને તરછોડતો હોય શું ? ૨૯.

હે મૃગાક્ષિ ! ઉનાળાના મિત્ર સૂર્યની પણ કાંતિ જે મંડળના મધ્ય
ભાગમાં પેટેલી છે તેને ઠારી નાંખવા સારૂ મેઘ ચંદ્રમાને ગોંધી રાખે છે
એમ હું જાણું છું. ૩૦.

ત્રણ જગતને સુંઘી કાહાડનાર ઉનાળાને ક્રોધ થકી રમતનો કાળીયો
કરીને આ મેઘ આણીકાર બગલાંની હારવડે મુખમાં રહેલી તેના (ઉના-
ળાના) હાડકાંની માળા હોય એમ દરસાવે છે. ૩૧.

હે સુભુ ! તારી પાસેથી ત્રણ જગતમાં દુર્લભ જેની રચના છે
એવી ગતિનું શિક્ષણ મેળવીને દેવતાઈ હંસોની મંડળીમાં મ્હોટાઈ મેળવવાના
લોભથી જાણે હંસ માન સરોવર તરફ જાય છે. ૩૨.

ઇંદ્ર ધનુષનું ચુંબન કરનારા મેઘના સમૂહથી બિંદુઓ પડે છે ત્યારે
હંસોજ ભાગે છે તે જાણે ચાલતી આંગળીવાળા ધનુષના મુખથી ગોળીઓ
(પડવાની) શંકા રાખીને ભાગતા હોયશું ? ૩૩.

મોરની ચાંચના પડીયામાં છુપાવેલા અને કામળ એવા ટૌકારથી
પ્રકાશ થઈ ગયા એવા પાંચની સ્ત્રીના ઉનાશવાળા નીશાસાએ દૂષિત
કરેલા એવા કણ (જળકણ) માંડ માંડ પૃથ્વી ઉપર પડે છે. ૩૪.

હે સુભુ ! નવાં મેઘનાં ટીપાં પૃથ્વી ઉપર પડ્યાં છે તે મોરનાં બચ્ચાં
પોતાની ચાંચની અણિથી લેવાની ઈચ્છાથી ઉતાવળ કરે છે પણ અભ્યાસ
ન હોવાને લીધે તે લઈ શક્યાં નહિ તેથી તેઓએ તેને અપમાન્યાં. ૩૫.

૧ પર્વતના મધ્ય ભાગમાં ખડ વેરણુતો થકો અને જળ વગરનાં (વાદળાં વડે) સ્ફુરણાયમાન થતા ધીર એવા મૃદંગના નાદ કરતો થકો એવો વર્ષા ઋતુનો આગમ ખોળાની લીલાથી ચળાયમાન થયેલી વીજળી રૂપી દીવાવડે ઉનાળાને શોધે છે.

૩૬.

મેઘ લોઢા સરખા કાળા ખડના ખંડમાં રહેલા ઇંદ્રગોપર નામના જીવડા જેમાં હરફર કરી રહ્યા છે એવી પર્વતની જમીનમાં જાણે ઇંદ્ર ધનુષ પડી ગયું હોય એવી બ્રાંતિથી વહેમાએલી વીજળી રૂપી આંખવડે જોતો થકો નમે છે.

૩૭.

આ વરસાદની ધારાનો ઢગલો આકાશનાં કમળના સમૂહની લાંબી દાંડલીના સમોવડીયાનો ડોળ કરનારો અને ઉપરાઉપર પડતા કામદેવના લોઢાના બાણો સરખો પડે છે.

૩૮.

હે નતાંગિ ! આ વરસાદનાં આગમન રૂપી લુહાર કામદેવનાં શસ્ત્રોને પાણી ચ્હડાવે છે, અને તે માટે કાળા અંગારની શોભા ધરનારા વરસાદના મધ્યમાં વીજળી રૂપી અગ્નિ સળગાવ્યો છે.

૩૯.

તહારા પ્રિય અને ઉનાળાના મિત્ર સૂર્યે તમામ જળ સીકલી દીધું છે એમ કોધે કરીને મેઘ ધારા રૂપી ધોકા વડે જાણે કમલિનીને વીજળી ઉપર તાડન કરતો હોય.

૪૦.

હાલમાં હલકી નદીના સમાગમમાં જોણે પડુણુ કરી છે એવા સમુદ્રને જોઈ મ્હોટી નદીઓ એકદમ માર્ગ છોડીને નીચ એવા ખીજ નદમાં પડે છે. ૪૧.

હું માનું છું કે જળ ભરેલા આકાશમાંથી નમતી (પડતી) થકી અને નીલકમલની રચના જેવી નિર્મળ એવી મેઘમાળા બધે ઠેકાણે ગારો જોઈને પર્વતની ઉપલિ ભૂમિ ઉપર સ્થાન કરે છે.

૪૨.

નકીજ ગર્જતાં વાદળાંવડે સમુદ્રની કોઈ વાતથી કાપાયમાન થએલી નદીયો તરતજ મલિન થઈને વહેવા લાગી, તેમ સમુદ્રમાં પણ ગોડીરો અને જાડી જાડી લેહેરો ઉઠવા લાગી.

૪૩.

૧ જેમ કોઈ ખોવાએલા ઢોરને શોધવા સાડ વેરણુ, ઢોલ પીટાવે, અને દીવા કરે તેમ.

૨. સ્થળ અને માણસના આજખાણમાં એ શબ્દ જુઓ.

નદી પતિ (સમુદ્ર) ના સમાગમ માટે ઉતાવળી દોડેલી નદીઓને પર્વતની નદીઓ વચ્ચેમાં માર્ગ રોકી રાખવાથી મોટા શબ્દોવડે જાણે સમુદ્ર જેવી બની જતી હોય ?

૪૪.

હે અધરલોચને મહારા મુકેલા જળ વડે કેટલી પૃથ્વી ખોદાણી એ પરીક્ષા કરવા સાર મેઘ પૃથ્વી ઉપર જળની ધારાઓની સાથે જાણે સળી (માપવાની) ફેંકે છે.

૪૫.

નદ, મદવાળી લેહેરોવડે આણીકાર તેણીકાર પાણીના છાંટાપ મોતીઓ ફેંકતા થકા સમુદ્ર પત્ની (નદી) ઓને છેતરવા સાર માર્ગોમાં સમુદ્રને વેષે ફેરે છે.

૪૬.

હમણાં રાતમાં અભિસારિકા સ્ત્રીઓ ગારાથી ચીકણા થએલા માર્ગમાં પગ લપસવા વખતે વીજળીની સડને સોનાતી લાકડોની શંકા વડે પકડવા જાય છે.

૪૭.

હે નતાંગિ ! ત્હારું ક્રીડા કરવાનું તળાવ, (પોતામાં) પ્રતિબિંબ થએલો અને (પોતાની) તમામ જળરૂપી સમૃદ્ધિ ખૂટી જવાથી યાચકપણું જાણે ધારણ કરતો હોય એવા મેઘને તરંગરૂપી દંડોવડે મારે છે.

૪૮.

વાદળાંઓએ કાળાંતરે સમુદ્રનું જળ નક્કી લઇ લીધું છે તે સાર તેવું જળ સમુદ્રની સ્ત્રી (નદી) ઓ કલ્પલાટ કરીને લઇ લે છે.

૪૯.

સમુદ્રે કોઇ પણ વ્યાજને ઠરાવે મેઘને જળ સોંપ્યું છે તે પાણી મહા પર્વતોના હજારો પથ્થરોવડે શોધીને સમુદ્રની સ્ત્રી (નદી) ઓ લે છે.

૫૦.

હે બાલ મૃગાક્ષિ ! છિદ્ર વગરનો રસ વધારીને આ (મેઘ) નદીઓને મહારા અંગના સંગવાળી કરે છે એમ નક્કી (માનીને) સમુદ્ર ખાલી આવેલા મેઘને પુલાવે છે.

૫૧.

હે મૃગાક્ષિ ! વીજળીની ગરમીથી કાળો પડી ગએલો મેઘ છુપાઇ જઇને શું પૃથ્વીના કપાળનો રંગ બની ગયો છે ? અને જે ઉગેલા કાળા રંગના ઝીણા ખડવડે તજી દીધેલા ઘડપણુવાળી થઈ છે શું ?

૫૨.

હું નથી જાણતો કે તેવી અપકીર્તિ (અગરત્ય ઝડપી પી ગયા એ) નદીના પતિ (સમુદ્ર)ની કયે સમયે ઉભી થઈ હશે ? કુંભસંભવ (અગરત્ય)

જો આજ તેની સ્ત્રીઓ (નદીઓ)ની પણ સામે આવીને ઉભો રહે તો હું તેને નમસ્કાર કરું.

૫૩.

વરસાદનું મંડળ, આકાશમાં રહેલી વીજળીના ગર્ભ સમયની ધ્વજી (દોહદો) ના ગારા સરખી કંતિવાળું શોભે છે તે જાણે તેમાં કલંકનું પ્રતિબિંબ પડ્યું છે એવાં આકાશમાંથી ઉતરેલાં પાણીનું જાણે ગરણું હોય ? ૫૪.

સૂર્યનો સારથિ હમણાં નક્કી ઘોડાઓને ખેંચી રાખે છે કેમકે જ્યારે નીલી એવી મેઘની પંક્તિમાં થઈને તે જાય છે સારે સ્વાભાવિક લીલા છે. એમ આંહી કેમ જાણવામાં આવશે એવો ભય રાખે છે તેથી. ૫૫.

હે મેઘ ! જરૂર (તું તારી પ્રિયા વીજળીને નથી દેખતો તેથી આ તારો પગલે પગલે રોવાનો શબ્દ (થાય છે) તો વિયોગિ વર્ગ ઉપર તારી દયા પણ ઉત્પન્ન થતી નથી એ અહો મહા આશ્ચર્ય છે. ૫૬.

હે મેઘ ! જરૂર તારા ખોળામાં લાડ પામેલી વીજળી પારકાની પીડા જાણતી નથી, નહીંતર પાંચની સ્ત્રીને અતિશય કનડતાં તુંને કેમ નથી વારતી ? ૫૭.

હે નવા મેઘ ! ઢાઈ રીતે (તારો) પ્રિય આવે છે (એમ તું જાણાવે છે) પણ અમે નક્કી તારા ઉપર ભરોસો રાખતાં નથી કેમકે તું વારંવાર વિજ્ઞાપદ (આકાશ તથા સોગન ખાવા સારૂ વિજ્ઞાના પગ) નો સ્પર્શ કરીને પણ તું તારા કાર્યનું તાત્પર્ય કરવા મુકતો નથી (પુરું કર્યા વગર રહેતો નથી) ૫૮.

હે ધન ! કેવળ તારી બાહારથીજ કાળાશ નથી પણ તારું અંતર પણ મેલું છે કેમકે પાંચની સ્ત્રીઓના વધનું પાપ કરવામાં તું કામદેવનું કામદારું કરે છે. ૫૯.

તું ડાહ્યા નથી પણ પતિને ચ્હાતી સ્ત્રીઓ વિશે તું આ એક કૌતુક કરે છે કે જે વિયોગિનીઓને નિર્મૂળ કરવાનું મૂળ કાંટારૂપ ચંદ્રમાનું બિંબ તેનો કાળીયો કરે છે. ૬૦.

તું મગરના ઢગલામાંથી પણ અવિચ્છિન્ન ઝાઝું જળ લઈને જે આવ્યો છે તે પાંચની સ્ત્રીઓના ભાગ્યની અવળાઈની ચેષ્ટા છે એમ શું કહીએ ? ૬૧.

જે તું સૂર્યના રથના ઘોડાની લગામ રૂપી સપે આધા વગરનો થઈને (તેનો) માર્ગ રોકી રાખે છે તે તું પર્વતના મસ્તકનો સંગ કરનારો હોઈને જે વિપતે હરનારી ઔપધિની સોખત થાય છે તેનું ફળ છે. ૬૨

હે મેઘ! તું જરૂર સમુદ્ર સંબંધિની કાઠ પણ વાતથી ઇંદ્રના હાથીની દોસ્તી પામ્યો છે કે જેથી આકાશમાં ફરતા તુંને ઉચરડી નાંખવાને ઐરાવત હાથી આગ્રહ કરતો નથી. ૬૩.

હે મેઘ! ઝાઝું બકવું બસ (કરવું જોઈએ) ફાતરાના ધૂવાડા જેવો રાખોડા રંગનો તું જે સૈકડો મૃત્યુને ફેંકી દઈને જે ગર્જના કરે છે તે પ્રવાસી જનની સ્ત્રીઓનું કાઠ ઉતકટ પાપ ત્હારો ઉપકાર કરનારું થાય છે. ૬૪.

હે કલાવતિ! કામદેવ રૂપી જ્વરથી પીડાતી પ્રોષિત ભર્તૃકા સ્ત્રીઓમાં ઉદ્ધત ધ્વનિવાળા મેઘને વગર અટકવે કંઠમાં આંસુ આવી ગયાં છે એવી રીતે ગળગળે શબ્દે આ રીતે કહે છે. ૬૫.

હે મેઘ! તારી વીજળી ક્ષણમાત્ર હો અથવા ચાહો, અને નિત્ય જોળા રૂપી પલંગમાં પડી રહો (પણ) ત્હારી ગર્જનારૂપી નગારા વિના વટેમાર્ગની સ્ત્રીઓ કેમ પતિને પામે. ૬૭.

કામદેવનો મિત્ર વસંત છે તે તો માત્ર પ્રસિદ્ધિ પણ તારી સોળમી કળા પણ પામતો નથી. કેમકે કામદેવનું શાસન માથે ચઢાડ્યા વિના તાહારું કાળું મુખ કાણુ ખમી શકે. * (અર્થાત્ કામદેવનું સાશન માથે ચઢાડવે તોજ તારું કાળું મુખ પણ ખમી શકે). ૬૭.

હે ધન! આવેલા પતિવાળી કંઈ પાંથની સ્ત્રી ત્હારી પૂજા કરતી. પછે તેનો પતિ. એથી વધારે હવે શું કહેવું. આગળ તુંજ શીઘ્ર કવિ થા. ૬૮.

વિયોગિને મેળવવામાં હે મેઘ ત્હારા જેવો દૂતપણું કરવામાં બીજો નથી. જે કુલ સ્ત્રીઓ બીજાની સાથે જોલે નહીં તે સારું તું નક્કી તારી સાથે વીજળી રાખે છે. (સ્ત્રી સાથે સ્ત્રી જોલે તે સારું). ૬૯.

હે મેઘ! પુરસ્ત્રીઓ ચોટલા છુટા મુકી ચુડીઓ ઝાઘી કરી પ્રિયના જોળામાં બેઠાથી શીતળ થએલી તે કામદેવના ચક્રવર્તિપણનો તું મંત્રી છે. એમ ત્હારો પ્રભાવ જણાવે છે. ૭૦.

* આંહી મૂળમાં વા છે ત્યાં ક હોય તો ડીક.

હે મેઘ ! તું, કામદેવે આતુર અનેલી મૃગનયનીઓને પ્રિય પ્રત્યે જવામાં ઘોરંભો કરે છે. અને રતોત્સવ વખતે તંબુપણું ધારણ કરે છે (માટે) પરોપકારીઓમાં તું અગ્રણી છે. ૭૧.

હે મેઘ ! પ્રકાશકના ટોળામાં તું અગ્રણી છે. ચંદ્રનું અજવાળીયું પણ તારી કાંતિ ધરાવતું નથી. એના પ્રકાશને તું શું કરશે. કસ્તુરીથી ચંદન સાફ નથી. ૭૨.

ચંદનના પવન, ચંદ્રમા અને કાચલના પંચમ સ્વર વડે વસંત શું કરી શકે. ખીલું શું ? (કહેવું ?) કામદેવ જેવા જીતનારાનો તું સમો (ખીલો) ભટ નથી. ૭૩.

હે મેઘ ! તારા દર્શનથી પણ જે મૃગાક્ષીઓને પ્રિય મળતો નથી તે દુર્લભાઓને તું ગણત્રીમાં પણ નથી લાવતો. ન થએલી ભીત ઉપર કોણ ચિત્ર કરે ? ૭૪.

કેટલીક સ્ત્રીઓ પ્રિય આવ્યા સારે મીઠું મીઠું ખોલવું, માન વગર હસવું, તે વડે રાતા હોઠ ધોવા (ધૃત્યાદિ) કરતી વિલાસમાં મીચેલી આંખ-વાળી તે નિર્મળ અંતઃકરણ વડે મેઘની સેવા કરે છે. ૭૫.

હે સખિ ! (નદી !) (તુને) સમુદ્રના સમાગમ રૂપી અમૃત મળ્યું નથી તેમ ગ્રીષ્મઋતુમાં તવાઈ ગઈ છે (છતાં) જાણે દુઃખ નજ દીઠું હોય તેવી થઈને મને પ્રિયના આલિંગનનો ભંગ કરવામાં કારણભૂત કેમ થાય છે. ૭૬.

મુહૂર્ત માત્ર આકાશમાં ખીડાએલી (સંકુચિત) (મૂર્તિ) શરીર રાખીને છલંગ મારીને ઉલ્લંઘી જવાપણું ધારણ કરે છે (તો) પાંસુલા (વ્યભિચારિણી) સ્ત્રી પાણીને ઉતરીને શોભતી અને વધી પડેલી પતિની કીડાવાળી થાય છે. ૭૭.

ખીજ (સ્ત્રી) ઓ ઘડા ઉપર બેસીને છુટી પાડેલી લહેરો જેણે એવી રીતે વાર્યા વગરની ત્હારો પાર પામે છે. (તુંને ઉતરે છે.) અને મ્હારી અપુણ્યવાનની તો વહાણ વડે ગતિ પણ આ નિતંબનો ક્કારો અળસાવે છે. ૭૮.

લહેરોવડે વ્યર્થ કલખલાટ કરીને આમ શું વગર સાંભળે ચાલી જાય છે. સ્ત્રી વધના પાપની સંપત્તિ ભેળી કરનારી નો ત્હારો સંગ સમુદ્ર કેમ કરશે ? ૭૯.

હું ને આંહીથી બે પારને પ્હોંચી વળતી (તહારી) લહેરો રૂપી ડોળીમાં બેસારીને કાંઠે ઉતાર. જ્યાં લગી રાત ન વીખરાઈ જાય ત્યાં લગીમાં મહારી ઉપર મહેરબાની કર. વ્યભિચારિણી સ્ત્રીઓ તારો યશ ગાઓ (ગાશે.) ૮૦.

હજારો કાળી (અંધારી) રાતમાં હું તહારા માથા ઉપર વગરવારી પગ મુકીને ગમ્મ છું. સમૃદ્ધિના ગર્વવડે ઠાલી અંધતા શીદ ધારણુ કરે છે? વરસાદનો નાશ તો નક્કી છેજ. ૮૧.

સરકી જતી લેહેરો રૂપી સાડીના પાલવવાળી થઇને હઠથી સમુદ્રની સામીદોડે છે અને બીજાઓને અટકાવ કરે છે. એથી અહો તું પોતે મૂર્ખ છે (અને) બીજાઓ આગળ ડાહી (થાય છે). ૮૨.

હે કુટિલા ! નિતંબ સુધી સરકી જતા જળરૂપી વસ્ત્રવાળી (તું) ઉલ્લટવાળી થઇને શું દોડે છે? કુલ નદીઓના અંતઃપુરમાં મુખ સુંખન કરનારા સમુદ્રનું દાસીપણું પણ તું પામીશ નહીં. ૮૩.

હું કુમારીપણામાં પણ એકલી સુતી નથી અને જાર પુરૂષને મુકીને (મેં) પુરૂષને જોયો નથી. એવી રીતની કુલની સ્થિતિ પાળ છે તેને લીધે તું પ્રસન્નતા પામીને ઉપકાર કરનારી થા. ૮૪.

એમ કામદેવથી પીડાએલી સ્ત્રી હાલમાં રાતમાં પ્રિયો પ્રત્યે જવાને તૈયાર થઈ છે તે કાપથી કામદેવરૂપી શૃંગારના રસ રૂપી સમુદ્રને વહનારી કઈ નદીને એમ નથી કહેતી. ૮૫.

અવિચ્છિન્ન (પડતી) જળધારાથી ઘેરેલાં વસ્ત્રોવાળી, તરતજ કામદેવના હાથમાં હાથ મુકેલી સ્ત્રીઓ, પ્રાણનાથને આલિંગન કરવાની ઉતાવળથી રૂવાડાં ઉભાં થએલી ગારાવાળી સ્થળીઓમાં કાંઈ પણ ગણકારતી નથી (અને ચાલી જાય છે) ૮૬.

જે (મેઘ ધ્વનિ) વીજળીના નૃત્યમાં મૃતંદના શબ્દનો ખાર કરે છે, જે ઈંદ્ર ધનુષને ટંકારતી શંકાવાળું કરે છે. અને જે ઈંદ્રના હાથીના

૧ આંહી મૂળમાં યઃ સ્પર્ધામદયાન્ છે ત્યાં થાને બદલે ધા જોઈયે.

કંઠના મધ્યમાંથી નીકળતી ગર્જના જેવો ઘાટો છે તે જો મેઘનો ધ્વનિ
વિરહિણી સ્ત્રીઓનો ઘાત કરવા સારૂ આકાશમાં ધુમરી ખાય છે. ૮૭.

વીજળી રૂપી કમળના તકતાના ગારાએ ભરેલી આકાશ સ્થળીના
ઝીણા ખડ રૂપી કલમ નામની શાળના કાંટાને જામાનરૂપ, ધારા લતાનો
ક્યારો, પર્વતના મસ્તક ઉપરની નદીઓના શેવાળની હાર, સૂર્ય અને
ચંદ્રની જેલ, એવો આ મેઘ હે કામદેવના ઉત્સવની ધ્વજા! (પ્રિયે) તારી
પ્રીતિ સારૂ થાઓ. ૮૮.

તમામ મોરના ગજાની પોલનાંના ટોકારૂપી કાંટાની વૃદ્ધિ રાખવાનું
કારણ, ધારા રૂપી વેલના વનના ભ્રમરના ટોળાથી કાળો થએલો કામળ
પાંદડાનો જથ્થો, ફાટતાં લીલમ મણી સરખાં નિર્મળ આકાશ તળ રૂપી
અરીસાવાળું લીલાનું વસ્ત્ર, એવો કાળો મેઘ રતિમાં વ્યાકુળ એવા ચોળ
દેશની સ્ત્રીઓના જે ચોટલા તે સાથે ફરે છે. ૮૯.

એ પ્રમાણે આખા જગત્તી લક્ષ્મીનો પ્રિય, પ્રિયાનાં સ્વાભાવિક
સૌભાગ્યની પરિપક્વતાની વૃદ્ધિથી ભરેલાં વચ્ચનો વડે કામદેવનો હુકમ
માથે ચઢાવતો રાજા વરસાદના સમયની શોભા વર્ણવતો હવો. ૯૦.

ઈતિ શ્રી ત્રિભુવન મલ્લદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ શ્રી ખિલ્હણના
કરેલા શ્રી વિક્રમાંકદેવ ચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી
હરિદત્તના કરેલા ગદ્ય ભાષાંતરમાં તેરમો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૧૪ મો.

વર્ષાકાળે, ઘોળાં વાદળાં રૂપી વાળ વડે, ઘડપણુ ધારણુ કર્યું ત્યારે એકાંતમાં કોઇ આત્મ પુરૂષ વિક્રમાંકદેવ પાસે આવીને વિનંતિ કરવા લાગ્યો. ૧.

હે કુંતલપતિ ! હું કાંઇક કઠણુ વચન કહું છું તે આખતમાં ક્ષમા કરજો. કેમકે પોતાના કાર્યને તિરસ્કારીને પોતાની ઈચ્છાથીજ ધણીઓ સંતોષ ગ્રહણુ કરે છે. ૨.

વત્સલપણું ધારણુ કરીને નીતિએ વર્તનારીને કેવળ કેમ ઉલ્લંઘન કરે છે, જ્યાં વિચાર શક્તિની ગતિ વાંકી થાય છે ત્યાં ઝેરથી પણ વિશેષ થાય છે. ૩.

સંગ્રામમાં લાઈનેા ઉદય વખાણુનારાએ તે વેંગિનાથને જીતીને વન-વાસ મંડળમાં મોકલ્યો છે ત્યાં મોટો અન્યાય વર્તે છે. ૪.

ન્યાય માર્ગ છોડી દમ્બને તેણે નિશંક ચિત્તથી ભંડાર ભેજો કરવા માંડ્યો છે; તેમ કરતાં તેણે બધી બાબુ સકળ લોકને પીડા કરવાથી હરિભક્ત-ત્રયાર વગરની પૃથ્વીને કરી છે. ૫.

જે (હાથી) ઓ ધણી લડાઈના પરિશ્રમથી મેળવેલી અને સ્વામીને બહાલી એવી લક્ષ્મીને ધારણુ કરે છે. તે તેઓ દાંતની ઉપર કુંડાળું કરી રાખેલી શુંક ઉપર જાણે આસન કરી તે ઉપર ધારણુ કરી રાખતા હોય. ૬.

વારંવાર મદની નીંદરે જેનું ચુંબન કર્યું છે. એવાં નેત્રો જે (હાથી) ઓ ચાલતા કાનના પડીયાના પવનથી ટાઢા થએલા એવા ઉજળતા મદના છાંટાવડે ઉઘાડાં રાખે છે. ૭.

મનોહર એવા દાંતરૂપી કમળના નાળ નીકળવાને ઠેકાણે (થએલા) મદના ગારાના જમાવમાં પ્રતિબિંબિત થએલું સૂર્યનું મંડળ જાણે લક્ષ્મીને રહેવાનું કમળ કેમ હોય એમ જે (હાથી) ઓ ધારણુ કરે છે. ૮.

અને જે મદોન્મત્ત એવા (હાથી) ઓ પર્વતની તળાટીમાં શિલાની સપાટીને દાંતવડે કાતરે છે. તે જાણે શત્રુની સેનાના યોદ્ધાઓને વીધી નાંખવામાં શ્રેષ્ઠ એવા દાંતને સજવા સાડ કેમ તૈયાર થયા હોય. ૯.

એવા, પ્રિય એવા આપે આપેલા (જેની પાસે) ફેટલા ગંધ હાથી-
ઓ નથી (કે) જેના બળ વડે તે જે કાંઈ વિચાર ધરાવે છે તેની વાત
કરતાં પાપ લાગે.

૧૦.

સઘળા જંગલીઓના ટોળાને તેણે ક્રમ વગર તૈયાર થઈ પોતાના
તાબામાં રાતના અંધારામાં રાક્ષસોની પડે લીધું છે. પાપીઓમાં પાપીઓ
મળી જાય છે.

૧૧.

તે નિલ ભેટ (આપીને તે) વડે દ્રાવિડ રાજની સહાયતા મેળવે છે
અને તે કયા ઉપાય વડે આ આપની સેનાને ભેદ પાડીને ખોખરી
કરવાને નથી ઇચ્છતો.

૧૨.

અથવા ઝાઝી કથાની કુચલી વડે શું? હે રાજા! તમે તેની મતલબજ
ગ્રહણ કરો, ફેટલેક દિવસે તે કૃષ્ણવેણિની પાસે સામો થશે.

૧૩.

એમ કહીને એ ડાહ્યા માણસ બંધ થયો ત્યારે શરદ્ગુપ્તા ચંદ્ર
જેવા નિર્મળ (વિક્રમાંકદેવ) એ બાબતમાં એકાચક કાંઈ પણ બોલ્યો
નહિ. ધીર ચિત્તવાળા (પુરુષો) ઉતાવળ ધારણ કરતા નથી.

૧૪.

હે વત્સ! ચપળ એવી લક્ષ્મી વડે તું મને ઠગે છે. તારી અતિ ઉલટી
(વાત) છે, એમ પોતાના સ્વભાવ વડે વિમળ અંતઃકરણવાળો એ રાજા ક્ષણે
ક્ષણે પ્રતિપાદન કરે છે.

૧૫.

અધર્મ વડે પોતાથી ભ્રષ્ટ થએલા મ્હોટા ભાઈને હું મ્હારા મનમાં
શળ જેવા ધારું છું. આ એક બીજી મ્હોટી આફત ખડી થઈ. મને ધિક્કાર
છે, હુંથી એ ક્રમ સહન થશે.

૧૬.

એ રીતે કોઈ તરેહની પાર વગરની ચિંતા વડે રાજા ધણીવાર સુધી
તપ્યો. ભાગ્યની ભંડાઈએ ભાળેલા (એવા પ્રસંગો) પરતાવા માટે છે, કોઈ
સાર નથી.

૧૭.

તે પ્રછી વિચારશક્તિ વાળા રાજાએ ચાર રૂપી નેત્ર વડે એ એમ
જ છે એમ બહુ રીતે નિશ્ચય કરીને હવે શું કરવું એ ચિંતાયુક્ત થઈને
પોતાના મનમાં આમ વિચાર કરવા લાગ્યો.

૧૮.

હે વત્સ! દુષ્ટ ભાવ રૂપી ધ્વજવાળી લક્ષ્મી વડે આતું અકાર્ય કેમ કરાવે છે. શું તું નથી જાણતો કે એ (લક્ષ્મી) કળ્યામાં જે રમુજ માને છે, એવા નારદને (પણ) ભુલાવી દઇને વર્તે છે તે. ૧૯.

તને કેટલાંક મંડળ મહેં નથી આપ્યાં અને મદવાળા હાથીઓ તને વધારે આપ્યા છે. રાજ શબ્દને મુકીને (સિવાય) તારે શી ન્યૂનતા છે. કે જે અન્યાય કરે છે તે. ૨૦.

અરે આ ઘોર (કર્મ) ક્યાંથી આવી પડ્યું, શું કંઈ? શી કારી ચલાવું. હે ચુલુક્યના કુળ દેવતાઓ (તમે) પોતાથીજ (આ) અનુચિત (કર્મ) થી મ્હારા નાનેરા ભાઈને વારો. ૨૧.

ઈત્યાદિ સૈકડો સમાધાન (ના રસ્તા) ત્યાં રાજાએ સીકલ્યા (પણ) એ ક્રમ વિનાના (કૃત્ય) થી તેને અટકાવી શક્યો નહિ. ભવિતવ્યતા કેમ નાશ પામે? ૨૨.

એ અવસરમાં ચંદ્રમાની શોભા સમારવામાં શાણી એવી શરદ્ ઋતુ પ્રાપ્ત થઈ. ક્રમથી નીલકમળના કલંકવાળું જગત્ જાણે દુધે ઘોએલું બનાવતી હોય? ૨૩.

પાંચની સ્ત્રીઓને તાપ કરનારો વીજળીનો અગ્નિ ક્ષય પામ્યો, રીસાળુ સ્ત્રીઓનાં ટોળાંનાં આંસુ પાડીને મેઘરૂપી ધુમાડોનો સમૂહ શાંત થયો. ૨૪.

શાંત થએલા વીજળીના અગ્નિથી ઉત્પન્ન થયેલી રાખ હોય શું એવાં રજવાળાં ઘોળાં વાદળાં આકાશના કોઈ કોઈ ભાગમાં મિત્રાઈધારી રહ્યાં છે. ૨૫.

ઈંદ્ર નીલમણિના રસ (વાળા) કુંચીઓ વડે ભુશી કાહાડેલું જાણે કાળ-પતું સ્થાન કરી કહાડયું હોય એવું આકાશ તે મેઘનું પાણી છાંટેલું તેથી જાણે નાના નાના ખડવાળું થયું હોય એવું શોભે છે. ૨૬.

મેદનું કારણ જે પેટા નદીઓનો સમુદ્ર સાથે સંગમ તે ગયું એમ સમજીને મહા નદીઓનો સમૂહ જાણે હર્ષથી પ્રસન્નતાને પામ્યો હોય. ૨૭.

૧ આંહી મૂળમાં પત્તદાઃ પદ છે. તેનો પત્તદ્ અને આઃ એમ છેદ થાય છે.

વરસાદે રૂંધી રાખીને વીજળીની આકરી હુનાશવડે તપાવેલો સૂર્ય
પણ અતિ આકરા કિરણોવડે તાપ દેખાડે છે. ૨૮.

પાકી શાળના વનમાંથી પીંગળા હાથવડે કલમ નામની શાળની રક્ષા
કરનારી (સ્ત્રી) નવા કમળની સાથે મળી ગએલા એવા પોપટને વારવાને
અસમર્થ થાય છે. ૨૯.

વીજળીના દીવાથી નીકળેલી ધાડા કાળજની રજવડે ભરાઈ ગયેલું
ગોળ તાવડી જેવું આકાશ અતિ ઘણી કાળાશને પામ્યું. ૩૦.

જાણે સમુદ્રમાંથી પાણીની સાથે આવેલાં મોતીયો વરસાદમાંથી
ખરીને રાતમાં આકાશમાં છાંછી રહેલાં હોય એવા કમળનાથી અધિક
શોભાવાળા તારા શોભે છે. ૩૧.

શરદ્ રૂપી સ્ત્રી મેઘની છાતીના અખતરે છોડી દીધેલા આકાશ
રૂપી દર્પણમાં તરતજ ઉધડેલાં કમળરૂપી આંખવડે ચંદ્ર રૂપી મ્હો જાણે
જોતી હોય ? ૩૨.

દિવસે તડકા શ્રમ આપે છે અને રાત્રે ચાંદરડું માણસને આનંદ
આપે છે. જાણે ચડસા ચડસીથી સૂર્ય અને ચંદ્ર પોતાના ગુણ પ્રકાશે છે. ૩૩.

ધરના આંગણમાં પ્રદોષ સમયે રહેલાં માણસ કલેશને હરનારાં
ચંદ્રનાં કિરણમાં ઘાટા ચંદનના લેપથી પણ તૃપ્તિ પામતાં નથી. ૩૪.

સ્ફાટિકની લાકડી જેવી ઘોળી શેરડીની લાકડીઓ, અમૃત ભરેલાં
ચંદ્રમાનાં કિરણો જાણે લંબાયાં હોય, એવી ખેતરની જમીનમાં આંખને
આનંદ આપનારી શોભે છે. ૩૫.

જરૂર ઇંદ્ર ધનુષ જેવાથી ભયને લીધે મોર જે ખરાડા પાડતા તેઓ
તે ઇંદ્ર ધનુષ જવાથી જ્યાં ક્ષણ માત્રમાં મૌન ધારી મુખ નમાવીને રહ્યા છે. ૩૬.

ખાંડેલા મોતીની રજ જેવો ઘોળો આકાશમાં અજવાળીયાનો સમૂહ
શોભે છે. મેઘના બંધનમાંથી છુટેલા ચંદ્રમાને જેવાને જાણે ક્ષીર સમુદ્ર
આવ્યો હોય ? ૩૭.

ઘણીવાર પાણીમાં બૂડી રહેવાથી દંડકે જે કમલિનીમાં સ્થાન કર્યું
છે તે જાણે મટાડવાના કારણથી સૂર્ય અધિક તાપ કરે છે. ૩૮.

હંસની પંક્તિ માનસશેવરનો તિરસ્કાર કરીને કૌંચ પર્વતની ગુફાના દ્વારવડે નીકળેલી તે દૃઢ નિશાન પાડનારા પરશુરામના યશની પંક્તિ હોય એવી દેખાય છે. ૩૯.

પતિઓ પ્રતિક્ષણ વ્યાકુળ છતાં પ્રિયના સમાગમનો ઉત્સવ પામેલી બ્યલિચારિણીઓ ત્યાં કુંકાના પ્રકાશ સરખા દિવસોને સુખમય માને છે. ૪૦.

હે ચંદ્ર તું ! મૃગ ધારણ કરે છે તથાપિ ઇંદ્ર ધનુષની પ્રત્યંચાના સપાટામાં આવ્યો નથી. (નીશાન થયો નથી) અને હીમનો ઢગલો છતાં વીજળીની ગરમીથી ગળી ગયો નથી એ મ્હોટું કૌતુક છે. ૪૧.

વરસાદના ગારામાં પડવાથી ગારાવાળી થયેલી ચંદ્રિકાને કાણુ ધોઈ છે ? કહે કયો કઠોર હૃદયવાળો વિયોગીના વધના પાપથી પણ નથી ખીતો. ૪૨.

(હે ચંદ્ર) શા માટે ભુલ ખાય છે, કાઢને નિરંતર સુખ નથી, સમૃદ્ધિઓ સ્વભાવશીળ નાશ થનારી છે. તને રાહુ આંબળાની પેઠે કેટલેક દિવસે મ્હોમાં કરી લેશે. ૪૩.

તાં હૃદય નિરંતરજ મેલું છે. ક્ષણ માત્ર સ્વચ્છતાને ગ્રહણ કરતું નથી. તે તાં ખળપણું છે કેમકે તું સર્વને તાપ કરનારા કામદેવ રૂપી રાજાનો બહાલો છે. ૪૪.

એવી રીતે કામદેવના બાણના સંગથી સળગી ઉઠેલા પ્રિયના વિરહવાળી હરિણાક્ષીઓ, રાત્રિના આરંભમાં ચંદ્રિકાવડે જગતને નવરાવનારા ચંદ્રમા પ્રત્યે બોલે છે. ૪૫.

એવી રીતે કામદેવના હાથની મશાલ જાણે હોય એવી શરદ્ ઋતુની ચંદ્રમાની કિરણો છતાં એ રાજા નાનેરા ભાઈનું દુશ્વરિત્ર વિચારતો થકો સ્વચ્છતા પામતો નથી. ૪૬.

તેની નિરંતર અપકીર્તિની વાર્તા વડે મનમાં અસ્વચ્છતા ધારણ કરતા થકાને સ્વચ્છ ચંદ્રમાવાળી શરદ્ પણ તેને પ્રસન્નતા આપી શકતી નથી. ૪૭.

કુંતળ રાજા કૃપાવશ થયાને લીધે તેને રાજા આપવાને પણ ઉત્સુક થયો. યશની ઇચ્છાવાળા પ્રસન્ન મનવાળા પુરૂષોને સમૃદ્ધિ સોંપી દેવામાં શો શ્રમ પડવાનો હતો ? ૪૮.

રાજા તેના તરફ નિત્ય સમજાવવાના ઉપાયો કેટલા નથી મોકલી ચુક્યો (પણ) તે કુલકંટકને અન્યાયનો વાયુ ઉપરવટ થઈ ગયેલો છે તેથી તેણે એકે (ઉપાય) સ્વીકાર્યો નહિ.

૪૯.

આ અડચણ કેમ ટાળી શકાય એમ તે જ્યાં હજી કૃપાવડે એશી રહ્યો છે તેટલામાં તો તે ભુજની ઉદ્ધતાથી કૃષ્ણવેણિને કાંઠે આવ્યો. ૫૦.

આ રાજાને મુકીને કેટલા મંડલેશ્વરો તેની સેનાને આવીને નથી મળ્યા. આફત આવવાની હોય ત્યારે માણસોની બુદ્ધિમાં ફરક પડી જાય છે.

૫૧.

ગંડ સ્થળમાં ફેલાતા ઘણા મદના ઝરણાવાળાં હાથીનાં ટોળાં અને તરવરાટીવાળા ઘોડા જોઈને તેણે મોટેરા ભાઈની સાથે લડવાની બાબતમાં અટકાવ જોયો નહિ.

૬૨.

તેની સેનાની સામગ્રીએ પીડેલી કૃષ્ણવેણિ કૃષ્ણતા પામીને સમુદ્ર પાસે જવાને જાણે અશક્ત થઈ હોય તેથી તેણે ડોળાએલીપણું દેખાડ્યું. ૫૩.

તે નાનેરા ભાઈએ ક્યાંક દાહ, ખીજે લૂટ, અને ક્યાંક માણસોને બંધન દીધું. પડવાના ચિહ્નની પેઠે તેની ઘણી દુષ્ટ એટલા ઉપરા ઉપર થઈ.

૫૪.

તેમની ઉપરા ઉપર થતી અનીતિ ઘણા વખત સુધી રાજાએ ક્ષમા કરી. નિર્મળ સત્વ ગુણના સમૂહવાળા એવા (પુરૂષો) સાથે ખાર કરવાને સમુદ્રે પણ સમર્થ નથી થતા.

૫૫.

રાજાની પાસે એ અંકુશ વગરનો નિરંતર દુર્વચનો તોડે છે. અલક્ષિમ-એ કટાક્ષમાં લીધેલા જડબુદ્ધિના (પુરૂષો) એવું શું છે કે જે તેઓ નથી આચરતા ?

૫૬.

શું વધારે કહીએ કે તેની ચાંપલાઈ વારંવાર એવી વખાણપાત્ર થઈ પડી કે જેને લીધે રાજા વિસ્મિત થઈને ઉતાવળો તેના તરફ ચાલ્યો. ૫૭.

તે પછી દિગ્ગજોના કાનના શંખની પોલમાં ફરી વળનારા પડછંદાથી પુરાએલો અને મંગળનાદથી ભરપૂર એવો તેનો હુંદુભિના નાદ આમ થયો. ૫૮.

રાજના દોલનો સ્વર દિગ્ગજના કાન ફાડવામાં ડાંચો ન થયો,
કે જે ઘણા લાંબા શુંઠના છિદ્રના પૂરવાથી પ્રથમથીજ અદ્વપણાને
પામ્યો છે. ૫૯.

જરૂર રાજના હાથીના સરખા ભારથી ભૂમિમંડળ ઘણું નીચું નમી
ગયાથી મેઘના નાદથી આર્દ્ર થઈ ગયેલો દુંદુભિનો નાદ બહુ મોડો આકા-
શમાં પહોંચ્યો. ૬૦.

તેના લશ્કર વડે સર્વ તરફથી ખોદાએલી રજની પથારી સરખી
થએલી પણ પૃથ્વી હાથીના મદના જળવડે ભીંજાએલી છે એને લીધે
શેષનાગની ફણો ઉપર વધારે ખોજદાર થઈ પડી. ૬૧.

નક્કી એના ઘોડાઓએ સમુદ્રોને સ્થળના માર્ગ રૂપે કરી મુકવાથી તે
આપણા દોડવાના પ્રકારમાં આશ્ચર્યનો વધારો કરશે એમ માનીને દિશાના
અંત સુધી ફેલાઈ જાય એવી પૃથ્વીની રજને કરી. ૫૨.

તેના હાથીઓ પીક ઉપર પૃથ્વીની રજ ચોટી ગઈ છે તેથી જાણે
ક્યાંક પણ પૃથ્વીને ઉતારીને ભેળા થઈને આવેલા દિગ્ગજને હોય એવા
શોભે છે. ૬૩.

ઘોડા, સૂર્યના ઘોડાનો જાણે ખાર કરતા હોય એમ પૃથ્વીનો સ્પર્શ
કરતા નથી (તેથી) શેષનાગને હાથીઓની સ્થિતિમાંજ શ્રમ પડે છે. ૬૪.

તેના ઉન્મત્ત હાથીની શુંઠના છાંટાની પંક્તિથી આકાશમાં રજ
વડે લીલા માર્ગ વાળા સૂર્યના રથવડે ભુકો કરી નાખેલા તારા હોય
એવા દેખાયા. ૬૫.

ઉંચી હાથીની ઘટા પાસેમાં ભગવાન સૂર્ય દેખાય છે તે જાણે ઉન્મત્ત
હાથીના સંગથી થએલી ખીક પોતાના ઘોડાને મુકાવતા હોય શું? ૬૬.

હાથીની પીક ઉપર સોના અને રત્ન ભરેલી ઝુલની સંપત્તિ શોભે
છે તે જાણે ભૂમિના રજના ભારથી આકાશમાંથી વિમાનની પંક્તિઓ
નીચી ઉતરી આવી હોય શું? ૬૭.

સૂર્યના ઘોડાઓએ હાથીનો ભય લાગવાથી જાણે અરણ્ય (સૂર્યના
સારથિ) ને પાડી નાખ્યો હોય એમ હાથીના કુંભ સ્થળમાં (રહેલાં)ના
સિંદુરથી ખરેલી રજ પૃથ્વી ઉપર પડેલી શોભે છે. ૬૮.

કોપથી ચઢેલો પણ રાજ સમજણ કરવાને હૃદયમાં ઉતાવળો થયો.
જે (રાજ) સમૃદ્ધિ માટે અકૃત્ય કરે છે તે કુલદૂષક રાજ બીજાનું. ૬૯
નદીનો કાંઠો પાસે આવ્યો ત્યારે શત્રુના યોદ્ધાઓ તે તે ઠોકાણે
યુદ્ધ કરવાને માટે માર્ગમાં આવીને કુંતળ રાજનો ક્રોધ જગવતા હતા. ૭૦.

એ પછી ચાલુક્ય રાજાએ લોહીની નદીમાં ક્રીડા કરવાની ઇચ્છા
રાખતા હાથી ઉપર બેસીને તે દેશ દબાવ્યો (કે) જ્યાં એ (રાજ) દરેક
રસ્તે વરસતા મેઘથી, વીર પુરુષની બોપરીથી સાંકડા કાંઠાવાળી કૃષ્ણ
વેણી નદીને કરશે. ૭૧.

રાજ તે નદીને કાંઠે પડાવ કરીને એને સામ (સમજણ) કરીનેજ
મેળવી લેવા સારું ઉપાયમાં તત્પર થયો પરંતુ એ કુટિલ હૃદયવાળો
હોઇને તેણે તેની સાથે સમજણ કરી નહીં. જ્યારે ભાગ્યની પડતી આવે
છે ત્યારે બુદ્ધિ અંકુશ વગરની થઈ જાય છે. ૭૨.

ઇતિ શ્રી ત્રિભુવન મહાદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટ શ્રી ખિલ્હણના
કરેલા શ્રી વિક્રમાંકદેવચરિત મહા કાવ્યના આચાર્ય
વલ્લભજી હરિદત્તના કરેલા ગદ્યમય ભાષાંતરમાં
ચૌદમો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૧૫ મો.

એ પછી ભુજના પરાક્રમરૂપી હાથીનું નગાઈ અને લડાઈના ઉત્સાહરૂપી મોરનો મેઘ એવું કુંતળ રાજના વિજયના ઉદ્દોગના હર્ષનું નગાઈ વાગ્યું. ૧.

વિજયની ઉત્કંઠાવાળા વીરપુરૂષોની સ્ત્રીઓએ વગર ડરે રચેલા છે ચોક (સાથીયા) જેને એવા યોદ્ધાઓ રાજની વાટ જોવાથી અધિક-પણું પામ્યા. ૨.

રણનાં હુંદુભિરૂપી મેઘનાદવડે યોદ્ધાઓની લેનવાળી ધણે છેટે સુધીની પૃથ્વી, કહાડેલી તરવારરૂપી વેલનાં નવાં રત્નોરૂપી કાંટાની અણીરૂપી દાંતવાળી થઈ ગઈ. ૩.

રણના વેગને લીધે ચપળ રચનાવાળા સ્ત્રીઓના અંખોડા ઉપર અને તરવાર ઉપર અદ્ભુત રસથી ભરેલી વીરપુરૂષોની દૃષ્ટિઓ પડી. ૪.

મેનાના પાંજરાની સ્થિતિની પેઠે જેણે ગર્વે કરીને ઉદ્ધત યોદ્ધાઓનાં ટોળાંને ઉપર ચડાવ્યાં છે, એવા અને મણિનાં ખખ્ખર પહેરાવ્યાથી શોભતા એવા હાથીઓ બહાર ઉભા છે. ૫.

સુલટ, સ્ત્રીના હાથથી અપાયેલી પાનની ખીડી ચાવતાં શત્રુના હાથીની ઘટામાં જે કાપાકાપી ચલાવવી તે ઉત્સાહને લીધે તૂણ સમાન માને છે. ૬.

શત્રુ રાજાઓના મસ્તકો ઉપર રહેલા મુગટમાં રત્નના કાંટાના કાંટાની પંક્તિમાં ભમવાની શક્તિ લોઢે મ્હડેલી ઘોડાની ખરીઓ ધરાવે છે. ૭.

રણમાં મોહ પામી ગયેલા મત્ત હાથીઓ જેમાં છે, હરકત કરતા હમરો ઘોડાઓથી ખદખદ થઈ રહેલું છે, અને અનેક યોદ્ધાઓથી ઉભરાઈ ગયેલું છે, એવું એ સૈન્ય વ્યાકુળ થયેલા સમુદ્રની લીપિ સમાન થઈ પડ્યું. ૮.

રાજના ધરના અંદરના ભાગમાં હાથીઓ નાખેલા સુંઢના છાંટાના સમૂહવડે રાજના મનમાં રહેલી વિજયની આશાને પુલની પંક્તિઓથી વધાવી લેતા હોય ? ૯.

રાજ, વિજયશ્રીને આલિંગવાની સૂચના કરતા ફરકતા બાહુ ઉપર કમળની માળાની પેઠે બહુ માનથી દૃષ્ટિ સમર્પતો હોય. ૧૦.

ઉભાં થએલાં રૂંવાટાંના કોંટાના સમૂહને અતિ પ્રીતિને લીધે જાણે ન ગણકારતી હોય એવી વીરલક્ષ્મીને માર્ગ ન રહે એવી રીતે આલિંગનના દઢ કૌતુક સાથે શરીરવડે ધારણ કરતો થકા. ૧૧.

નીકળતા મુખમાં રહેલા કપુરની રજ સરખા ઘોળા હાસ્યવડે શત્રુ રાજાંથી કમળને મુંઝવી મારવા સાર જાણે હીમનો જથ્થો રચતો હોય. ૧૨.

કડાની અંદર રહેલા રત્નરૂપી અરીસામાં પોતાની આકૃતિનું પ્રતિબિંબ પડવાને જ્ઞાને શત્રુનો ક્ષય કરવાને વ્રત ધારણ કરેલા હરિ જાણે પોતાના નાનેરા ભાઈઓમાં મળી ગયા હોય ? ૧૩.

ઘાડા ચંદનના લેપવડે ઘોળા થએલા શરીરવડે નયનને ઉત્સવ આપનારો તે ફરતો સ્ફટિકનો પર્વત ધારણ કર્યો હોય અને તે જાણે અખર કેમ પહેર્યું હોય ? ૧૪.

પેહેરેલા મંગળરૂપી મોતીના રૂદ્રાક્ષથી ચંદ્રના સરખો નિર્મળ કાંતિવાળો (તે રાજા) મદોન્મત્ત હાથીના જેવાં મંદ પગલાંવડે ચોકમાંથી બહાર નીકળ્યો. ૧૫.

તે પૂજા કરેલા હાથીની પીઠ ઉપર મંગળતૂરીના નાદ સાથે સૂર્ય જેમ ઉદ્યાચળના શૃંગ ઉપર ચઢે તેમ આદરથી ચઢ્યો. ૧૬.

સ્ત્રીઓનાં હજારો નેત્રના સંગવાળાએ રાજાવડે શોભી રહેલો હાથી ઈંદ્રે સવારી કરેલા ઐરાવત હાથીની શોભાને હસી કાઢે છે. ૧૭.

મ્હોટો સંગ્રામ પાસે આવ્યો છે તેથી રાજાને થતા ખરાબ વિકલ્પોથી દોલાયમાન થએલી સ્થિતિને જય હાથી જાણે સુંદ પસારીને સ્થિર કરતો હોય ? ૧૮.

કમળનાં પાંદડાના જેવી સુંદર કાંતિવાળાં પગલાં (પગના ખાડા)માં મદનું જળ ભરી દઈને જાણે રાજલક્ષ્મીનો તાપ શાંત કરવા તળાવડી કરતો હોય ? ૧૯.

મદ પીવાથી બહુ બોક્ષી રહેલા ભ્રમરોને સુંદ ફેરવીને રિપુના હાથીનાં નગારાંનો શબ્દ સાંભળવા સાર જાણે મનાઈ કરતો હોય ? ૨૦.

એ પછી વીરરસના ઉતરી આવવાથી વેગથી પ્રકુલિત થએલા ચિતવડે અદ્ભુત લાગે એવા અતિ સાહસવાળો એ રાખ જગતને હસતો થતો આગળ ચાલ્યો. ૨૧.

રણાંગણનો સંગ કરતો થકો અને વિજયલક્ષ્મીને આલિંગવામાં ઉત્સુક એવો એ રાજા તે જાણે પ્રિય સ્ત્રીના વિલાસ મંદીરમાં પેસતો હોય એવો ઉત્સવ ધારણ કરતો હવો. ૨૨.

તે પછી તીવ્ર પરાક્રમવાળા એ રાજાએ કેટલીક પૃથ્વી આગળ વધીને જેમાં તુરીના શબ્દો ફેલાઈ રહ્યા છે એવું શત્રુનું સૈન્ય નીહાળ્યું. ૨૩.

જે હાથીઓ મદના જળથી થએલા સેવાળના જેવી કાંતિવાળા ભ્રમરોથી થએલું અંધારું મટાડવા સારૂ જાણે દાંતની કાંતિરૂપી ચાંદની અર્પતા હોય ? ૨૪.

જે પોતાના મદના જળથી ઉત્પન્ન થએલા ગારામાં પડી જવાની ખડીકથી જાણે માર્ગમાં મદની નીંદરથી અર્ધ ઉઘડેલી આંખવાળા (હોદ્દને) કમથી પગલાં ભરે છે. ૨૫.

જે પોતાની વિહાર કરવાની ક્રીડામાં તળાવડીના પાણીમાં ઉતરવાની ઈચ્છા કરતા એવા તેઓ કચરી નાંખેલા કમળના મંડળમાંથી માથે ચ્હડી બેઠેલી લક્ષ્મીને ધારણ કરે છે. ૨૬.

જેઓ પર્વતને ફાડવામાં માથે જાણે ઝરણાં પડ્યાં હોય તેવી રીતે જખમની ધારાના જળવડે મેઘનો સમય દર્શાવતા અને અતિ વધી પડેલા જણાતા એવા મદને ધારણ કરે છે. ૨૭.

જેઓ ચંદ્રનો વહેમ પડે એવી કાનનાં ધરેણાંની શંખની છીપવડે જાણે નાની હંસડીઓ સેવતી હોય એવી મદના ઝરણુની નદીના કાંઠાની સ્થળીને ધારણ કરે છે. ૨૮.

વારૂ આ મ્હોટા હાથવાળા કયા રાજાના મસ્તક ઉપર મુકું એમ ધારીને જેઓ (પોતે) ત્રિપદીને આકારે થઇને એક પગ ઉંચો ધારી રાખે છે. ૨૯.

એવા બખ્તર ખીડેલા હજારો હાથીઓ જ્યાં ઉભા છે, તેઓ જાણે મદ પીવામાં લોભાએલા ભ્રમરના શબ્દો વડે લક્ષ્મીના પહેરેગીરપણાને કેમ પામ્યા હોય ? ૩૦.

સમુદ્રના હોવાથી સાંકડી થઇ ગએલી પૃથ્વી વેગને અટકાવનારી થઇ છે એમ માનીને જેઓ (ધોડાઓ) ટાપવડે જાણે વારંવાર દાંતથી ચોકડાં કરડતા હોય ? ૩૧.

આપણે પૃથ્વીનું અવલંબન કરીએ છિયે તેથી પૃથ્વીને અને આપણને હાય હાય સૂર્યના ઘોડા હસે છે એવા ખારથી જાણે કાવ ફરીને પૃથ્વીને ખોદે છે. ૩૨.

નવા લીલમ જેવા આકાશમાં સૂર્યના ઘોડાને જોઇને જેઓ લીલી ખડવાળી જમીનમાં આકાશની ભ્રાંતિ જાણે થઇ હોય એમ વિહાર કરે છે. ૩૩.

મ્હોમાં રહેલા શીણના મંડળને ખહાને સમુદ્રે પોતાના પુત્ર ઘોડાની શંકાથી સંતોષ પામી પાસે આવીને જાણે ચુંબન કર્યું હોય? ૩૪.

ખરીથી કુટાતી વૈરિની મણિમય ભૂમિમાંના સ્ફટિકથી નીકળતા અગ્નિના તણખાઓએ અકળાવી દીધેલા તેથી જાણે રસ્તામાં ક્યાંય પણ ચંચળ પગવડે ધસારો થવા દેતા નથી. ૩૫.

પાસે રહેલા મેઘના ભલકાથી ઈંદ્રધનુષ જેવા તે ઘોડાઓને વજૂતી પેઠે પડવામાં કઠણ તેથી જગતને ભય પમાડે છે. ૩૬.

જેઓએ છાતી ઉપર લટકતા રત્નના ધરેણામાં પડેલા પ્રતિબિંબને ખહાને મરણમાં ઘાડા હોય એવા થએલાઓએ પોતાનાં માથાં છાતીમાં જાણે પેસારી દીધાં હોય? ૩૭.

સ્વાભાવિક હુનાશથી શોષાઇને જર્જર થએલું એવું ચંદન જેના હૃદય ઉધર શોભે છે તે જાણે લડાઇમાં સૈકડો પ્રહારથી ખરેલી હાડકાની ઘોળી રજ હોય? ૩૮.

ખળવાન એ ભુજવડે જેઓ ધણે ભાગે સંગ્રામરૂપી સાગરને તરી ગયા છે તેઓ જડા શીણના સમૂહ જેવા યશમાં પ્રીતિવાળા થયા. ૩૯.

મદવાળા શત્રુઓને રગડવાથી ધણું શસ્ત્રોના ધાના ખાડા જેમાં પડ્યા છે એવાં જેઓનાં તમામ અંગમાં વીરરસ આશ્રય કરીને રહ્યા છે. ૪૦.

જાણે અંધારાં ઘાડાં થઈ ગયાં હોય, જાણે હુનાળાના દિવસો દાહમાં ખળી ગયા હોય એમ ધણા યોદ્ધાઓ દુઃખનો આગમજ ભૂલી ગયા હોય એવા દેખાય છે. ૪૧.

૧ અહીં મૂળમાં દવ દંભૈ: છે પણ ખીજી જુકમાં દવ દગ્ધૈ પાઠે ખીજે છે તે ઠીક લાગે છે.

અત્યંત ભયાનક એવું એ સૈન્ય દિશાંતરને ઉલ્લંઘીને ગએલું જાણીને
કાણુ ભય ન પામે ? પરંતુ કુંતલ રાજા તો રાજી થયો. ૪૨.

તે પછી એ વીરરસના દરિયામાંથી વિજયરૂપી અમૃત ખેંચવામાં
ઉદ્યત થએલા સુભટોએ બંને દિશામાં પ્રલયતા જેવું ઉદ્યત યુદ્ધ પ્રવર્તાવ્યું. ૪૩.

બંને સૈન્યો રહડી જઈને બળ થકી અદ્ભુત એવા દંડવડે હીચકા
ખાવાને તત્પર થયાં ત્યારે સંગ્રામરૂપી વૃક્ષ ઉપરથી માથાના સમૂહવડે જાણે
ફળો પડતાં હોય નહીં ? ૪૪.

સામાવળીયા વીર તરફથી મારીને વળગતા યોદ્ધાને સાથેજ આંખમાં
લોહીની ટસર અને સામી છાતીમાં તરવાર પેસે છે. ૪૫.

તરવારથી પાડીને લંગના જોરથી માથું જ્યારે બાણના ખીલામાં ભરા-
એલું દડવા માંડયું ત્યારે જયરૂપી અમૃતની આશાવડે યોદ્ધા રાજી થયો. ૪૬.

પક્ષીઓ જેની ચાંચ રત્નમય મુકુટમાં કુટાવાથી લોહી લોવાણુ થઈ
ગઈ છે, તેથી તેઓ સાચા માંસના પીંડા ઉપર પણ હર્ષ સહિત લાલચ
કરતા નથી. ૪૭.

માર્ગને અટકાવનાર લોહીનું વહેન ધીરે ધીરે ઉંડું થતું જઈને સુભ-
ટોને પરસ્પર જોઈ શકવામાં પણ ક્ષણુ માત્ર સંગ્રામનો ઉત્સવ રહ્યો નહિ. ૪૮.

વાણી ગુણવાદમાં તત્પર થઈ અને જોવ, હાસ્યને લીધે, સંદેહવાળા
વિરોધવાળું થયું. કઠણાઈ માત્ર ભુજની હુનાશવાળા પુરૂષોની તરવારમાં રહી. ૪૯.

માની પુરૂષોનાં માથાં પડે છે તેમાં આ એક અપમાનનું ઠેકાણું થાય
છે કે જે એઓની ઉપર રોષથી પગ મૂકતા પ્યાદલો ફરે છે. ૫૦.

બાણથી કપાએલા સુભટના મસ્તકે મહોડું કૌતુહલ દેખાડયું કે જે
પૃથ્વી ઉપર પડયું છે છતાં શત્રુ ઉપર મુકેલાં નેત્ર ખેંચે છે. ૫૧.

તરવારો પરસ્પર ભટકાઈને રણગણમાં જે અગ્નિના કણ પડ્યા છે તે
પિશાચની સ્ત્રીઓને માંસ રાંધવાના કાર્યમાં પ્રિય થઈ પડ્યા. ૫૨.

ખરેલાં હાથીનાં મોતીને ખહાને આકાશમાં વિશેષે ખીડાઈ ગએલા
તારાવાળી પ્રકાશક મંડળી વિજયરૂપી સૂર્ય ઉદય થવાનો હોય એમ
અતાવે છે. ૫૩.

હૃદયમાં વાગેલાં આણુવડે (થએલી) મૂર્છામાં હાથીના કુંભસ્થળ ઉપર પડેલા યોદ્ધાઓને ચાલતા કાનરૂપી વીજળાના વાયુની લેહેરો ઉપકારનો હેતુ થઈ પડે છે. ૫૪.

ભટની છાતીને ફાડવામાં આતુર થયેલો નમતો મ્હોટો હાથી નમીને જાણે રણાંગણમાં રહેલી જ્યલક્ષ્મીને પોતાને માથે ચડાવતો હોય શું? એવો શોભે છે. ૫૫.

એટલા અંતરમાં કુંતળ ચક્રવર્તિનું બધું લક્ષકર શત્રુ રાજના હાથી-ઓએ દોડીને ખળભળાવી દીધેલું તે ધડા વગરનું વીંખાઈ ગયું. ૫૬.

શત્રુના પ્રલયના વાયુએ હણાએલો મ્હોટો મુખ્ય હાથી કે ઘોડો કે ડાહ્યા પ્યાદલ એવો કોઈ નથી કે જે પાછો ફરીને નથી ભાગ્યો. ૫૭.

એ પછી ચાલુક્ય રાજ (પોતાનાં) લમણાં ઉપર ફવાટાનો દેખાવ પ્રકાશ કરતો થકો અપાર પૌરુષવાળો એવો અતિ મદવાળા હાથીવડે ઉપડ્યો. ૫૮.

શત્રુની કીર્તિનું મૂળ એવી રણરૂપી ક્રીડાની તળાવડીમાંની કમળની વેલને દળતો એવો અને હાથીરૂપી મેઘ ઘટાને ફાડતા એવા રાજાએ અદ્ભુત એવું રાજહંસપણું દેખાડ્યું. ૫૯.

કપાએલા હાથીના કુંભસ્થળનાં પડતાં ફુલની કળીના જેવાં જણાતાં મોતીઓવડે, શત્રુવીરના યશના વૃક્ષને બે ભુજવડે હલખલાવી નાંખેલું જાહેર કર્યું. ૬૦.

શત્રુના હાથીના માથાના સમૂહ સંક્રાંત્ય વગર રાજ કાપતો થકો સ્ત્રીના ધાડા અને જાડા સ્તનનું સ્મરણ થયે મરકતા મુખવાળો થયો. ૬૧.

હાથીના માથા ઉપર પડતું શત્રુનું આણુ નિવારતો થકો પીઠેથી પાટુ મારીને દેવતાઈ પુરૂષોના સમૂહથી ભરાઈ રહ્યો. ૬૨.

સામાવળીયા વીરપુરૂષે મુકેલી અને હાથીના ધ્વજદંડને વળગી બેઠેલી આણુની પંક્તિને, જ્યના ખીલાઓની માળા હોય એમ રાજ વિલાસ સહિત જોતો હવો. ૬૩.

તરવાર, આણુ અને ભાલાવડે તેમજ એકદમ હાથીના દોડવાવડે તે હજારો હાથ જાણે ધારણ કરતો હોય એમ શત્રુનો ક્ષય કરવામાં દીક્ષા લીધેલો હોય એવો થયો. ૬૪.

તેને, ઘોડાની ફાજને હઠાટકારથી હઠાવવામાં બંધાએલા આશ્ચર્યવાળો
જોઈને સૂર્યના ઘોડાની પંક્તિ દૂરતવને ગુણ માટે માને છે. ૧ ૬૫.

એ રાજા છરીવડે કાપેલાં ગળાંવાળા મદોન્મત માવતના માથાવડે
પૃથ્વીને અને ઉંચા યશવડે આકાશને (બંનેને) સાથે ભરી મુકે છે. ૬૬.

પર્વતની ગુફાઓને પણ ફાટી નાખે એવાં તેનાં બાણવડે પેશી
ગએલી પીડાવાળા શત્રુના હાથીઓ ભાગ્યા તે જાણે દિગ્ગજને શરણે
ગયા હોય શું ? ૬૭.

સામેના વીરે મુકેલા બાણનો જથ્થો બપ્તરમાં ભટકાવાથી ઉઠેલા
અગ્નિવડે જાણે તેણે સંગ્રામરૂપી સમુદ્રમાં ધણા વડવાનળ ઉત્પન્ન કરી
દીધા હોય ? ૬૮.

રણની સીમમાં તેણે શત્રુઓને વિજયલક્ષ્મીના વિયોગથી જાણે જડ
થઈ ગયા હોય એવાઓને હાથીના મોતીની રજવડે ભૂખરા થઈ ગએલા
તે જાણે તપસ્વીપણું લેવરાવ્યું હોય શું ? ૬૯.

હાથીના પગવડે, (જેના) ઉદ્ધત શત્રુ રાજાના કપાલની ઓપરીઓ
ફાટી ગએલી છે (તેથી) તે ત્રણ જગતરૂપી હામને ભરી દેવામાં સમર્થ
કીર્તિવાળો થઈને સેનામાં ફરે છે. ૭૦.

શત્રુ રાજાની ફાજમાં એવો કોઈ સખ્ત ડહાપણવાળો પુરુષ નથી કે
જે બાણની વૃષ્ટિરૂપી ભાષણ કરતો આની સામે ક્ષણમાત્ર પણ આવીને
ઉભો રહે. ૭૧.

જેણે ક્ષણમાત્રમાં તમામ શત્રુઓને સીકલી લીધા છે. એવા ચુલુક્ય
રાજાના શરીર ઉપર દેવતાઓનાં પુષ્પો સહિત બાણો પડ્યાં. ૭૨.

જે અનેક સેનાના યોદ્ધાઓનો એકલો રણ મસ્તકમાં ક્ષય કરે છે
તે ચુલુક્ય રાજા કેને વર્ણનનું સ્થાન ન થઈ પડે ? ૭૩.

રણાંગણની રંગભૂમિમાં ધડના નાચથી જાણે ચકિત થઈ ગઈ હોય
એવી વિજય લક્ષ્મીએ જેનું પરાક્રમ જોયું છે એવા રાજાના ભુજનો
આશ્રય કર્યો. ૭૪.

૧ એટલે પોતે ત્યાંથી દૂર છે એમ ગુણ માને છે કેમકે નહીંતર તે પણ રગડાઈ જાત.

તે રાજા અપ્પરમાં ચારે કાર ચોટી ખેડેલાં અને બંને ભુજમાં વ્યાપ્ત થવાને અટકાયત પામેલાં એવાં બાણને કમળ સરખા હાથવડે હસતે મુખે ઉચરડે છે. ૭૫.

તે ટોપ ઉપર રહેલાં હજારો બાણના ભારવડે ક્ષણમાત્ર ઉંચું અને નમેલી ડોકવાળું માથું રાખીને સમર લક્ષ્મીને જાણે નમતો હોય શું? ૭૬.

એ મહાભુજ શત્રુના શિરના છાંટાવડે ચિહ્નવાળા થએલા એ ભુજને ધારણ કરે છે, તે કાપેલા શત્રુના મુગટમાંથી ખરેલા કેસરના અંકુરવડે દાંતવાળા કેમ થયા હોય? ૭૭.

રણની સીમમાં તે તે સ્થળે રાજાના બાણવડે તે (માવતો) એવા સજડ ખીલાઈ ગયા છે કે દોડતા પણ હાથીના કુંભસ્થળરૂપી છત્ર ઉપરથી પડી જતા નથી. ૭૮.

અરે સ્વામિ ! કપટ વગર શું મૂઝાંને ખ્હાને આંખો મીચી ગયા છે. તમારે સુભટ સ્વામીની સેનાના પરાભવને ન ગણકારવાનો આ ક્ષણ નથી. ૭૯.

સ્વર્ગમાં પુરૂષો દુર્લભ છે તે સાચું દેવતાઓની વ્યભિચારિણી સ્ત્રીઓ અહીં આવે છે. હે કામિ ! આ ઉપાધિવડે તમારે મહારો તિરસ્કાર કરવા માટે બસ કરવું જોઈયે. ૮૦.

હે સુભટ ! આજે તમે શ્વાસનો વાયુ રોકી રાખો છો તેનું કારણ જાણ્યું; કે દેવતાઓની વેશ્યાઓએ ચુંબન કરવાથી તમારા મ્હોમાં નવી જાતની સુગંધી છે. ૮૧.

મહારા ભાગ્યની અવળાઈથી તમે આવી ખેહદ અધીરજ ધારી રહ્યા છો. ઓહોહો ! સ્વામીના ધરમાંથી અંકુશ વગરની થઈને ચપળ એવી સંપદો ચાલી નીશરે છે. ૮૨.

જો તમે મહારાં સૌભાગ્ય ફરી જવાથી દેવાંગનાને ઘેર ચાલતા થયા છો, પણ, હે, કામાતુર ધણીનું સન્માન કરવું એ બીજાને દુર્લભ છે. એ કેમ ભુલી જાઓ છો? ૮૩.

૧ એટલે બાણ વાગ્યાં છે તે તેના શરીરમાંજ વાગીને હાથીના કુંભસ્થળમાં પણ ઉતરી ગયાં છે.

એ રીતે વીરપુરુષોની સ્ત્રીઓના સ્કુરી રહેલા હજારો ખરાડાવડે છાહી રહેલ રણભૂમિને જોતો થકો તે શત્રુની પીઠ પકડવાથી વિમુખ થયો. ૮૪.

તે પછી રાજા સંગ્રામ સમુદ્રના પરમ પારને પામ્યો એવો સરલ ધનુષ-વાળો તે આકુળ એવું શત્રુનું ભાગી જવું સાંભળીને ઓહોહો! એ કૃપણને કીર્તિએ પણ તજ દીધો એમ ખેદ કરવા લાગ્યો. સ્વભાવિક મહત્તાવાળા-ઓને દુષ્ટો તરફ પણ ક્ષણિક ક્રોધ હોય છે. ૮૫.

તે પછી હાથી, ઘોડા, વડે સમૃદ્ધિવાળી અંતઃપુરે સહિત, સર્વ શત્રુની લક્ષ્મીને ગ્રહણ કરીને એ રાજા મનોહર ગતિવાળી હાથણી ઉપર બીજાવેલા સુવર્ણના આસન ઉપર બેઠેલો એવો તે ઉત્તમ જયપતાકાવાળી રાજ-ધાનીમાં પેઠો. ૮૬.

તે વનસ્થળીમાંથી કુળના કાંટારૂપ તેને પકડીને બાંધવા લાયક નહીં એવા ભટોએ સહિત અને કરણાથકી અતિ આંસુવડે ગદ્ગદ વાણીવડે બોલાવીને અને સંતોષ પમાડીને ચાલુક્યકુળ શિરોમણિએ શિખર ઉપર ઝુલતા મોતીની લાંબી કાંતિના સમૂહવડે દેખાડ્યો છે, યશનો ગુચ્છો જેમાં એવી પુરી પ્રત્યે જતો હવો. ૮૭.

ધતિશ્રી ત્રિભુવન મલ્લદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીર ભટ્ટશ્રી બિલ્હણના કરેલા

વિક્રમાંકદેવચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્તના કરેલા

ગુજરાતી ગદ્ય ભાષાંતરમાં પંદરમો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૧૬ મો.

કેસરની ખીલવણીને સંકોચી નાંખનાર, કુંઝડીના કામદેવનો ગુરુ (૧)
ઉત્તરના વાયુનો મિત્ર, આકાશની સુંદરતાનો ચોર— ૧.

શરદ્ઋતુના તડકાથી ગભરાઈ ગએલા મુખરૂપી ચંદ્રનો પ્રિય, અને
કામદેવનો સેનાપતિ એવો હેમંત ઋતુ તે પછી પ્રાપ્ત થયો. ૨.

શરદ્ઋતુએ બક્ષેલા સૌભાગ્યનો ભંગ કરવામાં ડાહ્યા એવો હેમંત
રાજની સ્ત્રીનાં મુખોનું સેવકપણું પામ્યો. ૩.

સૂર્ય જ્યારે મંદ તેજવાળો થયો ત્યારે રાત્રિઓ, દિવસે ગળી લીધેલો
પોતાનો વિસ્તાર ખેંચી લેવાની તક જોવા લાગી. ૪.

કૈલાસના વાયુ કર્તુરીની આડવાળાં લમણાં ઉપર અલકા (કુબેરની
પુરીની કે આઠથી દસ વર્ષ સુધીની) સ્ત્રીઓના વાળને હલાવતા વાય છે. ૫.

રતિના કોપમાં અને પ્રસન્નતામાં પરિપૂર્ણતા ધારણ કરનારી પરિશ્રમ-
વાળી રાત્રીઓ કામી પુરૂષોને આનંદ દેનારી થઈ. ૬.

પોતે પ્રૌઢત્વ આચરતી રાત્રીઓએ દિવસને સંકોચપાત્ર કરીને સ્ત્રીજાત
જોવા કરી મુક્યા. ૭.

આકાશના ક્ષેત્રમાં ચપળ કાંતિવાળા તારા નવા કોંટા સરખા હિમના
ખીજની શોભાને પામ્યા. ૮.

કામદેવના ગર્વવાળી ઉનાશનો વિચાર લાવીને જાણે શંકા રહેતી હોય
એમ દંડક, સ્ત્રીઓના કુચ સ્થળનો સ્પર્શ કરતી નથી. ૯.

આખું જગત જ્યારે શીતથી વ્યાપ્ત થઈ રહ્યું છે, ત્યારે કામદેવના
તેજનું સ્થાન એવી સ્ત્રીઓના મધ્ય ભાગ અદ્ભુત ઉનાશવાળા થયા છે. ૧૦.

રાત્રીઓએ કામી સ્ત્રીઓને કામદેવના સંગવાળાં અંગોવડે અવિચ્છિન્ન
દૃઢ આલિંગનના કૌતુકવાળી કરી. ૧૧.

હિમાચલના વાયુ કુટી નીકળે એવી શંકાથી સ્ત્રીઓ કેસરી વસ્ત્રોમાં
મુખચંદ્રને ઢાંકી દે છે. ૧૨.

ઘોળી શેરડીના પાકથી પવિત્ર થએલાં ખેતર, જાડું દહીં અને કેસરનું
ચર્ચવું એ હેમંતનું જીવન થઈ પડ્યું છે. ૧૩.

આ મહારા શત્રુ સૂર્યની પ્રીતિપાત્ર છે એવા રોષથી જાણે હિમ પદ્મની વેલને બાળી નાખે છે. ૧૪.

પદ્મની વેલ સૂર્યની સમક્ષમાંયે પરાભવ પામે છે, તેજસ્વીઓ પાણુ કાળને વશ થએલા શું કરી શકે ? ૧૫.

સામાન્ય સ્ત્રી (વેશ્યા) ના પાણુ અંગના સ્પર્શનું સૌભાગ્ય કામદેવનું પોષણ કરનારા હેમંતે વિસારી મેલ્યું. ૧૬.

વિહાર કરવાને યોગ્ય એવા એ દિવસોમાં ચુલુક્યનો ચક્રવર્તિ રાજા સિંહના જેવું ગમન કરનારો અને પોતાના ભુજવડે ભેળી કરેલી સમૃદ્ધિવાળો તે મૃગયા કરવા નીકળ્યો. ૧૭.

રણમાં એકવીર એવો તે મેઘના જેવા કાળા બખતરવડે નીલકમળની ગુફાને છોડી દેનારા કામદેવની શોભાને ધારણ કરતો હવો. ૧૮.

એ રાજા કાળા બખતરની ઉપર રહેલા હારવડે શોભે છે તે મેઘ અને નક્ષત્ર ગણે સહિત આકાશના આગલા ભાગથી જાણે કોઈ વિદ્યાધર કેમ ઉતરી આવ્યો હોય ? ૧૯.

ભેળી આવેલી રાણીઓ જેઓ ઉદાર એવા હારમાં પ્રતિબિંબિત થઈ છે તેઓ વડે જાણે તેના હૃદય ઉપર આદ્યસ્ત્રી લક્ષ્મી જાણે પોતાના પરિવાર ગણ સહિત શોભતી હોય ? ૨૦.

તે હારાવળીનાં મોતીઓ સ્ફટિક જેવા ઉજળા વક્ષઃ સ્થળવડે ધારણ કરે છે તે જાણે ઉંચે રહેલા યશસ્વી વૃક્ષની કળીઓ કેમ પ્રતિબિંબિત થઈ હોય ? ૨૧.

આંખને ગમે એવો વિસ્તાર ધારણ કરનારા નીલા છત્રવડે તે શોભે છે તે લક્ષ્મીના કુળના ધર એવા નીલ કમળના તક્તાવડે જાણે રાજહંસ શોભતો હોય ? ૨૨.

તે પૃથ્વીતળનો ધણી બે દિશામાં ફીણના જેવા ઉજળા ચામરવડે શોભે છે તે જાણે તમામ દિગંતર તાબે કરી લેનારા તેના બે ભુજના યશ્ન હોય ? ૨૩.

તેનો ઘોડો છલંગ મારતો આકાશના આંગણમાં શોભે છે તે જાણે ક્રોધથી આગલી બે ખરીવડે સૂર્યના ઘોડાઓને માથામાં તાડન કરવાને તૈયાર કેમ થયો હોય ? ૨૪.

તેજના નિધિ એવા તે રાજાનો તે ઘોડો ફીણના જેવા ઘોળા દેહવડે, ગરમીથી બળાને જાણે નીલા દેહવાળા થઈ ગયા હોય એવા સૂર્યના ઘોડાને હસે છે. ૨૫.

ક્રોધ જાતના વિશેષ તેજથી રાજા કરેલાં એવાં મન પાસેથી જાણે વેગ મેળવ્યો હોય એવો તે કમળ સરખા મુખવાળો ઘોડો તે વાયુનું પણ પાંગળપણું જાણે છે. ૨૬.

પલાણનાં માણેકની કાંતિના સમૂહવડે એ હાર સરખા રાજાનો ઘોડો શોભે છે. તે ખરીવડે ખાંડેલી શત્રુ રાજાઓની રતનના આંગણાની રજવડે જાણે શરીર બધું ભરાઈ ગયું હોય ? ૨૭.

ચિત્રમાં આજખેલા ઘોડાના સવારના દૃઢ આસન ઉપર માણસની દૃષ્ટિ પડીને ઘોડાના ભમવામાં પીઠ ઉપર લાગેલી તેથી ભમાઈ ગએલી હોય તે જાણે શ્રમ પડ્યો હોય તેથી બીજે જવાને ધ્વજીતી નથી. ૨૮.

ચાલતી કામદેવની રાજધાની, વિભ્રમરૂપી પાંદડાંનું લીલા વન અને રસનો નાયક જે શૃંગારરસ તેની પુરી કીર્તિ એવો જનાનો તેની પાછળ આવ્યો. ૨૯.

તેના ઘોડાઓ ઉપર ભ્રમરરૂપી ધનુષ ઉપર ચ્હડાવેલાં બાણરૂપી કટાક્ષો જેણે મુક્યાં છે એવી નાયકાઓ દિગ્વિજયને માટે તત્પર થએલા કામદેવની સેના જાણે હોય એવી શોભે છે. ૩૦.

પાપની સમૃદ્ધિની લીલા કરવાની તળાવડીના હંસ જેવા, મૃગ બાળકાના ચમરાજના દૂત, અને જાણે હિંસાના કટાક્ષ હોય એવા તરેહ તરેહના વર્ણવાળા કુતરા તેની આગળ દોડ્યા જાય છે. ૩૧.

ત્રૈલોક્યને તપી જવાના કૌતુહલવાળા ઘોડાવડે રાજા કેટલોક માર્ગ વટાવીને કાન સુધી જેતી આંખ જોડાએલી છે એવા તે રાજાએ હરતાં હરતાં પશુઓવાળા વનના મધ્ય ભાગ જોયા. ૩૨.

સ્વચ્છ કીર્તિના મુગટવાળો એ રાજા કેટલીક પ્રિય સ્ત્રીઓ સહિત માર્ગ વગરનાં કાળાં નેતર (કે હિજળ વૃક્ષ)ના સમુદાયના પાંદડાંની હાથોથી સૂર્યની કીરણો જેમાં ઢંકાઈ ગઈ છે એવી ગિરિની રચનાઓમાં પેઠા.

૩૩.

તે પછી પરાક્રમના લંડાર એવા રાજાને પર્વત સરખા સુહરનું ટોળું, સ્નેહ બતાવતી ભુંડીઓએ ચુંબન કરાતા મોથની^૨ સુગંધીવાળા મુખના વાળ જેના છે એવું નજરે પડ્યું.

૩૪.

આગળ કેટલાંક પગલાં ચાલીને રાજા ત્યાં ગર્વ સહિત પછવાડે રહેલાં વારંવાર સંભાળતા એવા એક હાથીના જેવા દેહવાળા સુહરને છાતી નજીકમાં બાણવડે બેઠતો હવો.

૩૫.

કેટલાંક સુહર બાણ સાથેજ પૃથ્વી ઉપર પડ્યાં. કેટલાંક બાણ સહિત કેટલોક માર્ગ ચાલ્યાં અને ખીજાં કંઠે બાણની પરંપરા પડવાની ખડીકથી કરડી એવી પર્વતની સ્થળીમાં ફરવાં લાગ્યાં.

૩૬.

ચાલુક્ય રાજાના બાણે આગલી કથાના ચમત્કારને ફેરવી નાંખ્યો કેમકે તે બાણે જેની ધીરજ હરી લીધી છે એવો વરાહ પડ્યો, અને ખેંચાકળા અંગવાળાએ સુહર (વરાહ)ને પૃથ્વીએ ધારણ કર્યો.^૩

૩૭.

આ રાજાએ સુહરને રમત કરતાં ઝાડમાં બાણવડે ખીલી દીધો તેથી તે સ્તંભે બાંધેલા અને મુંઝાઈ ગયેલા હાથીની લીલા ધારણ કરે છે.

૩૮.

કુતરો સુહરને વનમાં ભરાઈ જતા જોઈને ક્રોધથી સોનાની સાંકળ સહિત નીકળી પડ્યો અને સાંકળ ઝાડના કાંટાના ખીલામાં ભરાઈ જતાં તેણે તેને રોક્યો તેથી ભસવા યુક્ત જેના કંઠનો ભાગ થયો છે એવો થતો થકો ખુબ ઠેકડા મારે છે.

૩૯.

૧ અહીં મૂળમાં ગિરિચ્છીકીણુ છે તે ભૂલ છે.

૨ મોથ, વરાહ (સુહર ભુંડ)ને વધુ પ્રિય હોય છે તેથીજ તેના નામના નિર્વચનમાં વરાય મુસ્તાદિ લાભાય આહંતિ લખ્યું છે અને વરાહ અને વરાહી એ નામ મોથનાં પણ છે (શ. ચિ.)

૩ પૂર્વકથામાં પૃથ્વીને વરાહે ધારણ કરેલી છે અને અહીં પૃથ્વીએ વરાહ ધારણ કર્યો એ વિપર્યય થયો.

રોધેલા હરણને જોઈને હરણી (ત્યાં) ગઈ પણ પાછી વળીને (હિલટી) રાજના બાણના માર્ગમાં ફરવા લાગી. ધણું કરીને દેહના વિયોગ કરતાં સર્વ અંગમાં તાવ ચ્હડાવનારો પ્રિયનો વિયોગ દુઃસહ થઈ પડે છે. ૪૦.

આલુક્ય રાજાએ (પોતાનો) આપદંડ દઢ કર્યો ત્યારે કેટલાંક હરણીયાં ઉડીને આકાશમાં ગયાં તે જાણે સપ્ત ઋષિના મંડળની પાસે જઈને પીડા વગરના આશ્રમમાં મૃગપણું પામવાને ઇચ્છતાં હોય ? ૪૧.

આ રાજના બાણની પરંપરામાં વરસાદની ધારાની ભ્રાંતિ લાવીને મોર પોતે દેવતાઈ જળ લેવાના દુરાગ્રહથી છેતરાયો તેથી બાણના સપાટામાં આવી ગયો. ૪૨.

તે રાજાએ મોરના ટોળા માટે ત્યાં એવું કર્યું કે જેથી વટેમાર્ગીની સ્ત્રીઓમાં કોમળ આશાવાળો એવો અને મનોહર ટોકાથી વ્યાપ્ત થઈ રહેલો એવો વર્ષાકાળ થઈ ગયો. ૪૩.

પોતાની ઇચ્છામાં આવે એમ વનસ્થળીમાં વિહાર કરવામાં રસિક એવા એ રાજાને રામચંદ્રથી કાંઈક ઓછપ હતી કે જેથી રામચંદ્ર દશાનન (દસ મહોવાળા રાવણ)ને જીતવાવાળા હતા અને આલુક્ય રાજાએ પંચાનન^૧ (પાંચમુખવાળા=સિંહ)ને હણ્યો. ૪૪.

ભાયામાંથી ખેંચી કાઢેલાં બાણે પાસે આવેલી પણ ગર્ભવાળી હરણીના સમૂહને તે વીંધતો નથી કેમકે ગર્ભના ભારથી આળસવાળી અબળાઓની એજા બળવડે રાજના સ્મરણમાં આવી. ૪૫.

અથવા ઝાઝો બકબકાટ કરવાનું શું કામ ? સુહરના યૂથ વગરનું, સમૂળ નાશ કરાએલા સિંહવાળું, અને કનડેલા હરણવાળું અરણ્યને કરતા થકા કુંતળપતિને પાસે આવીને શિશિરઋતુની શોભાએ પણ સેવવા માંડ્યો. ૪૬.

જે સ્ત્રીઓનું કેસરના લેપવાળું નમાયું ઉન્નું અંગ અને જે જીવાનીની ઉનાશથી મધુર કુચસ્થળ તે બધું સઘળા કામી જનના પેહરેગીર કામદેવનું (કરેલું તે) શિશિર ઋતુની રાતોમાં સ્ત્રીઓમાં જીવન રૂપ થઈ પડ્યું. ૪૭.

૧ પંચવિસ્તીર્ણ આનનં यस્ય એવા વિગ્રહથી સિંહનું નામ પંચાનન છે.

શુદ્ધ રાંકવ વસ્ત્રોમાં લીલાવડે હસતા મલયના લાકડાના અગ્નિવાળી સઘડીઓમાં અને કાળા અગરના દેવતાના ધૂપની ટસરોમાં ત્રૈલોક્યના કામી જનોને જીતનારો એ બધો કામદેવનો પ્રતાપ છે. ૪૮.

જેમાં અંગાર હસી રહ્યા છે એવા વિલાસ ગૃહમાં, વિસ્તારવાળાં રૂપેદાર ઓઢવાનાં વસ્ત્રોમાં અને ઉનાં પ્રિયાઓનાં કુચ મંડળમાં શિશિર ઋતુનો હીમનો ગર્વ શાંતિ પામી ગયો. ૪૯.

સરખાઈ કરી દેનારા મૃગયાના શ્રમવડે લખાઈ રહેલા કામદેવના વિસ્તારવાળી સ્ત્રીઓ વડે ખુશી થયેલા એ (રાજા) સર્વે ઋતુકુળના તિલક સરખો શિશિરને માને છે. ૫૦.

ગૌરીએ લટકેથી કરેલા ધૂપના ધૂમાડાના સમૂહથી કાળા પેટવાળા થયેલા, ગળાનો લુકા થઈ જવાના લયથી, જેને મહાદેવજીના ગળાના હારના સર્પોએ કાળીયો કર્યો નથી અને જે સારી પેટે ઉઘડેલાં ઘોળાં કમળનાં મ્હોટાં બારમાંથી હર્ષ નીકળેલા એવા કૈલાસના આકરા પવન તે કુંતલ રાજા કનેથી વખાણુને પામ્યા, ૫૧.

વિતસ્તા (નદી)ના કાંઠાના હીમના કણોએ જરાક સ્પર્શાએલા, પયો-બુલી (નદી)ને પીડા કરતા, ચંદ્ર ભાગા (નદી)ની લેહેરોમાં તરવરાટી કરતા, જમુનાની લેહેરની મિત્રાઈથી પવિત્ર થયેલા, સિદ્ધ સિંધુના એ કાંઠામાં રહેલી દેવ દાસ વૃક્ષની હારને કંપાવતા અને હિમાચળની તળેટીમાં ક્રીડા કરનારા પવન તે (રાજા)ને પ્રીતિ કરનારા થયા. ૫૨.

એ રીતે ઉદાર ચરિત્રવાળો રાજા સ્ત્રીઓએ સહિત શિશિર ઋતુના સમયનાં વખાણુવા યોગ્ય ક્રીડાનાં સુખ અનુભવીને લીલા ગૃહનો આનંદ ભોગવવા સાડ નગરમાં આવ્યો, એવા પુરૂષોને ક્ષણ પણ વિલાસમાં દરિદ્રતા શા માટે હોય ? ૫૩.

ઈતિ શ્રી ત્રિભુવન મહાદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટશ્રી બિલ્હણના કરેલા શ્રી વિક્રમાંકદેવચરિત મહા કાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી હરિદત્તના કરેલા ગુજરાતી ગદ્ય ભાષાંતરમાં સોળમો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

૧ 'રંકુ' નામના પશુના વાળનાં વસ્ત્ર.

સર્ગ ૧૭ મો.

પૃથ્વી તળે (શત્રુરૂપી) કાંટા વગરનું કરીને, તેણે યાચકોમાં હર્ષ સહિત હેમનો વરસાદ વરસાવ્યો. સર્વ જનની પીડાનું ખંડન કર્યા વગર વીજળીના ચળકાટ જેવી ચપળ એવી સમૃદ્ધિ વ્યર્થ છે. ૧.

એ મહાભુજ રાજ ચુલુક્ય વંશમાં મહોટા રાજાઓમાં મુગટરૂપ થઈ પડ્યો, તેણે પ્રજામાં માનવીનોજ નિસ્તાર કર્યો એમ નહિ પણ દૈવી પીડા પણ હરી. ૨.

જે આપણને જળવડે ભરી મુકે છે તે સમુદ્રો તેને વશ થઈ રહ્યા છે એમ જાણીને જાણે તેની સેવા કરવાની ધમ્મજાથી મેઘ ઉપયોગ પ્રમાણે જળ મુક્તા હોય ? ૩.

ક્યાંય પણ અકાળ મૃત્યુ ફેરી દંધ શકતું નથી અને પૃથ્વીમાં ક્યાંય પણ દુકાળ જેવામાં આવતો નથી. ખીજું શું (કહેવું ?) અન્યાયનો નાશ કરનાર એ રાજાએ રામના જેવું રાજ્ય દેખાડી દીધું. ૪.

સૂર્ય માણસને અતિ તાપ કરતો નથી. વાયુ શ્રમ માત્રને હરનારા વાય છે, કૃળ અતિભારથી ઝાડને ભાંગીને ભયથી જાણે પાકીને ઘોળાં પડી જતાં હોય ? ૫.

માણસો બાર (કમાડ) દેવાનો તિરસ્કાર કરીને રક્ષાથી આડા થઈને સુવે છે. ચંદ્રનાં કિરણો જાળીયાને માર્ગે પેસે છે પણ છિદ્ર માર્ગે ચોર નથી પેસતા. ૬.

દિશાઓને નિરંતર તુરીના નાદવડે દિગ્ગજના કંઠની ગર્જના ન સંભળાય એવી કરી છે. પુરેપુરમાં હમેશના ઉત્સવવડે ધ્વજનાં લુગડાંથી ઢંકાઈ ગયેલા સૂર્યવાળું આકાશ થઈ ગયું છે. ૭.

ઉદાર અને શૌર્યના એક રસવાળો રાજા તે લડવાના ઉત્સવ વિના વિનોદ વગરનો રહે છે. તમામ રાજાઓને જેણે સમાપ્ત કર્યા છે એવા પોતાના ભુજનું અસેવકત્વ માને છે. ૮.

ક્રમે કરીને એ રાજાને પોતાની આકૃતિ સરખા અને કુળની પ્રતિષ્ઠાના ભંડાર એવા પુત્રો થયા. અનન્ય સાધારણ પુણ્યશાળીઓને યત્ન વગર મનોરથનાં વૃક્ષ ફળે છે. ૯.

સોનાના ગોખની ઉંચી પૃથ્વીમાં રહેલા એના પુત્રો આનંદ આપે છે.
પોતાના વિમાનની શંકાવડે જાણે આવીને રહ્યા હોય એવા વિદ્યાધરના
આજકો જાણે હોય?

૧૦.

હું નિત્ય રાજાઓને પ્રાણ સમાન છું અને આ રાજા તો મને
તૃણ સમાન જાણે છે એમ જાણે ખેદ સહિત કહેવાને સારું યાચકોના
કાન ઉપર સુવર્ણ સ્થાન કર્યું છે.

૧૧.

રાજાના સુવર્ણના સુંદર આભૂષણની કાંતિની પંક્તિના સંગને લીધે
પીંગળી કાંતિવાળા થઈ ગએલા યાચકોને તે જાણે બળતા હોય એવું ધા-
રીને પોતે આણી કોર તેણી કોરથી બળી જવાની બહીકથી દરિદ્રાવસ્થાએ
(તેઓનો સંગ મુકી દીધો).

૧૨.

આ રાજા જ્યારે દાન આપતો ત્યારે, માથે રહેલાં દેવળ પડી જવાની
બહીકથી, આ મને ખંડિત કરવાને ઉદ્ધતાઈ નહિ કરે એમ નક્કી (માની)
મેરૂ પર્વત ત્યાં નિર્ભય (થઈને) રહ્યા.

૧૩.

અહીં આગ્યો (તો) ખંડનજ પામીશ એ સારૂ મેરૂ પર્વતને ભાગી
જવાનું કહી દો એટલા સારૂ જાણે દેશાંતરમાં ગએલા યાચકોને કાને
રાજાનું સોનું લાગ્યું છે.

૧૪.

એ રાજાએ વિષ્ણુનું મંદિર નિરંતરને માટે ઉંચું કરાવ્યું. તે જાણે
પૃથ્વી મંડળના પેટાળમાંથી કળિયુગને કાપવા સારૂ ધર્મનો ભુજ ખાહાર
નીકળ્યો હોય એમ શોભે છે.

૧૫.

જે મંદિરને મુકીને આકાશમાં જનારા સૂર્યનો જે ગુણ જોવામાં
આવે છે. એક વિષ્ણુનું ઉલ્લંઘન કર્યું ન ગણાય અને ખીજું તેના ઘોડાની
પંક્તિ અટકી પડે નહીં.

૧૬.

આ દાનવોની છાતી ફાડવા સારૂ સિંહપણું પામ્યો છે એ રીતે જાણે
વિષ્ણુથી બહીતો થકો જ્યાં કલિકાળરૂપી હાથી સ્થિતિ ધરી શકતો નથી.

૧૭.

જાણું છું કે જ્યાં નારાયણના નાભિ કમળને ભ્રમરના સમૂહો પામી
શકતા નથી પણ કાળા અગરના ધૂપની સમૃદ્ધિ સરખા જે (મંદિર) વડે
રાત્રિ દિવસ તેઓ (ભ્રમરો) નીકળે છે.

૧૮.

જેના શિખર ઉપર મોતીની કાંતિના સમૂહવડે સુવર્ણના કળશોની મંડળી શોભે છે તે જાણે સૂર્યના ઘોડાઓએ તરશને લીધે અંદર મ્હો નાંખીને ફીણવાળી કરી હોય ! ૧૯.

જ્યાં પુરસ્ત્રીઓના નૃત્યમાં, પુતળીઓમાંથી નીકળતી કીરણોવડે ફેલાતા આનંદના જળવાળાં જાણે નેત્રો થયાં હોય તેથી જાણે રત્નના સમૂહની પૂતળીઓ જીવવાળી હોય એવી રીતની શોભા ધારણ કરે છે. ૨૦.

ચંદરવાનાં રત્નમાં પ્રતિબિંબ પડવાના બનાવને લીધે આંગણાની હૃદમાં નૃત્ય કરનારીઓ શોભે છે તે જાણે વિદ્યાધર રાજની સ્ત્રીઓનું પદ પામી હોય અને પછી તે આકાશમાં વિહાર કરવાને તત્પર થઈ હોય ? ૨૧.

એ મંદિરની આગળ એ કારણરૂપ માણસે (રાજાએ) દિશાનાં મુખને રૂંધી દેનારું એવું તળાવ કરાવ્યું. જેની અનુપમ શોભાવડે કરીને શ્રી (શોભા અને લક્ષ્મી) વગરનો સમુદ્ર કેમ તુલના પામી શકે ? ૨૨.

વિજયના ચરણકમળમાંથી ઘડેલાં જાણે આકાશ ગંગાનાં બાકી રહેલાં જળ હોય એવાં વિશેષે પીંગળાં જળ દેવાલયના નિજ મંદિરમાં પેઠાં હોય એવું (એ તળાવ) શોભે છે. ૨૩.

આ રાજાના દાનના લોભથી કદી અહીં અગસ્ટ્ય ઋષિ આવી રહ્યો તે તેનો ગર્વ ઉતારે એમ માનીને જાણે કાંઠાની ત્રુટતી બખોલોમાંના મોજાના શબ્દવડે જે તળાવ ગાળે છે. ૨૪.

ખારા સમુદ્રનો હે ગંગા ! તું શું સંગમ પામી તેથી દુર્લ્ભગાનું વ્રત ધારણ કરે છે ? એમ માનીને જાણે હર્ષથી ગદ્ગદ થયેલું તરંગરૂપી હાથવડે આકાશમાંથી ગંગાને ખેંચતું હોય ? ૨૫.

ઘંટનો હાથી બંધ પામેલા સમુદ્ર પિતાવડે પોતે ઉત્પન્ન થયો છે એવો તર્ક મનમાં લાવીને અનિદિતરૂપ એવી અભ્રમુ^૧ પાસે જે તળાવથી પોતાનું લઘુપણું નક્કી વર્ણવે છે. ૨૬.

જેનું પાણી પીને જરૂર મેઘ છીપમાં મોતીની શોભા પામ્યો તેથી જુનાં મોતીરૂપી મણી સ્ત્રીઓના કુચસ્થળ ઉપર રહી એસવું પામતાં નથી. ૨૭.

અસંખ્ય નદીઓના મુખમાંથી આપેલા ઉચ્છિષ્ટથી જાણે ન રચતો હોય એમ સમુદ્રને તજ દધને ઉનાળો ગયા પછી પાસેના પર્વતમાંથી નીકળેલી નદીઓ જેનું ગર્વ સહિત કુમારપણું હરી લે છે.

નિરંતર અક્ષપુરીઓએ વીંટાએલું એવું ત્યાંજ એક પુર રાજાએ કર્યું કે જેને અક્ષલોકમાંથી અને સુરલોકમાંથી ભાગ લાવીને શણગારી જેણે આશ્ચર્યરૂપ કર્યું હોય ?

૨૯.

રાત્રિઓમાં જ્યાં એક જાળીયું મુકીને બીજા જાળીયામાં સ્ત્રીનું મુખ ચુંબે છે (હેરે છે) તે સામા ધરના ગોખને ટપીને જવામાં શંકા લાવીને વચમાં પેસીનેજ જાણે ચંદ્રમા જેતો હોય ?

૩૦.

જેનાં પગથીયાંને માર્ગે ઉપર ચઢવાને માટે સ્ત્રીઓ પડી જશે તો એવી ખીકથી સુવર્ણની કરેલી ભીંતો કીરણરૂપ દંડોવડે જાણે હાથે ટેકા દેતી હોય શું ?

૩૧.

જેના આગલ્યા ગોખ અને ટોચવાળા ધરની અતિશય ઉંચાઈ દૂપણુપાત્ર થઇ પડી છે કે જે એમાં ચિત્રેલા હાથીના ક્રોધથી ધંદ્રના હાથીની દોડી આવવાની શંકા કરાય છે.

૩૨.

જ્યાં ઉપરના ભાગની જડિતભૂમિ માર્ગ (ત્રડ) વિનાની ઉંચી રહેલી છે તેમાં સૂર્યના ઘોડા અધર ચાલવાનો શ્રમ માર્ગમાં થોડોધણો પણ મુકે છે. ૩૩.

જ્યાં રાત્રિઓમાં સ્ત્રીઓના પ્રતિબિંબદ્વારા આવેલો ચંદ્ર વિલાસમાં ઝુલતાં કુંડજોએ ખેલાવેલો તે લમણાનાં લાવણ્યરૂપી જળમાં ખુડી જાય છે. ૩૪.

પિતા હરિ અને લક્ષ્મી માતા તે એનું આ શહેર છે તે મહારંજ છે એમ વિચારીને જાણે નિરંતર હજારો અન્યાય કરનાર કામદેવને જ્યાં કાંઈ અંકુશ નથી.

૩૫.

પ્રતાપવાળો એ રાજા પ્રત્યેક પર્વે સોળ મહા દાન દે છે (તેથી) દાનના જળથી થએલા ગારાવાળા, તેની પાસેથી જાણે પડી જવાની ખીક લાગતી હોય એમ માનીને કળિયુગ પલાયન કરી ગયો.

૩૬.

એ રાજા દાન આપવાવાળો હોઇને ઉંચા સોનાના ઢગલા ઉપર તૃણની ખુદ્ધિજ રાખે છે પરંતુ એ રાજાને ચંદનના પીંડા જેવો ઘોળો યશ લોભનું સ્થાન થઈ પડ્યો.

૩૭.

એ રાજ સુવર્ણ દાન આપવાને ક્યો તેથી બહીતો એવો મેરૂ પર્વત ધોળો થઇ જવા સાર પારાના પીંડાની શંકાથી, ઉંચાં શિખરો વડે જાણે ચંદ્રનો સ્પર્શ કરતો હોય ? (એટલે સોનાને પારાનો સ્પર્શ થાય તે ધોળું થઇ જાય) ૩૮.

શત્રુને જીતીને બ્રાહ્મણોના કલ્પવૃક્ષ જેવો એ રાજ જ્યારે સુવર્ણનું તુલાદાન કરવા ત્રાજવા ઉપર ચઢ્યો ત્યારે કદિ અગસ્ત્ય ઋષિ આવશે તો એવી શંકાથી (સામા ત્રાજવામાં કરેલા સોનાના) પર્વતની ઉંચાઈ વધારવાનો મનોરથ થયો. ૩૯.

જે અતિ સ્વચ્છ સુવર્ણ આપે છે તેથી જે એ રાજનાથી શંકા રાખીને પોતાના હેમમાં આકાશની લક્ષ્મીના પ્રતિબિંબને બહાને મેરૂ પર્વતે જાણે કાલિકાની સંગતી બતાવી હોય ? ૪૦.

દાન આપવાની ક્રીડામાં રસિક એવા પ્રતાપી એ રાજએ રાજઓનાં કુળ ખાલી કરી મુક્યાં અને સુવર્ણવડે યાચકોનાં ઘર અને ઉજળા યશ વડે દિશાનાં મુખ ભરી દીધાં. ૪૧.

ચક્રવર્તિઓની માથે સ્થિતિ કરનારા એ રાજએ જગતના ટોળાંની સમૃદ્ધિ કરવામાં તત્પર થઇને ઉદાર પ્રકૃતિવાળો તે દરિદ્રને પેદા કરનારા બ્રહ્માની સામે થયો. ૪૨.

શત્રુઓના દુકાળે (શત્રુઓ ખુટી જવાથી) ગભરાવ્યો એવો એ સૌર્યથી ખાજવતી ભુજવાળો રાજ બળથકી ગર્વિષ્ઠ થયેલા ચોલ રાજને સાંભળીને લડાઇની તૃણાવડે કાંચી ભણી પાછો ચાલ્યો. ૪૩.

લક્ષ્મી પેદા કરવાવાળું સમુદ્રનું મંથન, કળ્યો બહાલો જેને છે એવા મુનિ (નારદ) ની આંખને તૃપ્ત કરનારું અને સ્વર્ગની અપ્સરાઓને વેચાતું લેવા લાયક બળ્લર એવું રણ ક્રમે કરીને તે બંનેએ ચલાવ્યું. ૪૪.

મહાવીરોની તરવારની લાકડીઓ, ઉછળતા વીરરસની લેહરો જેવી નિર્મળ, તે મ્યાનરૂપી દરના મધ્યમાંથી નીકળી તે યમની પાશના સર્પ સરખી શાલે છે. ૪૫.

એક બીજાની અદેખાઇથી જયલક્ષ્મીના ઘણા સૌભાગ્યને આધીન થયેલા દોડ્યા અને બંને સેનામાં યોદ્ધાઓ ઉતાવળ કરતાં પોતાથી આગળ ગયેલાં બાણોવડે કાંઇક ખેદ પામ્યા. ૪૬.

કાઠ છાતીમાં પેઢેલા (હાથીના) દાંતને પોતાની તરવારવડે કાપી નાખીને હાથીને હઠાવે છે. છિદ્રમાં ખીલો ભરાવીને જીવ જવાની અટકાયત કરે છે.

૪૭.

સુભટનું ચંચળ એવું મસ્તક બાણવડે જે અર્ધ કાપેલું તે ખભા ઉપર રહ્યું છે. તે આ કાળા હાથમાં ઉપાડીને દોડ્યો તે કેને વખાણવાવાળો ન કર્યો ?

૪૮.

કાઠ ભટ બપ્પર સહિત છાતીમાં વાગેલા બાણમાં ગ્રંથેલા અગ્નિવાળો થઇને ધૂમાડાની સડની શંકાવડે શત્રુએ મ્હોમાં ખોસેલી તરવારને ન સમજી શક્યો.

૪૯.

કાઠ શત્રુના હાથીએ દાંતના કાંટાએ પરોવેલું અને રૂંવાટાં ઉઠેલાં છે એવી રીતનું મુખ ધારણ કરતો જાણે કમળના નાળવડે યશસ્વી અમૃતનો રસ પીતો હોય એવો લાગે છે.

૫૦.

બીજો ભટ શત્રુનાં હાથીયાર વાગીને વારંવાર તમામ ગાંઠોમાં ક્ષત પડી ગયાં છે એવું પોતાનું અસ્થિપંજર જાણે સૂર્ય મંડળમાં સુખે કરીને પેશી શકાય એ સાફ તેવું કર્યું હોય ?

૫૧.

પગલે પગલે લોહીના ગારામાં પડેલી સૂર્યના પ્રતિબિંબની માળા પીવાના કૌતુહલથી આવેલી રાક્ષસીઓના ચપક જેવી થઇ.

૫૨.

કાઠ ભટે પેઢેલાં ઘણાં બાણના અતિ ભારથી ઉતાવળે શત્રુને મારવામાં અસમર્થ એવા પોતાના જીવ સામું, અતિ વિલક્ષણપણે રોષસહિત જોયું.

૫૩.

ભટે કાન અને સુંઠ કાપી નાખવાથી સજ્જ કરવા લાયકના પ્રકારને પમાડેલો મ્હોટો હાથી તે જાણે લાજ પામ્યો હોય એમ અગ્નિવર્ણુ લોહીની નદીના સમૂહમાં ઝુડી ગયો.

૫૪.

જે દાંત કુટેલા તે ફાડવાથી ચોખ્ખા ચાર દાંતની શોભાને ધારણ કરવાથી ભટ લોકો જ્યારે દેવતાપણાને પામ્યા ત્યારે હાથી દેવતાના હાથીપણાને પામ્યો.

૫૫.

૧. મધ પીવાનું પાત્ર.

હાથીના દાંત તીખાં આણુવડે લંગાઇ ગયા અને દૂર ઉડીને હેઠા પડ્યા તે દેવતાઓનાં પુલની શંકા લાવીને બટો છેતરાયા નહીં પણ તેને મુગટમાં માર્યા. ૫૬.

હે મેનકા ! તારે વરમાળાને ઠેકાણે શરસડાના પુલ જેવા કામળ ભુજ ન નાંખવા જોઈયે (કેમકે) આ મોઢાં થઇ ગયેલાં પુલના વખતમાં સ્વર્ગની માળણો તારૂં લોભીપણું ગણે છે. ૫૭.

અહીં કાંઈ ધણીનો દુકાળ નથી પડ્યો (તેમ છતાં) અન્ય અપ્સરાએ અંગીકાર કરેલાનેજ શું ધ્રુષ્ટિ છે. સુરાંગનાઓ પોતે પરીક્ષાના વિષયમાં ત્હારી હુશીયારીનો લોપ કરશે. ૫૮.

આ મૂર્છાથી મીચેલી આંખવાળાઓને વ્યર્થ વિમાનમાં ધાત્યા છે (કેમકે) એઓ શુદ્ધિમાં આવીને ઉત્સાહવાળા થઇને ઠેકડો મારીને પાછા રણાંગણમાં પડે છે તે જો. ૫૯.

આ ભટનું આચરણ મર્યાદા વગરનું છે તે જો. જે પ્રથમ મેમાન થયો છે છતાં વિમાનના જાળીયામાંથી ખીજીએ જોયો થકો તે પ્રતિ ઉતાવળો થયો તે. ૬૦.

તમારા બેના વાદમાં આંતે કાણે પ્રથમ માળા પેહેરાવી એ હું અંતર જાણી શકતો નથી તોએ સૌભાગ્યનો લંડાર અને ભટનો અગ્રણી વાણીવડે પોતેજ નિશ્ચય કરે. ૬૧.

આ સ્ત્રીએ સૌભાગ્યના મદથી ભટને લોભ પમાડીને ભટકો કરી છપી જઇને તેને છેતર્યો. આ કામાંધ વેગથી મ્હો ફેરવી ઉભેલી ને ભ્રમથી પીશાચણીની પાસે જઇને તેને છોડી દે છે. ૬૨.

પરોપકાર તરફ વળેલી વૃત્તિમાં નારદના જેવો કાંઈ ખીજો ડાહ્યા નથી કે જે ક્ષણમાં મહારણો ઉપજાવીને આપણી કામુકની દુર્ગતિ કાપે છે. ૬૩.

એ રીતે મહાવીરનાં કંઠ ગ્રહણ કરવાથી શાંત થએલા કૌતુકથી દોડતી એવી અપ્સરાઓની કામદેવનું જાગરણ કરતી હર્ષભરી વાત કાનને અમૃત સમાન થઇ પડી. ૬૪.

એટલા અવસરમાં પ્રત્યંચાના નાદથી કઠણુ થાય એવી રીતે હાથીની પીઠ ઉપર બેઠેલો રાજા શીખેલા નીશાન સરખી શત્રુઓની સેનાના ભટોનાં મુખે બાણની પંક્તિઓથી પુરી દેતો હવો. ૬૫.

હાથીના મ્હાવત ઘોડાના સવારો, અને પ્યાદલના ટોળાને (બાણથી) વીધેલા (કરીને) પૃથ્વી ઉપર પાડીને નામના ચિહ્નવાળાં બાણોવડે એ ચુલુક્ય વીરે ચોલનું આખું સૈન્ય વીધી દીધેલું કર્યું. ૬૬.

ખીજું શું કહીએ ! એ રાજા જ્યાં ઉત્સરિત થાય છે ત્યાં રાજાઓની બેજ ગતિ પ્રગટ થાય છે. બંદીખાને પડવું, કાં તરત ભાગી જવું. એ માટે ચોલ રાજાએ તરત સટકી જવું કર્યું. ૬૭.

એ પછી કુંતળ દેશનો રાજા શિથળ થયેલા ધનુષવાળો થઇને ચોલની રાજ્ય લક્ષ્મીને ગ્રહણ કરીને એ કાંચીનગરીમાં વિવિધ પ્રકારનો વિનોદ જોણે કર્યો છે તે ધાડી હાથીની સેનાના ભારે દિશાના અંતોને ભરી દેતો તે પોતાના નગર તરફ ગયો. ૬૮.

ધતિશ્રી ત્રિભુવન મહાદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક ભટ્ટશ્રી બિલ્હણદેવના

કરેલા શ્રી વિક્રમાંકદેવચરિત મહાકાવ્યના આચાર્ય વલ્લભજી

હરિદત્તના કરેલા ગુજરાતી ગદ્ય ભાષાંતરમાં

સત્તરમો સર્ગ સમાપ્ત થયો.

સર્ગ ૧૮ મો.

કાશ્મીરમાં પુરોમાં શ્રેષ્ઠ એવું પ્રવરપુર એ નામે (પુર) છે. જે ગૌ-
રીને પરણવામાં શિવજીની સાક્ષીપણાને પામ્યું છે. જ્યાંના સ્વભાવે વાંકા
એવા વિતસ્તા (નદી) ના તરંગો પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે દોડતા કળિ-
યુગરૂપી હાથીને માવત માટે અંકુશપણું પામે છે. ૧.

બગીચામાંથી સકળ જગતને આશ્ચર્ય પમાડે એવી મીઠાશમાં મુખ્ય
એવો દ્રાક્ષાનો રસ કર (કિરણ અને હાથ) વડે પીધાથી સંતાપની શાંતિ
જેને થઈ છે એવો ચંદ્રમા જેઠમાં અને અપાડમાં જ્યાં રત્નની પંક્તિનાં
કિરણની કળિથી કામળ એવી કરેણુની માળા ધારણુ કરે છે. ૨.

રાવણુ, શિવજીના પર્વતને હાથના તળીયારૂપી ત્રાજવામાં તોળીને
હાસ્યનાં કિરણને દસ દિશામાં ગર્વથી ફેલાવતો થકો, જ્યાંથી ઉંચા તેજ-
વાળા બ્રાહ્મણોના નિવાસથી, શાપથી ખેંચીને ઉતાવળો પુષ્પક વિમાનવડે
દૂરથી ચાલ્યો ગયો. ૩.

જ્યાં ઉંચા મણિના ગૃહના ગોખમાં વ્યાખ્યાનું વ્યાખ્યાન કરવાને
પ્રવૃત્ત થએલા જગતમાં દુર્લભ એવા વિદ્વાનોના સમૂહ ઉપર વિપુલ પુલકા-
દ્ગમ (રૂવાંડાં ઉભાં) થએલા દેવતાઓ શું પુષ્પો નથી વરસતા? અને
જો ત્યાં બૃહસ્પતિની શરમની દીક્ષાની શંકા નથી કરતા? ૪.

સ્ફટિકના જેવા શુદ્ધ યશવડે ધોનારી જે (નગરી) ની સ્થિતિને
લીધે હેમાચળ પણ નક્કી ઉંચા શિખર ધારણુ કરે છે. અને જેની ગંગાની
સ્પર્ધાથી ઉંચી બનેલી મધુમતીના રેતીવાળા કાંકાની મ્હોટી હંસણી જેવી
એવી શારદા પોતે વિદ્યાની રક્ષા કરવાના અધિકારવાળી થઈ. ૫.

સારસ્વત કુળમાં ઉત્પન્ન થએલા અને કૌતુકના ભંડારરૂપી એ
(રાજાનું) કેટલું કહીયે. તેના અનેક અદ્ભુત ગુણની કથાથી વ્યાપ્ત થએલા
કાનને અમૃતરૂપ છે. જ્યાં વધુ શું કહેવું; ઘેરઘેર સ્ત્રીઓને સંસ્કૃત અને
પ્રાકૃત વચન જન્મભાષાની પેઠે વિલાસ પામે છે. ૬.

(હું) માનું છું કે મંથાચળવડે દળાએલા ક્ષીર સમુદ્રમાંથી નીકળેલી
અમૃતની લહેરો સારા કવિઓનાં વચનોને ભરી દઈને સ્ત્રીઓના પ્રેમના

આશયને જળના કણવડે પુરી દેતી (એવી અમૃતની લહેરો) અમૃતના કિરણ જેવી, પીંગળા રંગવાળા દ્રાક્ષના તકતામાં સ્થિરપણું પામી. ૭.

જ્યાં, શારદા, બ્રહ્મના તેજે કળિયુગની દૃષ્ટિને દુર્લક્ષપણું પમાડ્યાથી (એટલે કળિયુગની દૃષ્ટિએ નથી પડતું) અને જે વિશ્વાસનું પાત્ર છે ત્યાં વિદ્વાનો બધો વૈભવ મુકીને શિવજીના ગુરુ એવા પર્વતના નિર્જન સ્થાનમાં નક્કી તે (શારદા) તમામ તાપ શાંત થયાથી તપ તપે છે. ૮.

જે (વિતસ્તાના) તીરમાં રહેલા ઘરના સમૂહમાં ગોખમાં રહેલાં અને સ્વતંત્ર ક્ષીડામાં ઉછળતાં સ્ત્રીપુરૂષના જોડાંના તુટેલા હારથી ભરાઈ ગયેલી, શિવજીથી ઉત્પન્ન થયેલી એ કુળ નદી (વિતસ્તા) જે (પુર)ના ખોળામાં રહેતી થકી તે તારાના તિલકવાળા આકાશના સંગવાળી ગંગાની અરોઅરી કરે છે. ૯.

જ્યાં વિતસ્તા નદી સ્નાનક્ષીડાનાં વ્યસન વખતે સ્ત્રીઓના સ્તન ભાગમાંથી કેસર ઉતારીને પ્રિયને આથમાં લેતી થકી (સ્ત્રીને જોઈને) નિરવધિ ધૃષ્ટ્યા અને ક્રોધથી જાણે લેહેરરૂપી હાથવડે એ સ્ત્રીના ભ્રમરના જેવા કાળા વાળ ક્ષણ ક્ષણ પ્રત્યે ખેંચતી હોય ? ૧૦.

જે (પુર)માં શ્રીમદ્દ્વારક મઠપુર પાસેના ભાગની સ્ત્રીઓના કટાક્ષની છટામાં ક્રોધ જાતની મનોહર શોભા સ્પુરી રહી છે. જે (શોભા=લક્ષ્મી) શંકા વગર કાનના કમળનો તિરસ્કાર કરવાને પ્રવૃત્ત થયેલી તે કાંઈક સુગંધી માટે મળેલા ભ્રમરના કોલાહલે ભાંગી પડી. ૧૧.

જે પુરમાં શિથિલ નહીં એવી ચપળ ભ્રમરવાળી (સ્ત્રીઓ) ની કાંઈક લીલાને લીધે સ્નેહમય ઉઘાડેલી એવી સ્ત્રીઓની દૃષ્ટિ કેમ સહન કરી શકાય. ત્રાસને લીધે આકુળ થયેલી હરિણીના જેવી ભાંગી જાય એવી જે સ્ત્રીઓના ખોળામાં ખેડેલો કામદેવ કાંઈક પણ ચાંપલાઈ કરે છે. (?) ૧૨.

જે (પુર)ની, ભમતા ભ્રમરના સમૂહવડે કાળાં થઈ ગયેલાં ક્ષીડાનાં વૃક્ષો જેનાં છે એવી આગોની ઘાડી સ્થિતિ ક્રોધ તરેહની છે કે જે સ્ત્રીઓ શિવજીના વધી ગયેલા ક્રોધની જ્વાળાના કુમળા પાંદડામાં સુઈ ગયેલા કામને દૃષ્ટિવડે ઉઘાડે છે. ૧૩.

રાવણે ચુંથી નાખેલા ખોળામાંથી વીંખાઈ ગએલી શિલાઓની પ્રાપ્તિ સાં રૂં જાણું છું કે સ્ફટિકનો પર્વત ઉત્સુક છે તથાપિ શિવજીના વૃંધની ખરીવડે ખાડા પડેલા છે તેનાં ચિહ્નોને ન જોતો થકો જેના ધરના સ્ફટિકના આંગણમાં કલહ મુકી દબને રહ્યા છે. ૧૪.

કુબેરની પુરી યક્ષે ગ્રસ્ત છે; લંકા કલંક વગરની નથી; અમરાવતી મેરૂની પીઠ ઉપર રહેલી છે તેથી ભયવાળી જેવી છે; એમ કોઈ સમાનતામાં ન મળ્યું ત્યારે નક્કી (જેપુર) ધણા ગર્વ સહિત પ્રદુષ્ણ પર્વત સરખા પાસેથી (મેળવેલું) મસ્તક ધારણ કરે છે. ૧૫.

જે (કાશ્મીર) નાથી સ્વભાવથીજ સાં એવું કાવ્ય અને કેસર નીકળ્યું છે, અને ઉત્તમ કાંતિ માટે જગતને પ્રિય અને દુર્લભ છે; જગતના સારરૂપ જેની અંદરના ભાગમાં રહે છે તેથી કાશ્મીર દેશ શેષનાગની રક્ષાનું પાત્ર થયો છે. ૧૬.

જે સ્ત્રીઓનું લીલા થકી વળગી રહેતાં, સરસ અને સ્નેહ ભરેલા ભ્રમરના વિલાસવાળું જે જોવું છે (તેવું જોવું) કામદેવની સ્ત્રી કદિ સો યુગે શીખી શકે? એવી હર્ષથી વધેલી અને ધમધમતા કંદોરાવાળી કેટલી સ્ત્રીઓ જેપુરના માર્ગમાં નથી ફરતી? ૧૭.

જે (પુરમાં) બગીચા, પુણ્યને યોગે દેવતાના બગીચામાં પણ તિલ્લ-કપણાને પામેલા છે તેઓથી જેનાં બધાં આશ્ચર્યના સાર ભુલાય નહિ એવા છે; અને તેમાં ચંદનના જળવડે નહવરાવેલી મુરલીઓનાં લમણાં જેવા પીંગળી દ્રાક્ષના તક્તાના લુખખાં રૂપ થએલા વેલાવાળા મંડપો છે. ૧૮.

જેના મધ્યમાં પરસ્પર ગુંથાઈ ગએલી લેહેરો રૂપી ભુજાના બંધનનો બંધુ અને કલિયુગના ભયને નાશ કરનારો એવો પુણ્ય નદીઓનો સંગમ છે અને જેના ખોળામાં બળદેવજીએ કરેલા અગ્રહારો (બ્રાહ્મણને આપેલાં ગામ) જય પામે છે જે અગ્રહાર કલિનો ભય નાશ કરીને ધર્મને માટે પર્વતના કિલ્લારૂપ થયાં છે. ૧૯.

જેમાં કોઈ એવો બાગ નથી કે જેમાં ક્રીડાની વાવ્ય નથી; તેમ એવી કોઈ વાવ્ય નથી કે જેમાં કામદેવના કામણરૂપ સ્ત્રીઓ ન હોય, તેમ એવી કોઈ સ્ત્રી નથી કે જેણે કામદેવની વાતરૂપી ધા મારીને યુવાનને ભાંગી નાખ્યા નથી કે જે સ્ત્રીમાં અતિ ઘાડા પ્રેમબંધમાં યુવાનો યથેચ્છ નથી પડતા. ૨૦.

જેના ઘરેણામાં જેણે (પોતાનું) શરીર મુક્યું છે એવા તે વિશ્વના એક બંધુરૂપ વિદ્યામઠની પણ તે ઘણીજ અનુપમ કીર્તિ અને સ્ફૂર્તિ છે. જેને વિશે અસ્પષ્ટ શબ્દોને જેણે અંગીકાર કર્યો છે એવી સ્ત્રીઓની મેખાઓ કામદેવની પછવાડે લાગેલા શિવજીને પણ નિંદે છે. ૨૧.

જ્યાં વિતસ્તાના જળનો સંગમ તે અદ્ભુત શોભાવાળો હોઈને કૃતયુગનાં આચરણની મર્યાદાના પાત્રરૂપ થયો છે. જેના તરંગે હલાવેલાં એવા વેરીઓ હીડોળાની લીલારૂપી ચપળ ગતિવાળા એવા દેવતાઓની સ્ત્રીઓના ખોળામાં પડે છે (અર્થાત્ મરીને સ્વર્ગમાં જાય છે). ૨૨.

તેની પાસે રહેલી નૃત્ય શાળાનો મંડપ જેમાં છે એવું ક્ષેમગૌરીશ્વરનું મંદિર આકાશમાં તિલકપણું ધારણ કરે છે; જ્યાં નાટકના પ્રયોગમાં રામના ચાળા પાડવામાં, સ્ત્રીઓ યોગાચરણ કરતા ઋષિઓને પણ રૂંવાટાં ઊભાં થએલાં વાળું શરીર ગ્રંથી દે છે. ૨૩.

સંત્રામ રાજના મઠની પાસે રસીમંતપણાને પામેલો ચંદ્રસીમાનો ભાગ જ્યાં આંખને અમૃત બક્ષે છે. જે ઠેકાણે અનંત રાજાએ કરેલા વિતસ્તાના તટ સમીપ અગ્રહાર, તે કાંતિએ શિવના જેવા ઘોળા છે તેથી હારપણું પામ્યા છે. ૨૪.

શાસ્ત્રની શ્રેષ્ઠ વાતોએ, જેમાં ગોખના વિસ્તાર ગાજી રહેલા છે એવાં જ્યાં કાષ્ટીલ બ્રાહ્મણોનાં ગૃહો આંખને ઉત્સવ પમાડે છે, જે ઘરમાં કલિના દર્શનથીજ બ્રાહ્મણો ત્રાસ પામે છે, (અને જે ઘરો) સાંજસવાર હોમ કરેલા અગ્નિના ધૂમાડાવડે કબુતરી રંગવાળાં થયેલાં મસ્તકો (વડે શોભે છે). ૨૫.

૧. એટલે જ્યાંનો વિદ્યામઠ જેપુરના ઘરેણાંરૂપી થવામાં તેણે પોતાનું શરીર સોંપ્યું છે તે મઠની કીર્તિ અને સ્ફૂર્તિ પણ અનુપમ છે.
૨. સંયો.

ન્યાં અનંતરાજની સ્ત્રીના શિવાલયની પાસે તેની ઉચ્ચાઇથી ત્રણ-
લોકનાં મનરંજન કરનાર ગંજધામ છે; ન્યાં કચુતરનું ખોલવું અવિચ્છિન્ન
સાંભળી સાંભળીને પુરના લોકોની કન્યાઓ હળવે હળવે કંઠના શબ્દમાં
હુશીયાર થાય છે. ૨૬.

જે ક્ષેત્રોમાં સ્થિતિ રાખે છે, જે વલ્કલ^૧ ધારણ કરે છે તેથી જાણું
છું કે તેના તે તપનું એ મહાત્મ્ય કાંઈક જયશીલ છે. જે કેસર છે તે
ત્યાંની પ્રથમ વયની સુવર્ણવર્ણી સ્ત્રીઓનાં અંગોનું પ્રિયપણું પામે છે. ૨૭.

ન્યાં પ્રવરેશ્વર મહાદેવનું મંદિર અદ્ભુત જેવું છે તે સ્વર્ગ પહોં-
ચાડવામાં કેની આશા પૂર્ણ કરતું નથી. જે સદેહે પ્રવર રાજ સ્વર્ગે ગયા
તે સંબંધી સ્વર્ગદ્વાર સરખું ઉપર છિદ્ર હજી સુધી ધારણ કરે છે. ૨૮.

ન્યાં નાટકોમાં સ્ત્રીઓનાં લટકાં મટકાંની કળામાં કુશળતા, સ્નેહ-
વાળું કરવાને માટે કાયમ દેવાય છે, અંગના હાર જેમાં એવી રીતની જોધને,
રૂંઢા તો થાંભલોજ બની જાય છે, ચિત્રલેખા તો રેખાજ પામતી નથી
અને નક્કી નાટક કરવામાં ઉર્વશી ઘણીવાર સુધી ગર્વશીલ થતી નથી. ૨૯.

જેમાં રાજના ધરની હારોની ઉચ્ચાઈ શું વર્ણવીયે ? તેની નખરાંદાર
ચતુર સ્ત્રીઓએ શણગારેલી ભોંયમાં ફીડાના જરોખામાંજ ખેડેલા કામદેવનાં,
સ્વર્ગની સ્ત્રીઓનાં મન નિશાન થાય છે એમ હું જાણું છું. ૩૦.

ન્યાં સ્ત્રીઓનાં સ્નિગ્ધ એવી કેસરના લેપથી ઉનાં થએલાં સ્તનોની
શોભા, અને તે કસ્તુરીનો સુગંધ છોડતી રાંકનાર વાળની ગોદડી, અને
શિશિર ઋતુમાં વિતસ્તાના જળમાં વાહાણુ ઉપર બાંધેલા ન્હાવાના ઓરડા
એ બધાં સ્વર્ગનું સામકું સુખ આપે છે. ૩૧.

મ્હો ઉપર નાખેલા હીમના કટકાવડે દાંતવાળા દેખાતા પાણીના
ધડા, કાશ્મીરની સ્ત્રીઓની રસદાર કેળના જેવી કામળ શરીરની રેખા,
એ ભયાનક ત્રીજમ ઋતુના ખેદની શાંતિ સાર. સર્વને સાધારણ છે અને
જેમાં હીમાચળની શિલાના જેવાં શીતળ સ્થળ પણ આવે છે. ૩૨.

૧. ઝાડની છાલ.

૨. એક ભતનાં હરણુ.

લાં સત્ય, દાન, આદિ તમામ મહોટાઈની સંપત્તિની સીમારૂપ અનં-
તદેવ રાજા હતો. શત્રના હાથીની ધાડી ઘટાની ગર્જનાથી અગમ્ય એવા
જેની તરવારની ધારાના જળમાં કીર્તિરૂપી હંસણી નિવાસ કરી રહી છે. ૩૩.

જેણે શક રાજાઓની પ્રૌઢ સ્ત્રીઓને શોક આપીને અને જેણે
રમતગમતમાં દરદર લોકોનો દીર્ઘ ગર્વ દણી નાખ્યો છે એવી તરવાર અ-
સ્પૃશ્યનો જાણે પરિચય થયો તેથી દોષ શંકા લાવીને પૃથ્વી મંડળને જીત-
નારા (એ રાજા) એ ગંગાના જળમાં ધોઈ. ૩૪.

જેણે અલકાનગરીના દરવાજાને કીર્તિવડે તિલક કરવાને ગયેલા એ
કૌચ પર્વતના શરીરમાં પરશુરામે કરેલું બાણનું છિદ્ર જોઈને ક્રીડાના લવવડે
કરીને કાબર ચીતરી એવી ધીંગા બાહુ ઉપર અને તીવ્ર શબ્દવાળા ધનુષ
ઉપર ક્રોધવડે દૃષ્ટિ નાંખી. ૩૫.

સિદ્ધેએ જેના કાંઠાની પૃથ્વી વસાવી છે અને નહાયેલા સપ્તઋષિના
હાથથી નંખાએલા અને ભમતા તિલવડે તિલકવાળું જેનું જીવન થયું છે
એવા માન સરોવરના તરંગો જ્યાંની સ્ત્રીઓએ સારા સૌભાગ્યના લોભથી
માથે ધારણ કર્યા છે અને જેમાં કૈલાસમાં રહેલા શિવજીનાં વધૂ (પાર્વતી)
એ (પોતાનાં) અંગ ધોયાં છે. ૩૬.

જે પૂર્વજોનાં ચરિતની બાબતમાં સંતોષ લેતો નથી (કેમકે) તે
સારગ્રાહી છે અને રામચંદ્રની કથાની અદેખાઈથી એક વીર છે. (કેમકે)
તેઓએ (પૂર્વજોએ) ક્રીડામાં કૈલાસ ઉપાડનારા (તેથી) ચહોડેલા કલં-
કવાળા રાવણના લુજરૂપી ઝાડના વનનું છેદન અર્ધચંદ્ર બાણવડે કર્યું નથી
(બીજા અર્થમાં કલંકિત થએલા સંપૂર્ણ કુત્સિત રાજાઓના લુજ તરૂ વન
કાપેલા નથી એમ લઈ શકાય). ૩૭.

રાજાઓની કથાનાં ધામરૂપ ચંપાનગરીની સીમમાં, દારૂવનના યુદ્ધમાં,
ત્રિગર્ત દેશની પૃથ્વીઓમાં, ભર્તુલ રાજાના ઘરમાં, ક્રીડાનો પર્વત કરેલા
હેમાચળના હાસ્યથી જાણે ખીલી ઊઠ્યો એમ પુણ્યના સ્થાનરૂપ જે રાજાના
પૃથ્વીના પ્રતાપના ઉદયની આશા ભમે છે. ૩૮.

૧. એક સ્ત્રોત્રની જાત.

વચમાં અનુપમ ઉંચા કિલ્લા જેવો મઠ કરીને ગંઢેલી છે પરિખાની રેખા (જેની સાથે), એવા વિતસ્તાના જળના સમૂહવડે વિજયક્ષેત્રના લટોએ કરેલા અગ્રહાર આકાશમાં મસ્તકોવડે લાગ્યા છે એવા કલિયુગના ભયને કાપવા સારૂ જેણે ધર્મના કિલ્લાપણાને પમાડ્યા છે. ૩૯.

એ ખડોળા યશવાળાની રાણી જાણે ચંદ્રથી ઉત્પન્ન થએલી ચંદ્રિકા હોય એવી તે જગતમાં સુભટા એવી ખ્યાતિને પામેલી તે (તેની) સ્ત્રી થઈ. જેની સ્થિતિને હું ઉપમા આપી ન શકાય એવી માનું છું કેમકે તે વિષ્ણુના હૃદયના સ્થળરૂપી મેઘના ખોળામાં બેઠેલી વીજળીરૂપી લક્ષ્મી પણ તેની સરખી થવામાં મંદ (પડી ગએલી) છે. ૪૦.

તે જે દયા, ક્ષમા અને હાપણની સીમા છે તેના દાનના વ્રતના વિલાસમાં કોણ માપ કરી શકવાને સમર્થ થાય છે? જેના ઘણીની સૈકડો રાજાઓના મસ્તકનાં મણિ જેની શરાણુ છે એવી તરવારે પૃથ્વીમાં આવેલી લક્ષ્મીને તેના પગની દાસી કરેલી છે. ૪૧.

કાયસ્થોએ કપટની લીપીવડે નથી (લૂટી) કે સારૂં સારૂં બોલવામાં ડાહ્યા ધૂંતોએ નથી (લૂટી) તેમ પ્રત્યક્ષ વખાણુ કરવામાં હુશીયાર લોકોએ કે ગાનારાઓએ નથી (લૂટી) પણ દેવ મંદિરો, બ્રાહ્મણો, અને ગુરૂના ઘરમાં જે લક્ષ્મી ભરાણી છે તે પોતાના ચપળતા દોષની શુદ્ધિ સારૂ જાણે આવી હોય એમ (પોતાથી) આવી છે. ૪૨.

જેના ગુણને વશ કાશ્મીરના રાજા થયા ત્યારે કયી અંતઃપુરની સ્ત્રીઓએ ચિંતાના શ્રમનો પરિચય નથી કર્યો. સ્વચ્છ કીર્તિ આકાશના ચંદ્રમાં લોટવા માંડી અને કરડી લક્ષ્મીએ ટપકતી ધારાના જળવાળી તરવારને કરી. ૪૩.

કીર્તિ અને કાંતિવડે જેણે જગતની શોભાને નહવરાવી છે એવી એ (રાણી) એ પોતાના નામથી ચિહ્નિત કરેલો અધિષ્ઠાનના મધ્યમાં શોભાથી શ્રેષ્ઠ એવો મઠ કરાવ્યો. વિદ્યાના રસીલા મનવાળા એવા ગુરૂઓનું સ્થાન છે તેમાં જેણે લક્ષ્મીને નૃત્ય કરાવી છે એવી કયી (વિદ્યા) આંખને અમૃતની વાટચ રૂપ નથી થઈ? ૪૪.

તેઓ (રાણીઓ) બે વિદ્વાનોને ખાતાની મેળે લેવે આપનારા ભંડારો
માંથી જે જાતે ખાતાઓને સ્વતંત્ર પામે, પૃથ્વી અદ્યુ કંટાનું સંભળાવી
પણ જે હોરીયા' હાથીની બેળા રહેનારા દિગ્ગંતેની પૃથ્વીના ભંડારમાં
જોઈએ તેથી રક્ષા કરાવી છે. ૪૫.

જે રાણીને વિતસ્તાની પાસે જોણે શિખરોવડે નક્કરનો માર્ગ વીખેરી
જાણે છે એવું, તિલુવન ગુરુ એવા શિવજીનું મંદિર કરાવ્યું. ત્યાં પાસે
વનમાંથી વાગતા કંદોરાના સમૂહવડે ઢાંડી દીધે છે પ્રત્યંચાનો રીવાજ
મને, એવો કમદેવ તે શિવજીના ક્રોધનું પાત્ર થતો નથી? ૪૬.

જે (રાણી) નો ભાઈ ક્ષિતિપતિ એવો ક્ષત્રિના તેજનું સ્થાન છે,
જેમવચ્ચે મહિમાવાળો, તે લોહરનો ઇંદ્ર હતો. હું સંકટ કરું છું
તે જાતે ઉપર રહેલી લક્ષ્મીના મસ્તક ઉપર પગ મુકીને જેના મુખમાં
જાણતો તેો વીંધાના તિલકની તુલનાને પામી છે. ૪૭.

જે રાજ્ય કંઈકુતર તરફના માર્ગમાં, પ્રાપ્ત કરેલા અદ્યુત પરિણામ-
નો કોઈને તેના મનોદર કીર્તિવાળા દાનનો વિષય કેવી વાણીનો વિષય
જે રાજ્ય નય કરેલી વિપત્તિવાળા વિદ્વાનોના ઘરમાં નાખેલી લક્ષ્મીને
જે રાજ્ય કંઈકુતર ધરેણીના નાદવડે સુતી નથી. ૪૮.

જેમવચ્ચે રાજ્ય ઉપર ઉત્કૃષ્ટ રીતે આજોટતી આંતુની સેંકડો ધારા:
જે કંઈકુતર જે દુય તરફના ભાગ ગારાવાળો કરતો થકો અને આહુ સ્થળ
જે કંઈકુતર રાજ્યના ગેષ સરખો એવો જેનો આહુ રાજપુરીના
જે કંઈકુતર કંઈકુતર કંઈકુતર કરી ગયો. ૪૯.

જેમવચ્ચે વિનય બાગમાં તરતના તિરસ્કારના રક્તને બાહુનારાઓ
જે કંઈકુતર જે કંઈકુતર અગાના ધરેણીપ પડિતોની સંજિત કરતો અને રતની
જે કંઈકુતર જે કંઈકુતર એવા પીનાના પત્રો (કાનના ધરેણીપ) હું અપમાન
કરતો કંઈકુતર જે કંઈકુતર વિનય કરતો હવેલું મને છે. ૫૦.

જે કંઈકુતર જે કંઈકુતર હાથીની સંકેષ જેવા હિંચ જે બાહુવાળો
જે કંઈકુતર જે કંઈકુતર (ગાળી) માં કંઈકુતર રાજ નામનો પુર હવેલું મને. ૫૧.

ધર્માં પાસેથી ખસી જતા રાજાઓની બહાલી લક્ષ્મી હાથીઓના મદરૂપી મશના ગારામાં ખરડાએલા જેના ખડગમાં લોટે છે. ૫૧.

ગર્વે કરીને ઉદ્ધત એવા સામાવળીયા વીર રાજાઓના સમૂહની સેનાનાં મસ્તકો ઘાટ અને શોભતી એવી તરવારની લતાના શેવાળથી કાળાં પડી ગએલાં તેને લાગ કરીને સોનાના કમળ સરખા જેના મુખને નેહ-નેજ કીર્તિરૂપી હંસના મુગટવાળી લક્ષ્મી ચરણની પાસે પ્રાપ્ત થઈ. ૫૨.

દિશાની યાત્રા (દિગ્વિજય) માં રક્ષાટિકના જેવી સ્વચ્છ ક્રાંતિવાળા અચ્છોદ સુધી જઈને લમતી ઈંદ્રના આયુદ્ધના જેવી ખરીના પુટવડે ખોદાઈ ગયેલી સ્થળીઓમાં કાદંબરી (મદિરા કે સરસ્વતી) નો સગો તે મર્ત્ય લોકનો એક ચંદ્રમા એવો તે ચંદ્રાપીડ (એક રાજા કે શિવજી) ની સ્તુતિમાં સંકોચ પામતો વાણીનો વિલાસ કરે છે. ૫૩.

જેણે ઉત્તર દિશામાં જતાં એ ગિરીંદ્રને વંદન કર્યું. કે જે અસ્થિર એવા મહાદેવજીના વૃષની ખરીથી ખોદાએલી રેખાઓ મુગટને ઠેકાણે ધારણ કરે છે. શંકા કરે છું કે રાવણના હાથના તળીયા વડે ઉખેડાવાથી ચપળ એવી જેની તળેટીની જમીનમાં બહીને ગએલા ગણો તે હજી સુધી શ્વાસ લઈ શકતા નથી. ૫૪.

સુવર્ણના સરખા પીંગળા રંગવાળી કેટલીક યક્ષ કન્યાઓને કૌતુક થકી પકડીને કુખેરની નગરીથી ઉત્તર માનસરોવર પ્રત્યે પાછો આવતાં જેણે શિવજીના મુગટથી ખસી ગએલી ગંગાની ભેટ લઈને માનસરોવરમાંથી આણેલાં સુવર્ણનાં કમળોની લાં સ્થિતિ કરી. ૫૫.

જેની શસ્ત્રમાં અને શાસ્ત્રમાં ઉદાર એવી પ્રતિષ્ઠા વિચારતાં એ પ્રીતિવાળી સ્ત્રી લક્ષ્મી અને સરસ્વતી જગતમાં જાણીતી (તેમાંની) નવાં કમળના લીલાં છત્રવાળી એકે ભુજને પકડ્યો અને ધોળા છત્રને ઠેકાણે ધોળા યશની ક્રાંતિવાળી ખીજએ મુખરૂપી ચંદ્રને ગ્રહણ કર્યો. ૫૬.

પવનગતિવાળા અશ્વોવડે વાયુના સમુદ્રનું ઉલ્લંઘન કરીને જેણે જયાપીડના સરખા પ્રભાવવાળાએ સ્ત્રી રાજ્ય જીત્યું તે લાંના વખાણને

ન ખમી શક્યો પરંતુ તે એક વીર એવો તે તાડકા મારનાર રામચંદ્રને
(યાદ કરી) લજ્જા પામ્યો. ૫૭.

કાળની જીલ સરખા જેના ખડગના સ્મરણ વશથી ત્રાસને લીધે
પ્રકાશિત રીતે ત્રુટી ગઈ છે મદનના ઉન્માદની મુદ્રા જેની એવા રાજાઓએ
વર્ષાઋતુના મેઘના પડળમાં સ્ત્રીઓના વાળમાં અને ઝીણા ખડ વડે કાળી
બનેલી પૃથ્વીની રેખાઓમાં હર્ષ મુક્યો. ૫૮.

હર્ષદેવી^૧ મા એવી દેવી (રાણી)ના કુચ તટ ઉપર સેવા થકી નમેલા
કુંવરે ભેટ આપેલા એકાવળી હારને જોઈને રાજા થએલા જેણે આખા
જગતને આશ્ચર્ય કરે એવો તેનો ઉપકાર કરવાને માટે રામચંદ્રના બાણે
પાછા આવેલા પુષ્પક માટે ખેદ કર્યો. ૫૯.

(પોતાનાં) માથાં કાપવાથી ઊંઘા થઈ ગએલા ખડ્ગને લીધે જે ખેદ
પામ્યો અને જેણે તે સજવા સાર પ્રથમ કૈલાસને લાવેલ અને પછી મુકી
દીધેલો એવા રાવણને પણ જેણે જીત્યો તે રામ પણ લોકોથી ઉત્તમ એવા
ગુણવાળા એવા જેની ઉપમામાં મુદ્રિત થયા છે, એમ હું માનું છું. ૬૦.

મંથાચળે જેને દળી નાંખ્યો છે એવા સમુદ્રનો જાણે આકરો ક્રોધ
હોય શું? એવી ચંદ્રલાગા નદી કે જે મ્હોટા મ્હોટા મોજા વડે પર્વતના
મૂળને પણ ખોદી કાઢે છે, અને સેનાના સમૂહ જેનું જળ ખુટવી દીધું
છે, એવી તે ચંદ્રલાગાને જે કાશ્મીરની પૃથ્વી રૂપી કુમુદીની ચંદ્રમાએ સ્થળ
કરી મુકી. ૬૧.

જે યમુનાના શેષ રહેલા તરંગની લીલા, લીલી કાંતિવાળા સૂર્યના
ઘોડાની મંડળી હજી સુધી ધારણ કરે છે, તે કાલિંદીને સકળને જીતનારા
જેના સેનાનો સમૂહ પૃથ્વીની લીલા રૂપ હાલતા ચોટલા સરખીને પી ગયો. ૬૨.

જે પર્વત સરખા (કે શેષ નાગ સરખા) યશો વડે પૃથ્વીને પૂરતો
થકા નિઃશેષ પૃથ્વીને જીતનારો તે કુરુક્ષેત્ર આવ્યો. જ્યાં ક્ષત્રિયોના લોહીના
સમૂહમાં અર્જુનના બાણના ધાથી કાનમાંથી પડેલું દુર્યોધનનું યશ રૂપી
દંત પત્ર (કાનનું એક ધરેણું) ખુટી ગયું છે. ૬૩.

૧ તેનો દીકરો એમ ૬૪ મા શ્લોકમાં છે.

જેવો પ્રીતિવાળો પ્રથમ પુત્ર હર્ષદેવ જે શ્રીહર્ષનાથી પણ અધિક કવિતાના ઉત્કર્ષવાળો તેણે કેને હર્ષવાળાં નથી કર્યાં? જેણે રણમાં સોનાના કડારૂપ પોતાનામાં ળુંડી ધારવાળી તરવાર રાજાઓના મસ્તકના મણિરૂપી શરાણુથી આકરી કરી. ૬૪.

જેના આચરણના વિચારમાં કાંઈ પણ નવીન તરેહનું પદનું પરિણામ છે. વાણીની ચતુરાઈ ચાલે છે ત્યારે વાદી મૌન ધારે એજ ગતિ થાય છે. તેનું સર્વ લાપામાં તે કવિપણું ત્રણ જગતમાં પ્રખ્યાત છે કે જેના સ્વાદમાં સાકર પણ વેળુના જેવી કઠણ થાય છે. ૬૫.

ઉત્કંઠાના વ્યસનમાં મ્હોટા એવા જેને લીધે તરણીઓ પડે છે, અને જેઓ પોતામાં મૂર્છાના શ્રમના પરવશપણાને લીધે આંસુના ગારામાં લોટે છે; તેઓના લમણાના સ્થળમાં તો પિંગળાશનું વર્ણન શું કરીયે? કે ન્યાં કાનમાં દંતપંત્ર છે તે સમ ખાવાથી સ્પષ્ટ થાય છે. ૬૬.

જેનો નાનો ભાઈ ઉત્કર્ષદેવ રાજાઓના યશનું સ્થાન એવો કીલ્લો પામીને રૂવાટાં ઊભાં થવાનો ઉત્કર્ષ કેને નથી કરતો? જેણે મ્હેન્છ રાજાના ઘોડાની ખરી વડે ખોદાએલાં ચિહ્નથી દરિદ્ર થઈ ગએલી પૃથ્વીને પોતાના ભુજરૂપી શિખર ઉપર ચ્હડાવીને લાંબે સુધી (ધારણ) કરી? ૬૭.

વિજયમદ્ધ એવા નામવાળો આંખ ધારનારો તે રાજાનો પ્રતાપી વળી ખીજો દીકરો હતો. નવી દાંતની કાંતિવડે પુલનાં ભેટવાળા જેના મુખમાં વાણી દેવીએ પ્રવેશ કર્યો છે. ૬૮.

પરિણામ પામેલી લિપિના નિલ અભ્યાસથી તે ભૂપ પુત્રના મનોહર શરીરમાં જે લાવણ્ય છે તે બ્રહ્માના આશ્ચર્યનો લેખ છે. જે શોભી રહેલા સૌંદર્યયુક્ત સ્ત્રીઓના જેવાના લોભનું એકપાત્ર એવામાં પ્રત્યંચાના નાદવડે વાચાળ એવો કામદેવ નિલ જગતો છે. ૬૯.

તે પ્રવર પુરથી ૧૥ (દોઢ) ગબ્ઘૂતી (૩ ગાઉ) જેટલી ભૂમિ છોડીને ઉંચા દેવળવાળું જયવન નામનું સ્થાન છે. જેમાં સર્પોના રાજા તક્ષકનું નિર્મળ જળવાળું કુંડ છે. જે ધર્મનો ધ્વંસ કરવામાં તત્પર થએલા કળિ-યુગના મસ્તક કાપવા માટે ચક્રપણું પામે છે. ૭૦.

જેની પાસેની સીમમાં ખોનમુખ નામનું ગામ છે. જેણે તમામ ગુણની સંપત્તી કીર્તિ મેળવી છે. જ્યાં હાથીને બાંધવાના સ્થંભ રૂપ અનેક રૂપ છે તેથી ત્યાં જાણે બાંધી મૂકવાની બહીક લાગતી હોય, તેથી કળિરૂપ હાથી પેસતો નથી. ૭૧.

તેની પહેલી સ્થિતિની અદ્ભુત એવી કથાઓનું શું કહીયે? તે જે શિવજીના સસરા એવા પર્વત (હિમાચળ)માં રહેનારા કુકરોની કીડાનું મુખ્ય સ્થાન છે. તે સ્થાનનો એક ભાગ સ્વભાવથીજ સુંદર એવું કેસર ઉત્પન્ન કરે છે અને બીજો (ભાગ) રસદાર સરયૂની ધોળી શેરડીના લંગના જેવી પીંગળા દ્રાક્ષ ઉત્પન્ન કરે છે. ૭૨.

ત્યાં કૌશિક ગોત્રને કીર્તિવાળું કરવાને ડાહ્યા અને બ્રહ્મ તરફ વળેલા મનવાળા કેટલાક બ્રાહ્મણો હતા. પવિત્ર એવા જેઓને કાશ્મીર દેશની પૃથ્વીને તિલકરૂપ બનાવવાને મધ્ય દેશના મુગટરૂપ એવાઓને ગોપાદિત્ય રાજા લાવ્યો છે. ૭૩.

જેઓ ઈંદ્રની સખી એવી કીર્તિ મેળવવાને ઉત્સુક એવા તેઓના યજ્ઞથી થએલો ધૂમાડાનો સમૂહ આકાશને ભરી દેતો હતો, ત્યારે ઈંદ્ર કોઈનાં વચન સાંભળતા નહોતા અને સ્વર્ગની ચિંતા નહોતા કરતા; ઉપરાંત ચિત્રમાં આલેખ્યા હોય એવી કાંતિવડે દરિદ્ર થઈ ગયા. ૭૪.

ત્રણ જગતમાં પવિત્ર ચરિત્રવાળા એઓમાં મુક્તિ કળશ કુલનું મુખીપણું ધારણ કરતો હતો. જેના અગ્નિ હોત્રના અભ્યાસથી થએલા પરસેવાના જળ વડે જાણે કળિકાળના કલંકની શાંતિ થઈ હોય? ૭૫.

હું શંકા કેરું છું કે બ્રહ્માએ અન્યોન્યમાં ઇર્ષ્યાના કલેશમાં ડાહી છે, માટે તેની શાંતિ સાથે ચારે શ્રુતિને ચાર મુખમાં ધારણ કરી તેઓનો જેણે પ્રિય એવી તે ચારે શ્રુતિનો પોતાના મુખ કમળમાં લીલા વડે નિવાસ કર્યો. ૭૬.

દાન દેનારો; પરાક્રમરૂપી ધનવાળો, શાસ્ત્રના પારને જાણનારો એવા એને રાજકલશ નામનો પુત્ર થયો. હિમાચળની ગુફાઓ અંધારાને બહાને જેનો યજ્ઞના ધૂમાડાને જાણે હજી સુધી ઓડે છે. ૭૭.

તમામ માણસોના લોગ સાર દ્રાક્ષે પૂર્ણ વન, વ્યાખ્યાન કરવાનાં સ્થાન, નિર્મળ જળે ભરેલા કુવા અને પરખ, એ બધાં ઠેકઠેકાણે પુણ્યનાં સ્થાન એવાં જેનાં કૃત્ય, મંડળના અગ્ર ભાગના મુગટ સરખી જેને કલિને ભય પેદા થયો છે એવા ધર્મની અંગતી રક્ષા થઈ. ૭૮.

ક્ષમાનો સાર, સરસ્વતીના રસનું સ્થાન, શ્રુતિનો ભંડાર એવો એ નિર્મળ યશવાળાને જ્યેષ્ઠકળશ નામે (પુત્ર) ઉત્પન્ન થયો. બધા જગતને વંદ્ય એવી મહા ભાષ્યની વ્યાખ્યા કરનારાનું એનું આંગણું પણ નિરંતર વિદ્યાર્થીઓએ શણગારેલું રહેતું. ૭૯.

૧૪૭૮ાપૂર્તમાં, અતિથિના વિષયમાં, અને સેવકોની સમજવટમાં અને ખીજાં પણ ઉચિત કાર્યમાં તેને શું અધરું (ન થઈ શકે એવું) છે. દીઠેલા ન દીઠેલા પગરણના સમૂહ પ્રાપ્ત થાય તેમાં પ્રવીણ નાગાદેવી નામની સારા યજ્ઞોનું પાત્ર એવી સ્ત્રીને જે પામ્યો. ૮૦.

ચિહ્નિત થયેલી સોનાની કાંતિવાળાં શરીરવડે નેત્રને કામણરૂપ એવો એ સૂરિ થકી જગતનો શિરોમણિ બિલ્હણ નામે (પુત્ર) થયો. ઘાટા વેદના શબ્દવડે જેના નેપુરનો શબ્દ સંભળાતો નથી એવી સરસ્વતી દેવી જનોઈ દીધાથી માંડીને જેના મુખમાં હતી. ૮૧.

સાંગવેદ, શેષનાગની દૃષ્ટિ વ્યાકરણ શાસ્ત્રમાં વિચાર, એ બધાં જેના પ્રાણ હતી, અને શ્રવણને સૌભાગ્ય આપવાવાળી સાહિત્યની વિદ્યા (પણ હતી) (એ બધું) ગણાવવાને કોણ સમર્થ છે એનું તત્ત્વ સાંભળો. બુદ્ધિના અરીસાપી નિર્મળ એવા એનામાં શું શું પ્રતિબિંબિત થયું નથી. ૮૨.

કામણરૂપ થએલી શ્રી સરસ્વતીના ચરણની રજે, વિદ્યાપી સ્ત્રીઓના ટોળાને, જેના મ્હોં સામું જોઈ રાખનારી કરી, અને જેનાં સુંદર મહા કાવ્યો કીર્તિની સાથે દિશાએ દિશામાં ગયાં. અને કીર્તિની ચપળાઈ મટાડવાને માટે તેના નાજરૂપ થયાં. ૮૩.

૧. નવાણુ વગેરે જોદાવવાનું કામ. વાપી કૂપ તડાગાદિ, દેવતાય-
તનાનિ ચ ॥ અન્ન પ્રદાનમારામ : પૂર્ત મિત્યભિધીયતે ॥ (કી. કૌ. તોટ ૪. ૩૧).

જેનો મ્હોટેરો ભાઈ વિદ્વાતાની ટોચને પહોંચ્યો. અને જે સૈકડો રાજ્યોની શ્રદ્ધાની લીલાનું છોગું હતો, જેના કાવ્યરૂપી અમૃતના રસનો સમૂહ આખવાને સમર્થ એવાઓએ જેના મુખમાં સારા કવિઓની મા (સરસ્વતી) તે (રસ ચખાડવા માટે) જાણે પરખ પાનારી હોય એમ (રહેલી) દીડી. ૮૪.

શોભાના પાત્રરૂપ જેનો નાતેરો ભાઈ આનંદ ઉત્પન્ન થયો. જે સ્પર્ધાના બંધનથી ઉદ્ધત થએલા કવિઓના મદ કાપવામાં લીલાનો કુવાડો હતો. હિમાચળના પથ્થરમાં કંઠભાઈના યોગ થકી દુર્દશા પામીને શારદા જેની જીભરૂપી કુણા પાંદડાની સખી થઈ એમ હું જાણું છું. ૮૫.

કાશ્મીરમાંથી સઘળું નિર્મળ એવું શાસ્ત્રનું તત્ત્વ ગ્રહણ કરીને તેણે (બિલ્હણે) હિમાચળનો ગુણ પણ નિશ્ચિત સ્વીકાર્યો. નહીંતર દેશેદેશમાં વાદીઓનાં મુખ ક્રોધાયમાન થઇને હીમના પડળથી બળી ગએલાં કમળ સરખાં કેમ કરત? ૮૬.

હીચકામાં હીચકતી એવી ધાડા જઘનવાળી રાધાએ જ્યાં કૃષ્ણના ક્રીડા કરવાના આંગણમાંનાં વૃક્ષો ભાગી નાખ્યાં છે જે હજી સુધી શ્વાસ લઇ શકતાં નથી તે વૃંદાવનના વિભાગમાં વાદની ક્રીડામાં હરવ્યા છે મથુરાના વિદ્વાનોના સમૂહ જેણે એવાએ તેણે કેટલાક દિવસ કહાડ્યા. ૮૭.

સામાન્ય નહીં એવા, સાંભળેલા ગુણની કથાવડે કરીને જેણે વાદીઓને તાવ ચહુડાવ્યો છે એવા શિષ્યોના સમૂહો, દિશાએ દિશામાં જેના યશ હઠાટકારથી ફેલવતા હતા. કેવળ દિગ્ગજેના મદનું જળ આખવાથી મદોન્મત્ત થએલા ભ્રમરોની પંક્તિઓએ ગાયેલા ગીતના શબ્દોનો કલબલાટ એ (તેમાં) વિન્નરૂપ હતો. ૮૮.

એવું ગામ નથી, એવો દેશ નથી, એવી રાજધાની નથી કે તેવું અરણ્ય નથી, તે બગીચો નથી, અને તે સરસ્વતીના નિવાસવાળી પૃથ્વી નથી, કે જ્યાં વિદ્વાન, મૂર્ખ, વૃદ્ધ, બાળક, સ્ત્રી કે પુરૂષ, રવાટાં ઉભાં થાય એવી રીતે બધા એનું કાવ્ય નથી ભણતા? ૮૯.

જેનાં પગથીયાંની લીલાને પ્રાપ્ત થએલાં એવાં મણિમય ગૃહવડે આશ્રના ઘરેણારૂપ લક્ષ્મીને દેવતાઓની આગળથી લીલાવડે ઉતારેલી છે.

દ્વારમાં કલ્પલાટ કરનારી ગંગા હોવા છતાં તેને તરછોડીને જેની કીર્તિએ કાન્યકુબ્જનું પુર પોતાને વશ કર્યું. ૯૦.

કળિ જાણે જેમાંથી નિવૃત્ત થઈ ગયો હોય એવા ગંગાના સ્રોતરૂપી મ્યાનમાં ચોટલાની રચનાવડે જ્યાં યમુના (રૂપી તરવાર) પ્રવેશ કરે છે એવા તીર્થરાજ પ્રયાગમાં તે કૃતિએ જગતનાથી અદ્ભુત એવા ગુણના ગણ વડે મેળવેલી લક્ષ્મી કેટલી વાર નથી દીધી? ૯૧.

હું માનું છું કે ભમતા કળીયુગના ભયથી સમીપે આવેલા ધર્મને માર્ગનો થાક ઉતારવાનું કામ પાણીના છાંટાવડે જે (ગંગા) કરે છે તે ગંગામાં જેણે કાશી નગરીમાં નાહીને ભાગ્ય થકી પ્રાપ્ત થએલું ખરાબ રાજાઓને જેવા થકી ઉત્પન્ન થએલું કલંક ધોઈ નાખ્યું. ૯૨.

જે કાલંજર પર્વતનો કાળ અને જેણે ફેજકશી કરવામાં ઘોડાઓની ખરીના પડતા શબ્દો વડે પૃથ્વીને રાજાઓ વગરની કરી મુકી તે ડાહ્યાલ રાજા કુર્ણુ પણ જેનું વૃતાંત સાંભળીને કાનને, અમૃતના રસના સમૂહના સ્વાદવાળો અંદરનો ભાગ (છે એવો) કરી મુક્યો. ૯૩.

જે સ્ફટિકના પર્વતથી અતૃપ્ત થએલો તેથી તેને ડાખા હાથમાં રાખીને જેનો જમણો હાથ હાથ એક હિમાચળની સામે થયો. તે રાવણને હણનારા રામચંદ્રની રાજધાની અયોધ્યાને બિલહુણે સારાં કથનોના ઝરણથી ઠંડી કરી. ૯૪.

ગંગાધર (કવિ) ને ડાહ્યાલના રાજાના મેહેલમાં નીચા પાડીને લીલા માત્રમાં જેણે સામાવળીયા કવિઓને દબાવી દીધા છે, અને પૂર્વ દિશાની ગુફાઓમાં ઐરાવતના મદનજામાં ભમતા ભ્રમરોની પંક્તિના નાદને જીતીને જેની કથાઓ ઇંદ્રના કાનમાં પણ લોટી રહી છે એમ હું શંકા કરું છું. ૯૫.

સોજરાજ કે જેની બરોબરી ખજ રાજાઓથી બને નહીં, તેની પ્રલક્ષ વું કેમ ન આવ્યો? હાય! હું હણાણી એમ દરવાજાની પાસે ઉંચા શિખરના માળામાં પારેવાના નાદને જહાને કરણા આવે એવી રીતે ધારા-નગરી જાણે બોલતી હોય? ૯૬.

જે લંગોટી વાળતા નથી, હમેશ અશુદ્ધ, અને જે કાંઈ પણ નિંદાનું સ્થાન થઈ પડે એવું બોલે એવાઓનો ગુર્જરના માર્ગમાં પરિચય થવાને લીધે ભેજો થએલો સંતાપ જેણે સોમનાથને ભેંધને શિથિલ કર્યો. ૯૭.

એણે સૈકડો રાજને જોવાની ઉત્સુકતાના યોગને લીધે સોપારીના ઝાડને લીધે કાળી થએલી તે સમુદ્રની વેળાને પણ જોણે દયાવી. જ્યાં પરશુરામે તીક્ષ્ણ આયુધને ખ્હાને આગળી ફેંકેલી હોય કે તે સમુદ્રના યથેચ્છ ફેલાવવાને હજી સુધી ત્રોડે છે. ૯૮.

જે સેતુ સમુદ્રના મસ્તકમાં ટાલીયાપણું કરતો થકો શોભે છે, અને રાવણે સીતા હર્યા તેથી પૃથ્વી નાણે પછવાડે લાગી હોય (એવો સેતુ) અને સીતાની વાર્તા સાંભળીને રાક્ષસની પાસે ખ્હીતી હોય તેથી નાણે તેની કીર્તિ જો કદિ સેતુને પેલે પાર ન ગઈ? ૯૯.

સામાન્ય રાજઓથી જે વિમુખ અને પંડિતોનો મુગટ, તે કૌતુકવાળો હજવે હજવે તે દક્ષિણ દિશામાં ગયો. જેની સ્ત્રીઓના કુચ સ્થળના ગુરૂપણા માટે શું કહીયે? જેઓનો શિષ્ય કામદેવ ત્રૈલોક્યને જીતનારો જાગતો છે. ૧૦૦.

જે પુણ્યવાળો ચોલને ખ્હીવરાવનારા આલુક્યના રાજ પાસેથી લીલા છત્રનું અને ઉન્મદ હાથીની ઘટાનું પાત્ર એવું વિદ્યાપતિપણું પામ્યો. તે પછીથી તેનામાં દૃઢતર આલિંગન સહિત અને અતિ ઉત્સુકતાવાળી લીલા વડે લટકતા બાહુમાં ચુડો ખડકી રહ્યા છે એવી રાજ્ય લક્ષ્મી નિરંતર રહી છે. ૧૦૧.

દિગ્ગજો પણ ફવાટાં ઉભાં થાય, એવી રીતે નિદ્રામાં ખીડાતી આંખ તરફ મદ આખીને ભ્રમરો ભરી રહ્યા છે, એવી રીતે જેની કીર્તિ સાંભળે છે; તેણે પ્રીતિવડે કપટ વગરનું સુંદર એવું આ કાવ્ય રચ્યું જે વિદ્વાનોના કંઠના ધરણાપણાને પામો. ૧૦૨.

કીર્તિ મળી, દિશેદિશમાં સાધુ લોકોને ભોગવવા લાયક સંપત્તિ કરી. યોગ્યની સાથેના કજ્યાથી ક્યાં જયશ્રી નથી મળી? હવે સુજન, સાર કહાડવામાં ડાહી એવી બુદ્ધિને લીધે મળેલી છે સ્તુતિ જેને, એવા કાશ્મીરના લોકો સાથે મને ધણા વખત સુધી ગોઠીયાપણું રહ્યો. ૧૦૩.

રાજાઓની મેહરખાનીની કણીને પામીયે, લક્ષ્મીના લેશને દેખીયે, કાંઈક વાણીમય ભણીયે, ગુણો વડે કેટલાકને જીતીયે, એવી અજ્ઞાનમય

કેટલી અનર્થની ગોઠડી નથી કરી? હવે તો મન જોણે શુદ્ધ બોધ સ્વાધીન
કર્મે છે, તે ગંગાની ઈચ્છા રાખે છે. ૧૦૪.

ગંગાના પવનથી ચલાયમાન એવા ઉંચા મોઝરૂપી રેશમી વસ્ત્રવાળા
તટરૂપી ખોળામાં યોગનિદ્રાના ઉદ્દોગ કરતાં પરિણામ સમયે શાંત એવા
જેના અંતઃકરણમાં પાર્વતીપતિ રહેલા છે, એવા કયા પુણ્યવાનના શેષ
રહેલા દિવસો જાય છે. ૧૦૫.

પોતાની મેળે ભાગી પડે એવા ભાગ્યરૂપી મેઘની વીજળી સરખી
સમૃદ્ધિને રોકી શકાય નહિ. તેમ પ્રાણને જવાના ઢોલની શ્રદ્ધા નિરંતર
વીસામે ખાતી નથી માટે જે તમારા યશોભય શરીરનું રક્ષણ કાવ્યરૂપી
અમૃતો વડે કરે છે તેની આરાધના કરીને હે રાજાઓ! ગર્વ વગર સારા
કવિઓને વધારો? ૧૦૬.

હે રાજાઓ! સારા કવિઓના પ્રેમ બંધમાં વિરોધ ત્યાગ કરો કેમકે
એઓના પ્રસાદથી તમારી શુદ્ધ કીર્તિ નક્કી રહુ છે. તે કારણ માટે પ્ર-
સન્ન થએલા (કવિઓએ) રામચંદ્રનું મ્હોટું સચ્ચરિત્ર બાંધ્યું અને ક્રોધ
પામેલાઓએ ત્રિભુવનને જીતનાર રાવણને હાસ્યના માર્ગને પમાડ્યો. ૨૦૭.

જે પોતાની ઇચ્છાવડે (થએલાં) બીલ્લનાં ચરિત્ર જોઈને ખીની
હોય શું એથી મસ્તકના ચંદ્રની કળાએ ક્યાં ઠેઠ આધો મૃગને નાખ્યો
છે તે દેવ શ્રુતિના આદિ કર્તા પાર્વતીના પ્રાણનાથ સુકવિના વચનોમાં ત-
મારી વ્યુત્પત્તિને નિશ્ચળ કરો. ૧૦૮.

ઇતિ શ્રી ત્રિભુવન મલ્લદેવ વિદ્યાપતિ કાશ્મીરક બદ્ધ શ્રી બિલ્લણના કરેલા
વિક્રમાંકદેવચરિત મહાકાવ્ય સમાપ્ત થયું તે સાથે આચાર્ય વલ્લભજી

હરિદત્તકૃત તેનું ગદ્ય ગુજરાતી ભાષાંતર સમાપ્ત થયું.

સંવત્ આગણીસં અને વધુ વળી શ્રી પંચ વષ્ટયુતરે ।

માર્ગી શુદ્ધ દ્વિતીય રમ્યતિથિને શ્રી સૌમ્યવારે વરે ॥

કાવ્યશ્રી હરિદત્ત પુત્ર વડિયલે શ્રી ગુર્જરીભાષયા ।

કીધું વલ્લભજી દ્વિજે ધટિત જે આચાર્ય કોપાખ્યયા ॥